

DAN BROWN

DIGITÁLIS
ERŐD

A DA VINCI-KÓD szerzőjétől

GABO

DAN BROWN
DIGITÁLIS ERŐD
([Tartalom](#))

Szüleimnek...
Mentoraimnak és hőseimnek

Hálával tartozom szerkesztőimnek a St Martin Pressnél, Thomas Dunne-nak és a kivételes tehetségű Melissa Jacobsnak. New York-i ügynökeimnek, George Wiesernek, Olga Wiesernek és Jake Elwellnek. Mindazoknak, akik menet közben elolvasták, és tanácsaikkal segítettek a kéziratot. És legkivált feleségemnek, Blythe-nak, a lelkesedéséért és a türelméért.

Továbbá... halk köszönet annak a két arctalan egykori NSA kriptográfusnak, akik névtelen e-mailek útján nyújtottak felbecsülhetetlen értékű segítséget. Nélkülük ez a könyv nem szülehetett volna meg.

Prológus

PLAZA DE ESPAÑA
SEVILLA, SPANYOLORSZÁG
11 ÓRA

Azt mondják, a halál pillanatában minden megvilágosodik; Ensei Tankado már tudta, hogy ez így igaz. Ahogy a mellkasát markolva fájdalmában a földre

zuhant, felismerte borzalmas tévedését.

Eberek érkezték, fölébe tornyosultak, megpróbáltak segíteni. De Tankado nem segítséget várt tőlük - ahhoz már túl késő volt.

Reszketve emelte föl a bal kezét, felmutatva az ujjait. Nézzétek a kezemet! Mindenki őt bámulta, de látta az arcukon, hogy nem értik.

Egy vésett aranygyűrű volt az ujján. A bemetszések egy pillanatra felragyogtak az andalúziai napfényben. Ensei Tankado tudta, hogy utoljára látja a fényt.

Első fejezet

A Smoky-hegységben voltak a kedvenc panziójukban. David mosolyogva hajolt fölé. - Mit szólsz hozzá, istennóm? Hozzám jössz?

Ő pedig felnézett rá a baldachinos ágyban, és tudta, hogy megtalálta az igazit. Örökre. Ahogy sötétzöld szemébe nézett, valahol a távolban fülsiketítő csengetést hallott. A zaj elszakította tőle a férfit. Utánakapott, de csak a semmibe markolt.

A telefon csöngött, annak a hangja ragadta ki álmából Susan Fletchert. Riadtan ült fel az ágyban és a kagyló után tapogatott. - Halló!

- Susan, itt David. Felébresztettelek?

Susan mosolyogva fordult az oldalára. - Éppen rólad álmodtam. Gyere át és folytassuk.

A férfi felnevetett. - Még sötét van odakint.

- Hmm - nyögött fel kéjesen Susan. - Akkor annál inkább

gyere át, hogy folytassuk. Még alhatunk is egyet, mielőtt elindulunk északra.

David bosszúsan sóhajtott. - Pontosan ezért hívlak. Az utazás miatt. El kell halasztanunk.

Susan egyszerre teljesen éber lett. - Micsoda?

- Sajnálom. El kell mennem. De holnapra megjövök. Holnap reggel már indulhatunk is. Még mindig marad két napunk.

- De már lefoglaltam a helyünket - mondta Susan megbántottan. - A régi szobánkat a Stone Manorban.

- Tudom, de...

- A mai este különleges lett volna... meg akartuk ünnepelni, hogy hat hónapja jegyeztük el egymást. Ugye nem felejtetted el, hogy eljegyeztük egymást?

- Susan - a férfi sóhajtott. - Most tényleg nem tudok belemenni a részletekbe, lent vár a kocsis. Majd felhívlak a gépről, és mindent megmagyarázok.

- A gépről? - ismételte meg Susan. - Mi ez az egész? Miért akarja az egyetem...

- Nem az egyetem. Később felhívlak és megmagyarázom. Most muszáj mennem. Várnak. Hívni foglak. Megígérem.

- David! - kiáltotta Susan. - Mi ez... De már késő volt.

David letette.

Susan Fletcher még órákig feküdt ébren, David hívását várva. De a telefon nem szólalt meg.

Aznap délután Susan bánatosan ült a fürdőkádban. Alámerült a szappanos vízben és megpróbálta elfelejteni a Stone Manort, a Smoky-hegységet. Merre járhat? - tűnődött. Miért nem telefonál?

A forró víz fokozatosan langyosra hűlt, végül hideg lett. Éppen ki akart szállni a kádból, amikor megszólalt a telefon. Susan azonnal kipattant, telefröcskölve vízzel a padlót, ahogy felkapta a mosdó széléről a telefont.

- David?

- Itt Strathmore - válaszolta a hang. Susan elkedvetlenedett.

- Ó. - Képtelen volt elrejteni a csalódottságát. - Jó napot, parancsnok úr.

- Fiatalabb férfit számított? - nevetett a telefonáló.

- Nem, uram - válaszolta Susan zavartan. - Félreérti a helyzetet...

- Szó sincs róla - kacagott a férfi. - David Becker remek ember. Vigyázzon rá.

- Köszönöm, uram.

A parancsnok hangja egyszerre komolyra váltott. - Susan, azért hívtam, mert szükségem van itt magára. Azonnal.

Susan megpróbált koncentrálni. - Szombat van, uram. Ilyenkor nem szoktunk...

- Tudom - felelte Strathmore nyugodtan. - De vészhelyzet van.

Susan összerándult. Vészhelyzet? Még sohasem hallotta ezt a szót Strathmore parancsnok szájából. Vészhelyzet? A Kriptográfián? El sem tudta képzelni. - I.igen, uram. -

Susan elhallgatott. - Megyek, amilyen gyorsan csak tudok.

- Annál gyorsabban jöjjön. - Azzal Strathmore letette.

Susan Fletcher törülközőbe csavarva állt, és csöpögött róla a víz a szépen összehajtogatott ruhákra, amiket előző este kikészített - biciklisnadrág, pulóver a hűvös estékre a

hegyek közt, és az új fehérnemű, amit éjszakára vásárolt. Nyomott hangulatban tiszta blúzt és szoknyát vett ki a ruhásszekrényből. Vészhelyzet? A Kriptográfián?

Miközben lefelé tartott a lépcsőn, Susan azon töprengett, mi rossz jöhet még a mai napon.

Hamarosan megtudta.

Második fejezet

Tízezer méterrel az óceán felett David Becker elkéseredetten bámult ki a Learjet-60 kicsi, ovális ablakán. Azt mondták neki, hogy a gépen nem működik a telefon, így nem tudta felhívni Susant.

- Mit keresek itt? - morgolódott magában. A válasz egyszerű volt: vannak emberek, akiknek nem lehet nemet mondani.

- Mr. Becker - reccsent rá a hangosbeszélő. - Félórán belül megérkezünk.

Becker komoran bólintott a láthatatlan közlőnek. Csodás. Lehúzta a sötétítőt és megpróbált aludni. De csak Susandra tudott gondolni.

Harmadik fejezet

Susan Volvo szedánja megállt a három méter magas szögesdrót kerítés, árnyékában. A fiatal őr a kocsi tetejére tette a kezét.

- Igazolja magát, kérem.

Susan engedelmeskedett, és felkészült a szokásos,

félperces várakozásra. A katona betette az azonosító kártyáját a leolvasóba. Végül felnézett. - Köszönöm, Ms. Fletcher. - Alig hallhatóan sóhajtott és kinyitotta a kaput. Fél mérfölddel arrébb megismétlődött ugyanez a procedúra egy hasonlóképpen tiszteletet parancsoló elektromos kapunál. Ugyan már, fiúk... hiszen még csak milliószor hajtottam be.

Az utolsó ellenőrző pontnál egy testes járőr két harci kutyával és egy géppisztollyal csak rápillantott a rendszámtáblájára és intett. Újabb 250 méter megtétele után a Canine Roadon Susan bekanyarodott az alkalmazottak C parkolójába. Hihetetlen, gondolta. Huszonhatezer alkalmazott és tizenkétmilliárd dolláros költségvetés... azt hinné az ember, hogy kibírnak nélküle egy hétvégét. Susan beállt a saját parkolóhelyére és leállította a motort.

Áthaladva a parkosított teraszon és belépve a főépületbe még két belső ellenőrző ponton kellett áthaladnia, míg végül megérkezett az ablaktalan alagúthoz, amely az új szárnyba vezetett. Itt egy hangazonosító fülke állta útját.

NEMZETBIZTONSÁGI ÜGYNÖKSÉG
KRIPTOGRÁFIAI RÉSZLEG
IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET

A fegyveres őr felpillantott. - Jó napot, Ms. Fletcher.

Susan fáradtan mosolygott. - Hello, John.

- Nem gondoltam, hogy ma is bejön.

- Én sem. - Susan odahajolt a parabolamikrofonhoz. -

Susan Fletcher - mondta bele határozott hangon. A

számítógép azonnal visszaigazolta a hang

frekvenciaspektrumát, és a kapu feltárult. Susan belépett.

Az őr csodálattal nézte Susant, amint elindult a betonbejáróban. Feltűnt neki, hogy mogyoróbarna szemének ma valahogy távoli a pillantása, de az arca ragyog, mint a rózsa, és vállig érő, gesztenyebarna haján látszott, hogy frissen mosta. Johnson's babapúder enyhe illata követte. Az őr megbámulta karcsú alakját - a fehér blúzt, amely alatt épp csak felsejlett a melltartó, a térdig érő drapp szoknyát és végül a lábát... Susan Fletcher híres lábát.

Nehéz elképzelni, hogy 170-es IQ-t hordoznak - gondolta magában.

Hosszan nézett utána. Aztán megrázta a fejét, miközben Susan eltűnt a távolban.

Elérve az alagút végére egy kerek, boltozatos mélyedésbe süllyesztett ajtó állta útját. Ez állt rajta óriási betűkkel: KRIPTOGRÁFIA.

Sóhajtván nyúlt be a dobozba, hogy beüsse az öt számjegyű PIN kódját. Másodpercekkel később elfordult a tizenkét tonnás acélajtó. Susan megpróbált koncentrálni, de a gondolatai mindig hozzá tértek vissza.

David Beckerhez. Élete egyetlen szerelméhez. A Georgetown Egyetem legfiatalabb főállású professzorához, az idegen nyelvek elismert szakértőjéhez, aki hírességnek számított a tudományos világban. Veleszületett fotografikus memóriája és nyelvérzéke révén hat ázsiai dialektust sajátított el a spanyol, a francia és az olasz mellett.

Etimológiai és nyelvészeti előadásain a csilláron is lógtak, és az órák végén kérdések özönére kellett válaszolnia. Meggyőzően és lelkesen magyarázott, és észre sem vette a diáklányok rajongó pillantásait.

A harmincöt éves, fiatalos Beckernek borzas fekete haja volt; zöld szeme éppolyan átható, mint a szelleme. Erős állkapcsa és markáns vonásai a faragott márványra emlékeztették Susant. 185 centis magasságával gyorsabban mozgott a squashpályán, hogysen a kollégái követni tudták volna. Miután tönkreverte az ellenfelét, azzal hűtötte le magát, hogy belemártotta a fejét egy ivókútba. Majd, miközben sűrű, fekete hajából csöpögött a víz, meghívta az ellenfelet gyümölcsturmixra és bagelre.

Ahogy az már a fiatal professzoroknál lenni szokott, David egyetemi fizetése szerény volt. Ezért időnként, amikor meg kellett újítania a squashklub tagságiját vagy áthúroztatnia a Dunlop ütőjét, tolmácsolást vállalt kormányzati szervezeteknek Washingtonban és környékén. Egy ilyen munka alkalmával találkozott Susannal.

Egy csípős tavaszi reggelen az őszi szünet idején Becker kocogásból érkezett haza kis lakásába, és látta, hogy villog a jelzés az üzenetrögzítőjén. Miközben megivott egy nagy pohár narancslevet, lehallgatta az üzenetet. Sok ilyet kapott már: a kormány egyik ügynöksége kérte fel fordítói munkára aznap délelőttre. Az egészben csak az volt a különös, hogy Becker még sohasem hallott az illető szervezetről.

- Nemzetbiztonsági Ügynökség a nevük - mondta el Becker annak a néhány kollégájának, akit felhívott, hogy

érdeklődjön.

A válasz mindig ugyanaz volt: - A Nemzetbiztonsági Tanácsra gondolsz, ugye?

Becker visszahallgatta az üzenetet. - Nem. Ez Ügynökség. NSA a rövidítésük.

- Sose hallottam róluk.

Becker fellapozta a szakmai mutatót, de nem szerepeltek benne. Teljesen összezavarodva felhívta az egyik squashpartnerét, aki politikai elemzőből lett kutatási asszisztens a Kongresszusi Könyvtárban. A barátja magyarázata megrázta Davidet.

Kiderült, hogy az NSA nemcsak hogy létezik, de a világ egyik legbefolyásosabb kormányzati szervezete. Több mint ötven éve végez hírszerző tevékenységet az egész világra kiterjedő elektronikus adatgyűjtés révén, és védelmezi az USA titkos információit. Az amerikaiaknak mindössze 3 százaléka tud a létezéséről.

Becker a tartózkodás és a kíváncsiság kettős érzésével fogadta el a megbízást. Harminchét mérföldet kellett vezetnie, hogy elérje az ügynökség központját a marylandi Fort Meade-ben, ahol erdőkkel borított hegyek között rejtőzött a harmincöt hektáros birtok. Számtalan biztonsági ellenőrzés után kapott egy hatórás tartózkodásra jogosító belépőkártyát, majd bevezették az elegáns kutatóhelyiségbe, ahol eligazították: azzal fogja tölteni a délutánt, hogy „vak segítséget” nyújt a kriptográfiai részlegnek, egy matematikusokból álló agytrösztnek, amelynek tagjait kódtörőknek nevezik.

Az első órában a kriptográfusok nem vettek tudomást

Becker jelenlétéről. Egy hatalmas tábla körül csoportosultak és valami érthetetlen nyelven hadováltak. Folyamatos titkosítókat, rekurzív generátorokat, különféle pakolási problémákat, nemfeltáró protokollokat és unicitási pontokat emlegettek. Becker tanácstalanul hallgatta őket. Jeleket firkantottak milliméterpapírokra, számítógépes nyomtatványokat teregettek szét, és újra meg újra összevetették azokat a fejük feletti kivetítőn látható szöveghalmazzal:

JHDJA3jKHDHMADO/ERTWTJLW+JGj328
5JHALSFNHHKHHFAF0HHDFGAF/Fj37WE
0HI93450s9DJFD2H/HHRTYFHL89303
95JSPJF2J0890IHJ98YHF1080EWRT03
JOJR845HOROQ+JT0EU4TQEFQE//OUJW
08UYOIH0934JTPWFIAJER09QU4JRGU
VJP\$DUW4HH85PE8RTUGVJW3P4E6IKKC
MFFUERHFGV0Q394IKJRMG+UNHVS9OER
IRK/0956Y7UOPOIKIOJP9F8760QWERQI

Végül egyikük elmagyarázta, amit Becker már magától is sejtett. A szöveghalmaz egy kód - szám- és betűcsoportokat tartalmazó titkosított szöveg, amely rejtjelezett szavakat tartalmaz. A kriptográfusok munkája abból áll, hogy addig tanulmányozzák a kódot, amíg ki nem hámozzák belőle az eredeti üzenetet, vagyis a „nyílt szöveget”. Az NSA azért hívta Beckert, mert feltételezték, hogy az eredeti szöveg mandarin nyelvű; az ő feladata volt a kriptográfusok által dekódolt szimbólumok lefordítása.

Becker két órán keresztül értelmezte nekik a mandarin írásjegyek végtelen sorát. De valahányszor megadta a

fordítást, a kriptográfusok csak elkeseredetten rázták a fejüket. A kódnak a jelek szerint nem volt semmi értelme. Becker, aki nagyon szeretett volna segíteni, felhívta a figyelmüket arra, hogy valamennyi karakternek, amelyet eddig mutattak neki, van egy közös vonása - ugyanezek megvannak a kandzsi nyelvben is. Abban a pillanatban leállt a nyüzsgés a teremben. A csoport vezetője, egy Morante nevű hórihorgas láncdohányos, hitetlenkedve fordult Beckerhez.

- Úgy érti, hogy ezeknek a szimbólumoknak több jelentésük is van?

Becker bólintott. Elmagyarázta, hogy a kandzsi egy japán írásrendszer, amely módosított kínai karaktereken alapul. Azért mondta eddig a mandarin fordítást, mert azt kérték tőle.

- Jézusom - hördült föl Morante. - Akkor próbáljuk meg azt a kandzsit.

És varázsütésre minden a helyére került.

A kriptográfusok le voltak nyűgözve, ennek ellenére tovább dolgoztatták Beckert a helyükről kiemelt karaktereken. - A saját biztonsága érdekében - mondta Morante. - így nem fogja érteni azt, amit fordít.

Becker nevetett. Aztán észrevette, hogy senki nem nevet vele.

Amikor végül megfejtették a kódot, Beckernek sejtelve sem volt arról, miféle sötét titkoknak segített nyomára jutni, de egy dologban bizonyos volt: az NSA-nál komolyan veszik a kódfeltörést; Becker csekkjén nagyobb összeg szerepelt, mint az egész havi egyetemi fizetése.

Kifelé menet, ahogy áthaladt a biztonsági ellenőrző pontok során, a főfolyosón útját állta az egyik őr, aki kapott egy telefont. - Mr. Becker, várjon itt, kérem.

- Van valami probléma? - Becker nem számított rá, hogy ilyen sokáig tart a munka, és rohannia kellett, hogy időben odaérjen a szombat délutánra megbeszélrt squashmeccsre. Az őr vállat vont. - A Kripto főnöke látni akarja. Mindjárt itt lesz a hölgy.

- Hölgy? - nevetett Becker. Eddig nem találkozott nővel az NSA-ban.

- Nagyon siet? - szólalt meg egy női hang a háta mögött. Becker megfordult, és abban a pillanatban elvörösödött. Odasandított az azonosító kártyára a blúzán. Az NSA Kriptográfiai Részlegének vezetője nemcsak hogy nő volt, de roppant vonzó nő.

- Nem - hebegte Becker. - Én csak...

- Susan Fletcher - mutatkozott be mosolyogva, és odanyújtotta keskeny kezét. Becker megszorította. - David Becker.

- Gratulálok, Mr. Becker. Hallom, remek munkát végzett ma. Válthatnánk róla néhány szót?

Becker tétovázott. - Az igazat megvallva, kissé késésben vagyok. - Szívből remélte, hogy nem örülség visszautasítani a világ leghatalmasabb hírszerző ügynökségét, de negyvenöt perc múlva kezdődik a meccse, és nem akarta elrontani a jó hírét: David Becker még sohasem késett a squashról... az óráiról talán igen, de a squashról soha.

- Rövid leszek - mosolygott Susan Fletcher. - Erre tessék.

Tíz perccel később Becker az NSA kantinájában itta az áfonyalevet az NSA kriptográfiájának elragadó vezetőjével, Susan Fletcherrel. Az gyorsan nyilvánvalóvá vált David számára, hogy a harmincnyolc évesen elnyert magas posztot nem véletlenül kapta - Susan a legragyogóbb elmék egyike volt, akikkel David valaha találkozott. A kódokról és feltörésükről társalogva Becker azon kapta magát, hogy igencsak meg kell erőltetnie az agyát, ha követni akarja Susant: ez új és izgalmas élményt jelentett neki.

Egy óra elteltével, amikor Becker már végérvényesen lekérte a meccset, Susan pedig nem reagált, amikor háromszor hívták az interkomon, mindketten elnevettek magukat. Itt ültek a nagy eszükkel, amely feltehetően megvédte őket az irracionális vonzalmaktól... mégis, miközben a nyelv morfológiájáról és pszeudovéletlenség-generátorokról beszélgettek, úgy érezték magukat, mint a kamaszok - minden téma csak alibi volt.

Susan végül nem hozta szóba azt, amiért beszélni akart David Beckerrel: hogy felajánljon neki egy próbaidős állást a Kriptográfiai Részleg ázsiai nyelvek csoportjánál. Az az eltéveszthetetlen szenvedély, amellyel a fiatal professzor a tanításról beszélt, egyértelművé tette, hogy sohasem hagyná ott az egyetemét. Susan úgy döntött, nem rontja el a hangulatot üzleti ügyekkel. Újra iskolás lánynak érezte magát, és ez a legkevésbé sem volt ellenére. Ebben maradtak.

Az udvarlás szakasza lassú volt és romantikus - amikor

belefért az idejükbe, megszöktek valahová, hosszú séták a georgetowni campuson, késő esti cappuccinózás a Merlutti kávéházban, néha előadások vagy koncertek. Susan arra lett figyelmes, hogy többet nevet, mint amit el tudott volna képzelni magáról. Úgy tűnt, nincs olyan dolog, amiből David ne tudna tréfát csinálni. Jólesett egy kis lazítás a megfeszített munka után az NSA-ban.

Egy hűvös, őszi délután a lelátón ültek, és figyelték, ahogy a Rutgers futballcsapata megveri a Georgetownt.

- Mit is mondtál, hogy hívják a sportágadat? - csúfolódott Susan. - Labdafalás?

Becker felnyögött. - Fallabdázásnak hívják.

Susan értetlenül nézett rá.

- Nem ugyanaz: az egyik után egy falat sem kell - mondta a férfi, majd egy pillanatra kivárt -, a másik után viszont sok falafelt falsz fel. - Susan megbökte.

A Georgetown balszélsőjének szögletrúgása túlment a vonalon. A tömeg felzúdult, a védők hátraszaladtak a helyükre.

- Hát te? - kérdezte Becker. - Sportolsz valamit?

- Fekete öves vagyok a StairMaster lépcsőzőgépen.

Becker megütközve nézett rá. - Én azokat a sportokat szeretem, ahol győzni lehet.

Susan mosolygott. - Teljesítménykényszered van?

A Georgetown legjobb védője elfogott egy átadást, a lelátó ujjongott. Susan közelebb hajolt és David fülébe súgta: - Doktor.

A férfi feléje fordult és értetlenül bámult rá.

- Doktor - ismételte Susan. - Mondd ki az első szót, ami

eszedbe jut róla.

Becker gyanakodva méregette. - Asszociációs játék?

- Bevett eljárás az NSA-nál. Tudnom kell, kivel állok szemben. - Komoly arccal szemlélte Davidet. - Doktor.

Becker vállat vont. - Seuss.

Susan a homlokát ráncolta. - Oké, nézzük akkor ezt...

Konyha.

David nem tétovázott. - Hálószoza.

Susan játékosan összevonta a szemöldökét. - Oké, hát erre mit mondasz: macska.

- Bél - vágta rá Becker.

- Bél?

- Igen. Macskabél. A bajnokok ezzel húrozzák az ütőjüket a squashban.

- Jól hangzik - nyögött fel Susan.

- Mi a diagnózis? - érdeklődött Becker.

Susan gondolkodott egy darabig. - Gyerekes, szexuálisan frusztrált fallabdaőrült.

Becker megrándította a vállát. - Nem is jársz messze az igazságtól.

Így ment ez hetekig. A nonstop bisztrókban Becker ki nem fogyott a kérdésekből a desszert fölött.

Hol végezte Susan a matematikai tanulmányait?

Hogyan került az NSA-hoz?

Mitől lett ilyen elbűvölő?

Susan elpirult, és bevallotta, hogy későn érő típus. Tizenéves korában esetlen égimeszelő volt, fogszabályzót hordott, és Clara nénye egyszer azt mondta neki, hogy isten

azzal tette jóvá a csúnyaságát, hogy ragyogó észt adott neki. Túl sok jóvátennivalója nem volt - gondolta Becker.

Susan elmesélte, hogy a felső tagozatosként kezdett érdeklődni a kriptográfia iránt. A számítógépes szakkör vezetője, egy Frank Gutmann nevű nyolcadikos írt neki egy szerelmes verset, és sifírozta egy számbehelyettesítő módszerrel. Susan mindenáron tudni szeretne volna, hogy mi áll benne. Frank évődve megtagadta a választ. Susan hazavitte a kódot és egész éjjel dolgozott rajta zseblámpával a takaró alatt, amíg meg nem fejtette a titkát: minden szám egy-egy betűt jelentett. Szorgalmasan megfejtette a kódot, és ámulva figyelte, ahogy a látszólag véletlenszerű számjegyek varázslatos módon gyönyörű verssé változnak át. Abban a pillanatban tudta, hogy beleszeretett a titkosírásba - és attól fogva a kódok és a kriptográfia töltötték ki az életét.

Csaknem húsz évvel később, miután megkapta matematikusi diplomáját a Johns Hopkins Egyetemen, ösztöndíjat nyert a MIT-re, ahol számelmélettel foglalkozott; doktori dolgozatának címe: Kriptográfiai módszerek, protokollok és algoritmusok manuális alkalmazásai. Mint kiderült, nem csak a professzora olvasta el a dolgozatát: hamarosan egy telefonhívást, majd egy repülőjegyet kapott az NSA-tól.

A kriptográfia területén mindenki ismerte az NSA-t; ott dolgoztak a földkerekség legkiválóbb kriptográfusai. Minden tavasszal, amikor a magánszektor cégei lecsaptak a végzősökre, szemérmetlenül magas fizetést és részvényopciót kínálva a legjobbaknak, az NSA csak

figyelt, kiszemelte a saját célszemélyeit, aztán színre lépett és megduplázta a legelőnyösebb ajánlatot. Akit az NSA akart, azt meg is szerezte. Susan izgatott várakozástól remegve szállt ki Washingtonban, a Dulles Nemzetközi Repülőtéren, ahol már várta az NSA sofőrje, és elszállította Fort Meade-be.

Abban az évben negyvenegy másik végzős kapott ugyanolyan telefonhívást. A huszonnyolc éves Susan volt a legfiatalabb és az egyetlen nő. A látogatás inkább tűnt társasági eseménynek és intelligenciatesztnek, mint hivatalos állásinterjúnak. A rá következő héten visszahívták Susant és a hat másik jelöltet. Susan, bár habozott, de újra elment. A csoportot azonnal szétválasztották. Mindenkit egyenként hazugságvizsgálatnak vetettek alá, kikérdezték őket az előéletükről, elemezték a kézírásukat, és órákon át folytak az interjúk, amelyek egy részét magnóra vették; mindent tudni akartak, beleértve a szexuális érdeklődésüket és tevékenységüket. Amikor azt kérdezték Susantól, hogy szexelt-e már állatokkal, nem sok hija volt, hogy el nem rohant, de a varázs valahogy fogva tartotta - az a lehetőség, hogy a kriptográfia csúcsszervezetében, a „Puzzle Palotában” dolgozhat, és tagja lehet a világ legtitkosabb klubjának, a Nemzetbiztonsági Ügynökségnek.

Beckert lenyűgözték Susan történetei. - Tényleg megkérdezték, hogy szexeltél-e már állatokkal?

Susan vállat vont. - Hozzátartozik a rutinellenőrzéshez.

- Hát... - Becker elrejtette a vigyorát. - És mit feleltél?

Susan bokán rúgta az asztal alatt. - Közöltem velük, hogy

nem! - Majd hozzátette: - Éstegnap éjszakáig ez igaz is volt.

Susan szemében David közelebb állt a tökéleteshez, mint azt bárkiről is el tudta volna képzelni. Csak egy rossz tulajdonsága volt: valahányszor elmentek valahová, Becker ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse a számlát. Susan elborzadva nézte, hogyan hagyja ott egy egész napi fizetését egy kétszemélyes vacsoráért, de David hajthatatlan volt. Susan letett arról, hogy tiltakozzon, de akkor is bántotta a dolog. Annyit keresek, hogy azt sem tudom, mire költsem, gondolta. Nekem kéne fizetnem.

Susan mégis úgy döntött, hogy David ideális férfi, eltekintve ódivatú lovagiasságától. Együttérző volt, eszes és szórakoztató, s mindennek a tetejébe őszintén érdeklődött Susan munkája iránt. Akár a Smithsonian Múzeumban voltak, akár kerékpároztak vagy éppen odaégették a spagettit Susan konyhájában, David örökösen kíváncsiskodott. Susan mindenre válaszolt, amire csak tudott, és átfogó, elfogulatlan képet adott Davidnek a Nemzetbiztonsági Ügynökségről. Davidet lenyűgözték a hallottak.

Az NSA-t Truman elnök alapította 1952. november 4-én éjfél után 1 perccel, és csaknem ötven éven át a világ legtitkosabb hírszerző testülete volt. Az NSA hétoldalas kezdeti doktrínája módfelett tömören jelölte ki a feladatot: védelmezni az USA kormányzati kommunikációját, és elfogni az idegen hatalmak kommunikációját.

Az NSA műveleti főépületének tetején több mint ötszáz

antenna volt, köztük két óriási radarantennaburkolat, amely úgy nézett ki, mint két hatalmas golflabda. Az épület is irdatlan nagy volt - több mint 186 ezer négyzetméter, kétszer akkora, mint a CIA főhadiszállása. Benne 2500 kilométernyi telefonkábel és 7500 négyzetméter kinyithatatlan ablak.

Susan beszámolt Davidnek a COMINT-ról, az ügynökség globális felderítőegységéről - a lehallgatóállomások, műholdak, kémek és telefonlehallgatók észveszejtő tömegéről szerte a világban. Naponta több ezer üzenetet és beszélgetést fogtak el, amelyek mind az NSA elemzőihez kerültek deszifrozásra. Az FBI, a CIA és az USA külpolitikai tanácsadói mind az NSA hírszerzésére építve hozták meg döntéseiket.

Becker ámulatlan figyelt. - És a kódfejtés? Az hogy kerül a képbe?

Susan elmagyarázta, hogy az elfogott üzenetek gyakran veszélyes kormányoktól, ellenséges köröktől és terrorista csoportoktól erednek, amelyek egy része az USA határain belül működik. Ezek rendszerint titokvédelmi célból kódolják a kommunikációjukat, arra az esetre, ha rossz kezekbe kerülne - ami, hála a COMINT-nak, általában meg is történik. Susan elmondta Davidnek, hogy ebből áll a munkája: tanulmányozni, majd manuálisan feltörni a kódokat, és az NSA rendelkezésére bocsátani a deszifrozott üzeneteket. De nem ez volt a teljes igazság.

Susant furdalta a lelkiismeret, hogy hazudik új szerelmének, de nem volt más választása. Néhány évvel ezelőtt még ez volt az igazság, de azóta megváltoztak a dolgok. A

kriptográfia egész világa megváltozott. Susan új feladatai titkosak voltak, még a legmagasabb hatalmi körök előtt is.

- Kódok - mondta Becker megigézve. - Honnan tudod, hol kell elkezdened a feltörésüket? Úgy értem... hogyan fejtet meg őket?

Susan mosolygott. - Neked aztán igazán tudnod kellene. Ugyanolyan, mint egy idegen nyelvet tanulmányozni. Először halandzsának tűnik a szöveg, de amikor rájössz a szerkezetét meghatározó szabályokra, egyre több értelmet találsz benne.

Becker elismerően bólintott. És még többet akart tudni.

Susan a Merlutti szalvétáit és a műsorfüzeteket használva táblaként kriptográfiai minitanfolyamot tartott szeretett tanítványának. Julius Caesar „teljes négyzet” kódtáblájával kezdte.

Caesar, magyarázta, találta fel a történelem első titkosírását. Miután sorozatosan törbe csalták a futárait és megkaparintották a titkos üzeneteit, kitervelt egy kezdetleges módszert arra, hogyan sifírozza parancsait. Olyan formában írta le az üzenetet, hogy a szöveg értelmetlennek tűnt. Minden üzenet egy tökéletes négyzettel egyenlő számú - tizenhat, huszonöt, száz - betűből állt, attól függően, hogy mennyi mondanivalója volt Caesarnak. Titokban tájékoztatta a tisztjeit, hogy ha megkapnak egy ilyen üzenetet, akkor írják át a szöveget egy négyzethálóba. Ezután olvassák fölülről lefelé, és varázslatos módon megjelenik előttük a titkos üzenet.

Idővel mások is átvették Caesar szövegátrendező módszerét, és úgy fejlesztették tovább, hogy nehezebb

legyen megfejteni. A még nem számítógépes titkosítás a második világháború idején élte fénykorát. A náciak megalkották az Enigma nevű, bámulatos sifírozógépet. Az eszköz egy régi típusú írógéphez hasonlított egymásba kapcsolódó, rézrotorokkal, amelyek bonyolult módon forogtak és látszólag értelmetlen betűhalmazokká keverték össze az eredeti szöveget. Csak egy hasonló és ugyanolyan módon kalibrált Enigma géppel lehetett megfejteni a kódot.

Becker lenyűgözve figyelt. A tanárból egyszerre diák lett. Egy este, a Diótörő egyetemi előadásán, Susan átadta Davidnek az első megfejtésre váró, egyszerű kódot. Becker az egész szünet alatt, tollal a kezében dolgozott a tizenegy betűből álló üzeneten:

NQTKNJ GNFX SZKZKJNYSTMJ

Végül, amikor már oltogatták a lámpákat a második felvonáshoz, megoldotta. Susan egyszerűen minden betűt az ábécében előtte állóval helyettesített. A kód desifírozásához Beckernek nem kellett mást tennie, mint minden betűt kicserélnie az ábécé következő betűjével: A helyett B-t, B helyett C-t írnia, és így tovább. Miután rájött, gyorsan behelyettesítette a betűket. Nem hitte volna, hogy három szócska valaha még ilyen boldoggá fogja tenni:

ÖRÜLÖK HOGY TALÁLKOZTUNK

Örülök, hogy találoztunk.

David gyorsan lefirkantotta a választ és átadta Susannak.

DM HR

EN IS. Én is.

Susan elolvasta és felragyogott az arca.

Beckernek muszáj volt nevetnie: harmincöt éves, és csak úgy kalapál a szíve. Soha életében nem vonzódott még ennyire egyetlen nőhöz sem. Susan finom európai vonásai és meleg barna szeme egy Estée Lauder-reklámot juttattak eszébe. Ha Susan esetlen égimeszelő volt is kamaszkorában, ez már rég a múlté. Időközben olyan kecses lett, mint a nádszál - magas és karcsú, telt, erős keblekkel és tökéletesen lapos hassal. David gyakran tréfálgozott, hogy ő az első fürdőruhamodell, akinek alkalmazott matematikai és számelméleti doktorátusa van. Ahogy múltak a hónapok, már mindketten sejtették, hogy olyasmit találtak, ami egy életre is szólhat.

Már csaknem két éve voltak együtt, amikor David váratlanul megkérte Susan kezét. Egy hétvégén történt a Smoky-hegységben. A nagy, baldachinos ágyban feküdtek a Stone Manorban. A férfinál nem volt gyűrű - csak úgy kiszakadt belőle. Susan éppen ezt szerette benne - a spontaneitását. Hosszú, forró csókban forrtak össze. David a karjába vette Susant és kibújtatta a hálóingéből.

- Úgy veszem, hogy igent mondtál - közölte, s azután egész éjjel szeretkeztek a kandalló melegénél.

Annak a varázslatos estének már hat hónapja - még azelőtt történt, hogy Davidet előléptették volna a Modern Nyelvek Tanszék vezetőjévé. Azóta egyre romlott a kapcsolatuk.

Negyedik fejezet

A kriptográfia ajtaja felberregett, kirántva Susant lehangoló merengéséből. Az ajtó teljesen nyitott helyzetben

állapodott meg, de öt másodperc múlva tovább fordul, hogy újra bezáruljon. Susan összeszedte a gondolatait és átlépett a nyíláson. A számítógép regisztrálta a belépését.

Noha gyakorlatilag itt élt a kriptográfián a három évvel ezelőtti megépülése óta, még mindig ámulatba ejtette a látványa. A központi csarnok egy hatalmas, kör alakú terem volt, amely öt emelet magasba emelkedett. Átlátszó, kupolás mennyezetének csúcsa 36 méter magasan volt. A plexiüvegbe polikarbonát háló ágyazódott be - az így megerősített üveg akár egy két megatonnás robbanásnak is ellenállt volna. Az üvegháló finom csipkemintát szőtt a falakra a beáramló napfényből. A parányi porszemek elképesztő, széles spirálalakzatokban szálltak fölfelé - a kupola erős deionizáló rendszere vonzotta őket.

A terem behajló oldalfalai odafent boltívet formáztak, míg szemmagasságban szinte függőlegesnek tűntek. A padlószint felé közeledve viszont előbb áttetszőek, majd opálosan feketék lettek - az óriási padló fényes fekete járólapokból állt, amelyek kísértetiesen fluoreszkáltak, olyan érzékcsalódást keltve, mintha a padló áttetsző lenne. Fekete jég.

A terem közepén, akár egy kolosszális torpedó csúcsa, az a gép törte át a padlót, amelynek kedvéért a kupolát építették. Karcsú, fekete sziluettje hét méter magasan tornyosult a padló felett, íves, sima felszínével úgy festett, mint egy hatalmas gyilkos bálna, amely félig kiemelkedve a jeges tengerből, megfagyott.

Ez volt a TRANSLTR, a világ legdrágább számítógépe - amelyről az NSA esküvel állította, hogy nem létezik.

A gép tömegének és teljesítményének kilencven százaléka, mint egy jéghegynek, mélyen a padló alatt rejtőzött. Egy kerámiasiló zárta magába, amely hatemeletnyi mélységben hatolt a föld alá - a rakétaszerű törzset kanyargós vaslépcsők és kábelek labirintusa fogta körül. A freon hűtőrendszer örökös sziszegése és az akna fenekén állandó alacsony frekvencián zúgó energiafejlesztők halotti, szellemjárta akusztikát teremtettek a kriptográfián.

A TRANSLTR-t, mint minden nagy technológiai újítást, a kényszerűség szülte. A nyolcvanas években az NSA olyan forradalommal került szembe a telekommunikációban, amely mindörökre megváltoztatta a hírszerzési felderítés világát - ez nem volt más, mint az internet elterjedése a magánszférában. Még közelebbről: az e-mail megjelenése. A bűnözőknek, a terroristáknak, a kémeknek már elégük lett abból, hogy lehallgatják a telefonjaikat, és azonnal rávetették magukat a globális kommunikáció új eszközeire. Az e-mail egyesítette magában a hagyományos posta biztonságát és a telefon gyorsaságát. Mivel az adatátvitel föld alatti száloptikai kábeleken történt, és nem hanghullámokon, nem lehetett lehallgatni - legalábbis úgy tűnt.

A valóságban az NSA technogurui számára gyerekjáték volt az interneten átszáguló e-mailek elolvasása. A közkeletű vélekedéssel ellentétben az internet nem a személyi számítógépekkel terjedt el. A Védelmi Minisztériumban hozták létre három évtizeddel korábban - számítógépek hatalmas hálózatából állt, és a biztonságos kormányzati kommunikációhoz tervezték egy esetleges

atomháború idejére. Az NSA szakemberei már régóta ismerték. Az illegális ügyleteket e-mailben bonyolító embereknek hamarosan rá kellett ébredniük, hogy a titkaik koránt sincsenek akkora biztonságban, mint hitték. Az FBI, a DEA, az IRS és az USA más rendvédelmi szervei - az NSA ördögi hackereinek segítségével - ugrásszerűen növelték a letartóztatások és jogerős ítéletek számát.

Természetesen, amikor a számítógéphasználók rájöttek, hogy az amerikai kormány szabadon hozzáfér a levelezésükhöz, kitört a felháborodás. Még azok a civilek is, akik csak a maguk kedvére leveleztek, nyugtalanítónak találták személyiségi jogaik megsértését. A cégek programozói világszerte dolgozni kezdtek egy biztonságosabb elektronikus levelezőrendszeren. Gyorsan megtalálták a módszert, és megszületett a nyilvános kulcsú titkosítás.

A nyilvános kulcsú titkosítás amilyen egyszerű, olyan nagyszerű volt. A könnyen használható, személyi számítógéphez is alkalmas szoftver totálisan olvashatatlanná tette az üzeneteket. A felhasználó megírta a levelet, lefuttatta a titkosítószoftvert, amely véletlenszerű, értelmetlen jelhalmazra tette az üzenetet. Ha bárki elfogta az e-mailt, csak zagyvalékot látott a képernyőn.

Az üzenetet csak úgy lehetett elolvasni, ha beütötték a küldő „belépési kódját” - egy titkos karaktersort, amely nagyjából úgy működött, mint egy PIN kód. A belépési kód általában meglehetősen hosszú és összetett volt; tartalmazta mindazokat az információkat, amelyekre a titkosító algoritmusnak szüksége volt, hogy tudja, pontosan

milyen matematikai műveleteket kell végrehajtani az eredeti üzenet helyreállításához.

A felhasználók így már biztonságban tudhatták e-mailjeiket. Még ha elcsípték is őket, csak azok tudták dekódolni, akik birtokában voltak a kulcsnak.

Az NSA azonnal megérezte a veszélyt. Immár nem egyszerű behelyettesítő kódokkal álltak szemben, amelyeket tollal és milliméterpapírral is fel lehetett tömi, hanem számítógép generálta hasítófüggvényekkel, amelyek a káoszelmélet és több szimbolikus ábécé felhasználásával látszólag reménytelenül véletlenszerű karakterhalmazzá változtatták át az üzeneteket.

A belépési kódok eleinte elég rövidek voltak ahhoz, hogy az NSA számítógépei „kitalálhassák” őket. Ha a keresett belépési kód tíz jelből állt, a számítógépet úgy programozták, hogy 0000000000 és 9999999999 között minden lehetséges variációt megpróbáljon. Előbb vagy utóbb eltalálta a helyes sorrendet. Ezt a próbálgató módszert úgy nevezték: „támadás nyers erővel”, vagy egyszerűen: favágás. Időrabló volt, de matematikailag garantáltan működött.

Ahogy a világnak tudomására jutott a nyers erővel történő kódfeltörés, úgy lettek egyre hosszabbak a belépési kódok. A „kitalálásukhoz” szükséges számítógépidő pedig hetekről hónapokra, végül évekre nőtt.

A kilencvenes évekre a belépési kódok már több mint ötven karakterből álltak, és a teljes 256 karakteres, betűket, számokat és szimbólumokat tartalmazó ASCII jelkészletet használták. A lehetséges variációk száma már

a 10120 közelebb járt - egy egyes és utána 120 nulla. Egy belépési kód helyes kitalálásának matematikai valószínűsége nagyságrendekkel kisebb, mint egy adott homokszem megtalálásáé a Szaharában.

A becslések szerint egy hatvannégy bájtos kulcs ellen nyers erővel intézett sikeres támadáshoz az NSA leggyorsabb számítógépének - a szigorúan titkos Cray/Josephson II-nek - több mint tizenkilenc évre lett volna szüksége. Mire a számítógép megtalálja a kulcsot és feltöri a kódot, az üzenet tartalma már rég elavult.

Az NSA látva, hogy gyakorlatilag megbénult a felderítő tevékenysége, kidolgozott egy szigorúan titkos tervet, amelyet maga az Egyesült Államok elnöke hagyott jóvá. Szövetségi pénzalapokkal és biankó felhatalmazással, hogy bármit megtegyen, amit a probléma megoldásához szükségesnek ítél, az NSA nekifogott a lehetetlen feladatnak: megépíteni a világ első univerzális kódfeltörő gépét.

Számos mérnök véleményével ellentétben, akik szerint ilyen kódfejtő számítógép nem valósítható meg, az NSA a mottója alapján cselekedett: „Minden lehetséges.” Csak ami lehetetlen, az tovább tart.

Öt év, félmillió munkaóra és 1,9 milliárd dollár elköltése után az NSA-nak megint igaza lett. Beforrasztották az utolsót is a hárommillió, bélyeg nagyságú processzorból, megírták a végső vezérlőprogramot, és lezárták a kerámiaburkolatot. Megszületett a TRANSLTR.

Noha a TRANSLTR titkos belső működése számtalan elme terméke volt, és egy ember sem akadt, aki átlátta volna az

egészet, maga az alapelv egyszerű volt: sok lúd disznót győz. A gép mind a hárommillió processzora egyszerre dolgozott - elképesztő sebességgel számolt és próbálta végig az új permutációkat. Abban reménykedtek, hogy még a példátlanul hosszú belépési kódok sem lesznek képesek ellenállni a TRANSLTR szívósságának. Ez a multimilliárd dolláros szupergép egyesítette a párhuzamosan dolgozó processzorok erejét és a „nyílt szöveg” kinyerésére szolgáló, szigorúan titkos fejlesztéseket, amelyekkel végigpróbálta a belépési kódokat, és feltörte a kódot. De nemcsak a processzorok szédítő mennyiségéből származott a hatékonysága, hanem a kvantumszámítógépekkel kapcsolatos új eredményeiből is - ez a fejlesztés alatt álló technológia lehetővé tette, hogy bináris adatok helyett kvantummechanikai állapotok formájában tárolják az információkat.

Az igazság pillanata egy viharos csütörtök reggelen jött el, október havában. Az első éles próba. Noha a gép gyorsaságát illetően a mérnökök bizonytalanok voltak, egy dologban egyetértettek: ha valamennyi processzor egyszerre dolgozik, akkor a TRANSLTR teljesítménye hatalmas lesz. Csak az volt a kérdés, hogy mennyire.

Tizenkét perc múlva megkapták a választ. A maroknyi szakember döbbsen csendben állt, amikor a számítógép megjelenítette az eredményt: a megfejtett kódot. A TRANSLTR alig több mint tíz perc alatt azonosította a hatvannégy karakteres kulcsot, csaknem milliószor gyorsabban, mint az NSA második leggyorsabb számítógépe, amelynek két évtizedbe tellett volna.

A műveleti igazgatóhelyettes, Trevor J. Strathmore parancsnok vezetése alatt csatát nyert az NSA gyártórészlege. A TRANSLTR sikerrel járt. Ám ezt a sikert mindenáron titokban kellett tartani, ezért Strathmore parancsnok azonnal kiszivárogtatta az információt, hogy a projekt totális kudarcot hozott. A Kriptográfia minden tevékenysége most már csak arra irányul, hogy megpróbálja enyhíteni a kétmilliárdos fiaskót. Csak az NSA elitje tudta az igazat - hogy a TRANSLTR mindennap kódok százait töri fel.

A közvélemény abban a hitben élt, hogy a számítógépes titkosítás feltörhetetlen - még az NSA csúcstechnikájával is - s özölni kezdtek a titkok. Drogbárók, terroristák és sikkasztók - akiknek már nagyon elégük volt abból, hogy lehallgatják a mobiltelefonjaikat - fordultak egy emberként a kódolt e-mail azonnali globális kommunikációt biztosító, izgatón új médiumához. Soha többé nem kell ott állniuk az esküdszék előtt és hallani a saját hangjukat a magnószalagokról, önmaguk ellen vallva valami rég elfeledett mobiltelefon-beszélgetésben, amelyet az NSA műholdjai elfogtak.

Soha nem volt még ilyen könnyű a hírszerzési adatgyűjtés. Az NSA elcsípte a tökéletesen értelmezhetetlen kódokat, bevitték a TRANSLTR-ba, amely percek leforgása alatt olvasható szöveggé alakította őket. Nem voltak többé titkok.

Az NSA, hogy teljessé tegye a porhintést, vadul lobbizott az új számítógépes titkosítószoftverek ellen, azt állítva, hogy tehetetlen velük szemben, és így az igazságszolgáltatás

nem tudja elkapni, és vád alá helyezni a bűnözőket. A polgárjogi csoportok ujjongtak, és tovább küzdöttek azért, hogy az NSA ne olvashassa el a leveleiket. A titkosítószoftver folytatta diadalútját. Az NSA csatát veszített - pontosan úgy, ahogy eltervezte. A globális elektronikus kommunikációt teljes egészében bolonddá tették... legalábbis úgy tűnt.

Ötödik fejezet

- Hol vannak a többiek? - tűnődött Susan, miközben áthaladt a Kriptográfián. Hiszen vészhelyzet van.

Noha az NSA legtöbb részlegén a hét minden napján teljes üzem volt, a Kriptográfia általában kiürült szombatonként. A kódfejtő matematikusok természetből fogva súlyos munkamániások, ezért létezett egy íratlan szabály, hogy ha nincs vészhelyzet, akkor szombaton szabadnaposok. A kódtörők túl értékes javai voltak az NSA-nak ahhoz, hogysem kockáztatta volna a túlhajszolásukat.

Miközben Susan áthaladt az előcsarnokon, jobb felől fölé tornyosult a TRANSLTR. A nyolc emelet mélységben zúgó generátorok hangja ma valahogy baljósnak tetszett. Susan sosem szeretett munkaidőn kívül a Kriptográfián tartózkodni. Mintha ketrecbe zárták volna egy hatalmas, futurisztikus fenevaddal. Gyorsan a parancsnok irodája felé irányozta a lépteit.

Strathmore üvegfalú irodája, gúnynevén az „akvárium”, a Kriptográfia hátsó falánál, egy vaslépcső tetején emelkedett a magasban, és amikor elhúzták a függönyeit,

pontosan rászolgált a nevére. Ahogy Susan felkapaszkodott a vasrácsos lépcsőfokokon, fölnézett Strathmore vastag tölgyfa ajtajára. Az NSA címere volt rajta - kopasz nyakú sas, karmai közt egy régi tolvajkulccsal. Az ajtó mögött ült az egyik legnagyobb formátumú ember, akivel Susan valaha találkozott.

Strathmore parancsnok, az ötvenhat éves műveleti igazgatóhelyettes olyan volt Susannak, mint az apja. Annak idején ő vette föl, és neki köszönhette, hogy az NSA lett az otthona. Amikor Susan több mint egy évtizede belépett az NSA-hoz, Strathmore a Kriptográfia fejlesztési osztályát vezette, amely az új kriptográfusok - az új férfi kriptográfusok - gyakorlóterepe volt. Strathmore egyébként sem tűrte a szekálást, de egyetlen női munkatársát fokozott védelemben részesítette. Amikor kivételezéssel vádolták, egyszerűen közölte az igazat: Susan Fletcher az egyik legragyogóbb ifjú pályakezdő, aki ide belépett, és nem áll szándékában elveszíteni holmi szexuális zaklatások miatt. Az egyik magas beosztású kriptográfus ostobán úgy döntött, hogy próbára teszi Strathmore fogadalmát.

Egyik reggel, az első munkaéve során, Susan bement az új kriptográfusok termébe, hogy elhozzon néhány iratot. Kifelé menet felfedezett magáról egy képet a hirdetőtáblán. Kis híján elájult zavarában. Ott hevert az ágyon, egy szál bugyiban.

Mint kiderült, az egyik kriptográfus beszkenelt egy fotót egy pornómagazinból és digitálisan az idegen nő testéhez illesztette Susan fejét. A hatás eléggé meggyőző volt.

A bűnös kriptográfus szerencsétlenségére Strathmore

parancsnok távolról sem találta viccesnek a dolgot. Két órával később példát statuált egy közleményben:

CARL AUSTIN ALKALMAZOTTAT HELYTELEN
MAGATARTÁSA
MIATT FELFÜGGESZTETTÜK

Ettől a naptól fogva senki nem kötött bele: Susan Fletcher volt Strathmore parancsnok szíve csücske.

De nem csak Strathmore ifjú kriptográfusai tanulták meg tisztelni a főnöküket; Strathmore már pályakezdőként fölhívta magára a feljebbvalói figyelmét újszerű és kiemelkedően sikeres hírszerzési javaslataival. Ahogy emelkedett a ranglétrán, úgy vált mind ismertebbé a legösszetettebb helyzetek hatékony és világos elemzésével. Úgy tűnt, kivételes képessége van arra, hogy túllásson az NSA bonyolult döntéseit övező erkölcsi aggályokon, és határozottan cselekedjen a közjó érdekében.

Senki nem kételkedett abban, hogy Strathmore szereti a hazáját. A munkatársai patriótaként és látnokként ismerték meg... megbízható férfiként egy hazugságokkal teli világban.

Susan első éveiben az NSA-nál Strathmore pályája meredeken ívelt felfelé a Kriptográfia fejlesztési osztályától az egész NSA második legfontosabb posztjáig. Nála már csak egy embernek volt magasabb rangja: Leland Fontaine igazgatónak, a Puzzle Palota mitikus nagyurának, akit sose láttak, ritkán hallottak, és akitől folyamatosan rettegetek, ő és Strathmore nemigen találkoztak személyesen, de ha mégis, az olyan volt, mint a titánok

harca. Fontaine óriás volt az óriások között, de Strathmore nem félt tőle. Egy szenttelen bokszoló visszafogottságával adta elő ötleteit az igazgatónak. Még az Egyesült Államok elnöke sem mert úgy szembeszegülni Fontaine-nel, mint Strathmore. Ehhez politikai immunitásra volt szükség - vagy, mint Strathmore esetében, politikai közömbösségre.

Susan fölért a lépcső tetejére, de mielőtt bekopoghatott volna, Strathmore elektronikus ajtaja felberregett, majd kinyílt, és a parancsnok intett neki, hogy lépjen be.

- Köszönöm, hogy bejött, Susan. Nem fogom elfelejteni.

- Ez csak természetes. - Susan mosolyogva leült az íróasztallal szemközti székre.

Strathmore magas és húsos férfi volt; jellegtelen arcvonásai elrejtették konok hatékonyságát és maximalizmusát. Szürke szeme rendszerint magabiztosságot és a tapasztalatból eredő ítélőképességet sugallt, de ma vad és nyugtalan volt a tekintete.

- Nyúzottnak látszik - mondta Susan.

- Voltam már jobban is - sóhajtott fel Strathmore.

Milyen igaz - gondolta Susan.

Susan még sohasem látta ilyen rossz formában Strathmore-t. Ritkuló szürke haja fésületlen volt, és a légkondicionált szobában is verejték gyöngyözött a homlokán. Úgy festett, mint aki az öltönyében aludt. Modern íróasztala mögött ült, amelybe két billentyűzetet süllyesztettek; az egyik végében monitor állt. Az asztalt számítógépes nyomtatványok borították, és olyan volt, mint

valami földön kívüli kezelőpult a befüggönyözött dolgozószoba közepén.

- Nehéz hete volt? - érdeklődött Susan. Strathmore vállat vont. - Csak a szokásos. Megint zaklat az EFF az állampolgárok személyiségi jogai miatt.

Susan felkacagott. Az EFF - az Electronic Frontier Foundation - a számítógép-használók nemzetközi hálózata volt, akik erős polgárjogi szövetséget hoztak létre az on-line szólásszabadság védelmében, és felvilágosító tevékenységet folytattak az elektronikus világ realitásairól és veszélyeiről. Folyamatosan lobbiztak az ellen, amit a kormányzervek - elsősorban az NSA - „orwelli lehallgató lehetőségeinek” neveztek. Az EFF örökös túske volt Strathmore körme alatt.

- Ahogy az már lenni szokott - jegyezte meg Susan. - De mi az a súlyos vészhelyzet, ami miatt behívatott?

Strathmore hallgatott egy ideig, szórakozottan babrálva az íróasztalban a hanyattgeret. Hosszú szünet után elkapta Susan tekintetét, és fogva tartotta. - Mennyi ideig dolgozott legtovább a TRANSLTR egy kód feltörésén?

A kérdés teljesen váratlanul érte Susant. Értelmetlennek tűnt. Ezért rendelt be?

- Hát... - Susan tétovázott. - Pár hónappal ezelőtt a COMINT elfogott egy üzenetet, amelyet egy egész órába telt megfejteni, de az egy nevetségesen hosszú kulcs volt. Vagy tízezer bites.

Strathmore felhorkant. - Egy óra, ugye? És mi a helyzet a határértéktesztekkel, amiket lefuttattunk?

Susan megrándította a vállát. - Ha beleszámítjuk a

diagnosztikát, akkor persze hosszabb.

- Mennyivel hosszabb?

Susan el sem tudta képzelni, hová akar kilyukadni Strathmore. - Nos, uram, tavaly márciusban teszteltem egy algoritmust szegmentált egymillió bites kulccsal. Illegális ciklusismétlő függvények, sejtautomaták, satöbbi. A TRANSLTR mégis megfejtette.

- Mennyi idő volt?

- Három óra.

Strathmore felvonta a szemöldökét. - Három óra? Olyan sokáig tartott?

Susan kissé sértetten ráncolta a homlokát. Az utóbbi három évben a világ legtitkosabb számítógépének finomhangolása volt a dolga; a programok legtöbbszörét, amelyek annyira gyorsá tették a TRANSLTR-t, ő készítette. Az egymillió bites kulcs aligha volt reális lehetőség.

- Oké - mondta Strathmore. - Tehát a legszélsőségesebb körülmények között, a leghosszabb kód sem tudott ellenállni a TRANSLTR-nek három óránál tovább?

Susan bólintott. - Igen. Többé-kevésbé.

Strathmore elhallgatott, mintha attól félné, hogy olyat mond, amit megbánná. Végül fölnézett. - A TRANSLTR talált valamit... - Nem fejezte be.

Susan várt. - Amin több mint három órát dolgozott?

Strathmore bólintott.

Susant láthatólag nem aggasztotta a dolog. - Valami új diagnosztika? A Rendszerbiztonsági Részlegtől jött?

Strathmore megrázta a fejét. - Ez egy külső fájl.

Susan várta a csattanót, de az nem jött. - Egy külső fájl? Ugye csak tréfál?

- Jó lenne. Tegnap este tizenegy harminc körül soroltam be. És még nem fejtette meg.

Susannak leesett az álla. Az órájára nézett, aztán vissza Strathmore-ra. - És még mindig fut? Több mint tizenöt órája?

Strathmore előrehajolt és Susan felé fordította a monitort. A képernyő fekete volt, eltekintve egy kis, sárga szövegkerettől, amely a közepén villogott.

ELTELT IDŐ: 15:09:33

KERESETT KULCS: _____

Susan döbbenten meredt a képernyőre. Úgy tűnt, a TRANSLTR már több mint tizenöt órája dolgozik egy kódon. Ha a TRANSLTR még mindig dolgozik, az egy óriási kulcsot jelent - több mint tízmilliárd biteset. Ez tökéletes örültség volt.

- Lehetetlen! - jelentette ki. - Ellenőrizte a hibajelzéseket? Lehet, hogy valami működési hiba lépett fel a TRANSLTR-ben és...

- Szabályosan fut.

- Hatalmasnak kell lennie annak a belépési kódnak!

Strathmore megrázta a fejét. - Standard algoritmus. Szerintem a szokásos hatvannégy bites.

Susan döbbenten nézett ki az üvegen át a TRANSLTR-re. Gyakorlatból tudta, hogy tíz perc sem kell neki egy hatvannégy bites kulcs azonosításához. - Kell lennie valamilyen magyarázatnak.

Strathmore bólintott. - Van is. De nem fog örülni neki.

Susan zavart képet vágott. - Baj van a TRANSLTR-rel?

- Minden rendben van.

- Bekaptunk egy vírust?

Strathmore csak a fejét ingatta. - Ez nem vírus. Nekem elhiheti.

Susan tanácstalan volt. A TRANSLTR még sohasem találkozott olyan kóddal, amelyet ne tört volna fel egy órán belül. A megfejtett szöveg általában percek alatt megjelent Strathmore nyomtatóján. Susan odapillantott a nagy sebességű nyomtatóra az íróasztal mögött. A tálca üres volt.

- Susan - mondta halkán Strathmore. - Először nehéz lesz elfogadnia, de hallgasson végig. - A parancsnok az ajkát harapdálta. - Az a kód, amin a TRANSLTR dolgozik... teljesen egyedi. Semmihez sem hasonlít, amivel eddig találkoztunk. - Strathmore szünetet tartott, mintha nehezeére esne kiejteni a szavakat. - Ez a kód feltörhetetlen.

Susan rábámult és csaknem elnevette magát. Feltörhetetlen? Mi akar ez lenni? Nem létezik olyan, hogy feltörhetetlen kód. Van olyan, amit tovább tart megfejteni, mint a többi, de minden kód feltörhető. Matematikailag garantált, hogy a TRANSLTR előbb vagy utóbb rátalál a helyes kulcsra. - Hogy mondta?

- A kód feltörhetetlen - ismételte meg egyszerűen Strathmore.

Feltörhetetlen? Susan nem tudta elhinni, hogy huszónhét éves kódelemző gyakorlattal valaki ilyen szót kiejthet a száján.

- Feltörhetetlen, uram? - kérdezett vissza feszengve. -

Akkor mi van a Bergofsky-elvel? Susan már a pályája kezdetén találkozott a Bergofsky-elvel.

Az volt a nyers erő módszerének sarokköve. Végző soron ez inspirálta Strathmore-t a TRANSLTR megépítésére. Az elv világosan megfogalmazta, hogy ha a számítógép elegendő számú kulcsot próbál ki, akkor matematikailag garantált, hogy meg fogja találni az igazit. Egy kód biztonságát nem az adta, hogy megtalálhatatlan a belépési kódja, hanem az, hogy a legtöbb embernek sem elég ideje, sem technikája nincs a próbálgatáshoz.

Strathmore megrázta a fejét. - Ez a kód más.

- Más? - nézett rá Susan gyanakodva. A feltörhetetlen kód matematikai képtelenség! Ő is tudja!

Strathmore végigszántott tenyerével veritékes koponyáján.

- Ez a kód egy vadonatúj titkosítási algoritmus terméke, amilyennel még sohasem találkoztunk.

Susan ettől csak még kétkedőbbé vált. A titkosítási algoritmus csak egy matematikai képlet, amellyel kódolt formába teszik át a szöveget. A matematikusok és a programozók naponta alkotnak új algoritmusokat. Több száz van belőlük a piacon: PGP, Diffie-Hellman, ZIP, IDEA, El Gamal. A TRANSLTR naponta töri föl a kódjaikat minden gond nélkül. A TRANSLTR-nek minden kód azonosnak tűnik, függetlenül attól, hogy milyen algoritmussal írták őket.

- Nem értem - tiltakozott. - Mi most nem valami összetett művelet visszafejtéséről beszélünk, hanem nyers erőről. PGP, Lucifer, DSA, oly mindegy. Az algoritmus generál egy kulcsot, amit biztonságosnak vél, a TRANSLTR pedig

addig találgat, amíg rá nem hibáz.

Strathmore a jó tanár magára kényszerített türelmével válaszolt. - Igen, Susan, a TRANSLTR mindig megtalálja a kulcsot, akármilyen hosszú is. - Hosszú szünetet tartott. - Hacsak...

Susan meg akart szólalni, de nyilvánvaló volt, hogy Strathmore most fogja felrobbantani a bombát. Hacsak mi? - Hacsak a számítógép nem ismeri fel, amikor feltöri a kódot.

Susan csaknem kiesett a székből. - Micsoda?!

- A számítógép megtalálja ugyan a helyes kulcsot, de tovább találgat, mert nem ismeri föl, hogy már megtalálta az igazit. - Strathmore holtsápadt volt. - Úgy gondolom, hogy ennek az algoritmusnak forgó nyílt szövege van.

Susan csak hápogott.

A forgó nyíltszöveg-függvény elképzelését egy magyar matematikus, Harné József vetette fel először egy obskurus 1987-es publikációban. A nyers erővel dolgozó számítógépek úgy törnek fel a kódot, hogy azonosítható szövegmintákat keresnek, de Harné egy olyan titkosító algoritmus lehetőségét vetette föl, amely a kódolás mellett egy időváltozó szerint változtatja a nyílt szöveget. Elméletileg a folyamatos mutáció biztosítja azt, hogy a kódfejtő számítógép ne azonosíthasson felismerhető szövegmintákat, és így sohasem fogja tudni, hogy megtalálta-e a keresett kulcsot. Az elképzelés olyasmi volt, mint a Mars gyarmatosítása: elméleti szinten elgondolható, de - legalábbis jelenleg - meghaladja az emberi lehetőségeket.

- Honnan jött ez a dolog? - kérdezte Susan. A parancsnok

válasza lassan érkezett. - A gazdasági szféra egy programozója írta.

- Micsoda?! A világ legjobb programozói nálunk dolgoznak! Mi mindannyian, együtt dolgozva sem jutottunk még csak a közelébe sem annak, hogy forgó nyíltszöveg-függvényt írjunk! Azt akarja bemesélni nekem, hogy valami fusizó maszek a személyi számítógépével rájött a megoldásra?

Strathmore érzékelhető erőfeszítéssel, hogy megnyugtassa Susant, lehalkította a hangját. - Ezt a fickót én nem nevezném fusizóknak.

Susan oda sem figyelt. Meg volt győződve arról, hogy lennie kell valamilyen magyarázatnak. Üzemhiba. Vírus. Minden valószínűbb, mint egy feltörhetetlen kód.

Strathmore komolyan nézett rá. - Ezt az algoritmust minden idők egyik legragyogóbb kriptográfus elméje írta.

Susan ettől csak még gyanakvóbbá vált: minden idők legragyogóbb kriptográfus elméi az ő részlegében dolgoztak, és ha létezik ilyen algoritmus, akkor már hallott volna róla.

- Ki az? - követelte.

- Szerintem magától is kitalálja - mondta Strathmore. - Nem nagyon kedveli az NSA-t.

- Ez aztán tényleg leszűkíti a kört! - vágott vissza Susan élesen.

- Ő is dolgozott a TRANSLTR-projekten. Megszegte a szabályokat. Kis híján hírszerzési botrányt okozott. Kitoloncoltattam.

Susan arca megkövült, majd egy pillanattal később

elsápadt. - Te jó ég...

Strathmore bólintott. - Egész évben azzal kérkedett, hogy egy nyers erővel feltörhetetlen kódon dolgozik.

- De... de - hebegte Susan. - Én azt hittem, hogy csak blöfföl. Tényleg megcsinálta?

- Igen. Megírta a feltörhetetlen kódot.

Susan sokáig hallgatott. - De... ez azt jelenti...

Strathmore látta a rémületet a szemében. - Igen. Ensei Tankado ócskavasat csinált a TRANSLTR-ból.

Hatodik fejezet

Noha Ensei Tankado még nem élt a második világháború idején, részletekbe menően tanulmányozta az eseményeit - különös tekintettel a betetőzésre, amelyben százezer honfitársát pusztította el az atombomba.

Hiroshima, 1945. augusztus 6., 8:15 - a hitvány pusztítás napja. Értelmetlen erőfitogtatás egy olyan ország részéről, amely már úgylis megnyerte a háborút. Tankado mindezt elfogadta. De soha nem tudta elfogadni, hogy a bomba még az anyjától is megfosztotta. Belehalt a szülésbe - mert az évekkel korábban elszenvedett sugárfertőzés miatt komplikációk léptek fel.

1945-ben, Ensei születése előtt, az anyja, mint megannyi társnője, Hiroshimába utazott, hogy önkéntesként dolgozzon az égési sérültek között, így vált ő is hibakushává - sugárfertőzötté. Tizenkilenc évvel később, harminchat éves korában belső vérzéssel feküdt a szülészetén, és tudta, hogy meg fog halni. De azt nem

tudta, hogy a halál megóvja őt a legnagyobb borzalomtól - hogy egyetlen gyermeke torzszülött lesz.

Ensei apja sem látta soha a fiát. Felzaklatta a felesége elvesztése, és szégyellte, hogy torzszülött lett a gyermeke, akiről azt mondták az ápolónők, hogy aligha éli túl az éjszakát; az apa ekkor eltűnt a kórházból és soha többé nem ment vissza. Ensei Tankado árvaházba került.

A gyermek Tankado minden este ránézett eltorzult ujjaira, amelyek között a bűvös Daruma babáját tartotta, és megesküdött, hogy bosszút áll - bosszút áll azon az országon, amely elvette tőle az anyját, és arra készítette az apját, hogy szégyenében elhagyja őt. Nem tudhatta, hogy a sors közbeavatkozik.

Noha Ensei Tankado soha nem látott még számítógépet, úgy tűnt, mintha a vérében lenne, hogyan kell használni. A számítógép olyan világokat nyitott meg előtte, amelyek létezését addig elképzelni sem tudta. Hamarosan az egész életét betöltötte. Ahogy idősebb lett, elvégezte az iskoláit, pénzt keresett és végül ösztöndíjat kapott a Doshisha Egyetemre. Nemsokára már csak úgy emlegették Tokióban: fugusha kisai - a nyomorék zseni.

Tankado azután olvasott Pearl Harborról és Japán háborús bűneiről. Lassan elenyészett az Amerika iránt érzett gyűlölete. Buddhista lett. Megfeledkezett gyerekkori bosszúesküjéről; a megvilágosodáshoz csak a megbocsátáson át vezetett út.

Húszéves korára Ensei Tankado már egyfajta kultuszfigurának számított a programozók között. Az IBM zöld kártyát és állást ajánlott neki Texasban. Tankado

kapva kapott a lehetőségen. Három évvel később otthagyta az IBM-et, New Yorkba költözött és szabadúszóként gyártotta a szoftvereket. Meglovagolta a nyilvános kulcsú titkosítás új hullámát. Egy vagyont keresett algoritmusok írásával.

Mint a titkosító algoritmusok számos vezető szerzőjét, őt is megkörnyékezte az NSA. A sors iróniáját látta benne - annak az országnak az egyik kulcsfontosságú kormány szervénél dolgozhat, amelyet egykor elszántan gyűlölt. Úgy döntött, hogy elmegy az állásinterjúra. Amikor találkozott Strathmore parancsnokkal, minden kételye szertefoszlott. Őszintén beszéltek Tankado múltjáról, az USA-val szembeni esetleges ellenséges érzületéről, a jövőt illető terveiről. Hazugságvizsgálatnak és öt héten át tartó, nehéz pszichológiai teszteknek vetették alá. Tankado sikeresen átment mindegyiken. Buddhista hite kiölte belőle a gyűlöletet. Négy hónappal később Ensei Tankado munkába állt a Nemzetbiztonsági Ügynökség Kriptográfiai Részlegénél.

Hatalmas fizetése dacára egy öreg mopeddel járt dolgozni és zacskóból ebédelt az íróasztalánál ahelyett, hogy szűzpecsenyét és burgonyás hagymakrémelevest fogyasztott volna a kollégáival a kávéházban. A kriptográfusok tisztelték. Ragyogó elme volt - a legkreatívabb programozó, akivel valaha találkoztak. Kedves, nyugodt és makulátlanul erkölcsös. Az erkölcsi integritás kiemelkedő jelentőséggel bírt számára. Ez volt az oka annak, hogy elbocsátása az NSA-tól, majd ezt követő kitoloncolása annyira megrázta a munkatársakat.

Tankado a Kripto többi alkalmazottjával együtt abban a tudatban dolgozott a TRANSLTR-projekten, hogy ha sikerrel járnak, csak az Igazságügyi Minisztérium előzetes jóváhagyásával használják a gépet e-mailek dekódolására. A TRANSLTR használatát az NSA-nál tehát nagyjából ugyanúgy szabályozzák, ahogy az FBI-nak is a szövetségi bíróság engedélye kell a lehallgatáshoz. A TRANSLTR-t úgy kell beprogramozni, hogy csak a Nemzeti Bank vagy az Igazságügyi Minisztérium által kiadott jelszóval lehessen dekódolni egy fájlt. Ez meggátolná, hogy az NSA megkülönböztetés nélkül hallgathassa le a törvénytisztelő polgárok kommunikációját az egész földön.

Ám amikor eljött a program beírásának ideje, közölték a TRANSLTR szakembergárdájával, hogy megváltoztak a tervek. Mivel az NSA-t gyakran szorítja az idő az antiterrorista műveletei során, a TRANSLTR szabadon dolgozó deszifrózó eszköz lesz, amelynek napi működését kizárólag az NSA fogja szabályozni.

Ensei Tankado dühöngött. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy az NSA bárkinek a postáját kinyithatja és dekódolhatja az illető tudta nélkül. Mintha a világ összes telefonkészülékébe lehallgatót helyeznének. Strathmore igyekezett megértetni Tankadóval, hogy a TRANSLTR az igazságszolgáltatás eszköze, de mindhiába; Tankado hajthatatlan volt abban, hogy ez az emberi jogok súlyos megsértése. Azonnal távozott, és órákon belül megszegte az NSA titoktartási kötelezettségét: megpróbált kapcsolatba lépni az Electronic Frontier Foundation-nel.

Tankado el volt szánva arra, hogy felrázza a világot a titkos gép hírével, amely a kormány elképzelhetetlen ármányának teszi ki a számítógép-használókat. Az NSA-nak nem volt más választása, meg kellett őt állítania.

Tankado súlyos megszégyenítést élt át, miután elfogását és kitoloncolását szélteben-hosszában tárgyalták az on-line levelezőlistákon. Strathmore óhajával ellentétben az NSA kárenyhítő szakemberei - attól félve, hogy Tankado megpróbálja majd meggyőzni az embereket a TRANSLTR létezéséről - olyan pletykákat terjesztettek róla, amelyek aláásták a hitelét. Ensei Tankadót kitaszította a nemzetközi számítógépes közösség - senki sem bízott meg többé egy kémkedéssel vádolt nyomorékban, különösen azután, hogy az USA kódfeltörő gépéről koholt abszurd vádakkal igyekezett megvásárolni a szabadságát.

Az egészben az volt a legfurcsább, hogy Tankado a jelek szerint megértette: mindez része egy hírszerzési játszmának. Nem mutatott haragot, csak elszántságot. Amikor a biztonságiak elvitték, Tankado fagyos nyugalommal Strathmore-hoz intézte utolsó szavait.

- Mindannyiunknak jogunk van hozzá, hogy legyenek titkaink - mondta. - Gondoskodni fogok róla, hogy élni is tudjunk vele.

Hetedik fejezet

Susannak vadul pörgött az agya - Ensei Tankado írt egy programot, amely feltörhetetlen kódokat alkot! Alig tudta felfogni.

- Digitális erőd - mondta Strathmore. - így nevezi. A hírszerzésellenes superfegyver. Ha ez a program megjelenik a piacon, minden általános iskolás, akinek van egy modemje, olyan kódokat használhat, amelyeket az NSA nem tud megfejteni. A felderítésünk meg fog bénulni.

De Susan gondolatai messze jártak a Digitális erőd politikai következményeitől. Még mindig nehezebbre esett elfogadni, hogy egyáltalán létezik. Egész életében kódokat tört, és határozottan tagadta egy megfejthetetlen kód lehetőségét. Minden kód feltörhető, ezt mondja ki a Bergofsky-elv! Úgy érezte magát, mint egy ateista, aki szemtől szembe kerül Istennel.

- Ha ez a kód elterjed - suttogta -, a kriptográfia halott tudományává válik.

Strathmore bólintott. - Ez legyen a legkisebb bajunk.

- Nem vásárolhatnánk meg Tankadót? Tudom, hogy gyűlöl bennünket, de nem ajánlhatnánk fel neki pár millió dollárt? Nem győzhetnénk meg, hogy ne terjessze?

Strathmore felnevetett. - Pár milliót? Tudja, mennyit ér ez a dolog? A világ bármelyik kormánya többet adna érte. El tudja képzelni, hogy azt mondjuk az elnöknek, továbbra is lehallgatjuk az irakiakat, de már nem tudjuk értelmezni az elfogott üzeneteket? Itt nemcsak az NSA-ról van szó, hanem a teljes hírszerzésről. A mi intézményünk segíti az összes többit: az FBI-t, a CIA-t, a DEA-t... ezek most mind tehetetlenek lesznek. Nem nyomozhatjuk le többé a drokartellek szállítmányait, a nagy cégek nyom nélkül mozgathatják a pénzeket, az adóhivatal megbénul, a terroristák titokban chatelhetnek... kitorne a káosz.

- Az EFF diadált ülne - tette hozzá Susan elsápadva.
- Az EFF-nek fogalma sincs arról, mit csinálunk mi itt - jelentette ki Strathmore megvetően. - Ha tudnák, hány terroristatámadást állítunk meg, mert feltörjük a kódokat, más hangon beszélnének.

Susan egyetértett vele, de tisztában volt a realitásokkal: az EFF soha nem szerezhethet tudomást a TRANSLTR fontosságáról. A TRANSLTR támadások tucatjait segítette megakadályozni, de ez az információ szigorúan titkos, és soha nem kerülhet nyilvánosságra. A titoktartást egyszerű észérvek támogatták: a kormány nem akarta, hogy az igazság felfedése miatt tömeghisztéria törjön ki; senki nem tudta, hogyan reagálna a közvélemény arra a hírre, hogy tavaly két közvetlen nukleáris fenyegetés érte Amerikát fundamentalista csoportoktól.

Ám nem az atomtámadás volt az egyetlen veszély. A TRANSLTR éppen a múlt hónapban jutott nyomára az egyik legjobban szervezett terrorista akciónak, amellyel az NSA-nak valaha is dolga volt. A Sherwoodi Erdő fedőnevű tervet egy kormányellenes szervezet dolgozta ki. A New York-i értéktőzsdét támadták meg „a gazdagság újraelosztásának” szándékával. Hat nap leforgása alatt a csoport tagjai huszonhét, nem robbanó „fluxusbombát” helyeztek el a tőzsde körüli épületekben. Ezek az eszközök egy pillanatra elképesztő mágneses teret keltettek, amikor működésbe hozták őket. A gondosan kihelyezett berendezések együttesen olyan erős mágneses mezőt hoztak volna létre, amely minden mágneses információhordozót töröl az értéktőzsdén - a számítógépek

merevlemezeit, a hatalmas ROM adatbankokat, a szalagos másolatokat, de még a hajlékonylemezeket is. Minden feljegyzés megsemmisül arról, hogy ki mit birtokol.

Mivel az eszközök szimultán működésbe hozásához halálpontos időzítésre volt szükség, internetes telefonvonalakkal kötötték össze őket. A kétnapos visszaszámlálás során az eszközök belső órái folyamatosan közvetítették egymásnak a szinkronizációs adatokat. Az NSA hálózati anomáliaként észlelte az adatáramlást, de nem foglalkozott vele, mivel értelmetlen és senkinek nem ártó adatcserének vélte. De miután a TRANSLTR megfejtette az adatáramlást, az elemzők azonnal felismerték benne a visszaszámláló hálózati szinkronizációt. Azonosították a helyszíneket, és teljes három órával a tervezett indítás előtt eltávolították őket.

Susan tudta, hogy a TRANSLTR nélkül az NSA tehetetlen lenne a fejlett elektronikával dolgozó terrorizmussal szemben. Újra megnézte a monitort: még mindig a több mint tizenöt órás eltelt időt mutatta. Még ha ebben a percben feltörnék is Tankado kódját, az NSA akkor is meg lenne fogva. A Kriptográfia még két kódot sem tudna megfejteni naponta. Pedig a napi 150 kódos átlaggal is maradnak még megfejtésre váró üzenetek.

- Tankado felhívott a múlt hónapban - mondta Strathmore félbeszakítva Susan gondolatait.

Susan felkapta a fejét. - Tankado telefonált magának?

A parancsnok bólintott. - Hogy figyelmeztessen.

- Hogy figyelmeztesse? Hiszen gyűlöli magát.

- Felhívott, hogy elmondja, egy olyan algoritmus tökéletesítésén dolgozik, ami feltörhető kódokat alkot. Nem hittem neki.

- De miért mondta el? - kérdezte Susant. - Pénzt akart?

- Nem. Nem zsarolásnak szánta.

A dolgok egyszerre összeálltak Susan fejében. - Hát persze - mondta elképedve. - Azt akarta, hogy tisztázzák őt a vádak alól.

- Nem - ráncolta a homlokát Strathmore. - Tankado a TRANSLTR-t akarta.

- A TRANSLTR-t?

- Igen. Azt akarta, hogy álljak ki a nyilvánosság elé, és mondjam el a világnak, hogy a TRANSLTR létezik. Azt mondta, ha elismerjük, hogy el tudjuk olvasni a titkosított emaileket, akkor megsemmisíti a Digitális erődöt.

Susan kételkedve nézett rá.

Strathmore megvonta a vállát. - Akárhogy is, már túl késő. Föltette a Digitális erőd ingyenes másolatát az internetes oldalára. A világon bárki letöltheti.

Susan elfehéredett. - Micsoda?!

- Ez csak egy médiafogás. Nincs miért aggódni. A másolat kódolva van. Az emberek letölthetik, de senki sem tudja megnyitni. Igazán zseniális. A Digitális erőd forráskódját titkosították, elzárták.

Susan megdöbbsent. - Hát persze! Bárkinek lehet róla másolata, de senki nem tudja megnyitni!

- Pontosan. Tankado belengette a mézesmadzagot.

- Látta az algoritmust?

A parancsnok zavartnak tűnt. - Nem. Mondtam, hogy

kódolva van.

Susan épp olyan zavarba esett. - De itt van a TRANSLTR! Miért nem törjük fel? - Ám amikor meglátta Strathmore arcát, azonnal rájött, hogy megváltoztak a szabályok. - Te jó ég. - Susan eltátotta a száját, amikor egyszerre megértette. - A Digitális erőd önmagával van kódolva?

Strathmore bólintott. - Eltalálta.

Susan elképedt. A Digitális erőd kódját a Digitális erőd felhasználásával kódolták. Tankado elküldött egy felbecsülhetetlen értékű matematikai képletet, de a képlet szövege titkosítva van. És a képlet önmagát használta saját titkosítására.

- Biggleman széfje. - Susan le volt nyugözve.

Strathmore bólintott. Biggleman széfje egy hipotetikus kódolási forgatókönyv volt, amelyben a széf építője egy feltörhetetlen széfben helyezte el ugyanakkor a széfnek a vázlatait. Titokban akarta tartani a vázlatait, tehát épített egy széfet, és elzárta benne a tervrajzot. Tankado ugyanezt tette a Digitális erőddel. Úgy védelmezte a tervrajzát, hogy a vázlatában leírt algoritmussal kódolta.

- És a TRANSLTR-ben lévő fájl? - kérdezte Susan.

- Letöltöttem Tankado internetes oldaláról, ahogy mindenki más. Az NSA most büszke tulajdonosa a Digitális erőd algoritmusának... csak éppen nem tudjuk megnyitni.

Susan csodálta Ensei Tankado zsenialitását. Anélkül, hogy felfedte volna az algoritmust, bebizonyította az NSA-nak, hogy a kódja feltörhetetlen.

Strathmore átnyújtott neki egy újságkivágást. Egy ismertető fordítása volt, ami a Nikkei Shimbunban, a Wall Street

Journal japán megfelelőjében jelent meg, azt állítva, hogy a japán programozó, Ensei Tankado kidolgozott egy matematikai modellt, amelyről közölte, hogy feltörhetetlen kódokat lehet írni vele. Az algoritmust Digitális erődnak hívják, és bárki megtekintheti az interneten. A programozó aukcióra fogja bocsátani, és azé lesz, aki a legtöbbet ad érte. A cikk azzal folytatódott, hogy bár Japánban óriási az érdeklődés, néhány amerikai szoftvercég, amely hallott a Digitális erődről, ugyanolyan képtelennek tartja az állítást, mint az aranycsinálást. Az algoritmus szerintük csak blöff és nem szabad komolyan venni.

Susan fölnézett. - Aukción?

Strathmore bólintott. - Mostanra Japán valamennyi szoftervállalata letöltötte a Digitális erőd kódolt példányát, és megpróbálják feltörni. És mivel nem sikerül, minden másodpercben emelkednek a tétek.

- Ez abszurdum - csattant fel Susan. - Mindegyik új kódolt fájl feltörhetetlen, ha nem a TRANSLTR-rel próbálkoznak. A Digitális erőd sem lehet több, mint egy generikus, nyilvános kulcsú algoritmus, és egyik ilyen cég sem fogja tudni megfejteni.

- De marketingfogásnak kiváló - mondta Strathmore. - Gondoljon csak bele, minden márkájú golyóálló mellény megvéd a golyóktól, de ha az egyik cég arra biztatja az embereket, hogy próbáljanak meg keresztüllőni az övükén, egyszerre mindenki meg akarja próbálni.

- És a japánok tényleg azt hiszik, hogy a Digitális erőd más? Hogy jobb, mint az összes többi a piacon?

- Tankadót befektethették, de azt azért mindenki tudja róla,

hogy zseni. Máig kultuszfigura a hackerek között. Ha Tankado azt állítja, hogy az algoritmus feltörhetetlen, akkor az feltörhetetlen.

- De a közvélemény mindegyikről úgy tudja, hogy feltörhetetlen!

- Igen... - tűnődött el Strathmore. - Pillanatnyilag.

- Mit akar ezzel mondani?

Strathmore sóhajtott. - Húsz évvel ezelőtt senki sem képzelte volna, hogy tizenkét bites, önszinkronizáló folyamatos titkosítókat fogunk feltörni. De a technika fejlődik. Nincs megállás. A szoftvergyártók feltételezik, hogy egy napon lesznek olyan számítógépek, mint a TRANSLTR. A technika exponenciálisan fejlődik, és végül a jelenlegi nyilvános kulcsú algoritmusok nem lesznek már biztonságosak. Jobb algoritmusokra lesz szükség, hogy a holnap számítógépei előtt járhassanak.

- És a Digitális erőd ilyen?

- Úgy van. A nyers erőnek ellenálló algoritmus sohasem avul el, mindegy, hogy milyen erősek lesznek a kódtörő számítógépek. Egyik napról a másikra nemzetközi szabvány válhat belőle.

Susannak elakadt a lélegzete. - Isten legyen hozzánk irgalmas - suttogta. - Nem licitálhatnánk mi is?

Strathmore megrázta a fejét. - Tankado megadta nekünk az esélyt. Tisztán meghúzta a határokat. Különben is túl kockázatos lenne: ha lebukunk, azzal beismerjük, hogy félünk az algoritmusától. Nemcsak a TRANSLTR létét kell beismernünk nyilvánosan, hanem azt is, hogy a Digitális erőd védett vele szemben.

- Mikor zárul az aukció?

Strathmore a homlokát ráncolta. - A tervek szerint Tankado holnap délben hirdeti ki a győztest.

Susannak összerándult a gyomra. - Utána mi lesz?

- A megállapodás szerint átadja a nyertesnek a belépési kódot.

- A belépési kódot?

- Ez is része a tervnek. Az algoritmus már mindenkinek megvan, így Tankado a belépési kódot bocsátotta árverésre, amivel meg lehet nyitni.

Susan felnyögött. - Hát persze. - Tökéletes terv volt. Tiszta és egyszerű. Tankadó kódolta a Digitális erődöt, és egyedül neki volt meg a belépési kód, ami nyitotta. Susannak nehezére esett elképzelnie, hogy valahol a világban - valószínűleg egy darab papíron Tankado zsebében - van egy hatvannégy karakteres belépési kód, amely mindörökre véget vet az USA hírszerző tevékenységének.

Susant egyszerre rosszullet fogta el, ahogy végiggondolta a forgatókönyvet. Tankado átadja a belépési kódot az aukció nyertesének, és az a cég fogja megnyitni a Digitális erődöt. Azután valószínűleg beágyazzák az algoritmust egy manipulációbiztos chipbe, és öt éven belül minden számítógép a Digitális erőddel, mint alaptartozékkal kerül piacra. Nincs az a gyártó, aki valaha is álmodni mert volna egy titkosítóchipről, hiszen a normál titkosító algoritmusok végül elavulnak. De a Digitális erőd soha nem avul el; a forgó nyíltszöveg-függvénnyel szemben nincs az a nyers erős támadás, amely rátalálna a helyes kulcsra. Az új

digitális titkosítási szabvány. Mostantól mindörökké. Egyetlen világ - egyetlen algoritmus. Anarchia.

- Mik a lehetőségek? - próbálkozott Susan. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy a kiélezett helyzetekben kiélezett intézkedésekre van szükség, még az NSA-nál is.

- Nem tudjuk eltüntetni a színről, ha erre gondol. Susan pontosan erre gondolt. Az NSA-nál töltött évek során hallott már suttogni a szervezethez lazán kapcsolódó „leányvállalatokról”, amelyek a világ legképzettebb bérgyilkosaival rendelkeztek - ezek végezték el jó pénzért a piszkos munkát a hírszerző közösségben.

Strathmore a fejét rázta. - Tankado okosabb annál, mint hogy nyitva hagyja nekünk ezt a lehetőséget.

Susan furcsa megkönnyebbülést érzett. - Védelem alatt áll?

- Nem egészen.

- Bujkál?

Strathmore megrántotta a vállát. - Tankado elhagyta Japánt. Úgy tervezte, hogy telefonon követi az aukció állását. De tudjuk, hogy hol van.

- És semmit nem akarunk tenni?

- Nem. Bebiztosította magát. A belépési kód egy példányát átadta egy ismeretlen harmadik személynek... arra az esetre, ha történne vele valami.

Hát persze - ámult el Susan. - Egy védőangyal. - És gondolom, ha Tankadóval történne valami, akkor ez a rejtélyes névtelen kiárusítaná a kulcsot.

- Rosszabb. Ha Tankadót baj éri, a társa nyilvánosságra hozza a kulcsot.

Susan összezavarodott. - A társa nyilvánosságra hozza a

kulcsot?

Strathmore bólintott. - Felteszi az internetre, közreadja az újságokban és hirdetésekben. Gyakorlatilag elterjeszti.

Susannak kikerekedett a szeme. - Ingyenesen letölthető lesz?

- Pontosan. Tankado úgy okoskodott, hogy ha meghal, nem lesz szüksége a pénzre... akkor miért ne adhatna a világnak egy kis búcsúajándékot?

Hosszú csend állt be. Susan nagyokat lélegzett, mintha le akarná nyelni a keserű igazságot. Ensei Tankado feltörhetetlen algoritmust alkotott. Tűszul ejtett minket.

Susan hirtelen felállt. Elszántan csengett a hangja. - Kapcsolatba kell lépniünk Tankadóval! Biztos van arra mód, hogy meggyőzzük, ne hozza nyilvánosságra a kódot! Felajánlhatjuk neki, hogy megtriplázzuk a legmagasabb tétet. Tisztázhatjuk a nevét! Bármit, amit csak kér!

- Túl késő - mondta Strathmore. Nagyot sóhajtott. - Ensei Tankadót ma reggel holtan találták a spanyolországi Sevillában.

Nyolcadik fejezet

A kétmotoros Learjet-60 kerekei megérintették a leszállópálya forró betonját. Az ablakon túl előbb összemosódva, majd lassan szétterülve feltűnt az Extremadura sivár tájképe.

- Mr. Becker! - recsegett rá egy hang. - Megjöttünk.

Becker felállt és nyújtózkodott. Kinyitotta a feje fölötti poggyásztartó rekeszt, és csak akkor jött rá, hogy nincs is

csomagja. Nem számított - csak rövid útra érkezett, hamarosan fordul is vissza.

Miközben a motorok leálltak, a gép begördült a napról egy üres hangárba a főterminállal szemben. Kisvártatva megjelent a pilóta és kinyitotta az ajtót. Becker megitta az utolsó korty áfonyalevet, letette a poharat a bárpultra és megragadta a zakóját.

A pilóta egy vastag manilaborítékot vett ki a repülőstáskájából. - Ezt át kell adnom önnek. - És átnyújtotta Beckernek. A borítékon a következő állt kék tollal írva:

TARTSA MEG AZ APRÓT

Becker átpörgette a vörös bankjegycsomót. - Mi akar ez lenni?

- Helyi valuta - közölte a pilóta.

- Azt én is tudom - nyögte ki Becker. - De ez... ez túl sok. Nekem csak taxipénz kell. - Gyors fejszámolást végzett. - Ez meg itt több ezer dollár!

- Én csak a parancsot teljesítem, uram. - A pilóta megfordult és visszamászott a fülkéjébe. Becsapta maga után az ajtót.

Becker előbb a repülőgépre nézett, aztán vissza a pénzre. Állt egy kis ideig az üres hangárban, majd a felső zsebébe tette a borítékot, a vállára vetette a zakóját és elindult a kifutópályán. Fura egy kezdet. Becker megpróbálta kiverni a fejéből. Kis szerencséivel még időben visszaér, hogy megmentse a maradék hétvégét Susannal.

Csak jövök és megyek - mondta magának. - Jövök és megyek.

Fogalma sem volt arról, hogy mi vár rá.

Kilencedik fejezet

Phil Chartrukian rendszerbiztonsági technikus csak egy percre ugrott be a Kriptóba - csupán néhány papírt akart magához venni, amit tegnap ott felejtett. De másképp alakult.

Miután áthaladt a Kriptográfia előcsarnokán és belépett a rendszerbiztonsági laborba, rögtön tudta, hogy nincs rendben valami. A számítógép-terminálnál, amely szünet nélkül felügyelte a TRANSLTR belső működését, nem ült senki, és a monitort is kikapcsolták.

Chartrukian elkiáltotta magát: - Hahó!

Nem kapott választ. A labor kihalt volt - mintha órák óta nem járt volna itt senki.

Noha Chartrukian mindössze huszonhárom éves volt és viszonylag új ember a rendszerbiztonságiaknál, alapos képzést kapott és jól ismerte a szabályzatot: mindig kell lennie valakinek a rendszerbiztonságtól a Kriptóban... különösen szombatoként, amikor nincsenek bent a kriptográfusok.

Azonnal bekapcsolta a monitort, majd megnézte a beosztást a falon: - Ki ma az ügyeletes? - kérdezte hangosan, végigfutva a névsoron. A beosztás szerint egy Seidenberg nevű fiatal újonc lett volna a dupla műszak tegnap éjfélőtől. Chartrukian körülpillantott az üres laboron és a homlokát ráncolta. - De hát hol a pokolban van?

Ahogy figyelte az életre kelő monitort, Chartrukian azon

tűnődött, vajon Strathmore tudja-e, hogy senki nincs a rendszerbiztonsági laborban. Befelé jövet észrevette, hogy Starthmore irodájának függönyei be vannak húzva, ami azt jelentette, hogy a főnök bent van - egyáltalán nem ritkaság szombaton; Strathmore, noha azt kérte, hogy a kriptográfusai ne dolgozzanak szombaton, mintha évi 365 napot lett volna benn.

Egy dolgot bizonyosan tudott Chartrukian: ha Strathmore rájön, hogy nincs ember a rendszerbiztonsági laborban, az a hiányzó újonc állásába fog kerülni. Chartrukian a telefont nézegetve azon gondolkozott, felhívja-e a fiatal technikust, hogy figyelmeztesse; a rendszerbiztonságiak között volt egy íratlan törvény, hogy fedezik egymást. A rendszerbiztonságiak másodosztályú állampolgárok voltak a Kriptográfián, és állandó összetűzésben álltak a házuraival. Nyílt titok volt, hogy ebben a multimilliárdos baromfiudvarban a kriptográfusok a kakasok; a rendszerbiztonságiakat csak azért túrték meg, hogy a játékszereik olajozottan működjenek.

Chartrukian elhatározásra jutott. Fölemelte a telefont. De a kagyló nem jutott el a füléig. Megállt a keze a levegőben, ahogy a monitorra meredt, amely magához ragadta a tekintetét. Mintha lassított felvételen mozogna, visszatette a kagylót és tátott szájjal bámulta a képernyőt.

A rendszerbiztonságon töltött nyolc hónap alatt Chartrukian soha nem látott mást a TRANSLTR monitorján, mint két nullát az órák helyén. Kivéve ma.

ELTELT IDŐ: 15:17:21

- Tizenöt óra tizenhét perc?! - hápogta. - Ez lehetetlen!

Újraindította a monitort, imádkozva, hogy megfelelően frissítsen. De amikor újra életre kelt a képernyő, ugyanazt mutatta. Chartrukiant kirázta a hideg. A Kripto rendszerbiztonsági szakemberei csak egy dologért feleltek: hogy tisztán, azaz vírusmentesen tartsák a TRANSLTR-t.

Chartrukian tudta, hogy a tizenöt órás futás csak egyet jelenthet: fertőzést. Vírusos fájl került a TRANSLTR-ba, ami megzavarta a programot. Azonnal működésbe léptek a reflexei; nem számított többé, hogy nincs ember a laborban, vagy hogy ki volt kapcsolva a monitor. Az előtte álló feladatra koncentrált - a TRANSLTR-ra. Azonnal lehívta azt a naplófájlt, amely az utóbbi negyvennyolc órában a gépbe táplált fájlokat tartalmazta. Tanulmányozni kezdte a listát.

Bejutott volna egy fertőzött fájl? - tűnődött. - Átengedtek valamit a biztonsági szűrők?

Elővigyázatosságból minden fájlnak, mielőtt bejutott volna a TRANSLTR-ba, át kellett jutnia az úgynevezett „Vasmakon” - a Gauntlet elnevezésű ellenőrző rendszeren, ami egy sor nagy teljesítményű áramkör szintű átjáróból, csomagszűrőből és fertőtlenítőprogramból állt, amelyek ellenőrizték, nincs-e benne számítógépvírus vagy potenciálisan veszélyes szubrutin. A Gauntlet számára ismeretlen programot tartalmazó fájlokat azonnal kiszűrtek, majd manuális vizsgálatnak vetették alá. Időnként teljesen ártalmatlan fájlokat is kiszűrtek azon az alapon, hogy korábban sosem látott programelemet tartalmazott. Ebben az esetben a biztonságtechnika szakemberei alaposan

megvizsgálták, és csak akkor mehetett át a Gauntleten és kerülhetett be a TRANSLTR-ba, ha tisztának találták.

A számítógépvírusok éppolyan változatosak, mint a biológiai vírusok. És hozzájuk hasonlóan egyetlen céljuk van: rácsatlakozni egy gazdarendszerre és sokszorosítani önmagukat. Ebben az esetben a TRANSLTR volt ez a gazdaszerv.

Chartrukian csak ámult azon, hogy az NSA-nak eddig még sohasem okoztak problémát a vírusok. A Gauntlet hatékonyan működött ugyan, csak hogy az NSA hatalmas mennyiségű digitális információt gyűjtött be a világ rendszereiből. Az adatleszívás olyasmi volt, mint a promiszkuitás - védekezéssel vagy anélkül, de előbb vagy utóbb óhatatlanul elkapsz valamit.

Chartrukian befejezte a naplófájl vizsgálatát. És még nagyobb zavarban volt, mint az előbb. A Gauntleten átment valamennyi fájl teljesen szabályszerűnek tűnt, ami azt jelentette, hogy a TRANSLTR tökéletesen tiszta.

- Vírusellenőrzés - jelentette ki elszántan Chartrukian, próbálva megnyugtatni magát. - Le kell futtatnom egy vírusellenőrzést.

Chartrukian tudta, hogy Strathmore is a vírusellenőrzést rendelné el legelőször. Kipillantott a Kripto néptelen előterébe és döntött. Betöltötte a vírusellenőrző szoftvert és elindította. Tizenöt percig fog futni.

- Legyen negatív - suttofta. - Legyen atomtisztá. Mondd azt, hogy nem találtál semmit.

De Chartrukian érezte, hogy ez lehetetlen. Az ösztöne azt súgta neki, hogy valami szokatlan történik a nagy kódevő

fenevad belsejében.

Tizedik fejezet

- Ensei Tankado meghalt? - Susant a rosszullét kerülgette. - Maga ölette meg? Hiszen azt mondta, hogy...

- Mi egy ujjal se nyúltunk hozzá - nyugtatta meg Strathmore.

- Szívroham vitte el. A COMINT telefonálta meg ma kora reggel. A számítógépük kiszúrta Tankado nevét az Interpolon keresztül egy sevillai rendőrségi listán.

- Szívroham? - nézett rá Susan kételkedve. - Mindössze harmincéves volt.

- Harminckettő - javította ki Strathmore. - Veleszületett szívrendellenessége volt.

- Soha nem hallottam róla.

- Benne van az itteni egészségügyi anyagában. Érthető módon nem dicsekedett vele.

Susannak nehezeére esett elfogadnia ezt a tökéletes időzítést. - És egy szívrendellenesség csak így el tudja vinni? És éppen most? - Az egybeesés fölött nem lehetett elsiklani.

Strathmore vállat vont. - Gyenge szív... plusz a spanyolországi forráság. És tegye még hozzá a stresszt, amit az NSA zsarolása okozhatott...

Susan egy ideig nem szólalt meg. A körülmények ellenére is fájdalmasan érintette egy ilyen ragyogó kriptográfus kolléga elvesztése. Strathmore komor hangja szakította félbe gondolatait.

- Az egyedüli szerencsénk a tökéletes kudarcban, hogy

Tankado egyedül utazott. Jó esély van arra, hogy a társa még nem tud a haláláról. A spanyol hatóságok megígérték, hogy amíg lehet, visszatartják az információt. Mi is csak onnan tudjuk, hogy a COMINT résen volt. - Strathmore Susanra szögezte a tekintetét. - Meg kell találnom a társát, még mielőtt megtudná, hogy Tankado halott. Ezért hívtam be magát. Szükségem van a segítségére.

Susan nem értette. Neki úgy tűnt, hogy Ensei Tankado legjobbkor bekövetkezett halála megoldotta minden problémájukat. - Parancsnok úr - érvelt Susan -, ha a hatóságok azt mondják, hogy szívrohamban halt meg, akkor semmi gond. A társa tudni fogja, hogy az NSA-nak nem volt része benne.

- Nem volt része? - kerekedett el Starthmore szeme az elképedéstől. - Valaki megzsarolja az NSA-t, aztán pár nappal később meghal... és nekünk nincs részünk benne? Bármibe lefogadom, hogy Tankado rejtélyes barátja nem így fogja látni a dolgot. Bármilyen történet is, minket tartanak majd bűnösnek. Könnyen lehet, hogy megmérgezték, meghamisították a boncolás eredményét, akármi. - Strathmore szünetet tartott. - Magának mi volt az első reakciója, amikor közöltem, hogy Tankado meghalt?

Susan felvonta a szemöldökét. - Azt gondoltam, hogy az NSA ölette meg.

- Pontosan erről van szó. Ha az NSA fel tud löni öt Rhyolite műholdat geoszinkron pályára a Közel-Kelet fölött, akkor talán joggal feltételezhető, hogy le tudunk fizetni néhány spanyol rendőrt. - Volt abban valami, amit a parancsnok mondott.

Susan fúj egy nagyot. Ensei Tankado halott. Az NSA-t fogják vádolni. - Megtalálhatjuk időben a társát?

- Azt hiszem. Jó nyomon vagyunk. Tankado több nyilvános bejelentést tett közzé, hogy egy munkatárssal dolgozik. Gondolom, el akarta venni a szoftvercégek kedvét attól, hogy bármit tegyenek ellene vagy megpróbálják ellopni a kulcsot. Azzal fenyegetőzött, hogy ha valaki piszkos trükkkel próbálkozik, akkor a társa nyilvánosságra hozza a kulcsot, és a cégek kénytelenek lesznek versenyre kelni egy ingyenes szoftverrel.

- Ügyes - bólogatott Susan.

Strathmore folytatta. - Tankado név szerint utalt néhányszor a partnerére a nyilvánosság előtt. North Dakotának nevezte.

- North Dakotának? Ez nyilván valami álnév.

- Igen, de a biztonság kedvéért lefuttattam egy internetes keresést a North Dakota kulcsszóval. Nem számítottam arra, hogy bármit is találok, de kaptam egy e-mail címet. - Strathmore hatásszünetet tartott. - Persze úgy gondoltam, hogy ez nem lehet ugyanaz a North Dakota, mint akit keresünk, de biztos, ami biztos, azért belekukkantottam a postaládájába. Képzelterti a meglepetésemet, amikor kiderült, hogy tele van Ensei Tankado e-mailjeivel. - Strathmore összevonta a szemöldökét. - Az üzenetek pedig tele voltak utalásokkal a Digitális erődre és Tankado terveire, hogy meg fogja zsarolni az NSA-t.

Susan kételkedő pillantást vetett Strathmore-ra. Nem győzött csodálkozni, hogy a parancsnok ilyen könnyen hagyta lépre csalni magát. - Parancsnok úr - szállt vitába vele -, Tankado

pontosan tudja, hogy az NSA bele tud nézni az interneten a levelekbe. Sose küldene e-mailben titkos információt. Ez csapda. Ensei Tankado önnek találta ki North Dakotát. Tudta, hogy rá fog keresni. Akármilyen információt küldött is, azt önnek szánta... ez egy hamis nyom.

- Jó megérzés - vágott vissza Strathmore -, de pár dolgot figyelmen kívül hagyott. North Dakota alatt semmit sem találtam, ezért módosítottam a kulcsszót. A postafiók az egyik változat, NDAKOTA néven volt.

Susan erre is csak a fejét rázta. - A permutációk lefuttatása rutineljárás. Tankado tudta, hogy addig próbálgatjuk majd a variációkat, amíg nem találunk valamit. Az NDAKOTA nagyon is könnyű módosítás.

- Lehet - mondta Strathmore, majd lejegyzett valamit egy darab papírra és odanyújtotta Susannak. - De nézze meg ezt.

Susan elolvasta a cédulát. És egyszerre megértette, hogyan okoskodott a parancsnok. A papíron North Dakota e-mail címe állt.

NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

Susan figyelmét a címben szereplő ARA vonta magára. Az ARA az American Remailers Anonymous, egy közismert anonim szerver rövidítése volt.

Az anonim szerverek népszerűek voltak azon internethasználók körében, akik titokban akarták tartani a személyazonosságukat. Díjfizetés ellenében a szerverek üzemeltetői úgy garantálták a titoktartást, hogy közvetítő szerepet vállaltak az elektronikus levelezésben. Mintha egy számozott postafiókja lenne az embernek - a felhasználó

ügy küldhet és fogadhat levelet, hogy soha nem kell megadnia a címét vagy a nevét. A cég megkapta az álnevekre szóló e-maileket, azután továbbította őket az ügyfél igazi postaládájába. A szerver üzemeltetőjét szerződés kötelezte arra, hogy soha nem árulhatja el az igazi felhasználók személyazonosságát vagy címét.

- Ez nem bizonyít semmit - mondta Strathmore. - De felettébb gyanús.

Susan bólintott, és egyre inkább meg volt győzve. - Tehát azt mondja, hogy Tankado nem bánta, ha rákeresnek North Dakotára, mert az ARA úgylis megvédi a személyazonosságát és a tartózkodási helyét.

- Pontosan.

Susan töprengett egy pillanatig. - Az ARA főleg amerikai postafiókokat üzemeltet. Gondolja, hogy North Dakota itt élhet valahol?

Strathmore megvonta a vállát. - Lehetséges. Egy amerikai partnerrel Tankado földrajzilag is elkülöníthette a két belépési kódot. Bölcs választás lenne.

Susan fontolóra vette a dolgot. Eleve kételkedett abban, hogy Tankado bárkivel is megosztotta a belépési kódot, hacsak nem egy nagyon közeli baráttal, és amennyire vissza tudott emlékezni, Ensei Tankadónak nem volt túl sok barátja Amerikában.

- North Dakota - mormolta, miközben kriptológus agya sorra vette az álnév lehetséges jelentéseit. - És milyen címre válaszolt Tankadónak?

- Fogalmam sincs. A COMINT csak Tankado kimenő adatait csípte el. Egyelőre nem tudunk mást North

Dakotáról, mint egy anonim címet.

Susan gondolkodott egy darabig. - Nem lehet, hogy ez csak álca?

Strathmore fölvonta a szemöldökét. - Mire gondol?

- Tankado hamis e-maileket küld egy nem élő postaládába azt remélve, hogy mi majd szaglászni kezdünk utána. Azt hisszük, hogy megvédte magát, pedig valójában nem vállalta a belépési kód megosztásának kockázatát. Lehet, hogy egyedül dolgozik.

Strathmore elismerően nevetett fel. - Ravasz ötlet, de van itt valami. Nem a szokásos otthoni vagy munkahelyi internetelérését használja. Bemegy a Doshisha Egyetemre és az ottani rendszeren át lép be. Nyilván ott is van elérése, amit sikerült titokban tartania. Ez egy nagyon jól elrejtett postafiók, amire csak véletlenül találtam rá. - Strathmore szünetet tartott. - Tehát... ha Tankado azt akarta, hogy bekukucskáljunk a postájába, akkor miért egy titkos postafiókot használt?

Susan fontolóra vette a kérdést. - Talán azért használt titkos fiókot, hogy ne gyanakodjunk csalásra. Tankado talán csak épp annyira rejtette el az elérési címét, hogy ön azért ráakadjon, és szerencsésnek érezze magát. Ez hitelessé teszi az e-mailjét.

Strathmore kuncogott. - Titkos ügynöknek kéne mennie. Jók az ötletei. Sajnos Tankado választ kap minden elküldött levelére. Tankado ír neki, a társa meg válaszol.

Susan a homlokát ráncolta. - Szép tőle. Tehát azt mondja, hogy North Dakota valódi?

- Félek, hogy igen. És meg kell őt találnunk. Méghozzá

csöndben. Ha gyanút fog, hogy szaglászunk utána, mindennek vége.

Susan most már tudta, miért hívta őt be Strathmore. - Hadd találjam ki - mondta. - Azt szeretné, ha belépnék az ARA titkos adatbázisába és megszerezném North Dakota azonosítóját.

Strathmore feszülten mosolygott. - Ms. Fletcher, kitalálta a gondolatomat.

Ha diszkrét internetes keresésről volt szó, Susan Fletcher a tökéletes választás. Egy évvel ezelőtt egy magas beosztású hivatalnok a Fehér Házban fenyegető e-maileket kapott valakitől, akinek anonim címe volt. Az NSA-t kérték meg, hogy azonosítsa az illetőt. Noha az NSA-nak joga lett volna azt kérni a szerver üzemeltetőjétől, hogy adja ki a felhasználó személyi adatait, jobbnak látta finomabb módszerhez - egy „nyomkövetőhöz” - folyamodni.

Susan összehozott egy e-mailnek álcázott irányjelzőt. Ezt elküldte a felhasználó anonim címére és a szerver üzemeltetői, teljesítve szerződésben vállalt kötelezettségüket, továbbították az ügyfél igazi e-mail címére. Amint megérkezett, a program azonosította az internetes címet, és visszaküldte az adatot az NSA-nak. Ezután a program nyom nélkül felszívódott. Ettől fogva, legalábbis ami az NSA-t illeti, az anonim szerverek már csak apró nehézséget jelentettek.

- Meg tudja találni? - kérdezte Strathmore.

- Persze. Miért várt ilyen sokáig? Egyből behívhatott volna.

- Valójában... - a parancsnok a homlokát ráncolta -... egyáltalán nem akartam behívni. Nem szerettem volna, ha

bárki szagot fog. Megpróbáltam magam elküldeni a nyomkövetőjét, de maga valamelyik új hibrid nyelven írta azt az átkozott programot. Nem tudtam jól elindítani. Csupa értelmetlen adatot küldött vissza. Végül rá kellett szánnom magam, hogy berendeljem.

Susan kuncogott. Strathmore remek kriptográfiai programozó volt, de a tudása szinte kizárólag az algoritmusokra korlátozódott; a kevésbé magas szintű „világi” programozás finomságait nem mindig értette. Ráadásul Susan a LIMBO nevű új, keverék programnyelven írta a nyomkövetőt; nem csoda, hogy Strathmore-nak nehézségeket okozott. - Mindjárt nekilátok - mosolygott Susan és fölállt, hogy induljon. - A saját terminálomnál leszek.

- Mit gondol, mennyi időbe telik?

Susan megtorpant. - Nos... az attól függ, hogy milyen gyorsan továbbítja az ARA a leveleket. Ha Amerikában van az illető, és az AOL vagy a Compuserve a szolgáltatója, akkor egy óra alatt megtudom a hitelkártyaszámát és a számlaegyenlegét is. Ha egyetemi vagy vállalati hálózatról kapcsolódik, akkor kicsivel tovább tart. - Susan zavartan mosolygott. - Utána a többi már az ön dolga.

Susan tudta, hogy a „többi” egy NSA-kommandót jelent, olyan fickókat, akik körülveszik a házat és gépfegyverrel törik be az ablakokat. A kommandósok valószínűleg azt hiszik majd, hogy ez valami kábítószerfogás. Strathmore bizonyára személyesen jelenik meg a romokon, hogy megkeresse a hatvannégy bites belépési kódot. Azután megsemmisíti. A Digitális erőd örökre fennmarad az

interneten, bezárva önmagába az idők végezetéig.

- Óvatosan küldje el a nyomkövetőt - figyelmeztette Strathmore. - Ha North Dakota megneszeli, hogy a nyomában vagyunk, pánikba eshet, és mire elindítanám a csapatot, ő már rég eltűnik a kulccsal.

- Csak jön és megy - biztosította Susan. - Abban a pillanatban, ahogy a program megtalálja a postafiókot, felszámolja önmagát. Nem fogja megtudni, hogy ott jártunk. A parancsnok fáradtan bólintott. - Köszönöm.

Susan kedvesen rámosolygott. Mindig bámulatba ejtette, hogy Strathmore még a legnagyobb veszély óráiban is megőrizte a nyugalmát. Susan meg volt győződve arról, hogy ez a képessége vitte előre a pályán és emelte a hatalom legmagasabb köreibe.

Miközben Susan az ajtó felé tartott, ránézett a TRANSLTR-ra. Egy feltörhetetlen algoritmus létezése olyan gondolat volt, amelyet még most sem tudott igazán felfogni. Imádkozott, hogy időben megtalálják North Dakotát.

- Siessen - szólt utána Strathmore. - Ha gyors lesz, az éjszakát már a Smoky-hegységben töltheti.

Susan megdermedt. Biztos volt benne, hogy nem beszélt Strathmore-nak az útitervéről. Sarkon fordult. Az NSA lehallgatja a telefonomat?

Strathmore büntudatosan mosolygott rá. - David említette a kirándulásukat ma reggel. Azt mondta, hogy meg fogja kapni a magáét, amiért miatta szenved halasztást.

Susan semmit sem értett. - Ön beszélt Daviddel ma reggel?

- Hát persze. - Úgy tűnt, hogy Strathmore-t meglepte Susan

reakciója. - Be kellett hívatnom.

- Behívatni? - döbbsent meg Susan. - De hát miért?

- Hogy útnak indítsam. Spanyolországba küldtem Davidet.

Tizenegyedik fejezet

Spanyolország. Spanyolországba küldtem Davidet. A parancsnok szavai beléhasítottak.

- David Spanyolországban van? - kérdezte Susan hitetlenkedve. - Elküldte Spanyolországba? - Dühössé vált a hangja. - Miért?

Strathmore láthatólag meg volt döbbenve. Nyilván nem szokta meg, hogy kiabáljanak vele, még a kriptográfia vezetőjétől sem. Zavart pillantást vetett Susanra. Olyan volt, akár a kölykét védő anyatigris.

- Susan - mondta a parancsnok. - Hiszen beszélt velem, igaz? David nem magyarázta el?

Susan annyira feldúlt volt, hogy szólni sem tudott. Spanyolországba? Hát ezért halasztotta el David a hétvégi kirándulást?

- Ma reggel kocsit küldtem érte. Azt mondta, hogy indulás előtt fel fogja hívni magát. Sajnálom. Én azt hittem...

- Miért küldte Davidet Spanyolországba?

Strathmore hallgatott egy darabig, kérdően nézve Susanra.

- Természetesen a másik belépési kódért.

- Miféle másik belépési kódért?

- Tankado példányáért.

Susan semmit sem értett. - Miről beszél?

Strathmore sóhajtott. - Tankadónál minden bizonnyal ott volt

a belépési kód egy példánya, amikor meghalt. És fenemód nem akarom, hogy ott tűnjön el a sevillai hullaházban.

- Tehát odaküldte David Beckert? - Susan legyűrte a megrázkódtatást. Ennek az egésznek nem volt semmi értelme. - Hiszen David még csak nem is a beosztottja!

Strathmore elképedt. Soha senki nem mert még így beszélni az NSA igazgatóhelyettesével. - Susan - mondta, megőrizve a nyugalmát -, arról van szó, hogy szükségem volt...

A tigris támadásba lendült. - Húszezer alkalmazott áll a rendelkezésére! Nem volt joga éppen az én vőlegényemet odaküldeni!

- Civil futásra volt szükségem, olyan valakire, akinek semmi köze a kormányhoz. Ha betartom a szolgálati utat és valaki gyanút fog...

- És David Becker az egyetlen civil, akit ismer?

- Nem! Nem David Becker az egyetlen civil, akit ismerek! De hajnali hatkor nincs idő válogatni! David beszéli a nyelvet, jól vág az esze, megbízom benne, és azt hittem, szívességet teszek neki!

- Szívességet?! - vágta oda Susan. - Szívesség őt Spanyolországba küldeni?

- Igen! Tízezer dollárt fizetek neki egy napi munkáért! Összeszedi Tankado holmiját és hazarepül. Mi ez, ha nem szívesség?

Susan hallgatásba merült. Megértette. A pénz miatt van minden.

Visszagondolt arra az estére öt hónappal ezelőtt, amikor a Georgetown Egyetem elnöke felajánlotta Davidnek, hogy

előlépteti a nyelvi tanszék vezetőjévé. Az elnök figyelmeztette, hogy kevesebb órát tarthat és több lesz a papírmunkája, de az új poszt jelentős fizetésemeléssel jár. Susan szeretett volna rákiáltani: David, ne tedd! Szörnyen fogod érezni magad! Rengeteg pénzünk van... nem mindegy, hogy melyikünk keresi? De nem szólhatott bele. Végül el kellett fogadnia David döntését. Miközben elaludtak aznap éjjel, Susan megpróbált örülni David sikerének, de odabent azt súgta egy hang, hogy rettenetes lesz. És igaza lett - de azt nem gondolta volna, hogy ennyire igaza lesz.

- Tízezer dollárt fizet neki? - kérdezte Susan. - Micsoda piszkos trükk!

Strathmore kezdte elveszíteni a türelmét. - Trükk? Szó sincs semmilyen trükkről! Még csak nem is beszélünk a pénzről. Személyes szívességgként kértem tőle. És ő igent mondott.

- Hát persze hogy igent mondott! Maga a főnököm! Az NSA igazgatóhelyettese! Hogyan mondhatott volna nemet?

- Igaza van - vágott vissza Strathmore. - Pontosan ezért kértem meg őt! Nem engedhettem meg magamnak azt a luxust...

- Az igazgató tudja, hogy egy civilt küldött oda?

- Susan - mondta Strathmore, türelme utolsó maradékával - , az igazgatót nem avattam be. Semmit nem tud az egészeztől.

Susan hitetlenkedve meredt Strathmore-ra. Úgy érezte, mintha nem ismerné többé azt az embert, akivel beszél. Egy NSA-akcióba az ő vőlegényét küldte el, egy tanárt, és

elfelejtette értesíteni az igazgatót a szervezet történetének legnagyobb válságáról.

- Leland Fontaine még nem tud semmiről?

Strathmore nem bírta tovább, kirobbant. - Hát most figyeljen ide, Susan! Azért hívtam be, mert szövetségesre van szükségem, nem pedig számonkérőre! Pokoli délelőttöm volt. Tegnap éjjel letöltöttem Tankado kódját és órák óta ülök itt a számítógépes nyomatokkal, azon imádkozva, hogy a TRANSLTR fel tudja törni. Hajnalban legyűrtem a büszkeségemet, és fölhívtam az igazgatót... és meg kell mondanom, nem ez volt az a beszélgetés, amelyet alig vártam. Jó reggelt, uram. Sajnálom, hogy felébresztettem. Miért is telefonálok? Épp most jöttem rá, hogy a TRANSLTR egy ócskavas. Egy algoritmus miatt, amihez az egész csúcspénztáros stábom hozzá sem tud szagolni! - Strathmore ökölrel az asztalra csapott.

Susan bémultan állt. Egy hang sem jött ki belőle. Az ujjain meg tudja számolni, hányszor vesztette el Strathmore a türelmét tíz év alatt, és sohasem vele szemben.

Másodpercekig egyikük sem szólalt meg. Végül Strathmore visszaült a helyére, Susan pedig érzékelte, hogy normálisra lassul a légzése. Amikor a parancsnok újra megszólalt, kísértetiesen nyugodt és fegyelmezett volt a hangja.

- Sajnos - mondta halkán Strathmore - kiderült, hogy az igazgató Dél-Amerikában folytat megbeszéléseket a kolumbiai elnökkel. Mivel onnan abszolút nem tehet semmit, két választásom maradt: megkérem, hogy mondja le a tanácskozást és utazzon vissza, vagy magam veszem

kézbe az ügyet. - Hosszú szünet következett. Strathmore végül fölemelte a fejét és Susanra szegezte fáradt tekintetét. Azonnal ellágyult az arckifejezése. - Sajnálom, Susan, kimerült vagyok. Olyan ez, mint egy valóra vált rémálom. Tudom, hogy ki van borulva David miatt. Nem akartam, hogy így kelljen megtudnia. Azt hittem, már értesült róla.

Susant büntudat fogta el. - Túlreagáltam a dolgot, sajnálom. David jó választás volt.

Strathmore szórakozottan bólintott. - Estére visszajön.

Susan végiggondolta mindazt, amin a parancsnok keresztülment - a TRANSLTR felügyeletének felelősségét, a vég nélküli munkaórákat és tanácskozásokat. Azt beszéltek, hogy harmincévi házasság után elhagyta a felesége. És mindennek a tetejébe még itt a Digitális erőd - az NSA történetének legsúlyosabb hírszerzési fenyegetése, ez a szegény ember pedig egyedül néz szembe vele. Nem csoda, hogy az összeomlás szélére került.

- Tekintettel a körülményekre - mondta Susan -, úgy gondolom, hogy mégiscsak fel kéne hívnia az igazgatót.

Strathmore megrázta a fejét, és egy veritékcsöpp hullott le az íróasztalra. - Nem akarom biztonsági kockázatnak kitenni az igazgatót, és nem szeretném, ha emiatt bármi kiszivárogná egy olyan ügyben, amelyben úgysem tehet semmit.

Susan tudta, hogy igaza van. Strathmore még az ilyen pillanatokban is tiszta fejjel gondolkodott. - Az nem merült föl, hogy tájékoztassa az elnököt?

Strathmore bólintott. - De igen. Elvetettem.

Susan nem csodálkozott rajta. Az NSA vezető tisztségviselőinek ésszerű határok között joguk volt önállóan, a végrehajtó hatalom fejeinek engedélye nélkül cselekedni a hírszerzési vészhelyzetekben. Az NSA volt az egyetlen amerikai hírszerző szervezet, amely totálisan fel volt mentve mindenfajta szövetségi elszámoltatás alól. Strathmore gyakran élt ezzel a joggal; jobban szeretett egyedül bűvészkedni.

- Parancsnok úr - ellenkezett Susan -, ez most túl nagy probléma ahhoz, hogy egymaga cselekedjen.

- Susan, a Digitális erőd létezése súlyos következményekkel jár a szervezetünk jövőjére nézve. Nincs szándékomban az igazgató háta mögött informálni az elnököt. Válsághelyzet van, de kézben tartom a dolgot. - Elgondolkodva méregette Susant. - Én vagyok a műveleti igazgatóhelyettes. - Fáradt mosoly futott át az arcán. - Különben sem vagyok egyedül. Mellettem van Susan Fletcher.

Susan abban a pillanatban megértette, miért tiszteli annyira Trevor Strathmore-t. Tíz éven át, jó időkben, rossz időkben mutatta neki az utat. Határozottan. Megingathatatlanul. Az elszántságot csodálta benne - tántoríthatatlan ragaszkodását az elveihez, a hazájához, az ideáljaihoz. Bármilyen jön is, Strathmore parancsnok jelzőtűzként világít a lehetetlen döntések világában.

- Mert mellettem áll, igaz? - kérdezte a parancsnok. Susan elmosolyodott. - Igen, uram. Száz százalékig.

- Helyes. Akkor hát lássunk munkához!

Tizenkettedik fejezet

David Becker volt már temetésen és látott már holttestet korábban is, de ebben volt valami különösen visszatetsző. Itt nem egy makulátlanul kiöltöztetett halott nyugodott a selyemmel bélelt koporsóban. Ezt a hullát anyaszült meztelenre vetkőztették, és minden ceremónia nélkül kiterítették egy alumíniumasztalon. A szemébe még nem költözött bele az üres, élettelen tekintet. Hanem kísértetiesen belefagyott rettenettel és sajnálkozással fordult fölfelé, a plafonra meredve.

- ¿Dónde están sus efectos? - kérdezte Becker folyékony spanyol nyelven. - Hol van a holmija?

- Allí - válaszolta a sárga fogú hadnagy. Egy pultra mutatott, ahol ruhák és más személyes tárgyak sorakoztak.

- ¿Es todo? Ez minden?

- Sí.

Becker kért egy papírdobozt. A hadnagy sietett teljesíteni a kérését.

Szombat este volt, ilyenkor gyakorlatilag zárva van a sevillai hullaház. A fiatal hadnagy a sevillai Guardia parancsnokának közvetlen utasítására engedte be Beckert

- úgy tűnt, hogy az amerikainak befolyásos barátai vannak.

Becker végignézett a ruhák halmán. Volt még egy útlevel, egy tárca és egy szemüveg, amelyeket betettek az egyik cipő be. Továbbá egy kis bőrönd, amelyet a férfi szállodájából hozott el a Guardia. Becker határozott parancsokat kapott. Ne nyúljon semmihez. Ne olvasson el

semmit. Csak hozzon el mindent. Az utolsó tárgyig. Ott ne hagyjon valamit.

Becker homlokráncolva nézegette a kupacot. Mit akarhat az NSA ezekkel a vacakokkal?

A hadnagy egy kis dobozzal tért vissza, Becker pedig elkezdte belerakni a ruhákat.

A rendőr a hulla lábára mutatott. - ¿Quien es? Ki ez az ember?

- Fogalmam sincs.

- Kínainak tűnik.

Japán, gondolta Becker.

- Szegény ördög. Szívrohamot kapott, igaz?

Becker szórakozottan bólintott. - Nekem is ezt mondták.

A hadnagy felsóhajtott és együttérzően csóválta a fejét. - Kegyetlen tud lenni a napsütés Sevillában. Vigyázzon magára holnap.

- Köszönöm - válaszolta Becker -, de rögtön indulok haza.

A rendőr elképedtnek tűnt. - Hiszem csak most érkezett!

- Igen, de a fickó, aki az utamat fizeti, már nagyon várja ezeket a holmikat.

A hadnagy sértettnek látszott, ahogy csak egy spanyol tud megsértődni. - Akkor nem is fog körülnézni Sevillában?

- Évekkel ezelőtt már jártam itt. Gyönyörű város. Szívesen maradnék.

- Akkor már látta a Giraldát?

Becker bólintott. Igazság szerint nem mászott fel az öreg mór toronyba, de látni látta.

- Hát az Alcazart?

Becker megint bólintott, felidézve azt az estét, amikor Paco

de Luciát hallotta gitározni az udvarán - flamenco a csillagos ég alatt egy XV. századi erődben. Csak azt sajnálta, hogy akkor még nem ismerte Susant.

- És persze itt nyugszik Kolumbusz Kristóf is. - A rendőr ragyogott a büszkeségtől. - A katedrálisunkban van eltemetve.

Becker fölkapta a fejét. - Tényleg? Azt hittem, hogy Kolumbusz a Dominikai Köztársaságban van eltemetve.

- Egy frászt! Ki találja ki ezeket a hamisításokat? Kolumbusz holtteste itt van Spanyolországban! Mintha azt mondta volna, hogy egyetemem végzett.

Becker megrándította a vállát. - Azon az órán hiányozhattam.

- A spanyol egyház nagyon büszke erre a relikviára.

A spanyol egyház. Becker tudta, hogy Spanyolországban csak egy egyház van - a római katolikus egyház. Erősebb itt a katolicizmus, mint a Vatikánban.

- Persze nem az egész teste van nálunk - tette hozzá a hadnagy. - Solo el escroto.

Becker abbahagyta a pakolást és a hadnagyra meredt.

¿Solo el escroto? Megpróbálta elrejteni a vigyorgását. - Csak az ágyéka?

A rendőr büszkén bólintott. - Igen. Amikor az egyház birtokába jutnak egy nagy ember maradványai, felszentelik és szétosztják a relikviákat a különböző székesegyházak között, hogy mindenkinek jusson a dicsőségből.

- És önök kapták az... - Becker visszafojtotta a nevetést.

- Bizony! Nem akármilyen testrész az! - védekezett a rendőr. - Ez nem olyan, mintha csak az egyik bordát vagy

az egyik ujjpercet kaptuk volna, mint azok a galíciai templomok! Tényleg maradnia kéne, hogy megnézhesse.

Becker udvariasan bólogatott. - Talán beugrom a repülőtérré menet.

- Mala suerte - sóhajtott a rendőr. - Nincs szerencséje. A hajnali miséig zárva van a székesegyház.

- Akkor majd legközelebb - mosolygott Becker és felragadta a dobozt. - Most már ideje indulnom. Vár a gépem. - Utoljára még körbenézett a helyiségben.

- Kivigyem a repülőtérré? - kérdezte a rendőr. - Itt áll a Moto Guzzim a ház előtt.

- Nem, köszönöm. Majd fogok egy taxit. - Becker egyetemista korában már ült motorkerékpáron, és majdnem belehalt. Esze ágában sem volt újra megpróbálni, függetlenül attól, hogy ki vezet.

- Ahogy gondolja - mondta a hadnagy, és elindult az ajtó felé. - Lekapcsolom a villanyt.

Becker a háza alá vette a dobozt. Megvan minden? Vetett még egy utolsó pillantást a holttestre az asztalon. A halott teljesen meztelenül, hanyatt feküdt a fluoreszkáló fényben, és nyilvánvalóan nem rejtegetett semmit. Becker tekintetét magához vonzotta a férfi furcsán deformált keze. Egy másodpercig csak bámulta, feszülten összpontosítva. A rendőr lekapcsolta a világítást és a szoba sötétbe borult. - Várjon - mondta Becker. - Kapcsolja vissza. A lámpák újra meggyulladtak.

Becker letette a dobozt a földre és odament a holttesthez. Közelebb hajolt és megvizsgálta a férfi bal kezét. A rendőr követte Becker tekintetét. - Elég csúnya, igaz? De Becker

figyelmét nem a kéz torzsága ragadta meg. Valami mást vett észre. A hadnagyhoz fordult. - Biztos benne, hogy minden itt van a dobozban? A rendőr bólintott. - Igen. Minden benne van. Becker csípőre tett kézzel állt egy pillanatig. Aztán fölemelte a dobozt, odavitte a pulthoz és kiborította a tartalmát. Gondosan, egyenként kirázogatta a ruhákat. Majd kipakolt a cipőből is, megütögetve a talpát, mintha egy kavicsot próbálna eltávolítani. Miután másodszor is végigment minden darabon, összevont szemöldökkel lépett hátra.

- Van valami probléma? - kérdezte a hadnagy.

- Igen - mondta Becker. - Kifelejtettünk valamit.

Tizenharmadik fejezet

Tokugen Numataka plüssel bélelt, legfelső emeleti irodájában állt, és kinézett a hajnali tokiói égboltra. Alkalmazottai és versenytársai akuta same - gyilkos cápa - nével illették. Három évtizeden keresztül minden japán riválisát maga mögé utasította üzleti érzékben, kockáztatásban, reklámkampányban; most pedig a küszöbén állt annak, hogy a világpiacon is óriás legyen.

Közeledett élete legnagyobb üzletkötése, amely a Numatech Corporationt a jövő Microsoftjává teszi. Az adrenalin hűvös lökete felgyorsította az érverését. Az üzlet háború - a háború pedig izgalmas.

Noha Tokugen Numataka először gyanakodott, amikor három napja megkapta a telefont, de most már tudta az igazat. Myouri - jószerencse - kísérte pályáján. Az istenek

kegyeltje volt.

- Megvan a Digitális erőd belépési kódja - mondta a hang amerikai kiejtéssel. - Érdekli?

Numataka kis híján hangosan elnevette magát. Tudta, hogy ez csak átverés lehet. A Numatech Corp. nagy tétekkel vett részt Ensei Tankado aukcióján, és most a cégük egyik versenytársa próbálkozhatott, hogy kiderítse, mennyit tett föl a Numatech.

- Birtokában van a belépési kód? - kérdezte Numataka színlelt érdeklődéssel.

- Igen. Én vagyok North Dakota.

Numataka elfojtott egy nevetést. Mindenki tudott North Dakotáról. Tankado beszélt a sajtónak a titkos társáról; manapság már Japánban is elterjedt a tisztességtelen üzleti magatartás, és Ensei Tankado nem érezhette magát biztonságban. De egy túl mohó cég egyetlen rossz húzása, és a belépési kód nyilvánosságra kerül; ez pedig a piac valamennyi szoftervállalatát nehéz helyzetbe hozná.

Numataka nagyot szívott Umami szivarjából és tovább játszott a szánalmasan próbálkozó hívóval. - Tehát eladná a belépési kódot? Érdekes! És mit szól ehhez Ensei Tankado?

- Nincs kötelezettségem Mr. Tankadóval szemben. Mr. Tankado rosszul tette, hogy megbízott bennem. A belépési kód százszor többet ér annál, mint amennyit a szolgálataimért fizet.

- Sajnálom - mondta Numataka. - A belépési kód önmagában semmit sem ér. Amikor Tankado rájön, hogy

mit tett, egyszerűen közzéteszi a sajátját, és elárasztja vele a piacot.

- Ön mind a két belépési kódot megkapná - mondta a hang. - Mr. Tankadóét és az enyémet is.

Numataka letakarta a kagylót és hangosan felnevetett. De nem bírta ki, hogy meg ne kérdezze: - Mennyit kér a két kulcsért?

- Húszmillió amerikai dollárt.

Numataka csaknem húszmillió dollárt tett meg az aukción. - Húszmillió? - hápogott tettetett szörnyülködéssel. - Az rengeteg!

- Láttam az algoritmust. Biztosíthatom róla, hogy megér annyit.

De meg ám - gondolta Numataka. - Még tízszer annyit is.

- Sajnos - mondta, ráunva a játékra -, mindketten tudjuk, hogy Mr. Tankado soha nem menne bele. Gondoljon a jogi következményekre.

A hívó gyanúsan hallgatott. - És mi van, ha Mr. Tankado nem tényező többé?

Numataka kacagni akart, de a hang különös határozottsága meggondolásra készítette. - Ha Tankado nem tényező többé? - Numataka fontolóra vette a dolgot. - Akkor megköthetjük az üzletet.

- Jelentkezni fogok - mondta a hang. A vonal megszakadt.

Tizennegyedik fejezet

Becker lenézett a tetemre. Az ázsiai arc még a halál után órákkal is megőrizte a frissen lebarnult bőr pírját. A

test azonban sárga volt - kivéve azt a kis bíborlila roncsolt területet a szív fölött.

Valószínűleg az újraélesztő gép okozta - gondolta Becker. - Nagy kár, hogy hiába.

Újra a halott kezét kezdte el tanulmányozni. Soha életében nem látott még csak hasonlót sem: mindkét kézen csak három ujj volt, azok is elgömbülve és kicsavarodva. De Becker nem a torzulást nézte.

- Hát nem találtam el - horkant fel a hadnagy a terem másik végében. - Japán volt, nem kínai.

Becker odanézett. A rendőr a halott útlevelét lapozgatta. - Jobb lenne, ha letenné azt - kérte Becker. Ne nyúljon semmihez. Ne olvasson el semmit.

- Ensei Tankado... született január...

- Kérem - mondta udvariasan Becker. - Tegye vissza.

A rendőr nézte még egy másodpercig az útlevelet, aztán visszadobta a kupacra. - Harmadosztályú vízuma volt a fickónak. Évekig itt tartózkodhatott volna.

Becker az áldozat kezére bökött a tollával. - Lehet, hogy itt élt.

- Nem. Csak a múlt héten lépett be az országba.

- Talán akkor költözött ide - vetette fel Becker.

- Igen, az lehet. Rohadt egy hete volt. Napszúrás és szívroham. Szegény ördög.

Becker oda sem figyelt a rendőrrre, hanem a halott kezét vizsgálta. - Biztos benne, hogy nem viselt ékszer, amikor meghalt?

A rendőr fölkapta a fejét. - Ékszer?

- Igen. Nézze csak meg ezt.

A hadnagy keresztülvágott a termen.

Tankado bal kezén napbarnított volt a bőr, kivéve egy vékony csíkot a legkisebb ujjá körül.

Becker erre a világosabb színű csíkra mutatott. - Látja, hogy itt nem barnult le? Ebből úgy tűnik, hogy gyűrűt viselt.

A hadnagy meglepettnek tűnt. - Gyűrűt? - Hirtelen zavar lopózott a hangjába. Megnézte a halott ujját. Aztán szégyenlősen elmosolyodott. - Istenem. - Kuncogni kezdett.

- Tehát igaz volt a mese?

Beckert hirtelen balsejtelem fogta el. - Hogy mondja?

A rendőr hitetlenkedve csóválta a fejét. - Már korábban is elmondtam volna... de azt hittem, hogy bolond a fickó.

Becker nem mosolygott. - Miféle fickó?

- Az a pasas, aki telefonált a mentőknek. Valami kanadai turista. Folyton egy gyűrűről beszélt. A legrémesebb kiejtéssel hadovált spanyolul.

- És azt mondta, hogy Mr. Tankado gyűrűt viselt?

A rendőr bólintott. Elővett egy Ducado cigarettát, rápillantott a NO FUMAR táblára, aztán mégis rágyújtott. - Tudom, hogy szólnom kellett volna róla, de a pasas totál zakkantnak tűnt.

Becker a homlokát ráncolta. Strathmore szavai visszhangoztak a fülében. Mindent hozzon el nekem, ami csak Ensej Tankadónál volt. Mindent. Ne hagyjon ott semmit. A legkisebb papírfecnit sem.

- És hol van most az a gyűrű? - kérdezte Becker.

A hadnagy kifújta a füstöt. - Hosszú történet.

Valami azt súgta Beckernek, hogy nem jó híreket fog hallani. - Azért csak mondja el.

Tizenötödik fejezet

Susan Fletcher a terminálja előtt ült a 3-as egységben. A 3-as egység volt a kriptográfusok saját, hangszigetelt szobája, amely közvetlenül az előcsarnokból nyílt. Az öt centiméter vastag, ívesen hajló, egy irányban átlátható üvegfal a Kriptográfia teljes panorámaképét nyújtotta az odabent dolgozóknak, miközben kívülről nem lehetett belátni.

A 3-as egység tágas helyiségének végében tizenkét terminál sorakozott kör alakban elrendezve. A gépek ilyen elhelyezése azt a célt szolgálta, hogy a kriptográfusok könnyen tarthassák egymással a kapcsolatot, átérezve, hogy mindannyian egy csapatban játszanak - valamennyien a kódtörők kerekasztalának lovagjai. Paradox módon, a 3-as egységen belül nem szerették a titkolózást.

A Játszóház becenévvel illetett 3-as egység elütött a Kriptográfia többi részének személytelen sterilitásától. Otthonosnak tervezték - vastag szőnyegek, hifi hangtechnika, teli hűtőszekrény, teakonyha és egy Nerf kosárlabdapalánk. Az NSA filozófiája a kriptográfusokat illetően a következő volt: nem érdemes milliárdokat költeni egy kódtörő gépre, amíg nem szereztük meg a szakma legjobbait, akik használni fogják.

Susan kibújt Salvatore Ferragamo félcipőjéből, és harisnyás lábával lépett a vastag padlószőnyegre. A jól fizetett kormánytisztviselőktől rossz néven vették, ha túlságosan fitogtatták gazdagságukat. Susannak nem esett

nehézére megfelelni ennek az elvárásnak - tökéletesen elégedett volt egyszerű Volvo szedánjával és konzervatív ruhatárával. De más volt a helyzet a cipőkkel. Ebből Susan már az egyetemen is a legjobbat szerette.

Fájós lábbal nem ugorhatsz a csillagokig - mondta neki egyszer a nagynénje. - És ha elérted azt, amire törekedtél, adj rá, hogy jól nézz ki.

Susan megengedett magának egy kéjes nyújtózkodást, majd letelepedett a gépéhez. Lehívta a nyomkövetőt, és hozzálátott a konfigurálásához. Megnézte a Strathmore-tól kapott e-mail címet.

NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

Annak az embernek, aki North Dakotának nevezte magát, anonim postafiókja volt, de Susan tudta, hogy nem sokáig őrzi már a névtelenségét. A nyomkövető keresztülmegy az ARA-n, továbbítják North Dakotához, ahonnan visszaküldi a valódi internetes címet tartalmazó információt.

Ha minden jól megy, hamarosan azonosítják North Dakotát, és Strathmore megszerezheti tőle a belépési kódot. A többi már David dolga. Amikor megtalálja Tankado példányát, mindkét kulcsot meg lehet semmisíteni: Tankado kis időzített bombáját ártalmatlanítják, a halálos robbanószer detonátor nélkül marad.

Susan még egyszer ellenőrizte a címet a papíron, majd beírta az információt a megfelelő adatmezőbe. Kuncogva gondolt arra, hogy Strathmore nem tudta egyedül elindítani a nyomkövetőt. Nyilván kétszer küldte el, és mindkétszer Tankado címét kapta vissza North Dakotáé helyett.

Egyszerű hiba, gondolta Susan; Strathmore valószínűleg összecserélte az adatmezőket, és a nyomkövető rossz postafiókot keresett. Susan befejezte a nyomkövető konfigurálását, majd felkészült az elindításra. Megnyomta az entert. A számítógép egyetlen hangjelzést adott.

NYOMKÖVETŐ ELKÜLDVE

Elkezdődött a várakozás.

Susan fújт egyet. Lelkiismeretfurdalása volt, amiért nekitámadt a parancsnoknak. Ha van valaki, aki alkalmas ennek a vészhelyzetnek az egyszemélyes kezelésére, az Trevor Strathmore. A parancsnoknak tévedhetetlen érzéke volt ahhoz, hogy fölébe kerekedjen annak, aki ujjat húzott vele.

Hat hónappal ezelőtt, amikor az EFF világgá kürtölte, hogy az NSA egyik tengeralattjárója lehallgatja a víz alatti telefonkábeleket, Strathmore hidegvérrel kiszivárogtatott egy ellentmondó sztorit arról, hogy a tengeralattjáró valójában toxikus hulladékot akart törvénytelenül elsüllyeszteni. Az EFF és a környezetvédők olyan sokáig huzakodtak azon, hogy melyik történet az igazi, míg végül a média ráunt az esetre és ejtette az egészet.

Strathmore aprólékosan megtervezte minden lépését. Tervei kidolgozásában és finomításában főleg a számítógépére támaszkodott. Az NSA-alkalmazottak nagy részéhez hasonlóan Strathmore is az NSA által kifejlesztett, Ötlebörze elnevezésű szoftvert használta - egy kockázatmodellező eljárást, amely a biztonságos számítógépes környezetben játszottá végig a „mi lenne, ha” forgatókönyveket. Az Ötlebörze egy

mesterségesintelligencia-kísérlet volt, amelyet fejlesztői okozat szimulátorként írtak le. Eredetileg politikai kampányokhoz tervezték, amellyel „adott politikai környezet” valós idejű modelljei hozhatók létre. A hatalmas mennyiségű betáplált adattal dolgozó program megalkotott egy relációs hálót: a politikai változók - ideértve a jelenlegi prominens alakokat, a stábjukat, a köztük meglévő személyes kapcsolatokat, a legaktuálisabb témák és a szex, az etnikum, a pénz és a hatalom változóival súlyozott egyéni motivációkat - közötti interakciók hipotetikus modelljét. A felhasználó ezek után bevihetett bármilyen feltételezett eseményt, és az Ötletbörze megjósolta az esemény hatását a „környezetre”.

Strathmore parancsnok vallásosan hitt az Ötletbörzében - de nem politikai célokra használta, hanem folyamatmodellező eszközként; az időbeli lefolyást, folyamatábrát és leképezést szolgáltató szoftver hatékony módszer volt az összetett stratégiák kidolgozásához és a gyenge pontok felderítéséhez. Susan gyanította, hogy Strathmore számítógépében olyan tervek rejtőznek, amelyek egy szép napon megváltoztatják a világot.

Igen - gondolta Susan - túl kemény voltam vele.

Gondolatait a 3-as egység ajtajának zümmögése szakította félbe.

Strathmore rontott be. - Susan - mondta. - David az imént telefonált. Késni fog.

Tizenhatodik fejezet

- Egy gyűrű? - nézett rá Susan gyanakodva. - Nincs meg Tankado gyűrűje?

- Úgy van. Még szerencse, hogy David észrevette.

- De hát ön egy belépési kódot keres, nem ékszert.

- Tudom - felelte Strathmore -, de azt gyanítom, hogy a kettő egy és ugyanaz. Susan értetlenül nézett rá.

- Hosszú történet.

Susan a képernyőn villogó nyomkövetőre mutatott: - Nem sietek sehová.

Strathmore nagyot sóhajtott és járkálni kezdett. - A hírek szerint több szemtanúja is volt Tankado halálának. A hullaházba beosztott rendőr elmondta, hogy egy pánikba esett kanadai turista telefonált be ma reggel a Guardiára, és bejelentette hogy egy japán szívrohamot kapott a parkban. Amikor a rendőr kikerkezett, Tankado már halott volt, a kanadai mellette maradt, a rendőr pedig rádión kihívta a mentőket. Miközben Tankadót elszállították a hullaházba, a rendőr megpróbálta kikérdezni a kanadait, hogy mi történt. Az öreg valami gyűrűről hablatyolt, amin Tankado a halála előtt túladott. Susan kételkedve hallgatta.

- Tankado túladott egy gyűrűn?

- Igen. Állítólag odanyomta az öreg képébe, mintha könyörögne neki, hogy vegye el. Az öregnek így alkalma volt közéről látni. - Strathmore abbahagyta a járkálást és Susan felé fordult. - Azt mondta, hogy a gyűrűbe valamilyen betűk voltak vésvé.

- Betűk?

- Igen, és szerinte a szöveg nem angol volt.

- Hanem japán?

Strathmore nemet intett a fejével. - Nekem is ez volt az első gondolatom. De ezt figyelje! A kanadai arra panaszkodott, hogy a betűk nem adtak ki semmi értelmeset. A japán írásjegyeket senki nem keverheti össze a mi római ábécénkkel. Azt mondta, hogy az a bevésés úgy nézett ki, mintha egy macska rászabadult volna egy írógépre.

Susan nevetett. - Parancsnok, ezt nem gondolhatja komolyan...

Strathmore a szavába vágott: - Ez kristálytisza, Susan. Tankado belevéselte a Digitális erőd belépési kódját a gyűrűjébe. Az arany tartós. Alvás, zuhanyozás vagy étkezés közben is mindig nála lehet a kulcs, készen arra, hogy bármelyik pillanatban nyilvánosságra hozza.

Susan még mindig kételkedett. - Az ujján? Ennyire nyíltan? - Miért ne? Spanyolország nem éppen a világ titkosítási fővárosa. Senki sem sejtheti, mit jelentenek azok a betűk. Egyébként is, ha a szokványos hatvannégy bites kulcsról van szó, ki tudná elolvasni és ránézésre memorizálni az egészet?

Susanon látszott, hogy össze van zavarodva. - És Tankado másodpercekkel a halála előtt egy vadidegennek adta át a gyűrűt? Miért?

Strathmore-nak összeszűkült a szeme. - Mégis, mit gondol?

Susannak egy pillanat alatt leesett a tantusz. Nagyot nézett. Strathmore bólintott. - Tankado meg akart szabadulni tőle. Azt gondolta, hogy mi öltük meg. Miközben haldoklott, arra a logikai következtetésre jutott, hogy mi vagyunk a felelősök. Túlságosan is jókor jött ez nekünk. Azt hihette,

hogy mi tettük, megmérgeztük vagy valami hasonló, talán valami lassan ható szívblokkolóval. Tudta, hogy csak akkor mernénk megölni, ha már megtaláltuk North Dakotát.

Susanon végigfutott a hideg. - Hát persze - suttogta. - Tankado azt gondolta, hogy keresztülhúztuk a biztonsági intézkedését, így aztán őt is eltávolíthatjuk.

Susan immár mindent értett. A szívroham időzítése olyan jókor jött az NSA-nak, hogy Tankadónak azt kellett hinnie, az NSA a felelős érte. Utolsó ösztönös reakciója a bosszú volt. Ensei abban a reményben adta tovább a gyűrűjét, hogy talán sikerül közreadni a belépési kódot. Most pedig, akármilyen hihetetlen, egy mit sem sejtő kanadai turistánál van a történelem legerősebb titkosító algoritmusának a kulcsa.

Susan vett egy nagy levegőt és feltette a megkerülhetetlen kérdést. - És hol van most ez a kanadai?

Strathmore a homlokát ráncolta. - Éppen ez a probléma.

- A rendőr nem tudja, hogy hová lett?

- Nem. A kanadai története annyira képtelen volt, hogy a rendőr azt hitte, vagy sokkos állapotban van, vagy szenilis. Ezért hát felültette az öregfiút a motorkerékpárja hátsó ülésére, hogy visszavigye a szállodába. De a kanadai nem kapaszkodott elég erősen, alig indultak el, máris leesett... beütötte a fejét és eltörte a csuklóját.

- Micsoda?! - hápogott Susan.

- A rendőr kórházba akarta vinni, de a kanadai dühöngött... azt mondta, hogy inkább gyalog megy vissza Kanadába, mintsem még egyszer motorra üljön. A rendőr nem tehetett mást, bekísérte egy kis közkórházba a park túloldalán.

Otthagya, hogy vetesse fel magát.

Susan összevonta a szemöldökét. - Ezek után már meg sem kell kérdeznem, hová igyekszik most David.

Tizenhetedik fejezet

David Becker kilépett a Plaza de Espana átforrósodott kerámialapos kövezetére. Vele szemben az Ayuntamiento - a városháza ősi épülete - emelkedett ki a fák közül egy kétholdas területet borító, kék és fehér azulejo lapokkal kirakott téren. Arab tornyai és faragott homlokzata azt a benyomást keltette, hogy inkább palotának szánták, mint középületnek. A katonai puccsokban, tüzesetekben és nyilvános akasztásokban bővelkedő története dacára a turisták többsége ellátogatott ide, mivel a helyi ismertetőik szerint ez volt az angol hadsereg főhadiszállása az Arábiai Lawrence című filmben. A Columbia Picturesnek olcsóbb volt Spanyolországban forgatni, mint Egyiptomban, és a sevillai építészetben megmutatkozó mór hatás elegendő volt ahhoz, hogy meggyőzze a mozinézőket: valójában Kairót látják.

Becker beállította a helyi időt Seiko karóján - 21:10, ami itteni mértékkel mérve még délutánnak számít. Az átlagspanyol sohasem vacsorázott naplemente előtt, és a lusta andalúziai nap ritkán bukott le az égboltról este tíz előtt.

Becker azon kapta magát, hogy a kora esti hőség ellenére is gyors léptekkel siet át a parkon. Strathmore hangjából most erősebb sürgetést érzett ki, mint reggel. Az új parancs

nem adott módot félreértésre: találja meg a kanadait, szerezzze meg a gyűrűt! Tegyen meg mindent, ami szükséges, csak legyen meg az a gyűrű!

Becker eltűnődött rajta, vajon mi lehet olyan fontos egy betűkkel televéselt gyűrűben. Strathmore nem adott, Becker nem kért magyarázatot. Az NSA már csak ilyen - gondolta. - Puzzle Palota.

Az Avenida Isabela Católica tulsó végén tisztán látszott a klinika - a tetejére felfestették a fehér körben vörös kereszt egyezményes jelét. A Guardia rendőre órákkal korábban hozta be ide a kanadait. Törött csukló, beütött fej - szinte bizonyos, hogy a beteget mostanra már ellátták és kiengedték. Becker csupán abban reménykedett, hogy információhoz juthat a kórházban - egy szálloda nevéhez vagy egy telefonszámhoz, ahol elérheti a kanadait, megszerezheti a gyűrűt, és minden különösebb bonyodalom nélkül útnak indulhat hazafelé.

Strathmore azt mondta Beckernek: „Használja fel a tízezer dollárt a gyűrű megvásárlására, ha szükséges. Kárpótolni fogom.”

- Erre semmi szükség - válaszolta Becker. Mindenképpen vissza akarta adni a pénzt. Nem a pénz miatt jött Spanyolországba, hanem Susanért. Trevor Strathmore parancsnok volt Susan pártfogója és őrangyala. Susan sokkal tartozott neki; ez az egynapos út volt a legkevesebb, amit Becker megtehetett érte.

Sajnos a dolgok nem egészen úgy alakultak ma délelőtt, ahogy Becker eltervezte. Azt remélte, hogy fel tudja hívni

Susant a gépről, és mindent megmagyarázhat neki. Felmerült benne, hogy a pilóta rádiókapcsolatba léphetne Strathmore-ral, hogy adja át az üzenetét, de ódzkodott attól, hogy bevonja az igazgatóhelyettest a szívügyeibe.

Becker háromszor is megpróbálta felhívni Susant - először egy nem működő mobiltelefonról a gép fedélzetén, majd egy fülkéből a repülőtéren, s végül a hullaházból. Susan nem volt otthon. David azon morfondírozott, hol lehet. Csak a rögzítője válaszolt, de Becker nem hagyott üzenetet; amit mondani szeretett volna, az nem egy gépnek szólt.

Ahogy közeledett a kórházhoz, észrevett egy telefonfülkét a park bejárata mellett. Odafutott és bedugta a telefonkártyáját. Hosszú szünet után kapcsolták a számot és végre kicsöngött.

Gyerünk. Vedd már föl.

Öt csengetés után megszólalt egy hang.

- Halló, itt Susan Fletcher. Sajnos most nem vagyok itthon, de ha meghagyja a nevét...

Becker végighallgatta a rögzítőt. Hol lehet Susan? Mostanra már teljesen kétségbe eshetett. David fontolóra vette a lehetőséget, nem utazott-e el a hegyekbe nélküle. Ekkor sípszót hallott.

- Szia, David vagyok - mondta, majd elhallgatott, mert nem tudta, hogyan folytassa. Többek között azért is utálta az üzenetrögzítőket, mert ha elhallgatott, hogy gondolkozzon, a gép bontotta a vonalat. - Bocsáss meg, hogy nem telefonáltam - nyögte ki még éppen időben. Azon tűnődött, megmondja-e, milyen ügyben utazott el, de aztán letett róla. - Hívd föl Strathmore parancsnokot. Ő majd mindent

megmagyaráz. - Beckernek hevesen dobogott a szíve. - Micsoda örültség - gondolta. - Szeretlek - tette hozzá gyorsan, aztán letette.

Becker arra várt, hogy átkelhessen az Avenida Borbollán. Az járt a fejében, hogy Susan természetesen a legrosszabbra fog gondolni; nem vallott rá, hogy ne telefonáljon, ha egyszer megígérte.

Becker lelépett a négysávos útestre. - Csak jövök és megyek - suttogta önmagának. - Jövök és megyek. - Túlságosan elmerült a gondolataiban ahhoz, hogy észrevegye a férfit a fémkeretes szemüvegben, aki őt figyelte a sugárút túloldaláról.

Tizennyolcadik fejezet

A hatalmas üvegtáblás ablak előtt állva tokiói felhőkarcolójában Numataka mélyen megszívta a szivarját és befelé mosolygott. Alig tudta elhinni, mekkora szerencséje van. Ismét beszélt az amerikaival, és ha minden a terv szerint megy, Ensei Tankadót már kirendezték a képből és megszerezték tőle a belépési kódot.

A sors iróniája, gondolta Numataka, hogy Ensei Tankado belépési kódja éppen nála fog kikötni. Tokugen Numataka évekkal ezelőtt találkozott egyszer Ensei Tankadóval. A fiatal programozó akkor fejezte be a főiskolát és állást keresett a Numatech Corp.-nál. Numataka elutasította. Tankado ragyogó képességeihez kétség sem fért, de annak idején más megfontolások játszották a főszerepet.

Noha Japán változóban volt, Numataka még őrizte a régi hagyományokat: a menboko - a büszkeség és a becsület - törvénye szerint élt. Ami nem fért össze a tökéletlenséggel. Ha egy nyomorékot alkalmaz, azzal szégyent hozott volna a vállalatra. Numataka egyetlen pillantásra sem méltatta Tankado szakmai önéletrajzát.

Numataka újra az órájára nézett. Az amerikainak, North Dakotának már telefonálnia kellett volna. Numatakát elfogta az idegesség. Nagyon remélte, hogy nincs semmi baj.

Ha a titkosító valóban olyan jó, ahogy állították, a számítógépkorszak legkeresettebb terméke válhat belőle - egy feltörhetetlen digitális titkosító algoritmus. Numataka beépítené ezt az algoritmust egy manipulációbiztos, lezárt VSLI chipbe, amelyet tömegével adna el a világ számítógépgyártóinak, a kormányoknak, a vállalatoknak és talán még a feketepiacon is... a nemzetközi terroristák árnyékgazdaságának.

Numataka mosolygott. Minden arra vallott, hogy - mint már annyiszor - kegyben áll a shichigosannál - a jószerecsse hét istenségénél. A Numatech Corp. hamarosan birtokosa lesz a Digitális erőd egyetlen létező példányának. Húszmillió dollár rengeteg pénz - de ha az ellenértéket nézzük, ez az évszázad üzlete.

Tizenkilencedik fejezet

- Mi van akkor, ha valaki más is keresi a gyűrűt? - kérdezte Susan hirtelen idegessé válva. - Lehet, hogy David veszélyben van?

Strathmore csak a fejét rázta. - Senki más nem tud a gyűri létezéséről. Ezért küldtem éppen Davidet. Azt akartam, hogy ez így is maradjon. A kíváncsi spionok nem szoktak nyelvtanárok nyomába eredni.

- Professzor - javította ki Susan, de azonnal meg is bánta. Újra meg újra olyan érzése támadt, hogy a parancsnok nem tartja elég jónak Davidet; hogy azt gondolja, Susan különbet érdemelne egy tanárnál.

- Parancsnok úr - mondta Susan, elhessegetve ezt az érzését -, ha ma reggel a kocsitelefonján tájékoztatta Davidet, akkor lehallgathatták...

- Ennek az esélye egy a millióhoz - szakította félbe Strathmore megnyugtató hangon. - A lehallgatónak közvetlen közelségben kellett volna lennie, és pontosan tudnia, hogy mire kíváncsi. - Susan vállára tette a kezét. - Soha nem küldtem volna el Davidet, ha veszélyesnek tartottam volna a dolgot. -Elmosolyodott. - Bízson bennem. Ha bármilyen probléma merül fel, azonnal bevetem a profikat.

Strathmore utolsó szavait váratlan zaj kísérte: valaki dörömbölt a 3-as egység üvegfalán. Susan és Strathmore arrafelé fordult.

Phil Chartrukian a rendszerbiztonságiaktól az üveghez nyomta az arcát, és miközben vadul dörömbölt, megpróbált belátni. Izgatottan kiabált valamit, de nem lehetett hallani a hangszigetelt falon át. Annyira rémültnek tűnt, mint aki kísértetet látott.

- Mi az ördögöt keres itt Chartrukian? - horkant fel Strathmore. - Nem is ügyeletes ma.

- Úgy tűnik, valami baja van - mondta Susan. - Valószínűleg meglátta a műveleti monitort.

- A fene egye meg! - sziszegte a parancsnok. - Pedig direkt felhívtam tegnap este az ügyeletes rendszerbiztonságit, és megmondtam neki, hogy ne jöjjön be!

Susan cseppet sem lepődött meg. A rendszerbiztonságiak eltávolítása szabálytalan volt ugyan, de Strathmore bizonyára egyedül akart maradni a részlegben. Tegnap este a legkevésbé sem volt szüksége egy paranoiás rendszerbiztonságira, aki felfedezhetné a Digitális erődöt.

- Meg kéne szakítanunk a TRANSLTR programját - mondta Susan. - Aztán újraindíthatjuk a műveleti monitort, és meggyőzhetjük Philt, hogy rosszul látta.

Strathmore fontolóra vette a dolgot, majd megrázta a fejét. - Még nem. A TRANSLTR már tizenöt órája próbálkozik. A biztonság kedvéért teljes huszonnégy órán át akarom futtatni.

Susan ezt logikusnak találta. A Digitális erőd volt az első, ami forgó nyíltszöveg-függvényt használt. Lehet, hogy Tankado elnézett valamit; a TRANSLTR talán mégis fel tudja törni huszonnégy óra alatt. Bár Susan valahogy kételkedett ebben.

- A TRANSLTR folytassa a munkát - határozott Strathmore.
- Biztosan kell tudnom, hogy ez az algoritmus valóban feltörhetetlen-e.

Chartrukian tovább dörömbölt az üvegfalon.

- Nincs mit tenni - nyögött fel Strathmore. - Segítsen be maga is.

A parancsnok vett egy nagy levegőt, és az ajtóhoz sietett. Működésbe lépett a padlóba süllyesztett nyomásérzékelő, és a két üveglap sziszegő hang kíséretében távolodni kezdett egymástól.

Chartrukian szabályosan bezuhant a szobába. - Parancsnok úr! Bocsásson meg, hogy zavarom, de a műveleti monitor... lefuttattam egy vírusellenőrzést és...

- Phil, Phil, Phil - csitította barátságosan a parancsnok, miközben megnyugtatóan Chartrukian vállára tette a kezét. - Nyugodjon meg. Mitől rémült meg ennyire?

Strathmore könnyed hangvételéből senki sem sejthette volna, hogy körülötte elszabadult a káosz. Félreállt, és beterelte Chartrukiant a 3-as egység szent falai közé. A rendszerbiztonsági technikus habozva lépte át a küszöböt, mint egy jól idomított kutya, aki tudja, hol a helye.

A Chartrukian arcára kiülő zavar elárulta, hogy még sohasem járt idebent. Bármilyen ejtette is pánikba, pillanatnyilag megfeledkezett róla. Bámulta a plüsskárpitozást, a személyes munkaállomások sorát, a díványokat, a könyvespolcokat, a puha fényű lámpákat. Amikor a tekintete megakadt a Kriptográfia koronázatlan királynőjén, Susan Fletcheren, gyorsan elkapta. Susan látása is megrémítette. Szellemi képességei egy másik régióban jártak, ráadásul zavarba ejtően gyönyörű volt, és Chartrukiannak mindig elakadt a szava a közelében. Susan szerény viselkedése csak nehezítette a helyzetet.

- Milyen problémát vélt találni, Phil? - kérdezte Strathmore, miközben kinyitotta a hűtőszekrényt. - Nem inna valamit?

- Nem, igazán... köszönöm, nem, uram. - A fiatalembernek

mintha megbénult volna a nyelve; alig bírta elhinni, hogy valóban szívesen fogadják. - Uram... azt hiszem, probléma van a TRANSLTR-ral.

Strathmore becsukta a hűtőszekrényt, és csak félvállról vetette oda Chartrukiannak: - A műveleti monitorra gondol? Chartrukian elképedten meredt rá. - Ezek szerint ön is látta?

- Hát persze. Mintegy tizenhat órája dolgozik már, ha nem tévedek.

Chartrukian értetlenül bámult. - Igen, uram, tizenhat órája. De ez még nem minden, uram. Lefuttattam egy vírusellenőrzést, és nagyon furcsa eredményeket kaptam.

- Tényleg? - Strathmore a legkevésbé sem tűnt idegesnek. - Miféle eredményeket?

Susan figyelt, elismeréssel adózva a parancsnok színészi képességeinek.

Chartrukian dadogni kezdett. - A TRANSLTR valami nagyon fejlett algoritmuson dolgozik. A szűrők nem láttak eddig még csak hasonlót sem. Attól félek, hogy valamilyen vírus lesz.

- Vírus? - Strathmore fölényesen nevetett. - Phil, igazán méltányolom az igyekezetét. De éppen egy új diagnosztikai eljárást próbálunk ki Ms. Fletcherrel, egy magas szintű programot. Előre felhívtam volna rá a figyelmét, ha tudom, hogy ma szolgálatban lesz.

A rendszerbiztonsági technikus megpróbálta helyreütni a dolgot. - Cseréltem az új fiúval. Átvettem tőle a hétfégi műszakot.

Strathmore szeme összeszűkülött. - Hát ez különös. Ugyanis

magam beszéltem vele tegnap este. Megmondtam neki, hogy ne jöjjön be. És ő egy szóval sem említette, hogy már elcserélte az ügyeletét.

Chartrukian érezte, hogy gombóc gyűlik a torkában. Feszült csend támadt.

- Nos - sóhajtott fel végre Strathmore. - Ez csak valami sajnálatos félreértés lehet. - A rendszerbiztonsági technikus vállára tette a kezét és az ajtó felé terelte. - De örülhet, mert nem kell bent maradnia. Mi egész nap itt leszünk Ms. Fletcherrel. Tartjuk a frontot. Maga meg élvezze ki a hétvégét.

Chartrukian tétovázott. - Parancsnok úr, én azt hiszem, mégiscsak ellenőrizni kellene...

- Phil - ismételte meg Strathmore, ezúttal nyomatékosabban -, a TRANSLTR teljesen rendben van. Ha valami furcsát hozott ki az ellenőrzés, az csak azért lehet, mert mi bevittük a gépbe. És most, ha nem haragszik... - Strathmore elhallgatott, és a rendszerbiztonsági technikus megértette. Újtára van bocsátva.

- Még hogy diagnosztika! - morogta Chartrukian visszafelé menet a rendszerbiztonsági laborba. - Miféle ciklusismétlő függvény lehet az, ami tizenhat órája dolgoztat hárommillió processzort?

Chartrukian azon tűnődött, ne hívja-e föl a rendszerbiztonsági felügyelőt. - Átkozott kriptográfusok - gondolta. - Egyszerűen gőzük sincs a biztonságról!

Chartrukian az esküje járt a fejében, amelyet akkor tett, amikor az NSA-hoz szerződött. Meg kellett fogadnia, hogy

minden tudását, ismeretét és ösztönét az NSA sokmilliárdos beruházásának védelmére fordítja.

- Ösztön - mondta elszántan. - Nem kell ahhoz különösebb megérzés, hogy tudjam, ez itt nem lehet diagnosztika!

Chartrukian határozottan a terminálhoz sietett és elindította a TRANSLTR rendszer kiértékelő szoftvereinek teljes sorozatát.

- Bajban van a kicsikéd, parancsnok - dűnnyögte maga elé.

- Nem bízol az ösztönömben? Hát most bebizonyítom, hogy igazam van!

Huszedik fejezet

A Clínica de Salud Públicát egy korábbi általános iskolából alakították át, és egyáltalán nem emlékeztetett kórházra. Hosszú, egyemeletes téglapépület volt nagy ablakokkal, hátul meg egy rozsdás hintával. Becker felment a töredezett lépcsőkön.

Sötétség és zaj fogadta odabent. A váróterem hosszú, szűk folyosó volt, amelyben fémszékek sorakoztak végig a fal mentén. Egy bakra helyezett tábla az OFICINA felirattal és egy nyíllal mutatta az utat.

Becker elindult a gyéren megvilágított folyosón. Olyan volt az egész, mint valami hollywoodi horrorfilm ijesztő díszlete. A levegőben vizelet szaga terjengett. A folyosó túlsó végében kiégték a körték, és az utolsó negyven-ötven lépésnél már csak homályos körvonalakat lehetett kivenni. Egy vérző asszony... egy síró fiatal pár... egy imádkozó kislány... Becker elérte a sötét folyosó végét. A balra nyíló

ajtó résnyire nyitva állt. Betaszította. A tökéletesen üres helyiségben csak egy meztelen öregasszony feküdt egy priccsen, kétségbeesetten küzdve az ágytállal.

Hát ez gyönyörű - nyögött fel Becker. Becsukta az ajtót. - Hol a pokolban van már az az iroda?

Becker hangokat hallott a folyosó kanyarulata felől. Elindult a hang irányába, és egy tejüveg ajtóhoz ért, amely mögött mintha tömegverekedés dúlt volna. Becker óvatosan megnyitotta az ajtót. Az irodában pontosan az fogadta, amitől félt: tömeg és zűrzavar.

Az emberek tízes sorokban álltak, mindenki lökdösődött és kiabált. Spanyolország nem a hatékonyságáról híres, és Becker tudta, akár egész éjszaka itt várakozhat, hogy valami információt kapjon a kanadairól. A pult mögött egyetlen ügyintéző állt reménytelen harcot vívva a háborgó ügyfelekkel. Becker az ajtóban maradt és végiggondolta a lehetőségeit. Támadt egy jó ötlete.

- ¡Con permiso! - kiáltotta egy segédápoló. Egy hordár közeledett felé nagy sebességgel a folyosón.

Becker félreugrott, majd az ápoló után szólt: - ¿Dónde está el teléfono?

A férfi anélkül, hogy lassított volna, odamutatott egy sor szárnyas ajtóra, majd eltűnt a kanyarban. Becker az ajtóhoz ment és belökte.

Hatalmas helyiség tárult fel előtte - az egykori tornaterem. A halványzöld padló mintha hullámozott volna a fluoreszkáló fényben. A falon egy kosárlabdagyűrű árválkodott a palánkon. A padlón szabálytalanul szétszórt, alacsony priccseken több tucat beteg feküdt. A tulsó sarokban,

közvetlenül a kiégett eredményjelző tábla alatt régi, pénzbedobós telefon. Becker remélte, hogy működik. Miközben átvágott a termen, a zsebébe kotort, hogy érmét keressen. Talált néhány 75 pezetást, amit a taxisofőr adott vissza - pontosan két helyi hívásra volt elegendő. Udvariasan rámosolygott egy kifelé tartó nővére, és folytatta útját a telefon felé. Leakasztotta a kagylót, és a tudakozót tárcsázta. Fél perccel később megkapta a klinika központi számát.

Országtól függetlenül minden hivatalra érvényes volt egy általános igazság: senki nem bírja elviselni a telefon csöngését. Nem számított, hány ügyfél áll sorban, az adminisztrátor mindig abba hagyta, amit csinált, hogy felvegye a telefont.

Becker beütötte a hétjegyű számot. Egy pillanat alatt megkapta a klinika irodáját. Minden bizonnyal csak egyetlen kanadait vettek fel ma törött csuklóval és agyázkódással; könnyű lesz megtalálni a kartonját. Becker tudta, hogy az iroda nem akarja majd kiadni a beteg nevét és címét egy vadidegennek, de erre is megvolt a terve.

A telefon kicsengett. Becker úgy számolt, hogy legfeljebb ötöt fog csengeni. Tizenkilenc lett belőle.

- Clínica de Salud Pública - vakkantotta az agyonhajszolt ügyintéző.

Becker spanyolul szólt bele, de erős francia-amerikai akcentussal. - David Becker vagyok. A kanadai nagykövetségről beszélek. Ma önök látták el egy állampolgárunkat. Információkra lenne szükségem, hogy a követség kifizethesse a számlát.

- Rendben - mondta a nő. - Hétfőn átküldöm a követségre.

- Csakhogy - erősködött Becker -, nekem már most tudnom kell.

- Lehetetlen - vágta oda a nő. - Most nem érünk rá erre.

Becker a lehető leghivatalosabb hangot ütötte meg. - Sürgős az ügy. Az a férfi eltörte a csuklóját és fejsérülése van. Valamikor ma reggel látták el. Valahol elől lehet a kartonja.

Becker még több akcentust vitt a spanyoljába - épp annyira, hogy még érthető legyen, de elég bizonytalan ahhoz, hogy felbőszítse az ügyintézőt. A felbőszült emberek hajlamosabbak megszegni a szabályokat.

Ám a nő, ahelyett, hogy megszegte volna a szabályokat, mondott valamit az arrogáns amerikaiakról, és lecsapta a telefont.

Becker gondterhelten akasztotta vissza a kagylót. Meg volt löve. A legkevésbé sem hozta lázba az a gondolat, hogy órákig várnia kell; fogyott az ideje - az a kanadai öregember százszor is eltűnhetett azóta. Lehet, hogy úgy döntött, visszamegy Kanadába. Lehet, hogy eladta a gyűrűt. Beckemek nem voltak órái a sorban állásra. Elhatározva magát, Becker ismét leakasztotta a kagylót és tárcsázott. A füléhez szorította a kagylót és nekidőlt a falnak. Kicsöngött. Becker közben a termet pásztázta. Egy csöngés... kettő... három...

Hirtelen egy adrenalinlöket áradt szét a testében.

Becker megfordult és visszacsapta a kagylót a villára. Majd visszafordult, és döbönt csendben bámult maga elé. Az egyik priccsen, pontosan vele szemben, párnákkal

alápolcolva egy idős ember feküdt frissen bekötözött jobb csuklóval.

Huszonegyedik fejezet

Az amerikai hangja aggodalmas volt Tokugen Numataka privát telefonjában.

- Mr. Numataka... csak egy percem van.

- Rendben. Remélem, megvan a két belépési kód.

- Kis halasztást szenved a dolog - válaszolta az amerikai.

- Tűrhetetlen - sziszegte Numataka. - Azt mondta, hogy estére mindkettő meglesz!

- Maradt még egy kis elintéznivaló.

- Tankado meghalt?

- Igen - felelte a hang. - Az emberem megölte Mr. Tankadót, de nem tudta megszerezni a belépési kódot. Tankado továbbadta, mielőtt meghalt. Egy turistának.

- Botrányos! - bömbölte Numataka. - Akkor miért ígérte meg nekem a kizárólagos...

- Nyugodjon meg - csitította az amerikai. - Meg fogja kapni a kizárólagos jogokat. Garantálom önnek. Amint meglesz a hiányzó belépési kód, a birtokába kerül a Digitális erőd.

- De a belépési kódot le lehet másolni!

- Mindenki, aki látta a belépési kódot, ki lesz iktatva. Hosszú szünet támadt a vonalban. Végül Numataka szólalt meg. - Hol van most a kulcs?

- Elég annyit tudnia, hogy hamarosan meglesz.

- Hogyan lehet ebben ilyen biztos?

- Mert nem csak én keresem. Az amerikai hírszerzés is

tudomást szerzett a hiányzó kulcsról. Nyilvánvaló okból szeretnék megakadályozni a Digitális erőd nyilvánosságra kerülését. Elküldtek egy embert a kulcsért. David Beckernek hívják.

- Honnan tudja?

- Az nem érdekes.

Numataka elhallgatott. - És ha Mr. Becker találja meg előbb a kulcsot?

- Az emberem el fogja venni tőle.

- És azután?

- Nem kell aggódnia - válaszolta hidegen az amerikai. - Amint Mr. Becker megtalálja a kulcsot, megkapja érte a méltó jutalmát.

Huszonkettedik fejezet

David Becker odasietett, és lenézett a priccsen alvó öregemberre. A férfi jobb csuklója be volt gipszelve. Úgy hatvan és hetven év közötti lehetett. Hófehér haját szabályosan oldalra fésülték, a homloka közepén bíborvörös sebhely látszott: a folt egészen a jobb szeméig terjedt.

- Kicsit beütötte a fejét - gondolta Becker, visszaidézve a hadnagy szavait. Megnézte a férfi ujjait. Seholy látott aranygyűrűt. Megérintette a férfi karját. - Uram! Gyöngéden meg is rázta. - Elnézést, uram...

A férfi meg se mozdult.

Becker újra kísérletezett, ezúttal hangosabban: - Uram!

A férfi megrezzent. - Qu'est-ce... quelle heure est... -

Lassan kinyitotta a szemét és föl nézett Beckerre. Bosszantotta, hogy háborgatják. - Qu'est-ce-que vous voulez? Mit akar?

Igen - gondolta Becker, kanadai-francia. Rámosolygott. - Rám tudna szólni egy percet?

Noha Becker kifogástalanul beszélt franciául, mégis azon a nyelven szólalt meg, amelyről úgy gondolta, a férfi kevésbé jól ismeri: angolul. Nem biztos, hogy egyszerű meggyőzni egy vadidegent, hogy adjon oda egy aranygyűrűt, Becker úgy vélte, hogy minden módon erősítenie kell a pozícióját. Hosszú szünet támadt, miközben a férfi összeszedte magát.

Szemrevételezte a környezetét, majd ujjával megigazgatta fehér bajuszát. Végül megszólalt. - Mit akar? - Erős, nazális akcentussal beszélte az angolt.

- Uram - kezdte Becker szinte szótagolva, mintha nagyothallóhoz beszélne. - Fel kell tennem önnek néhány kérdést.

A férfi különös arckifejezéssel nézett föl rá. - Van valami problémája?

Becker a homlokát ráncolta; a férfi hibátlanul beszélt angolul. Becker azonnal megváltoztatta a leereszkedő hangnemet. - Elnézést, hogy megzavartam uram, de véletlenül nem járt ma reggel a Plaza de Españán?

Az öregember szeme összeszűkülött. - A Városi Tanácstól jött?

- Nem, én voltaképpen...

- Az idegenforgalmi hivataltól?

- Nem, én...

- Nézze, tudom, hogy miért van itt! - Az öreg megpróbált felülni. - Nem hagyom magam megfélemlíteni! Ha nem elég egyszer, elmondom ezredszer is: Pierre Cloucharde olyannak írja le a világot, amilyennek látja! Néhány útikönyvszerző talán hajlandó volna ezt a szőnyeg alá söpörni egy ingyen meghívásért, de a Montreal Times nem eladó! Szó sem lehet róla!

- Bocsásson meg, uram, de azt hiszem, nem...

- Merde alors! A francba is! Tökéletesen értem! - Csontos ujjával megfenyegette Beckert és a hangja betöltötte a tornatermet. - Nem maga az első! Ugyanezzel próbálkoztak már a Moulin Rouge-ban, a Brown's Palace-ban és a lagosi Gol-fognóban! Ezzel szemben mi jelent meg az újságban? Az igazság! A legrosszabb Wellington-bélszín, amit valaha ettem! A legkoszosabb kád, amit valaha láttam! És a legszklásabb strand, ahol valaha jártam! Az olvasóim joggal várják el tőlem az igazságot.

A közeli priccseken fekvő betegek felültek, hogy megnézzék, mi folyik. Becker idegesen tekintett körül, ápolónőt keresve. Nagyon nem szerette volna, ha kiteszik a szűrét.

Cloucharde őrjöngött. - Szánalmas kifogás egy rendőrtől, aki az önök városának alkalmazásában áll! Felültetett a motorkerékpárjára! Ezt nézze meg! - A kanadai megpróbálta fölemelni a csuklóját. - Most mivel fogom megírni a cikkemet?

- Uram, én...

- Utazásaim negyvenhárom éve során még soha nem éreztem ilyen rosszul magam! Nézze meg ezt a helyet! Tud

róla, hogy az én rovatom eljut...

- Uram! - Becker a megadás jeleként fölemelte mind a két kezét. - Engem nem érdekel az ön rovata. A kanadai konzulátusról jöttem. Azért vagyok itt, hogy megtudjam, jól van-e.

Hirtelen néma csönd ülte meg a tornatermet. Az öregember a háborgatójára bámult és gyanakodva méregette.

Becker szinte suttogva folytatta. - Azért vagyok itt, hogy a segítségére legyek, amennyiben szüksége van rá. - Például szereznék önnek pár szem Váliumot.

Hosszú hallgatás után a kanadai végül megszólalt. - A konzulátusról? - Jól érzékelhetően megenyhült a hangja.

Becker bólintott.

- Tehát nem a rovatom miatt jött?

- Nem, uram.

Úgy tűnt, mintha Pierre Cloucharde-t óriási csalódás érte volna. Lassan visszafeküdt a párnahalomra. Elkeseredettnek látszott. - Azt hittem, hogy a várostól jött... hogy megpróbáljon lebeszélni... - Nem fejezte be, hanem Beckerre szögezte a pillantását. - De ha nem a rovatom miatt van itt, akkor miért jött?

Jó kérdés, gondolta Becker, és feltűnt előtte a Smoky-hegység képe. - Csak egy kis nem hivatalos diplomáciai figyelmeztetés - hazudta.

A férfi meglepettnek tűnt. - Diplomáciai figyelmeztetés?

- Igen, uram. Biztos vagyok benne, hogy valaki az ön társadalmi helyzetében pontosan tudja, milyen keményen dolgozik a kanadai kormány azért, hogy megvédje az állampolgárait az ilyen... fogalmazzunk úgy, kevésbé

kifinomult országokban őket ért méltánytalanságoktól.

Cloucharde vékony ajka sokat tudó mosolyra nyílt. - De hiszen ez... igazán lekötelező.

- Ön kanadai állampolgár, igaz?

- Hát persze. Milyen ostoba vagyok. Nézze el nekem, kérem. Az én pozíciómban gyakran megesik, hogy olyan ügyekben fordulnak az emberhez... de hiszen érti.

- Igen. Mr. Cloucharde. Nagyon is értem. Ez az ára a hírnévnek.

- Pontosan. - Cloucharde megeresztett egy tragikus sóhajt. Magányos mártír a profán tömeggel szemben. - Mit szól ehhez a borzalmas helyhez? - Szemét forgatva pásztázta a helyiséget. - Nevetséges. És úgy döntöttek, hogy itt tartanak éjszakára.

Becker körülnézett. - Tudom. Tényleg rémes. Sajnálom, hogy csak ilyen sokára értem ide.

Cloucharde zavartnak tűnt. - Én még azt sem tudtam, hogy idejön.

Becker témát váltott. - Elég csúnya az a sérülés a fején. Nem fáj?

- Nem, nem nagyon. Balesetem volt ma reggel... ezzel fizettem azért, hogy az irgalmas szamaritánust játszottam. Nekem a csuklóm fáj igazán. Ostoba rendőrség. Még ilyen! Motorra ültetni egy magam korabeli embert! Felfoghatatlan. - Segíthetek önnek valamiben?

Cloucharde gondolkozott egy pillanatig, élvezve a rá irányuló figyelmet. - Hát, tulajdonképpen... - A nyakát nyújtogatta, és jobbra-balra ingatta a fejét. - Jó lenne egy másik párna, ha nem túl nagy gond.

- A legkevésbé sem. - Becker felkapott egy párnát a szomszédos priccsról, és eligazgatta Cloucharde feje alatt. Az öregember elégedetten sóhajtott. - Sokkal jobb... nagyon köszönöm.

- Pás du tout - válaszolta Becker. Nincs mit.

- Ó! - mosolyodott el boldogan a kanadai. - Tehát beszéli a civilizált világ nyelvét!

- Valamelyest - mondta Becker szerénykedve.

- Nem gond - jelentette ki büszkén Cloucharde. - Az USA-ban is terjesztik a rovatomat, angolul is remekül beszélek.

- Már volt alkalmam tapasztalni - mosolygott Becker. Leült Cloucharde ágya szélére. - Most pedig, ha meg nem sértem, Mr. Cloucharde, hadd kérdezzem meg, hogy kerül egy magafajta ember egy ilyen helyre. Sokkal jobb kórházak is vannak Sevillában.

Cloucharde dühösnek látszott. - Az a rendőr... hagyott leesni a motorjáról, aztán otthagytott véresen az utcán, mint egy leölt disznót. Magamnak kellett ide bejönnöm.

- Nem ajánlotta fel, hogy elviszi egy jobb helyre?

- Azon az átkozott motorbiciklin? Azt már nem!

- Mi történt valójában ma reggel?

- Már elmondtam a rendőrnek.

- Beszéltem vele és...

- Remélem, jól megmondta neki a véleményét! - vágott közbe Cloucharde.

Becker bólintott. - A legszigorúbb hangnemben. A konzulátus is lépni fog az ügyben.

- Remélem is.

- Monsieur Cloucharde - mosolygott Becker, előhúзва egy

tollat a zakója zsebéből. - Szeretnék hivatalosan is panaszt tenni a városnál. Segítene ebben? Egy ilyen híres személyiség értékes tanú lehetne.

Cloucharde-t láthatóan fellelkesítette a lehetőség, hogy hivatkozni fognak rá. Föülte az ágyban. - Hát persze... szíves örömet.

Becker elővett egy kis jegyzetfüzetet és föltekintett. - Rendben, akkor kezdjük a ma reggellel. Mondja el, hogy történt a baleset.

Az öregember felsóhajtott. - Szomorú eset. Az a szegény ázsiai fickó egyszerűen összeesett. Megpróbáltam segíteni... de minden hiába volt.

- Próbálta újraéleszteni?

Cloucharde mintha restelkedett volna. - Sajnos nem értek hozzá. Kihívtam a mentőket. Becker felidézte a kékes elszíneződést Tankado mellkasán.

- A mentők végezték az újraélesztést?

- Te jó ég, dehogy! - nevetett Cloucharde. - Mi értelme van ostorozni a döglött lovat... a pasas már rég halott volt, mire a mentők kiérkeztek. Megnézték a pulzusát és elvitték, engem meg ott hagytak azzal a borzalmas rendőrrel.

Ez különös - gondolta Becker, azon tűnődve, hogyan keletkezhetett a sérülés. Gyorsan kiverte a fejéből, hogy az előtte álló feladatra összpontosítson. - És mi a helyzet a gyűrűvel? - kérdezte a lehető legkönnyedebb hangon.

Cloucharde meglepődve nézett rá. - A hadnagy említette a gyűrűt?

- Igen.

Cloucharde-on látszott, hogy elcsodálkozik. - Tényleg? Én

meg azt gondoltam, hogy egy szavam sem hiszi. Annyira goromba volt... mintha azt gondolná, hogy hazudok. Pedig a történet igaz volt, természetesen. Büszke vagyok a pontosságomra.

- Hol van a gyűrű? - tért a lényegre Becker.

Cloucharde mintha meg sem hallotta volna. Üveges tekintettel meredt a semmibe. - Fura egy tárgy volt, annyi bizonyos, azokkal a betűkkel... egyik ismerős nyelvre sem hasonlított.

- Lehet, hogy japán volt? - vetette föl Becker.

- Semmiképp sem.

- Tehát alaposan megnézte?

- Meghiszem azt! Amikor letérdeltem mellé, hogy segítsék, az a férfi folyton a képembe tolta az ujjait. Oda akarta adni a gyűrűt. Borzalmas látvány volt, mondhatom... teljesen torz volt a keze.

- És akkor vette át tőle a gyűrűt?

Cloucharde-nak elkerekedett a szeme. - Ezt mondta magának a hadnagy? Hogy elvettem tőle a gyűrűt?

Becker kényelmetlenül feszengett.

Cloucharde kitört. - Tudtam, hogy nem figyel rám! így kezdődnek a pletykák! Én azt mondtam neki, hogy a japcsi fickó odaadta valakinek a gyűrűt... de nem nekem! Olyan isten nincs, hogy én elvegyek valamit egy haldoklótól! A mindenit, még a gondolatától is elborzadok!

Becker bajban volt. - Tehát nincs magánál a gyűrű?

- Mondtam már, hogy nincs!

Beckernek görcsbe rándult a gyomra. - Akkor kinél van?

Cloucharde felháborodottan meredt Beckerre. - A

németnél! Annál a németnél van!

Becker úgy érezte, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt.

- Németnél? Miféle németnél?

- Annál a németnél a parkban! Beszéltem róla a rendőrnek.

Én nem fogadtam el a gyűrűt, de az a fasiszta disznó igen!

Becker letette a tollat és a füzetet. Elég volt a színházból.

Komolyra fordult a dolog. - Tehát egy németnél van a gyűrű?

- Igen.

- És hová vitte?

- Fogalmam sincs. Én futottam, hogy kihívjam a rendőrséget. Mire visszaértem, már nem volt ott.

- Tudja, ki volt?

- Valami turista.

- Biztos benne?

- A turistákért élek - vágta oda Cloucharde. - Azonnal felismerem őket. A hölgy partnerével sétált a parkban.

Becker percről percre jobban összezavarodott. - Hölgy partnerével? Tehát volt valaki a némettel?

Cloucharde bólintott. - Hölgy társaságában volt. Egy vörös hajú bombázóval. Mon Dieu! Gyönyörű volt!

- Hölgy társaságában? - kérdezte Becker elképedten. - Úgy érti, egy prostituálttal?

Cloucharde grimaszt vágott. - Igen, ha már ezzel a közönséges szóval illeti.

- De... a rendőr egy szóval sem említette...

- Hát persze hogy nem! Ugyanis nem beszéltem neki a hölgyről. - Cloucharde fölényesen legyintett ép kezével. - Ezek a hölgyek nem bűnözők... Nevetséges, hogy úgy

üldözik őket, mint a közönséges tolvajokat.

Becker még mindig enyhén sokkos állapotban volt. - Volt ott még más is?

- Nem, csak mi hárman. Nagyon meleg volt.

- És egészen biztos abban, hogy az a nő prostituált volt?

- Holtbiztos. Egy ilyen gyönyörű nő csak akkor mutatkozik egy efféle férfi társaságában, ha nagyon jól megfizetik. Mon Dieu! Micsoda dagadt disznó volt! Egy nagypofájú, túlsúlyos, utálatos német! - Cloucharde összerándult, amikor testhelyzetet változtatott az ágyban, de tudomást sem véve a fájdalomról folytatta: - Az egy vadállat volt... legalább másfél mázsa! Úgy markolta azt a szegény kis nőt, mintha attól félne, hogy elszalad... amin egy cseppet sem csodálkoztam volna. Komolyan beszélek. Összevissza fogdosta. Azzal dicsekedett, hogy egész hétvégére megkapta háromszáz dollárért! Annak az embernek kellett volna holtan összeesnie, nem a szerencsétlen ázsiai fickónak. - Cloucharde itt kénytelen volt levegőt venni, Becker pedig kihasználta az alkalmat.

- Tudja a nevét?

Cloucharde gondolkozott egy pillanatig, aztán megrázta a fejét. - Nem én. - Újra összerándult a fájdalomtól és lassan visszaereszkedett a párnákra.

Becker sóhajtott. A gyűrű megint kicsúszott a kezéből. Strathmore parancsnok nem fog örülni neki.

Cloucharde megtörölte a homlokát. Felindultságának meglett a következménye. Egyszerre úgy tűnt, hogy rosszabbul van.

Becker újabb irányból próbálkozott. - Mr. Cloucharde,

szeretnék nyilatkozatot kérni a némettől és a kísérijétől is. Van valami támpontja arra, hogy hol tartózkodhatnak? Cloucharde lehunyta a szemét, elhagyta minden ereje. Zihálva kapkodta a levegőt.

- Semmi nem jut eszébe? - erősködött Becker. - A hölgy neve sem?

Hosszú hallgatás volt a válasz.

Cloucharde megdörzsölte a jobb halántékát. Hirtelen elsápadt. - Hát... nem. Nem hiszem... - Remegett a hangja. Becker közelebb hajolt hozzá. - Jól van?

Cloucharde bágyadtan bólintott. - Igen, jól vagyok... csak egy kicsit... talán az izgalom... - Nem fejezte be.

- Gondolkozzon, Mr. Cloucharde - biztatta halkan Becker. - Ez fontos.

Cloucharde összerándult. - Nem tudom... a nő... a férfi többször is úgy szólította... - Cloucharde becsukta a szemét és felnyögött.

- Mi volt a neve?

- Tényleg nem emlékszem... - Cloucharde-nak rohamosan fogyott az ereje.

- Gondolkozzon - nógatta Becker. - Fontos, hogy a konzuli leirat a lehető legteljesebb legyen. Alá kell támasztanom az ön kijelentéseit a szemtanúk közlésével. Bármilyen információ, ami segíthet megtalálni őket...

De Cloucharde nem figyelt rá. A homlokát törölgette a lepedőjével. - Sajnálom... talán majd holnap... - Látszott rajta, hogy rosszul van.

- Mr. Cloucharde, fontos lenne, hogy most emlékezzen. - Becker hirtelen észrevette, hogy túl hangosan beszél. Az

emberek a közeli piccseken még mindig felülve figyelték, mi történik. A terem másik végében egy ápolónő lépett be a szárnyas ajtón, és gyors léptekkel közeledett feléjük.

- Bármire - sürgette türelmetlenül Becker.

- Az a német úgy szólította a nőt... Becker szelíden megrázta Cloucharde-t, hogy magához térítse.

Cloucharde szeme megrebbent. - Úgy szólította...

Tarts ki, öregfiú...

- Harmat... - Cloucharde szeme ismét lecsukódott. Az ápolónő közeledett. Haragosnak tűnt.

- Harmat? - rázta meg Becker Cloucharde karját.

Az öregember felnyögött. - Úgy szólította... - A kanadai alig hallhatóan motyogott.

Az ápolónő már csak tízlépésnyire volt, és mérgesen kiabált valamit Beckernek spanyolul. Becker semmit sem hallott. Az öregember ajkára szegezte a tekintetét. Mielőtt az ápolónő lecsapott volna rá, utoljára még megrázta Cloucharde-t.

Az ápolónő vállon ragadta David Beckert, pontosan akkor rántotta fel az ágyról, amikor Cloucharde kinyitotta a száját.

Az az egyetlen szó, amely elhagyta az öregember ajkát, valójában nem is beszéd volt. Csak egy halk sóhaj... egy távoli emlék rebbenése. - Harmatcsöpp...

Az erős marok arrébb penderítette Beckert.

Harmatcsöpp? Becker azon tűnődött, jól hallotta-e. Miféle név az, hogy Harmatcsöpp? Kitépte magát az ápolónő kezéből és még egyszer visszafordult Cloucharde-hoz. - Harmatcsöpp? Biztos benne?

De Pierre Cloucharde már mélyen aludt.

Huszonharmadik fejezet

Susan egyedül ült a plüssel bélelt 3-as egységben. Citromos gyümölcssteát iszogatót és várta, hogy a nyomkövetője eredményt hozzon.

Vezető kriptográfusként Susannak jutott a legjobb kilátást nyújtó munkaállomás. Hátul helyezkedett el a körkörös elrendezett számítógépek között és a Kripto előcsarnokára nézett. Susan a terminálja mellől beláthatta az egész 3-as egységet. A tükörüvegen át pedig a Kriptográfia csarnokának közepén emelkedő TRANSLTR-t.

Susan megnézte az óráját. Már csaknem egy órája várt. Az American Remailers Anonymous láthatóan nem siette el North Dakota postájának továbbítását. Susan nagyot sóhajtott. Hiába próbálta kiverni a fejéből a Daviddal folytatott reggeli beszélgetését, újra meg újra eszébe jutottak a szavai. Tudta, hogy undok volt vele. Most azon imádkozott, hogy semmi baj ne érje Spanyolországban.

Az üvegajtó hangos surrogása szakította félbe a gondolatait. Fölnézett és nagyot sóhajtott. Greg Hale kriptográfus állt az ajtóban.

Greg Hale magas volt és izmos, sűrű szőke hajjal és mélyen bevágott állal. Nagyszájú volt, vastag bőrű és túlöltözött. A kollégái a „Halit” gúnynevet ragasztották rá - a kősó latin neve után. Hale meg azt hitte, hogy valami ritka drágakőre utal - és páratlan intellektusával, valamint kőkemény fizikumával érdemelte ki. Ha a hiúsága megengedte volna, hogy felüssön egy enciklopédiát,

láthatta volna, hogy csak a kiszáradt óceánokból visszamaradt sós lerakódásról van szó. Mint az NSA valamennyi kriptográfusa, Hale is jó fizetést húzott. De komoly gondjai voltak azzal, hogy ezt a tényt megtartsa magának. Fehér Lotus volt nyitható tetővel és fülsiketítő mélynyomó rendszerrel. Imádta a ketyeréket, és a kocsijában tette közszemlére őket; beszerelt egy számítógépes helymeghatározó rendszert, az ajtók hangra nyíltak, volt egy ötpontos radarzavarója és egy mobil fax/telefon készüléke, hogy mindig megkaphassa az üzeneteit. Személyre szóló rendszámtábláján a MEGABYTE szó volt olvasható neonlila keretben.

Greg Hale a fiatakorú bűnözői múltjától menekült az amerikai tengerészgyalogsághoz. Ott került kapcsolatba a számítógépekkel. A tengerészgyalogság egyik legjobb programozója lett, és kivételes katonai karrier előtt állt. De két nappal azelőtt, hogy befejezte volna harmadik szolgálati évét, váratlanul megváltozott a sorsa. Egy részeg csetepaté során Hale véletlenül megölte az egyik bajtársát. A koreai önvédelmi sport, a taekwondo, az önvédelem művészete helyett gyilkos eszközzé vált. Azonnal elbocsátották a szolgálatból.

Rövid börtönbüntetése letöltése után Hale a magánszektorban keresett magának programozói állást. Mindig előre közölte a tengerészgyalogságnál történt esetet, és azzal kedveskedett reménybeli alkalmazóinak, hogy egy hónapos ingyen munkát ajánlott fel, ami alatt eldönthetik, mennyit ér. Nem volt hiány érdeklődőkben, és amint kiderült, mire képes a számítógéppel, többé már el

sem akarták engedni.

Ahogy Hale egyre nagyobb szakértelemre tett szert, internetes kapcsolatokat épített ki szerte a világban. A cyberőrültek új táborához tartozott, ahol a tagoknak minden országban vannak levelező partnereik, a legkülönbözőbb elektronikus hírlevelekre és európai listákra iratkoznak fel és le. Két munkaadója is elbocsátotta azért, mert a vállalati szerverre töltött fel pornóképeket a barátainak.

- Maga meg mit csinál itt? - kérdezte Hale megállva az ajtóban és Susanra meredve. Nyilván azt remélte, hogy ma egyedül lesz a 3-as egységben.

Susan kényszerítette magát, hogy nyugodt maradjon. - Szombat van, Greg. Én ugyanezt kérdezhethném magától. - De Susan tudta, hogy miben sántikál Hale. Súlyos számítógépfüggő volt, és Strathmore szombati tilalma ellenére gyakran besurrant hétvégén a Kriptográfiára, hogy az NSA páratlan gépkapacitását kihasználva lefuttassa az új programokat, amelyeken dolgozott.

- Csak át akartam futtatni néhány sort és megnézni az e-mailjeimet - mondta Hale. Kíváncsian bámult Susanra.

- Mit is mondott, mit csinál itt?

- Nem mondtam semmit - válaszolta Susan.

Hale kérdően vonta fel a szemöldökét. - Semmi értelme titkolózni. Nekünk itt a 3-as egységben nincsenek titkaink egymás előtt, nem emlékszik? Mindenki egyért, egy mindenkiért.

Susan belekortyolt a gyümölcssteájába és nem vett tudomást Hale-ről. A férfi vállat vont és a teakonyha felé vette az irányt. Először mindig a konyhába nézett be.

Miközben átvágott a szobán, Hale nagyot sóhajtott és nem mulasztotta el megbámulni Susan kinyújtott lábát a terminál alatt. Susan föl se pillantva maga alá húzta a lábát és folytatta a munkát. Hale elvigyorodott.

Susan már megszokta, hogy Hale folyton vegzálja. Az volt a kedvenc szövege, hogy egy közös interfészen ki kéne próbálniuk a hardverek kompatibilitását. Susannak az agyára ment. De túlságosan büszke volt ahhoz, hogy bepanaszolja Hale-t Strathmore-nál; sokkal egyszerűbbnek látta, ha nem foglalkozik vele.

Hale bement a 3-as egység teakonyhájába, úgy lökve be a rácsos ajtót, akár egy bika. Kivett egy doboz tofut a hűtőszekrényből és bekapott néhány falatot a fehér, kocsonyás ételből. Aztán nekidőlt a tűzhelynek, lesimította sötét Bellviene nadrágját és kikeményített ingét. - Sokáig marad?

- Egész éjjel - közölte Susan.

- Hmm... - Hale tele szájjal cuppogott. - Édes kettesben szombat este a Játszóházban.

- Édes hármásban - vágott közbe Susan. - Strathmore parancsnok odafönt van. Talán jobb lesz, ha eltűnik, mielőtt meglátná magát.

Hale vállat vont. - Úgy látszik, azt nem bánja, hogy maga bent van. Bizonyára élvezi a társaságát.

Susan erőt vett magán, hogy ne válaszoljon.

Hale magában vihorászott, és eltette a tofuját. Aztán fogott egy üveg szűz olívaolajat, és ivott belőle pár kortyot. Az egészség bajnoka volt, és azt állította, hogy az olívaolaj tisztítja a beleket. Hol sárgarépa-palevet tukmált a kollégáira,

hol a bélirrigálás áldásairól szónokolt.

Hale eltette az olívaolajat, és odament a Susannal szemközti számítógépéhez. Még a terminálok közötti távolságon át is érezni lehetett a kölnije illatát. Susan elfintorította az orrát.

- Finom kölnije van, Greg. Az egész üveget magára öntötte?

Hale bekapcsolta a gépét. - Csakis a maga kedvéért, drága.

Ahogy elhelyezkedett, várva, hogy a terminál életre keljen, Susannak hirtelen nyugtalanító gondolata támadt. Mi van, ha Hale lehívja a TRANSLTR műveleti monitorját? Semmilyen ésszerű ok nem szólt amellett, hogy ezt tegye, de Susan tudta, hogy ha mégis, akkor neki hiába is próbálna előállni valami hevenyészett mesével a tizenhat órája futó diagnosztikai programról. Hale ki fogja követelni az igazságot. Az igazságot, amelyet Susannak nem állt szándékában elmondani. Nem bízott meg Greg Hale-ben. Nem volt az NSA-ba való. Susan az első perctől fogva ellenezte, hogy fölvegyék, de az NSA-nak nem volt más választása. Hale a kárenyhítés terméke volt.

A Skipjack kudarcáé.

Négy évvel ezelőtt a Kongresszus úgy döntött, hogy szükség van egy nyilvános kulcsú titkosítási szabványra, ezért megbízták az ország legjobb matematikusait, akik az NSA-nál dolgoztak, egy új szuperalgoritmus megírásával. Az volt a terv, hogy a Kongresszus törvényt hoz, amely országos szabvány-nyá teszi az új algoritmust, s ezáltal elkerülhetőek lesznek azok a kompatibilitási problémák,

amelyeket a különböző algoritmusok okoztak a vállalatoknak.

Persze arra kérni az NSA-t, hogy segítsen kidolgozni egy nyilvános kulcsú titkosítóalgoritmust, olyan volt, mint azt kérni az elítélttől, hogy ácsolja meg a saját koporsóját. A TRANSLTR elképzelése még nem létezett, és egy titkosítási szabvány bevezetése széles körben elterjedt tevékenységgé tette volna a kódírást, és még nehezebbé az NSA már addig is nehéz munkáját.

Az EFF átlátta ezt az érdekütközést, és bőszen érvelt amellett, hogy az NSA gyenge minőségű algoritmust fog alkotni -olyat, amelyet fel tud törni. Hogy eloszlassák ezeket a félelmeket, a Kongresszus bejelentette, hogy amint az NSA előáll az algoritmussal, közreadják a képletet, hogy a világ matematikusai ellenőrizhessék a minőségét.

Az NSA kriptográfusi csapata Strathmore parancsnok vezetésével vonakodva összehozott egy algoritmust, amelyet Skipjack névre kereszteltek. A Skipjacket benyújtották a Kongresszusnak elfogadásra. A matematikusok világszerte tesztelték a Skipjacket, és egyöntetű elismeréssel fogadták. A jelentések szerint erős, hibátlan algoritmus született, amelyből kiváló titkosítási szabvány lesz. De három nappal azelőtt, hogy a Kongresszus szavazásra bocsátotta volna a Skipjack bevezetését, a Bell Laboratories egyik fiatal programozója, Greg Hale azzal a bejelentéssel rázta meg a világot, hogy egy hátsó kaput talált elrejtve az algoritmusban.

A hátsó kapu néhány ravaszul programozott sorból állt, amelyet Strathmore parancsnok helyezett el az

algoritmusbán. Olyan jól álcázták, hogy Greg Hale kivételével senki nem vette észre. Strathmore rejtett módosítása a gyakorlatban azt jelentette, hogy a Skipjackkel írott valamennyi kód feltörhető egy, csak az NSA által ismert titkos jelszóval. Strathmore egyetlen lépésre állt attól, hogy az országos bevezetésre javasolt titkosítási szabványt az NSA legnagyobb hírszerzési fogásává változtassa; az NSA tolvajkulcsot szerzett volna az Amerikában írt valamennyi kódhoz.

A számítógépes közösség fel volt háborodva. Az EFF úgy csapott le a botrányra, akár a keselyű, cafatokra tépte a Kongresszust a naivságáért és kijelentette, hogy Hitler óta az NSA a legnagyobb fenyegetés a szabad világra. A titkosítási szabvány megbukott.

Ezek után nem sok meglepetést okozott, amikor az NSA két nap múlva fölvette Greg Hale-t. Strathmore úgy érezte, jobb, ha az NSA-n belül dolgozik, mintha kívülről támadja az NSA-t.

Strathmore-nak egyedül kellett kezelnie a Skipjack-botrányt. Hevesen védelmezte tetteit a Kongresszus előtt. Azzal érvelt, hogy ha a társadalom ennyire ragaszkodik a személyiségi jogaihoz, az hamarosan vissza fog ütni. Azt állította, hogy az embereknek szükségük van valakire, aki megvédi őket; az embereknek szükségük van arra, hogy az NSA feltörje a kódokat a béke megőrzése érdekében. Az EFF és más csoportok ezt nem így gondolták. És azóta harcban állnak az NSA-val.

Huszonnegyedik fejezet

David Becker a Clínica de Salud Públícával szemben lévő utcai telefonfülkében állt; épp az imént dobták ki a kórházból, mert zaklatta a 104-es számú beteget, Monsieur Cloucharde-t.

A dolgok sokkal nehezebbnek bizonyultak, mint várta. A Strathmore-nak tett kis szívesség - elhozni valakinek a személyes holmiját - egy különös gyűrű után indított hajtóvadá-szattá változott.

Most hívta fel Strathmore-t, és beszámolt neki a német turistáról. A parancsnok nem örült a híreknek. Miután kikérdezte Beckert a részletekről, Strathmore hosszú hallgatásba merült. - David - szólalt meg végül nagyon komoly hangon -, nemzetbiztonsági kérdés, hogy megtalálja azt a gyűrűt. Magára bízom az ügyet. Ne okozzon nekem csalódást. - A vonal megszakadt.

Dávid állt a telefonfülkében és nagyot sóhajtott. Maga elé vette a megviselt telefonkönyvet és az arany oldalakra lapozott. - Ez nem vezet sehová - mormolta maga elé.

Mindössze három Hostess-szolgálatot talált a telefonkönyvben, és nem sok információja volt, amiből kiindulhatott. Csak annyit tudott, hogy a német pasas partnernőjének vörös haja volt, ami szerencsére elég ritka Spanyolországban. Az elbódult Cloucharde úgy emlékezett, hogy a hölgy neve Harmatcsöpp volt. Becker elbátortalanodott. Harmatcsöpp? Inkább téhennek adnak ilyen nevet, nem egy gyönyörű lánynak. A legkevésbé sem hangzik jó katolikus névnek; Cloucharde bizonyára tévedett.

Becker feltárcsázta az első számot.

- Servicio Social de Sevilla - szólalt meg egy kellemes női hang.

Becker erős német akcentust vitt a spanyoljába. - ¿Hola, hablas Aleman?

- Nem. De beszélek angolul - hangzott a válasz.

Becker tört angolsággal folytatta. - Köszönöm. Talán tudod ott nekem segíteni.

- Miben lehetünk szolgálatára? - A nő lassan beszélt, hogy a reménybeli ügyfél megértse. - Esetleg hostessre van szüksége?

- Igen, igen. A fivérem, Klaus kap ma egy lányt, nagyon szép. Vörös haj. Én is akarok ugyanolyat. Holnapra kérem.

- Klaus, a fivére itt járt nálunk? - A hang egyszerre lelkesé vált, mintha régi barátok lennének.

- Igen. ő nagyon kövér. Biztosan emlékszik rá, ugye?

- Azt mondja, ma járt itt nálunk?

Becker hallotta, hogy lapoz a nyilvántartásban. A Klaus név persze nem fog szerepelni, de Becker úgy vélte, hogy az ügyfelek ritkán adják meg a saját nevüket.

- Hm, sajnálom - mentegetőzött a nő. - Nem találom. Hogy hívták a lányt, aki a fivérét kísérte?

- Vörös haj - ismételte meg Becker, kikerülve a kérdést.

- Vörös hajú? - a nő is megismételte, aztán csend lett a vonalban. - Ez itt a Servicio Social de Sevilla. Biztos benne, hogy a fivére nálunk járt?

- Igen, biztos.

- Señor, nálunk nincs vörös hajú. Nekünk csak eredeti

andalúz szépségeink vannak.

- Vörös haj - mondogatta Becker, és nagyon ostobának érezte magát.

- Sajnálom, nálunk nincs vörös hajú, de ha...

- Harmatcsöppnek hívják - tört ki Beckerből, és még hülyébbnek érezte magát. A nevetséges név nyilvánvalóan semmit sem mondott a nőnek. Elnézést kért, felvetette, hogy Becker összetéveszthette őket egy másik ügynökséggel, és udvariasan elköszönt.

Becker homlokráncolva tárcsázta a következő számot. Azonnal felvették.

- Buenas noches, Mujeres Espana. Parancsoljon!

Becker belekezdett ugyanabba a játékba: ő egy német turista, aki sok-sok dollárt hajlandó fizetni ugyanazért a vörös hajú lányért, aki ma a fivérével volt.

Ezúttal németül kapta az udvarias választ, de itt sem volt vörös hajú. - Keine Rotköpfe. Sajnálom. - A nő letette.

Második menet.

Becker lenézett a telefonkönyvre. Már csak egyetlen szám maradt. Lehetőségei végére ért.

Tárcsázott.

- Escortes Belén - szólt bele egy férfi roppant behízelt hangon.

Becker újra előadta a sztoriját.

- Si, si, señor. Én Señor Roldán vagyok. Állok szolgálatára. Két vörös hajú lányunk is van. Bűbájosak.

Becker izgalomba jött. - Nagyon szép? - ismételte német

akcentussal. - Vörös haj?

- Igen, de hogy hívják a fivérét? Akkor meg tudom mondani, ki volt ma a kísérelője. És holnap elküldjük önnek.

- Klaus Schmidt - mondta be Becker a nevet, amelyre egy régi nyelvtankönyvből emlékezett.

Hosszú szünet. - Hát, uram... Klaus Schmidt nem szerepel a nyilvántartásunkban, de a fivére bizonyára diszkrét akart lenni... talán felesége van otthon. - A férfi idétlenül nevetett.

- Igen, Klaus nős. És nagyon kövér. A felesége nem fekszik le vele. - Becker hitetlenkedve nézte saját tükörképét a fürdő üvegfalán. - Ha Susan ezt hallaná - gondolta. - Én is kövér vagyok, és magányos vagyok. Vele akarok aludni. Fizetek érte sok pénzt.

Becker hatásos alakítást nyújtott, de túllőtt a célon. Spanyolországban tilos a prostitúció, és Senor Roldán óvatos ember volt. Akadt már dolga a Guardia nyomozóival, akik érdeklődő turistáknak adták ki magukat. Vele akarok aludni. Roldán tudta, hogy ez csapda. Ha igent mond, szigorúan megbüntetik, mint mindig, és kénytelen lesz az egyik legtehetségesebb „hostessét” ingyen átengedni a rendőrfőnöknek egy teljes hétvégére.

Amikor Roldán újra megszólalt, már korántsem volt barátságos a hangja. - Uram, ez itt az Escortes Belén. Szabad a becses nevét?

- Ööh... Sigmund Schmidt - bökte ki Becker bizonytalanul.

- Honnan vette ezt a számot?

- A telefonkönyvből... az arany oldalakról.

- Igen, uram, hostess-szolgálatként szerepelünk benne.

- Igen. Hostesst szeretnék. - Becker érzékelte, hogy valami

nincs rendben.

- Uram, az Escortes Belén hostess-szolgálat, amely hölgykísérőket ad az üzletembereknek ebédekhez és vacsorákhoz.

Ezért vagyunk benne a telefonkönyvben. Törvényes tevékenységet folytatunk. De amit ön akar, az prostitúció. -

Úgy ejtette ki a szót, mintha egy mocskos betegség lenne.

- De a fivérem...

- Uram, ha az ön fivére ma egy lánnyal csókolózott a parkban, az nem a mi munkatársunk volt. Nálunk szigorú szabályok vonatkoznak az ügyfél-kísérő viszonyra.

- De...

- Ön összetéveszt minket valakivel. Nálunk csak két vörös hajú van, Inmaculada és Rocío, és egyikük sem menne bele, hogy pénzért férfiakkal aludjon. Ezt prostitúciónak hívják, ami Spanyolországban törvénytelen. Jó estét, uram.

- De...

A férfi lecsapta a telefont.

Becker halkán szitkozódott és visszaejtette a kagylót a villára. Harmadik menet. Biztos volt benne, hogy Cloucharde azt mondta, a német az egész hétvégére felfogadta a lányt.

Becker kilépett a telefonfülkéből a Calle Salado és az Avenida Asunción sarkán. Az erős járműforgalom ellenére a sevillai narancsfák édes illata járta át a levegőt. Alkonyodott - a nap legromantikusabb órája volt. David Susandra gondolt. Strathmore szavai jártak a fejében:

Találja meg a gyűrűt. Becker boldogtalanul rogyott le egy padra és a következő lépésen morfondírozott. Mi legyen az?

Huszonötödik fejezet

A Clínica de Salud Públicában véget ért a látogatási idő. A tornateremben eloltották a lámpákat. Pierre Cloucharde mélyen aludt. Nem látta a fölé görnyedő alakot. A lopott fecskendő tűje megvillant a sötétben. Aztán eltűnt a Cloucharde csuklójába vezetett infúzióscsőben. A bőr alá beadott anyag tisztítószer volt, amelyet egy takarítókocsiról emeltek el. Egy határozott hüvelykujj nagy erővel nyomta meg a fecskendőt, és az öregember vénájába injekciózta a kékes folyadékot.

Cloucharde csak néhány másodpercre tért magához. Felsikoltott volna kínjában, de egy erős kéz betapasztotta a száját. Csapdába esve feküdt a betegágyában, mozdíthatatlan súly szorította lefelé. Érezte, ahogy a tűzbuborék végigperzseli a karját. Elviselhetetlen fájdalom hasított a hónaljába, majd a mellkasába, végül, mint millió üvegszilánk robbant szét az agyában. Cloucharde ragyogó fényvillanást látott... azután már semmit.

A látogató szorítása enyhült; a sötétben kibetűzte a nevet a beteglátnán. Aztán némán kisurrant.

A fémkeretes szemüveget viselő férfi az utcán leakasztott egy apró tárgyat az övéről. A négyszögletes eszköz körülbelül akkora volt, mint egy hitelkártya. Az új, szemüvegbe épített Monocle számítógép prototípusa volt.

Az amerikai haditengerészet fejlesztette ki, hogy a tengeralattjárók szűk rekeszeiben a technikusok rögzíthessék az akkumulátorok feszültségét; a miniatűr számítógép mobil modemmel és a legújabb mikrotechnikával volt ellátva. Átlátszó folyadékkristályos monitorja nem volt más, mint a szemüveg bal lencséje. Az eszköz a személyi számítógépek új korszakát fémjelezte: a felhasználó egyszerre ellenőrizhette rajta az adatokat, miközben kölcsönhatásban maradt a környezetével.

A szemüveg igazi csodája azonban nem a miniatűr kijelző volt, hanem az adatbeviteli rendszere. A felhasználó az ujjbegyeire illesztett parányi érintkezőpontokkal juttatta be az információkat; az adott sorrendben megérintett pontok egyfajta gyorsírást hoztak létre a bírósági sztenográfia mintájára. A számítógép azután átfordította a gyorsírást angolra.

A gyilkos megnyomott egy kis gombot, és a szemüveg életre kelt. Észrevétlenül lelógatott kezén gyors egymásutánban érintgette össze ujjait. A szeme előtt megjelent az üzenet:

CÉLSZEMÉY: P. CLOUCHARDE - KIIRTATVA

Elmosolyodott. A gyilkosságról küldött értesítés része volt a megbízatásának. De az áldozat nevének közlése... az eleganciát képviselte a fémkeretes szemüveget viselő férfi számára. Újra mozgásba lendültek az ujjai, és működésbe lépett a mobil modem.

ÜZENET ELKÜLDVE

Huszonhatodik fejezet

A klinikával szemben, egy padon ülve Becker azon tűnődött, mihez kezdjen most. A hostess-szolgálatok felhívásával nem jutott semmire. A parancsnok, aki nem szívesen kommunikált nem biztonságos nyilvános vonalakon, azt kérte Davidtól, hogy ne telefonáljon addig, amíg meg nem szerezte a gyűrűt. Becker fontolóra vette a lehetőséget, hogy a helyi rendőrséghez fordul segítségért - talán szerepel a nyilvántartásukban a vörös hajú kurva -, de Strathmore erre nézve is szigorú utasításokat adott. Maga láthatatlan. Senki ne tudjon annak a gyűrűnek a létezéséről. Becker kíváncsi volt, vajon azt várják-e tőle, hogy elkezdjen bolyongani a rossz hírű Triana negyedben, a titokzatos nő után kutatva. Vagy talán az éttermeket kellene végigjárnia egy kövér németet keresve? Mindkettő merő időpocsékolásnak tűnt.

Strathmore szavai jutottak eszébe: Ez nemzetbiztonsági ügy... meg kell találnia azt a gyűrűt.

Közben egy hang azt súgta Beckernek, hogy nem figyelt fel valamire - valami fontos momentumra -, de sehogyan sem tudott rájönni, mi lenne az. Én tanár vagyok, nem egy istenverte titkosügynök! Ezután azon kezdett el tűnődni, vajon miért nem küldött Strathmore egy hivatásost.

Becker felállt, és a lehetőségeit mérlegelve céltalanul elindult a Calle Deliciason. Közben úszva látta maga előtt a kockaköves járdát. Gyorsan közeledett az éjszaka.

Harmatcsöpp.

Volt valami ebben a képtelen névben, ami nem hagyta nyugodni. Harmatcsöpp. Senior Roldán behízelgő hangja az

Escortes Beléntől egyre ott zümmögött a fejében. Csak két vörös hajú lányunk van... Két vörös hajú, Inmaculada és Rocío... Rocío... Rocío...

Becker hirtelen megtorpant. Rájött a válaszra. És még én nevezem magam nyelvészspecialistának? Nem akarta elhinni, hogy eddig nem ugrott be neki.

Rocío az egyik legnépszerűbb lánynév volt Spanyolországban. Minden jót elmondott egy fiatal katolikus lányról - tisztaság, szüzesség, természetes szépség. A név szó szerinti jelentése a tökéletes tisztaság képzetét sugallta. Harmatcsöpp!

Az öreg kanadai suttogása visszhangzót Becker fülében. Harmatcsöpp. Rocío lefordította a nevét arra a nyelvre, amelyen az ügyfelével kommunikált: angolra. Becker izgatottan telefonfülkét kezdett el keresni.

Az utca túloldalán egy fémkeretes szemüveget viselő férfi követte észrevétlenül.

Huszonhetedik fejezet

A Kriptográfia előcsarnokában már megnyúltak és elhalványodtak az árnyékok. Odafönt az automata világítás fokozatosan erősödött, hogy megküzdjön a növekvő homállyal. Susan még mindig a terminálja előtt ült, és némán várta, hogy a nyomkövető visszatérjen az eredménnyel. Tovább tartott, mint hitte. Elkalandoztak a gondolatai - hiányzott neki David, és azt kívánta, bárcsak hazamenne Greg Hale. Hale nem mozdult, de legalább csöndben maradt, belemerülve abba, amit éppen csinált.

Susant nemigen érdekelte, mivel foglalkozik Hale, amíg nem hívja le a műveleti monitort. Eddig nyilvánvalóan nem tette - a tizenhat óra láttán bizonyára felkiáltott volna elképedésében.

Susan már a harmadik csésze teáját kortyolgatta, amikor végre történt valami - a terminálja hangjelzést adott. Susan-nak felgyorsult az érverése. A képernyőn villogni kezdett egy boríték ikon, jelezve, hogy e-mail érkezett. Susan gyors pillantást vetett Hale-re. A férfi elmerült a munkájában. Susan vissz-szatartotta a lélegzetét, miközben kétszer rákattintott a borítékra.

- North Dakota - suttogta magában. - Lássuk, ki vagy. Amikor megnyílt az e-mail, mindössze egy sorból állt. Susan elolvasta. Aztán újra elolvasta.

VACSORA ALFREDÓNÁL? 8-KOR?

A szoba másik végében Hale visszafojtotta a vihogását. Susan megnézte az üzenet fejlécét.

FELADÓ: GHALE@CRYPTO.NSA.GOV

Susant elfogta a méreg, de erőt vett magán. Törölte az üzenetet. - Gyerekes dolgai vannak, Greg.

- Remek a carpacciójuk - mosolygott Hale. - Mit szól hozzá? Vacsora után pedig...

- Tegyen le róla.

- Sznob. - Hale sóhajtott és visszafordult a termináljához. Ez volt a nyolcvankilencedik próbálkozása Susan Fletchernél. Ez a nagyszerű kriptográfus nő állandó frusztrációt okozott neki. Hale gyakran fantáziált arról, hogy lefekszik vele - nekidönti a TRANSLTR ívelt burkolatának, és ott helyben, a meleg fekete kerámialapokon a magáévá teszi. De Susan

szóba sem állt vele. A dolgot Hale számára csak rosszabbá tette, hogy a nő valami egyetemi tanárba szerelmes, aki bagóért dolgozik éjt nappallá téve. Nagy kár, hogy Susan egy szánalmas alakra pazarolja a tehetségét, amikor Greget is választhatná. Tökéletes gyerekeink lennének - gondolta Hale.

- Min dolgozik? - érdeklődött Hale, új megközelítéssel kísérletezve. Susan nem válaszolt.

- Szép kis csapatjátékos maga. Biztos, hogy nem nézhetek bele?

Hale felállt és elindult, hogy megkerülje a terminálok körét, amely elválasztotta Susantól.

Susan érezte, hogy Hale kíváncsisága még komoly problémákat okozhat. Gyors döntést hozott. - Egy diagnosztikai programot futtatok - közölte, belekapaszkodva a parancsnok hazugságába.

Hale megállt menet közben. - Diagnosztikai programot? - kételkedés érződött a hangjában. - Egy diagnosztikai programmal tölti a szombatját, ahelyett, hogy a professzorral lenne?

- Davidnek hívják.

- Mindegy.

Susan villámló tekintettel nézett Hale-re. - Nincs jobb dolga?

- Szeretne megszabadulni tőlem? - évődött Hale.

- Az igazat megvallva, igen.

- Jaj, Sue, meg vagyok sértve.

Susan Fletcher szeme összeszűkült. Utálta, ha Sue-nak szólítják. Nem volt semmi kifogása a becenév ellen,

csakhogy Hale volt az egyetlen, aki használta.

- Miért nem hagyja, hogy segítsék? - ajánlkozott Hale. Hirtelen újra elindult Susan felé. - Nagyon értek a diagnosztikához. Mellesleg pedig nagyon szeretném látni, miféle diagnosztikai program miatt tölti itt a szombatját a nagy Susan Fletcher.

Susan érezte, hogy szétárad benne az adrenalin. Odapillantott a képernyőn a nyomkövetőre. Tudta, hogy Hale nem láthatja meg... túl sok kérdést tenne fel. - Elrejtettem a programot, Greg - mondta.

De Hale nem hátrált meg. Ahogy közeledett a terminálja felé, Susan tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. Felállt, hogy elébe menjen és elállja az útját. Orrát elárasztotta a férfi kölnijének illata.

Susan farkasszemet nézett vele. - Azt mondtam, nem.

Hale felkapta a fejét, Susan különös titkolózása nyilvánvalóan feltüzeltelte a kíváncsiságát. Kihívóan közelebb lépett.

Greg Hale nem volt felkészülve arra, ami történt.

Susan rendíthetetlen nyugalommal Hale izmos mellkasának szögezte a mutatóujját, megállítva a férfi előrenyomulását.

Hale megtorpant és döbbsen lépett hátra. Susan Fletcher a jelek szerint komolyan gondolta a dolgot; ez idáig még soha nem ért hozzá. Hale persze korántsem így képzelte el az első kontaktust, de kezdetnek megtette. Hosszú, értetlen pillantást vetett a nőre, és vonakodva visszament a saját termináljához. Miközben beült a helyére, egyvalami tökéletesen világos volt előtte: a bájos Susan Fletcher olyasmin dolgozik, ami rendkívül fontos, és az a valami

távoiról sem egy diagnosztikai program.

Huszonnyolcadik fejezet

Senor Roldán az Escortes Belénnél az íróasztalánál ült és gratulált magának, amiért ilyen ügyesen kivédte a Guardia legújabb törbeccsalási kísérletét. Egy rendőr hamis német akcentussal egy lányt akar éjszakára - mi más volna ez, mint csapda? Kíváncsi volt, mit találnak ki legközelebb. Az asztalon megszólalt a telefon. Senor Roldán magabiztosan kapta fel a kagylót. - Buenas noches, Escortes Belén.

- Buenas noches - mondta egy férfi, pergő spanyol nyelven. Orrhangon beszélt, mintha náthás lenne. - Ez egy szálloda? - Nem, uram. Milyen számot hívott? - Senor Roldánnak eszébe sem volt egy újabb trükknek felülni ma este.

- 34-62-10 - válaszolta a hang.

Roldán a homlokát ráncolta. A hang valahogy ismerősnek tűnt. Megpróbálta azonosítani az akcentust. Lehet, hogy burgosi? - Jó számot hívott - mondta Roldán óvatosan -, de ez itt egy hostess-szolgálat.

Csönd támadt a vonalban. - Ó... értem. Elnézést. Valaki felírta nekem ezt a számot, és én azt hittem, hogy egy szállodáé. Átutazóban vagyok itt, Burgosból. Még egyszer elnézést kérek. Viszonthallásra...

- ¡Espére! Várjon! - Senor Roldán nem tudta türtőztetni magát, hiszen vérbeli kereskedő volt. Lehet, hogy ajánlottak minket? Új ügyfél északról? Nem szerette volna, ha a túlzásba vitt aggodalom miatt elveszít egy üzletet.

- Barátom - áradozott Roldán a telefonban. - Mindjárt gondoltam, hogy Burgosból való. Én is Valenciából származom. Mi ügyben jár Sevillában?

- Ékszereket árulok. Majóricá gyöngyöket.

- Majóricák? Tényleg? Jó messzire utazott.

A férfi csúnyán köhögött. - Hát igen.

- Üzleti úton van Sevillában? - nyomult tovább Roldán. Kizárt dolog, hogy ez a pasas a Guardia embere legyen; ez itt bizony ügyfél, nagy Ü-vel. - Hadd találjam ki! Egy barátjától kapta meg a számunkat. Azt mondta, hogy hívjon fel minket. Igazam van?

A hangon zavar érződött. - Hát, nem, valójában nem így volt.

- Nem kell félni, señor. Ez itt egy hostess-szolgálat, nincs mit szégyellni rajta. Bájos lányok, közös vacsora, ennyi az egész. Kitől kapta meg a számot? Lehet, hogy törzsvendég nálunk. Ez esetben kedvezményt is tudok adni.

A hang egyre zavartabb lett. - Én... valójában én nem úgy kaptam valakitől a számot. Egy útlevél mellett találtam. Szeretném visszajuttatni a gazdájához.

Roldán elkedvetlenedett. Tehát mégsem ügyfélre akadt. - Azt mondja, hogy találta ezt a számot?

- Igen, megtaláltam egy férfi útlevelét ma a parkban. Volt benne egy darab papír és azon az önök száma. Azt hittem, hogy a hotel száma az. Azt reméltem, hogy odavihetem az útlevelet. Elnézést, tévedtem. Akkor majd beadom egy rendőrsre elfelé menet és...

- Perdón - szakította félbe idegesen Roldán. - Javasolhatnék egy jobb megoldást? - Roldán büszke volt a diszkréciójára, és ha az ügyfélnek be kell mennie a

rendőrségre, akkor könnyen exügyfél lehet belőle. - Támadt egy ötletem - folytatta. - Mivel a férfi útlevelében benne volt a számunk, nagy valószínűséggel a kliensünk, így talán megspórolhat egy utat a rendőrségre.

A hang elbizonytalanodott. - Nem tudom. Én mégis inkább...

- Minek az a nagy sietség, barátom? Röstelkedve vallom be, hogy a rendőség itt, Sevillában nem olyan hatékony, mint fönt, északon. Napokba is beletelhet, mire az az ember visszakapja az útlevelét. Ha megmondja nekem a nevét, gondoskodni fogok róla, hogy haladéktalanul eljusson hozzá az útlevél.

- Nos... úgy gondolom, ennyit megtehetek... - Papírizegés hallatszott, majd újra megszólalt a férfihang. - Német név. Nem tudom, jól ejtem-e... Gusta... Gustafson?

Roldán nem ismerte a nevet, de a világ minden részéből voltak ügyfelei. És sohasem az igazi nevüket adták meg. - Hogy néz ki a fotón? Talán arról felismerem.

- Hát... - mondta a hang. - Az arca rettenetesen kövér.

Roldán azonnal rájött. Nagyon is jól emlékezett arra a hájas arcra. A Rocióval lévő férfi volt az. Furcsa, gondolta, hogy egy este két hívást is kap a némettel kapcsolatban.

- Mr. Gustafson? - Roldán erőltetetten nevetett. - Hát persze! Jól ismerem. Ha behozza nekem az útlevelet, visszajuttatom neki.

- A belvárosban vagyok kocsni nélkül - vágott közbe a hang. - Jobb lenne, ha ön jönne ide.

- Csakhogy - válaszolta Roldán - én nem hagyhatom itt a telefont. De igazán nem esik messze..., - Sajnálom, de

már késő van a sétafikáláshoz. Van itt egy rendőrőrs a szomszédban. Beadom oda, ön pedig megmondhatja Mr. Gustafsonnak, amikor találkozik vele, hogy hová menjen érte.

- Ne, várjon! - kiáltotta Roldán. - A rendőrséget igazán nem kéne ebbe belekeverní. Azt mondta, hogy a belvárosban van, igaz? Ismeri az Alfonso XIII Hotelt? Az egyik legjobb a városban.

- Igen - felelte a hang -, ismerem azt a szállodát. Itt van a közelben.

- Nagyszerű! Mr. Gustafson ott fog megszállni ma este. Valószínűleg már ott is van.

A hang tétovázott. - Értem. Nos, akkor... úgy gondolom, ez nem jelent problémát.

- Remek! Az egyik hostessünkkel vacsorázik a szálloda éttermében. - Roldán tudta, hogy feltehetően már ágyban vannak, de óvatosnak kellett lennie, hogy meg ne sértse a hívó érzékenységét. - Csak hagyja ott az útlevelet a recepciósnál, Manuelnek hívják. Mondja meg neki, hogy én küldtem. Kérje meg, hogy adja oda Rociónak. Rocío Mr. Gustafson partnere ma estére, ő majd gondoskodik róla, hogy visszajuttassa a gazdájának. Meghagyhatná a nevét és a címét. Mr. Gustafson hátha küld önnek egy köszönőlevelet.

- Jó ötlet. Alfonso XIII. Rendben van, most rögtön odaviszem. Köszönöm a segítségét.

David Becker letette a telefont. - Alfonso XIII. - Nevetett. - Csak tudni kell kérdezni.

Másodpercekkel később egy néma alak indult el Becker

nyomában a Calle Deliciason a lágý andalúziai éjszakában.

Huszonkilencedik fejezet

Susan még a Hale-lel történt megütközés hatása alatt, idegesen bámult ki a 3-as egység tükörablakán. A Kriptográfia előcsarnoka üres volt. Hale ismét elnémult, a munkájába merült, Susan azt kívánta, tűnne már el.

Azon tűnődött, ne hívja-e Strathmore-t; a parancsnok egyszerűen kirúghatná Hale-t - végtére is szombat van. De Susan tudta, hogy ha Hale-t kirúgják, akkor azonnal gyanút fog. Valószínű, hogy amint kiteszi a lábát, elkezdi hívogatni a többi kriptográfust, hogy szerintük mi folyik itt. Susan úgy döntött, a legjobb lesz békén hagyni Hale-t. Előbb vagy utóbb úgyis elmegy magától.

Egy feltörhetetlen algoritmus - sóhajtott Susan. A gondolatai folyton visszatértek a Digitális erődhez. Csodálkozott, hogy ilyen algoritmust egyáltalán létre lehetett hozni. De a bizonyíték mégiscsak ott volt az orra előtt. A TRANSLTR kudarcot vallott vele szemben.

Susan Strathmore-ra gondolt, aki méltósággal viseli vállán ezt az emberpróbáló terhet, teszi, amit kell, megőrizve nyugalmát a katasztrófa árnyékában.

Susan néha Davidet látta Strathmore-ban. Sok közös tulajdonságuk volt - kitartás, odaadás, intelligencia. Susan nemegyszer úgy gondolta, hogy Strathmore elveszett lenne nélküle; az ő tiszta szerelme a kriptográfia iránt érzelmi támaszt nyújt Strathmore-nak, a politika háborgó vizei fölé

emeli, és eszébe juttatja azokat az időket, amikor még ő maga is pályakezdő kriptográfus volt.

Susan is támaszkodott Strathmore-ra; a parancsnok volt az ő menedéke a hataloméhes férfiak világában, aki egyengette a pályáját, védelmezte és - ahogy gyakran emlegette tréfásan -valóra váltotta minden álmát. Van benne valami, gondolta Susan. Bizonyára akaratlanul, de a parancsnok volt az, aki elhívatta David Beckert az NSA-ba azon a sorsszerű délutánon. Susan gondolatai visszatértek Davidhez, és ösztönösen a billentyűzete melletti csúszósínre esett a pillantása. Egy kis fax volt ráragasztva.

ITT VAN EZ A KIS FAX VÉGÜL, SZERELMEM VAGY, VIASZ NÉLKÜL

David küldte neki egy kisebb összezőrdülés után. Susan könyörgött, hogy árulja el, mit jelent, de David nemet mondott. Viasz nélkül. Ez volt David bosszúja. Susan sokat magyarázott Davidnek a kódtörésről, és hogy ébren tartsa az érdeklődését, valamilyen egyszerű titkosírással kódolta a neki küldött valamennyi üzenetét. Bevásárlólistákat, szerelmeslevélkéket - mindent kódolt. Játék volt, és David egész jó kriptográfus-nak bizonyult. Azután úgy döntött, hogy visszaadja Susannak a leckét. Elkezdte úgy aláírni a leveleit, hogy „Viasz nélkül: David.” Susannak már két tucat levélkéje volt Davidtől. Mindegyiknek ugyanaz volt a vége. Viasz nélkül.

Susan könyörgött, hogy mondja meg a titkos értelmét, de David hajthatatlan volt. Amikor ezt kérte tőle, csak mosolygott és azt mondta: - Te vagy a kódfejtő.

Az NSA vezető kriptográfusa mindent megpróbált -

helyettesítőkódokat, sifrerácsokat, még az anagrammát is. Lefuttatta a számítógépen a „viasz nélkül” betűit, és azt kérte, hogy rendezze át más szavakká. De csupa értelmetlen választ kapott, a legjobbak még ezek voltak: alszik, vénül, illetve vén lika szül. Egyiktől sem volt elragadtatva. A jelek szerint nem Ensei Tankado volt az egyetlen, aki feltörhetetlen kódokat tudott írni. Susan gondolatait a pneumatikus ajtó surrogó hangja szakította meg. Strathmore sietett be.

- Susan, van már eredmény? - Strathmore most meglátta Greg Hale-t és elhallgatott. - Szép jó napot, Mr. Hale. - Felvont szemöldökkel, összehúzott szemmel nézett rá. - Minek köszönhetjük a megtszeltetést?

Hale ártatlanul mosolygott. - Csak meg akarom szolgálni a fizetésem.

- Értem. - Strathmore felnyögött, látszott, hogy mérlegeli a lehetőségeket. Kisvártatva ő is úgy dönthetett, hogy nem érdemes ujjat húzni Hale-lel. Hideg nyugalommal Susanhoz fordult. - Ms. Fletcher, válthatnánk néhány szót. Odakint.

Susan habozott. - Hát... igen, uram. - Ideges pillantást vetett a monitorjára, aztán a szoba másik felében ülő Greg Hale-re. - Egy másodpercet kérek.

Néhány gyors billentyűkombinációval lehívta a Képernyőzár elnevezésű programot. A 3-as egység valamennyi munkaállomása rendelkezett ilyennel. Mivel a terminálok egész idő alatt működtek, a Képernyőzár lehetővé tette, hogy a kriptográfusok abban a biztos tudatban hagyhassák el a helyüket, hogy senki nem fog belepiszkálni az adataikba. Susan beütötte az ötjegyű privát kódját, mire a

monitor elsötétült. Addig így is marad, amíg vissza nem tér, és be nem írja a jelszót. Aztán visszabújt a cipőjébe, és elindult kifelé a parancsnok után.

- Mi a francot keres ez itt? - kérdezte Strathmore, amint becsukódott mögöttük a 3-as egység ajtaja.

- A szokásosat - válaszolta Susan. - Semmit.

Strathmore aggodalmasnak tűnt. - Mondott valamit a TRANSLTR-ról?

- Nem. De ha lehívja a műveleti monitort, és meglátja a tizenhét órás futtatási időt, azonnal lesz hozzáfűznivalója.

Strathmore mérlegelte a dolgot. - Semmi oka arra, hogy lehívja.

Susan a parancsnokra nézett. - Haza akarja küldeni?

- Nem. Hagyjuk békén. - Strathmore a rendszerbiztonsági labor felé pillantott. - Chartrukian elment már?

- Nem tudom. Nem láttam.

- Jézusom - nyögött fel Strathmore. - Kész bolondokháza.

- Végigsimított az állán, amelyen az elmúlt harminchat órában kiütközött a borosta. - Hozott már eredményt a nyomkövető? Úgy érzem, mintha ölbe tett kézzel ülnék itt.

- Még nem. Davidről van valami hír?

Strathmore megrázta a fejét. - Arra kértem, hogy ne telefonáljon, amíg meg nem szerzi a gyűrűt.

Susan meglepetten nézett rá. - De miért? Mi van, ha segítségre van szüksége?

Strathmore vállat vont. - Innen úgysem segíthetek neki... magára kell hagyatkoznia. Különben sem szeretek nem biztonságos vonalon beszélni, nehogy lehallgasson valaki.

Susan szemébe kiült az aggodalom. - Ezt meg hogy

értsem?

Strathmore azonnal bocsánatkérő arcot vágott. Bátorító mosollyal nézett Susanra. - David jól halad. Csak az óvatosság beszél belőlem.

Harminclépésnyire tőlük, a 3-as egység tükörablaka mögött elrejtve, Greg Hale Susan termináljánál állt. A képernyő el volt sötétítve. Hale kinézett a parancsnokra és Susanra. Aztán elővette a tárcáját. Ott tartotta azt a kis kártyát, amelyet most szemrevételezett.

Még egyszer kinézett Strathmore-ra és Susanra, akik még mindig beszélgettek. Hale gondosan beütötte az ötjegyű kódot Susan billentyűzetén. Egy másodperccel később a monitor életre kelt.

- Bingó - nevetett Hale.

A 3-as egység személyi kódjait könnyű volt ellopni. A Kriptográfián minden munkaállomás azonos típusú billentyűzettel volt ellátva. Hale egyik este egyszerűen hazavitte a saját billentyűzetét és beletett egy chipet, ami regisztrálta a gombnyomásokat. Aztán egyik nap korábban ment be, kicserélte a megbuherált billentyűzetet egy másikkal és várt. A munkanap végén visszacserélte, és leszedte a chip által rögzített adatokat. Jóllehet több millió billentyűleütésről volt szó, a belépési kód azonosítása mégsem okozott nehézséget: a kriptográfusok azzal kezdték a napot, hogy beütötték a terminált blokkoló jelszavukat. Ez igencsak megkönnyítette Hale dolgát - mindig a listán elől szereplő öt karakter volt a személyes kód.

A sors iróniája - gondolta Hale Susan monitorját bámulva. Eredetileg minden szándék nélkül szerezte meg a jelszavakat; most már örült, hogy megtette. A Susan képernyőjén megjelenő program fontosnak tűnt.

Hale-t zavarba is ejtette egy pillanatra. LIMBO nyelven írták, ami nem volt az erőssége. De Hale-nek elég volt ránéznie ahhoz, hogy egyvalamit biztosan tudjon: ez itt nem diagnosztikai program. Csak két szó értelmét tudta kivenni. De nem is kellett neki több.

NYOMKÖVETŐ FOLYAMATBAN...

- Nyomkövető? - mondta ki Hale fennhangon. - De mit keres? - Egyszerre kényelmetlen érzése támadt. Egy darabig csak bámulta Susan képernyőjét. Aztán elhatározta magát.

Hale annyira azért értett a LIMBO programozási nyelvhez, hogy tudja: két másik nyelvre, a C-re és a Pascalra épül. Ő mindkettőben otthon volt. Föltekintve meggyőződött arról, hogy Strathmore és Susan még mindig tárgyal odakint, s ezután elkezdett improvizálni. Beütött néhány módosított Pascal-parancsot, majd lenyomta az ENTER-t. A nyomkövető program pontosan úgy reagált, ahogy remélte.

MEGSZAKÍTTA A MŰVELETET?

Hale gyorsan beírta: IGEN. Amikor a program megerősítést kért, ismét igennel válaszolt.

Egy másodperc múlva a számítógép hangjelzést adott.

A MŰVELET MEG LETT SZAKÍTTVA

Hale mosolygott. A terminál olyan üzenetet küldött Susan nyomkövetőjének, amely időnek előtte leállította a programot. Bármit keresett is Susan, az most halasztást

szerved.

Hale nem akart nyomot hagyni, ezért gondosan lehívta a rendszer naplófájlját, és kitörölte belőle a kiadott parancsokat. Azután újra beütötte Susan jelszavát.

A monitor elsötétült.

Amikor Susan visszatért a 3-as egységbe, Öreg Hale nyugodtan ült a saját termináljánál.

Harmincadik fejezet

Az Alfonso XIII kis négycsillagos hotel volt, a Puerta de Jerezen állt hátrahúzódva az utcától, kovácsoltvas kerítéssel és orgonabokrokkal övezve. David elindult fölfelé a márványlépcsőkön. A bejáráshoz érve az ajtó mintegy varázsütésre kinyílt előtte és egy egyenruhás boy befelé terelte. - Van poggyásza, señor? Segíthetek?

- Nem, köszönöm. A recepcióshoz jöttem.

A boy sértettnek tűnt, mintha nem elégítette volna ki e futó találkozás. - Por aquí, señor. Erre, uram. - Bevezette Beckert a haliba, rámutatott a recepciószra és elsietett.

A kis hall pazar volt és elegánsan berendezett. Spanyolország aranykora már rég letűnt, de az 1600-as évek derekán egy ideig ez a kis nemzet uralta a világot. A helyiség büszkén emlékeztetett arra a korszakra - páncélatok, katonai témájú rézkarcok és egy tárló az Újvilágból származó aranytárgyakkal.

A CONSERJE feliratú pult mögött egy jól fésült, jól vasalt férfi olyan készségesen mosolygott rá, mintha egész életében csak arra várt volna, hogy a segítségére lehessen.

- ¿En qué puedo servirle, señor? Miben lehetek szolgálatára? - Affektálva beszélt, és közben tetőtől talpig megnézte magának Beckert.

Becker spanyolul válaszolt: - Manuellel szeretnék beszélni. Még szélesebb mosoly terült szét a férfi napbarnított arcán.

- Si, si, señor. Én vagyok Manuel. Mit óhajt?

- Señor Roldán az Escortes Beléntől azt mondta, hogy ön majd...

A recepciós egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta Beckert és nyugtalanul nézett körül a hallban. - Volna kedves közelebb lépni? - A pult sarkához irányította Beckert. - Most pedig - folytatta szinte suttogva -, miben segíthetek?

Becker újra rákezdte, ezúttal halkabbra fogva. - Az egyik hostessével szeretnék beszélni, úgy tudom, hogy itt vacsorázik. Rociónak hívják.

A recepciós nagyot sóhajtott, mint aki le van nyűgözve. - Aah, Rocío... gyönyörű teremtés.

- Azonnal találkoznom kell vele.

- De, uram, éppen egy ügyféllel van.

Becker szabadkozva bólogatott. - Nagyon fontos. - Nemzetbiztonsági jelentőségű ügy.

A recepciós a fejét rázta. - Lehetetlen. De talán hagyhatna...

- Csak egy pillanat az egész. Az étteremben van?

A recepciós megint megrázta a fejét. - Az éttermünk fél órával ezelőtt bezárt. Attól tartok, hogy Rocío és a vendége már visszavonult éjszakára. Ha üzenetet szeretne hagyni, reggel át tudom adni neki. - A számozott rekeszekre mutatott a háta mögött.

- Én csak felszólnék a szobájába...

- Sajnálom - mondta a recepciós fogyatkozó udvariassággal. Az Alfonso XIII-ban szigorú szabályok védik a vendégek magánéletét.

Beckernek eszében sem volt tíz órát várni, amíg egy kövér férfi és egy prostituált letámolyog reggelizni.

- Értem - mondta Becker. - Elnézést az alkalmatlankodásért. - Sarkon fordult és visszaindult a haliba. Egyenesen ahhoz a redőnyös cseresznyefa íróasztalhoz ment, amelyet már befelé jövet kinézett magának. Bőséges választék volt rajta az Alfonso XIII képeslapjaiból, levélpapírjaiból, valamint tollakból és borítékokból. Becker betett egy üres lapot egy borítékba, leragasztotta és egyetlen szót írt rá.

ROCÍO.

Aztán visszament a pulthoz.

- Bocsánat, hogy megint zavarom - mondta a jámbor mosollyal közeledő Becker. - Tudom, hogy ostobán viselkedtem. Azt reméltem, hogy személyesen mondhatom el Rociónak, hogy mennyire élveztem a múltkori együttlétünket. De ma este elutazom a városból. Ezért szeretnék neki üzenetet hagyni. - Becker letette a borítékot a pultra.

A recepciós lenézett a borítékra és szomorúan mosolygott magában. Még egy szerelmi bánatos heteroszexuális - gondolta. - Micsoda veszteség. Barátságosan tekintett Beckerre. - Hát hogyne, Mr....

- Buisán - mondta Becker. - Miguel Buisán.

- Hogyne, gondoskodom róla, hogy Rocío holnap

megkapja.

- Köszönöm - mosolygott Becker, és megfordult, hogy távozzon.

A recepciós, miután diszkréten ellenőrizte, hogy Becker hátat fordított, felkapta a borítékot a pultról és odafordult a háta mögötti falon a számozott rekeszekhez. Ugyanabban a pillanatban, amikor becsúsztatta a borítékot az egyik rekeszbe, Becker sarkon fordult, hogy feltegyen még egy utolsó kérdést.

- Honnan hívhatnék taxit?

A recepciós megpördült és válaszolt. De Becker jóformán nem is hallotta. Az időzítése tökéletesen sikerült. A recepciós keze éppen akkor hagyta el a 301-es lakosztály rekeszét.

Becker megköszönte a segítséget és lassan elindult, a liftet keresve.

Csak jövök és megyek - mondogatta magában.

Harmincegyedik fejezet

Susan visszatért a 3-as egységbe. A Strathmore-ral folytatott beszélgetés hatására csak még inkább aggódott David biztonságáért. Beindult a képzelete.

- Na - szólt oda Hale a terminálja mellől -, mit akart Strathmore? Egy romantikus estét kettesben a vezető kriptográfusával?

Susan nem reagált a megjegyzésre, hanem visszaült a terminálja elé. Beütötte a jelszavát, és a képernyő életre kelt. Megjelent a nyomkövető program; még mindig nem

talált semmilyen információt North Dakotáról.

A francba - gondolta Susan. - Mi tart ilyen sokáig?

- Feszültnek tűnik - mondta Hale ártatlan hangon. - Gondok vannak a diagnosztikával?

- Semmi komoly - válaszolta Susan. De nem volt igazán biztos a dolgában. A nyomkövető késlekedett. Felmerült benne, hogy talán elkövetett valami hibát a beíráskor. Elkezdte végignézni a LIMBO nyelvű program hosszú sorait a képernyőn, keresve azt a valamit, ami késleltetheti a programot.

Hale önelégülten figyelte. - Hé, már rég meg akartam kérdezni - szólalt meg. - Mit szól ahhoz az állítólag feltörhetetlen algoritmushoz, amit Ensei Tankadó írt?

Susannak összerándult a gyomra. Fölnézett. - Feltörhetetlen algoritmus? - Gyorsan összeszedte magát. - Ja, igen... Rémlík, hogy olvastam róla valamit.

- Elég hihetetlen állítás.

- Igen - válaszolta Susan, azon tűnődve, vajon miért hozta fel Hale egyszerre ezt a témát. - Én nem is veszem be. Mindenki tudja, hogy a feltörhetetlen algoritmus matematikai képtelenség.

Hale mosolygott. - Ó, igen... a Bergofsky-elv.

- Meg a józan ész - vágott vissza Susan.

- Ki tudja... - sóhajtott fel Hale drámaian. - Több dolgok vannak földön s égen, mint képzelmetek gondolni véli.

- Tessék?

- Shakespeare - közölte Hale. - A Hamlet.

- Sokat olvasott a börtönben?

Hale vihogott. - Komolyan, Susan, soha nem gondolt még

arra, talán lehetséges, hogy Tankado talán valóban írt egy feltörhetetlen algoritmust?

Ez a társalgás kínos érzéseket keltett Susanban. - Nos, mi nem tudnánk megtenni.

- Tankado talán jobb nálunk.

- Lehet - vont vállat Susan érdektelenséget tettetve.

- Leveleztünk egy ideig - jegyezte meg Hale könnyedén. - Tankado és én. Tudott róla?

Susan felkapta a fejét, majd megpróbálta elrejteni a megdöbbenését. - Tényleg?

- Igen. Miután lelepleztem a Skipjack-algoritmust, Tankado írt nekem... azt írta, hogy társak vagyunk a digitális szabadságjogokért folyó globális harcban.

Susan alig bírta leplezni a csodálkozását. Hale személyesen ismeri Tankadót? Mindent megtett, hogy közönyösnek tűnjön.

Hale folytatta. - Gratulált nekem, hogy felfedeztem a hátsó ajtót a Skipjackben... azt írta, hogy nemzetközi méretű összeesküvést szőttek a személyiségi jogok ellen. El kell ismernie, Susan, hogy az a hátsó ajtó a Skipjackben piszkos trükk volt. Elolvasni a világ e-mailjeit? Ha engem kérdez, Strathmore megérdemelte, hogy lebukjon.

- Greg - vetette oda Susan megpróbálva lenyelni a mérgét - , az a hátsó ajtó azért volt ott, hogy az NSA meg tudja fejteni az e-maileket, amelyek az országunk biztonságát fenyegették.

- Ó, igazán? - sóhajtott Hale ártatlanul. - És az átlagpolgárok kifürkészése csak szerencsés hozadék lett volna?

- Mi nem kutatunk az átlagpolgár után, ezt maga is jól tudja. Az FBI lehallgathatja a telefonokat, de ez nem jelenti azt, hogy minden egyes hívást lehallgatnak.

- Ha meglenne hozzá a munkaerő, akkor megtennék.

Susan nem vett tudomást a megjegyzésről. - A kormányoknak igenis kell, hogy joguk legyen információt gyűjteni arról, ami a közrendet fenyegeti.

- Jézusom! - kiáltott fel Hale. - Úgy beszél, mintha Strathmore kimosta volna az agyát. Maga átkozottul jól tudja, hogy az FBI nem hallgathat le a saját tetszése szerint... engedély kell hozzá. De egy megbuherált titkosítási szabvány azt jelentené, hogy az NSA bárkit, bármikor, bárhol megfigyelhetne.

- Igaza van... már ha képesek lennénk rá! - Susannak hirtelen élessé vált a hangja. - Ha nem leplezte volna le a hátsó ajtót a Skipjackben, minden kódhoz hozzá tudnánk férni, amelyet fel kellene törnünk, és nem csak azokhoz, amelyekkel a TRANSLTR meg tud birkózni.

- Ha én nem találtam volna meg azt a hátsó ajtót - vetette ellen Hale -, akkor megtalálta volna valaki más. Én csak jót tettem magukkal, mert még időben lepleztem le. El tudja képzelni, mekkora bukta lett volna, ha akkor derül ki a dolog, amikor a Skipjack már forgalomban van?

- Akár így, akár úgy - vágott vissza Susan -, most itt van a nyakunkon a paranoiás EFF, és azt hiszi, hogy minden algoritmusunkba hátsó ajtókat rejtünk.

- Miért, talán nem? - kérdezte Hale fölényesen.

Susan fagyos tekintettel nézett rá.

- Hé - mondta védekezően a férfi -, az a helyzet, hogy ma is

vitatható gyakorlatot folytatunk. Megépítették a TRANSLTR-t. Azonnali információforráshoz jutottak. Elolvashatják mindazt, amit akarnak, amikor csak akarják... senki nem tesz fel kérdéseket. Maguk győztek.

- Nem úgy akarta mondani, hogy mi győztünk? Az utolsó híreim szerint maga is az NSA-nál dolgozik.

- Már nem sokáig - csilingelte Hale.

- Ne ígérjessen.

- Komolyan beszélek. Egy szép napon lelépek innen.

- Össze leszek törve.

Susan azon kapta magát, hogy abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak Hale lenne a felelős mindenért, ami rosszul alakult. Hale nyakába akarta varrni a Digitális erődöt, a Davidért érzett aggodalmát, azt, hogy most nem lehetnek a Smoky-hegységben - csak hogy egyik sem Hale hibája volt. Hale-nek csak az a hibája, hogy olyan tényérbemászó. Susan tudta, hogy neki kell okosabbnak lennie. A kriptográfia vezetőjeként neki kell nyugalmat teremteni és tanítani. Hale még fiatal és naiv.

Susan Gregre nézett. Milyen frusztráló, gondolta, hogy a tehetségével főnyeremény lehetne a Kriptográfián, de mindeddig képtelen volt felérni ésszel az NSA munkájának jelentőségét.

- Greg - mondta Susan nyugodt és fegyelmezett hangon -, ma rossz napom van. Egyszerűen kiborultam, amikor úgy beszélt az NSA-ról, mint valami high-tech kukkolóról. Ezt a szervezetet egyetlen célból hozták létre: hogy védelmezze az országunk biztonságát. Ehhez hozzátartozik, hogy időnként megrázzunk néhány fát, hadd hulljon a férgese.

Azt gondolom, hogy az állampolgárok többsége örömmel áldozná fel személyi jogainak egy részét, cserébe azért, hogy a rossziúk ne garázdálkodhassanak szabadon.

Hale nem mondott semmit.

- Előbb vagy utóbb - érvelt Susan -, a nemzetnek szüksége lesz arra, hogy megbízzon valakiben. Ebből sok jó származik, de sok rossz is keveredik bele. Valakinek rálátása kell, hogy legyen az egészre, hogy elválaszthassa a jót a rossztól. Ez a mi munkánk. Ez a mi kötelességünk. Akár tetszik, akár nem, a demokráciát csak egy törékeny kapu választja el az anarchiától. Az NSA ezt a kaput őrzi.

Hale elgondolkozva bólogatott. - Quis custodiet ipsos custodes?

Susan értetlenül bámult rá.

- Latinul van - mondta Hale. - Juvenalis Szatíráiból. Azt jelenti: „És ki őrzi az őrzőket?”

- Nem értem - mondta Susan. - Ki őrzi az őrzőket?

- Igen. Ha mi vagyunk a társadalom őrzői, akkor ki ellenőrizz bennünket, hogy ne válhassunk veszélyessé?

Susan bólintott, de nem tudta, mit válaszoljon.

Hale mosolygott. - így írta alá Tankado a nekem küldött leveleit. Ez a kedvenc mondása.

Harmincadik fejezet

David Becker a folyosón állt a 301-es lakosztály ajtaja előtt. Tudta, hogy valahol a díszesen faragott ajtó mögött ott van a gyűrű. Nemzetbiztonsági ügy.

Becker mozgást hallott a szobából. Halk beszédet.

Bekopogott. Erőteljes német hang válaszolt.

- Ja?

Becker nem válaszolt.

- Ja?

Az ajtó résnyire nyílt és egy kerek német arc bámult ki rá.

Becker udvariasan mosolygott. Nem tudta, hogy hívják a férfit. - Deutscher, ja? - kérdezte. - Német, igaz?

A férfi bizonytalanul bólintott.

Becker tökéletes németiséggel folytatta. - Beszélhetnék önnel egy pillanatra?

A férfi kelletlenül nézett rá. - Was wollen Sie? Mit akar?

Becker ráébredt, hogy nem ártott volna előre elpróbálni, hogyan kell határozottan bekopogni egy idegen ajtaján. Kereste a megfelelő szavakat. - Van önnél valami, amire szükségem van.

Nyilvánvalóan nem ezek voltak a megfelelő szavak. A német szeme összeszűkül.

- Ein ring - mondta Becker. - Du hast einen Ring. Van önnél egy gyűrű.

- Menjen innen - hördült fel a német és be akarta csukni az ajtót. Becker gondolkozás nélkül betette a lábát a résbe és kilökte az ajtót. Nyomban meg is bánta a tettét.

A németnek elkerekedett a szeme. - Was tust du? - kiáltott rá. - Mit csinál?

Becker tudta, hogy már nyakig benne van. Idegesen nézett ki a folyosóra. Egyszer már kidobták a klinikáról; nem akarta, hogy másodszor is ez történjen.

- Nimm deinen Fuss weg! - bömbölte a német. - Vigye onnan a lábát!

Becker a férfi vaskos ujjait nézte, hogy van-e rajtuk gyűrű. Semmi. Olyan közel vagyok - gondolta. - Ein Ring! - ismételte Becker, miközben becsapták az orra előtt az ajtót.

David Becker hosszan állt a szépen berendezett folyosón. A közelben egy Salvador Dali-reprodukció lógott a falon.

- Stilszerű! - nyögött fel Becker. Szürrealizmus. Csapdába estem egy abszurd álomban. Ma reggel még a saját ágyában ébredt, aztán valahogy Spanyolországban kötött ki, és most betör egy vadidegen ember hotelszobájába egy titokzatos gyűrűért.

Strathmore szigorú hangja térítette vissza a valósághoz. Meg kell találnia azt a gyűrűt.

Becker vett egy nagy levegőt, és elhessegette a szavakat. Haza akart menni. Megint ránézett a 301-es számú ajtóra. A hazaútra szóló jegye ott van annak az ajtónak a másik oldalán - egy aranygyűrű. Csak annyit kell tennie, hogy megszerzi.

Elszántan fújta ki a levegőt. Aztán belötte magának a 301-es lakosztályt, és hangosan bekopogott az ajtón. Itt volt az ideje, hogy komolyan bevesse magát.

A német feltépte az ajtót és tiltakozni készült, de Becker megelőzte. Felvillantotta a marylandi squashklub kártyáját és ráordított: - Polizei! - Azzal benyomult a szobába és meggyújtotta a lámpát.

A német sarkon fordult és reszketett rémületében. - Was machts...

- Hallgasson! - váltott vissza Becker angolra. - Van önnel egy prostituált ebben a szobában? - Becker körülnézett a helyiségben. Ez volt a legcifrább hotelszoba, amelyet valaha látott. Rózsák, pezsgő, hatalmas baldachinos ágy. Roció sehol. A fürdőszoba ajtaja csukva volt.

- Prostituiert? - A német feszengve pillantott a csukott fürdőszobaajtóra. Nagyobb darab volt, mint Becker gondolta volna. Szőrös mellkasa közvetlenül a tripla toka alatt kezdődött és óriási hasban folytatódott. Az Alfonso XIII fehér frottirköntösének öve alig érte körül vastag derekát. Becker a legfélelmetesebb pillantásával bámult föl a hústoronyra, - Hogy hívják?

A német kövér arcán páni félelem jelent meg. - Was willst du? Mit akar?

- A spanyol Guardia sevillai idegenforgalmi rendészetéről jöttem. Van önnel egy prostituált ebben a szobában?

A német idegesen sandított a fürdőszobaajtó felé. Tétovázott. - Ja - ismerte el végül.

- Tudja, hogy ez törvényellenes Spanyolországban?

- Nein - hazudta a német. - Nem tudtam. Máris hazaküldöm.

- Attól félek, hogy ezzel már elkésett - mondta Becker fölényesen. Fel-alá járkált a szobában. - Volna önnek egy ajánlatom.

- Ein Vorschlag? - hápogott a német. - Egy ajánlata?

- Igen. Most rögtön bevihetem önt a kapitányságra... - Becker itt hatásszünetet tartott és közben az ujjperceit ropogtatta.

- Vagy? - kérdezte a német félelemtől kikerekedő szemmel.

- Vagy üzletet kötünk.
- Milyen üzletet? - A német már hallott harangozni a korrupcióról a spanyol Guardia Civilben.
- Van önnél valami, ami kell nekem - mondta Becker.
- Igen, hát persze! - kapott rajta a német és mosolyt erőltetett az arcára. Azonnal a komódhoz sietett a tárcájáért. - Mennyi?

Becker tettetett felháborodással meredt rá. - Meg akar vesztegetni egy rendőrtisztet? - üvöltötte.

- Nem! Dehogysis! Csak azt hittem... -A kövér férfi gyorsan letette a tárcáját. - Én... én... - Teljesen kikészült. Lerogyott az ágy szélére és a kezét tördelte. Az ágy felnyögött a súlya alatt. - Bocsásson meg.

Becker kihúzott egy szál rózsát a szoba közepén álló vázából, szórakozottan megszagolta, majd ledobta a padlóra. Hirtelen sarkon fordult. - Mit tud mondani a gyilkosságról?

A német falfehér lett. - Mord? Gyilkosság?

- Igen. Az ázsiai férfi ma reggel... a parkban... Orgyilkosság volt. Ermordung. - Becker szerette az orgyilkosság német elnevezését. Ermordung. Igazán hátborzongató.

- Ermordung? Tehát az... az...

- Igen.

- De... de hiszen az lehetetlen - hebegte a német. - Ott voltam. Szívrohama volt. Láttam. Nem volt vér. Nem voltak golyók.

Becker leereszkedően ingatta a fejét. - A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak.

A német még jobban elsápadt.

Becker befelé somolygott. A hazugság elérte célját. A szegény németről szakadt az izzadság.

- Mi... mit... akar? - dadogtak - Én nem tudok semmit. Becker járkálni kezdett. - A meggyilkolt férfinak volt egy aranygyűrűje. Azt akarom.

- De... de nálam nincs.

- Becker mindentudóan felsóhajtott és a fürdőszobaajtóra mutatott. - És Rociónál? Harmatcsöppnél?

A férfi színe fehérből vörösre váltott. - Ön ismeri Harmatcsöppet? - Letörölte az izzadságot húsos homlokáról a frottírköntöse ujjával. Éppen meg akart szólalni, amikor feltárult a fürdőszoba ajtaja.

Mindkét férfi odanézett.

Rocío Eva Granada állt az ajtóban. Egy látomás. Hosszú vörös haj, tökéletes kreol bőr, mélybarna szempár, sima, magas homlok. Ugyanolyan fehér frottírköntöst viselt, mint a német. Az övet csak lazán kötötte meg a derekán, és ahogy szétnyílt a nyakánál, látni engedte napbarnított dekoltázsát. A magabiztosság eleven szobraként lépett be a hálószobába.

- Parancsol valamit? - kérdezte rekedtes hangon. Becker ránézett az előtte álló döbbenetes jelenségre, de meg sem rezzent. - A gyűrűt - mondta hidegen.

- Ki maga? - kérdezte a nő.

Becker hibátlan andalúziai kiejtéssel spanyolra váltott.

- Guardia Civil.

A nő felnevetett. - Lehetetlen - válaszolta spanyolul.

Becker érezte, hogy gombóc gyűlik a torkában. Rocío nyilvánvalóan keményebb dió volt, mint az ügyfele. -

Lehetetlen? - ismételte, nem veszítve el a nyugalmát. - Bekísérem, hogy elhiggye?

Rocío fintorgott. - Nem hozom zavarba azzal, hogy elfogadom az ajánlatát. Tehát ki maga?

Becker kitarzott a története mellett. - A sevillai Guardiának dolgozom.

Rocío fenyegetően lépett közelebb hozzá. - Én minden rendőrt ismerek, ők a legjobb klienseim.

Becker érezte, hogy a nő átlát rajta. Módszert váltott. - Az idegenforgalmi akciócsoport tagja vagyok. Adja ide azt a gyűrűt, vagy bekísérem a kapitányságra és...

- És mi? - vágott közbe a nő, és színlelt várakozással vont a szemöldökét.

Becker elhallgatott. Most aztán benne volt a pácban. A terve csődöt mondott. De miért nem hitt neki a nő?

Rocío közelebb jött. - Nem tudom, ki maga és mit akar, de ha nem takarodik ki azonnal a lakosztályunkból, hívom a hotel biztonsági szolgálatát, és az igazi Guardia majd letartóztatja, amiért rendőrnek adta ki magát.

Becker tudta, hogy Strathmore öt percen belül kihozná őt a börtönből, de világosan értésére adták, hogy ezt az ügyet diszkréten kell kezelni. A letartóztatás nem szerepelt a tervben.

Rocío néhány lépésre Beckertől megállt és villámló tekintettel nézett rá.

- Oké - sóhajtott Becker lemondóan, megadással a hangjában. Nem ügyelt már a spanyol akcentusára. - Nem a sevillai rendőrségtől vagyok. Egy amerikai kormányzati szerv küldött ide, hogy megtaláljam a gyűrűt. Ennél többet

nem árulhatok el. Felhatalmaztak, hogy fizessek érte.

Hosszú szünet támadt.

Rocío egy ideig nem reagált a bejelentésre, majd hamiskás mosoly jelent meg az ajkán. - Na hát, nem is volt olyan nehéz, igaz? - Leült egy székre és keresztbe tette a lábát. - Mennyit tud fizetni?

Becker elfojtott egy megkönnyebbült sóhajt. Haladéktalanul nyélbe akarta ütni az üzletet. - 750 ezer pezetát adhatok érte. 5 ezer amerikai dollárt. - Ez a fele volt annak, amennyi nála volt, és valószínűleg tízszer annyi, amennyit a gyűrű valójában ért.

Rocío felvonta a szemöldökét. - Az rengeteg pénz.

- Valóban. Megállapodtunk?

Rocío megrázta a fejét. - Bárcsak igent mondhatnék.

- Egymillió pezeta? - vágta ki Becker. - Ennyi van nálam.

- Te jó ég - mosolygott Rocío. - Maguk amerikaiak nem értenek az alkudozáshoz. Semmire sem mennének a piacainkon.

- Készpénzben, most azonnal - mondta Becker a zsebébe nyúlva a borítékért. Én csak haza szeretnék menni.

Rocío újra megrázta a fejét. - Nem megy.

Becker feldühödött. - Miért nem?

- Mert már nincs nálam a gyűrű - válaszolta Rocío bocsánatkérően. - Eladtam valakinek.

Harmincharmadik fejezet

Tokugen Numataka kibámult az ablakon, és úgy járt fel-alá, mint a ketrecbe zárt vadállat. Még mindig nem

jelentkezett az embere, North Dakota. Átkozott amerikaiak!
Fogalmuk sincs a pontosságról!

Maga hívta volna föl North Dakotát, csak hogy nem adta meg a telefonszámát. Numataka utálta az ilyen üzletkötést - hogy a másik fél tartja kézben a szálakat.

Már az első percben átfutott Numataka agyán, hogy North Dakota ígérete csak beugratás - egy japán versenytársa próbálja így a bolondját járattatni. Most visszatértek a régi kétélyek. Numataka úgy döntött, hogy több információra van szüksége.

Kirontott az irodájából és balra fordult a Numatech főfolyosóján. Az alkalmazottak tisztelettel hajoltak meg előtte, amikor elszárguldott mellettük. Numatakának volt annyi esze, hogy tudja: nem szeretik igazán. A meghajlás csak japán formáság, amely a leggonoszabb főnöknek is kijárt az alkalmazottaktól.

Numataka egyenesen a vállalat telefonközpontjába ment. Egyetlen operátor továbbított minden hívást egy Corenco 2000 tizenkét vonalas telefonközpont-terminálon. A nőnek sok munkája volt, de fölállt és meghajolt, amikor Numataka belépett.

- Üljön le - parancsolt rá.

A nő engedelmeskedett.

- Négy negyvenötökör kaptam ma egy hívást a privát vonalamon. Meg tudja mondani, hogy honnan jött? - Numataka átkozta magát, hogy miért nem jutott eszébe hamarabb.

Az operátor idegesen nyelt egyet. - Ezen a gépen nincs hívószámkielzés, uram. De kapcsolatba léphetek a

telefontársasággal. Biztos vagyok abban, hogy ők tudnak segíteni.

Numataka nem kételkedett abban, hogy a telefontársaság segíteni fog. Ebben a digitális korszakban már lejárt lemez volt a magánélet szentsége: mindent regisztráltak. A telefontársaságok pontosan meg tudták mondani, ki hívott és milyen hosszan beszéltek.

- Lépjen velük kapcsolatba - rendelkezett Numataka. - És tudassa velem az eredményt.

Harmincnegyedik fejezet

Susan egyedül ült a 3-as egységben a nyomkövetőre várva. Hale úgy döntött, hogy kimegy friss levegőt szívni - Susan igazán hálás volt érte. De akármilyen különös, a 3-as egység magánya mégsem nyújtott menedéket. Susan azon kapta magát, hogy a Tankado és Hale újabb keletű kapcsolatáról szóló értesülésen jár az esze.

- Ki őrzi az őrzőket? - mondta maga elé. Quis custodiet ipsos custodes. A szavak egymást kergették a fejében. Susan elhessegette őket.

A gondolatai visszatértek Davidhez; reménykedett, hogy jól van. De még mindig nehezebbre esett elhinnie, hogy Spanyolországba ment. Minél előbb megtalálják a belépési kódokat, és véget vetnek ennek az egésznek, annál jobb.

Susan elvesztette az időérzékét, már maga sem tudta, mióta ül itt a nyomkövetőre várva. Két órája? Három? Kinézett a Kripto néptelen előcsarnokára és azt kívánta, bár jelezne már a terminál. De az néma maradt. A késő

nyári nap lement. A feje fölött bekapcsolt az automata világítás. Susan érezte, hogy nagyon fogy az idő...

Ránézett a nyomkövetőre, és összevonta a szemöldökét.

- Gyerünk már - mormolta. - Épp elég időt kaptál. - Fogta az egeret, és rákattintott a nyomkövető állapotjelző ablakára.

- Végül is mióta futsz már?

Susan megnyitotta a nyomkövető ablakát, és megjelent a TRANSLTR-ban lévőhöz hasonló digitális óra: megmutatta hány órája, és hány perce fut már a nyomkövető. Susan a monitorra nézett, hogy leolvassa az órákat és a perceket. Csakhogy valami egészen más fogadta. A látványtól megfagyott a vér az ereiben.

NYOMKÖVETŐ MEGSZAKÍTVA

- A nyomkövető megszakítva?! - kiáltott fel hangosan. - Miért?

Susan pánikba esett, és vadul görgetni kezdte a sorokat, hogy melyik parancs állíthatta le a nyomkövetőt. De az ellenőrzés nem hozott eredményt. Úgy tűnt, mintha a program önmagát szakította volna meg. Susan tudta, hogy ez csak egy dolgot jelenthet - a nyomkövető meghibásodott.

Susan a számítógépes programozás legörjítőbb velejárójának tekintette az informatikusok által csak bugnak nevezett belső hibákat. Mivel a számítógép szigorúan meghatározott sorrendben hajtja végre a műveleteket, a legapróbb programhiba is gyakran jár súlyos következménnyel. Az egyszerű szintaxishibák is - például amikor a programozó véletlenül vesszőt ír pont helyett -

összeomlaszthatják az egész rendszert. Susan sokszor gondolt a „bug” elnevezés tréfás eredetére.

A világ első számítógépét, a Mark I-et - amely elektromechanikus áramkörök terem nagyságú labirintusa volt -, 1944-ben építették meg a Harvard Egyetem egyik laborjában. Egyik nap működési hiba lépett fel a gépben, és senki nem tudta megtalálni az okát. Többórás keresés után az egyik asszisztens végre azonosította a problémát. Egy molylepke bekerült a számítógép egyik áramkörébe, és rövidzárlatot okozott. Attól fogva nevezik bugnak - bogárnak - a számítógéphebákat.

- Nekem erre most nincs időm - átkozódott Susan.

Egy programhiba megtalálása olyan folyamat, ami napokig is eltarthat. Több ezer parancssort kell átvizsgálni egyetlen aprócska hiba felfedezéséért - mintha egyetlen betűt keresnénk egy egész enciklopédiában.

De miközben Susan a nyomkövetőt nézte, azon töprengve, milyen hibát véthetett, ráébredt, hogy itt nem stimmel valami. Pontosan ugyanezt a nyomkövetőt használta a múlt hónapban minden gond nélkül. Miért lenne most egyszerre működési hibája?

Morfondírozás közben eszébe ötlött Strathmore egy korábbi megjegyzése. Susan, magam is megpróbáltam elindítani a nyomkövetőt, de csak értelmetlen adatokat kaptam vissza.

Susan elismételte magában a szavakat:... adatokat kaptam vissza.

Felkapta a fejét. Lehetséges volna? A visszakapott adatok?

Ha Strathmore adatokat kapott a nyomkövetőtől, akkor a program nyilvánvalóan működött. Susan feltételezte, hogy az adatok azért voltak értelmetlenek, mert a parancsnok rossz keresési paramétereket adott meg - de a nyomkövető akkor is működött.

Susan azonnal rájött, hogy csak egy lehetséges magyarázata van a nyomkövető leállásának. Nem csak a belső hibák tudták eltéríteni a programokat; néha külső erők léptek közbe - áramingadozás, porszemek az áramkörökben, kábelhibák. Mivel a 3-as egység kiváló hardverekkel volt felszerelve, először föl sem merült benne ez a lehetőség.

Susan gyorsan fölállt és odasietett egy nagy könyvespolchoz, ahol a gépek és a rendszerek műszaki leírásait tartották. Kivett egy SYS-OP feliratú spirálfüzetet és fellapozta. Megtalálva amit keresett, odavitte a kézikönyvet a termináljához és beütött néhány parancsot. Aztán megvárta, amíg a számítógép végigfutja az utóbbi három órában kiadott parancsok listáját. Susan arra számított, hogy a keresés valamilyen külső okot fog feltárni a megszakításra - a nem megfelelő áramellátás vagy egy meghibásodott chip okozta programleállást.

Amikor a terminál hangjelzést adott, Susannak meglódult a szíverése. Visszatartott lélegzettel tanulmányozta a képernyőt.

hibakód száma: 22

Susan reménykedni kezdett. Ez jó hírek tűnt. Az, hogy a keresés azonosította a hibakódot, azt jelentette, hogy nem a nyomkövetővel van a baj. Nyilvánvaló, hogy a

program egy külső hiba miatt állt le, aminek a megismétlődése elég valószínűtlen.

HIBAKÓD SZÁMA: 22. Susan megpróbált visszaemlékezni, mit jelez a 22-es hibakód. A 3-as egységben annyira ritkák voltak a hardverproblémák, hogy nem tudta felidézni magában a kódokat.

Fellapozva a kézikönyvet végigfutott a hibakódokon.

19: SÉRÜLT MEREVLEMEZ-PARTÍCIÓ 20:
EGYENÁRAMÚ ÁRAMTÜSKE 21: HIBÁS
ADATHORDOZÓ

Amikor odaért a 22-es számhoz, megállt és eltátotta a száját. Értetlenül újra megnézte a számot a monitoron.

hibakód száma: 22

Susan homlokráncolva fordult vissza a kézikönyvhöz. Semmi értelme nem volt annak, amit ott látott. A magyarázatban ez állt:

22: KÉZI MEGSZAKÍTÁS

Harmincötödik fejezet

Becker elkeseredetten bámult Rocióra. - Eladta a gyűrűt?

A nő bólintott, a fejmozdulattól selymes haja szétterült a vállán.

Becker azt kívánta, bárcsak ne lenne igaz. - Pero... de hát... Rocío megrántotta a vállát és spanyolul válaszolt: - Egy lánynak a park mellett.

Becker érezte, hogy elgyengül a térdé. Ez lehetetlen!

Rocío évődő mosollyal a németre mutatott. - El quería que

lo guardara. Ő meg akarta tartani, de én azt mondtam, hogy nem. Én Gitana vagyok, cigány vér van bennem, és mi, cigányok, nemcsak vörös hajúak vagyunk, hanem babonások is. Egy halott ember gyűrűje nem jót jelent.

- Ismerte azt a lányt? - faggatta Becker.

Rocío fölfonta a szemöldökét. - Vaya. Maga aztán tényleg akarja azt a gyűrűt, igaz?

Becker komolyan bólintott. - Kinek adta el?

A hatalmas német mit sem értve ült az ágyon. Füstbe megy a romantikus estéje, és még csak nem is sejt, hogy miért. -

Was passiert? - kérdezte idegesen. - Mi folyik itt?

Becker nem vett róla tudomást.

- Igazából nem is eladtam - mondta Rocío. - Megpróbáltam, de annak a csitrinek nem volt pénze. Az lett a vége, hogy csak úgy odaadtam neki. Ha tudtam volna, milyen bőkezű ajánlattal áll elő, megőriztem volna magának.

- Miért mentek el a parkból? - kérdezte Becker. - Meghalt ott valaki. Miért nem várták meg a rendőrséget? És adták át nekik a gyűrűt?

- Sok mindenre vágyom, de azért nem keresem a bajt. Egyébként is, az az öregember kézbe vette a dolgokat.

- A kanadai?

- Igen, ő hívta ki a mentőket. Mi úgy döntöttünk, hogy távozzunk. Nem láttam okát, hogy én vagy a partnerem találkozunk a rendőrökkel.

Becker szórakozottan rábólintott. Még mindig azzal birkózott, hogy tudomásul vegye a sors eme keserű fintorát. Odaadta valakinek azt az átkozott gyűrűt!

- Megpróbáltam segíteni a haldoklónak - magyarázta

Rocío.

- De úgy tűnt, mintha nem akarná. Csak a gyűrűvel jött... egyfolytában hadonászott vele az orrunk előtt. Feltartotta azt a három eltorzult ujját. Azt mutogatta felénk... mintha azt kérné, hogy vegyük el tőle a gyűrűt. Én nem akartam, de ez a barátom itt végül elvette. Aztán a fickó meghalt.

- Kísérletezett mesterséges lélegeztetéssel? - vetette föl Becker.

- Nem. Hozzá sem értünk. A barátom megijedt. Gyáva nyúl, hiába ilyen nagydarab. - Rocío csábosan mosolygott Beckerre.

- Ne aggódjon, egy szót sem ért spanyolul.

Becker a homlokát ráncolta. Megint eszébe jutott a Tankado mellkasán látott sérülés. - A mentősök megpróbálták újraéleszteni?

- Fogalmam sincs. Mondtam már magának, hogy eljöttünk, mielőtt odaértek volna.

- Úgy érti, miután ellopták a gyűrűt - gúnyolódott Becker.

Rocío villámló szemmel nézett rá. - Nem loptuk el azt a gyűrűt. A férfi haldoklott. A szándéka egyértelmű volt. Teljesítettük az utolsó kívánságát.

Becker megenyhült. Rociónak igaza volt: valószínűleg ő ugyanezt tette volna. - És aztán odaadta a gyűrűt valami lánynak?

- Mondtam már. Idegesített az a gyűrű. A lányon rengeteg ékszer volt. Gondoltam, örülni fog neki.

- És nem furcsállotta a dolgot? Hogy csak úgy odaad neki egy gyűrűt?

- Nem. Azt mondtam neki, hogy a parkban találtam.

Gondoltam, hogy majd pénzt ajánl érte, de nem tette. Bántam is én. Csak szabaduljak meg tőle.

- Mikor történt ez?

Rocío vállat vont. - Ma délben. Egy órával azután, hogy hozzám került. Becker megnézte az óráját: 23:48. A nyom kis híján tizenkét órás. Mi a fenét keresek én itt? Nekem most a Smoky-hegységben kellene lennem. Fölsóhajtott és feltette az egyetlen kérdést, ami eszébe jutott: - Hogy nézett ki az a lány?

- Era un punqui - válaszolta Rocío.

Becker döbbsenten kapta föl a fejét. - ¿Una punqui?

- Sí. Punqui.

- Úgy érti, hogy punk?

- Igen, punk volt - mondta Rocío rossz angolsággal, majd rögtön visszaváltott spanyolra. - Mucha joyerfa. Rengeteg ékszerrel. És egy ijesztő függővel az egyik fülében. Azt hiszem, egy koponya volt.

- Sevillában vannak punk rockerek? Rocío mosolygott. - Todo bajo el sol. Van itt minden, ami csak létezik. - Ez volt a sevillai turistairoda mottója.

- Megmondta a nevét?

- Nem.

- Megmondta, hogy hová megy?

- Nem. Alig beszélt spanyolul.

- Nem spanyol volt? - kérdezte Becker.

- Nem. Angol volt, azt hiszem. Elképesztő haja volt... piros, fehér, kék.

Beckert meghökkentette a bizarr külső. - Nem lehet, hogy amerikai volt? - vetette fel.

- Nem hiszem - mondta Rocío. - Mintha a brit zászló lett volna a pólóján.

Becker tompán bólintott. - Oké. Piros, fehér, kék haj, brit zászlós póló és koponya az egyik fülében. Volt még valami?

- Semmi. Csak egy átlagos punk.

Átlagos punk? Becker a pulóveres egyetemisták és a konzervatív frizurák világából érkezett, jóformán elképzelni sem tudta, amiről a nő beszélt. - Nem jut eszébe még valami? - erősködött.

Rocío gondolkozott egy pillanatig. - Nem. Ez minden.

Ekkor hangosan megnyikordult az ágy. Rocío ügyfele kényelmetlenül ült és most testhelyzetet változtatott. Becker hozzá fordult és hibátlan németiséggel ezt mondta: - Noch etwas? Még valami? Bármi, ami segíthet megtalálnom azt a punk rockert a gyűrűvel.

Hosszú csend következett. Olyan volt, mintha az óriás mondani akarna valamit, de nem tudja, hogyan is fogalmazzon. Az alsó ajka megremegett, szünet, aztán mégis megszólalt. A négy szó, amit kiejtett, határozottan angolul volt, de az erős német akcentus miatt alig is lehetett érteni: - Fock off und die. Húzz a vérbe, és dögölj meg! Becker csak hápogni tudott. - Parancsol?

- Fock off und die - ismételte a férfi a bal tenyerével ütögetve húsos jobb karját, és beintett Beckernek.

Becker túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy sértve érezze magát. Fuck off and die. Húzz a vérbe, és dögölj meg? Mi történt a gyáva nyúllal? Visszafordult Rocío-hoz és spanyolul kérdezte: - Úgy néz ki, hogy már nem látnak szívesen.

- Ne is törődjön vele - nevetett a nő. - Csak frusztrált egy kicsit. De meg fogja kapni, ami jár neki. - Hátradobta a haját és kacsintott.

- Van még valami? - kérdezte Becker. - Bármilyen, amiről úgy gondolja, hogy a segítségemre lehet.

Rocío megrázta a fejét. - Ez minden. De úgysem fogja megtalálni. Sevilla nagyváros... és nagyon csalóka tud lenni.

- Megteszem, ami tőlem telik. - Ez nemzetbiztonsági ügy...

- Ha nem jár szerencsével - mondta Rocío a vastag borítékot méregetve Becker zsebében -, nézzen vissza, kérem. A barátom egészen biztosan aludni fog. Kopogjon be halkán. Szerzek kettőnknek egy másik szobát. És megismerheti Spanyolországnak egy olyan oldalát, amit sosem fog elfelejteni. -Rocío buján csücsörített.

Becker udvarias mosolyt erőltetett magára. - Most már mennem kell. - Elnézést kért a némettől, amiért elrontotta az estjét.

Az óriás félénken mosolygott. - Keine Ursache.

Becker elindult az ajtó felé. Semmi probléma? Akkor mi akart lenni az a „Fock off und die. Húzz a vérbe, és dögölj meg”?

Harminchatodik fejezet

- Kézi megszakítás? - Susan értetlenül meredt a képernyőre. Tudta, hogy ő ugyan nem gépelt be semmiféle kézi megszakító parancsot - legalábbis szándékosan nem. Azon tűnődött, vajon tévedésből nem gépelt-e félre valamit.

- Lehetetlen - motyogta maga elé. A fejlécek tanúsága szerint a megszakítási parancsot kevesebb mint húsz perce adták ki. Susan tudta, hogy az utóbbi húsz percben ő csak a jelszavát írta be, amikor kiugrott, hogy beszéljen a parancsnokkal. Az abszurd gondolat volt, hogy a személyes kódját tévedésből megszakítási parancsként értelmezte a rendszer.

Abban a biztos tudatban, hogy csak az idejét vesztegeti, Susan lekérte a képernyőzár naplófájlját, és ellenőrizte, hogy helyesen írta-e be a jelszavát. Hát persze hogy helyesen.

- Akkor honnan jött - tette fel a kérdést dühösen - a kézi megszakítási parancs?

Susan szitkozódva zárta be a képernyőzár ablakát. Azonban hirtelen, a másodperc törtrésze alatt, miközben becsukódott az ablak, szemet szúrt neki valami. Újra megnyitotta az ablakot, és tanulmányozni kezdte az adatokat. Egyszerűen nem értette. Ott volt helyesen a „lezárás” parancs, amikor kiment a 3-as egységből, de a rá következő „megnyitás” bejegyzés ideje különösnek tűnt. A két beírás között nem egészen egy perc telt el. Susan biztos volt abban, hogy több mint egy percig volt odakint a parancsnokkal.

Susan legörgette az oldalt. Megdöbbsent attól, amit talált. Három perccel később egy újabb „lezárás” parancsot regisztrált a rendszer. A naplófájl szerint valaki hozzáfért a termináljához, mialatt ő távol volt.

- Az nem lehet - hitetlenkedett Susan. Az egyetlen jelölt Greg Hale, de Susan egészen bizonyos volt abban, hogy

soha nem adta meg Hale-nek a privát kódját. A helyes kriptográfiai eljárást követve, Susan véletlenszerű számot választott, és soha nem írta le; az fel sem merülhetett, hogy Hale kisakkozta az ötjegyű alfanumerikus jelszót - a harminchat az ötödiken, azaz a több mint hatvanmillió lehetőségből.

De a képernyőzár naplóbejegyzése világos volt, mint a nap. Susan döbbenten nézte a képernyőt. Hale valahogy hozzáfért a termináljához, amíg ő odakint volt. És kézi úton megszakította a nyomkövető programot.

A „hogyan” kérdése gyorsan átadta helyét a „miért” kérdésének. Hale-nek semmi oka nem volt arra, hogy betörjön a számítógépébe. Még csak nem is tudhatta, hogy Susan egy nyomkövető programot futtat. De még ha tudta is, gondolta Susan, miért akadályozta volna meg, hogy egy North Dakota nevű személy nyomára bukkanjon?

Egyre több megválaszolatlan kérdés kergette egymást a fejében. - Vegyük sorra - mondta hangosan. Már is rá fog térni Hale ügyére, de előbb a megoldandó feladatra összpontosított. Újra betöltötte a nyomkövető programot, és megnyomta az ENTER-t. A terminál hangjelzést adott.

NYOMKÖVETŐ ELKÜLDVE

Susan tudta, hogy a program akár órákig is futhat. Átkozta Hale-t, és azon töprengett, hogy az ördögbe szerezhette meg a jelszavát, és egyáltalán, miért érdekelhette őt Susan nyomkövetője.

Felállt, és gyorsan odament Hale termináljához. A képernyő fekete volt, de Susan tudta, hogy nincsen lezárva - a monitor szélei halvány fénnel ragyogtak. A kriptográfusok

ritkán zárták le a képernyőjüket, leginkább csak akkor, amikor este távoztak a 3-as egységből. Ehelyett egyszerűen levették a fényt a monitorról - egyetemes becsületekódex jelzésként arra, hogy senki ne bolygassa a termináljukat.

Susan leült Hale termináljához. - A francba a becsületekódexszel - mondta. - Mi a fenére készülsz?

Gyors pillantást vetve az üvegen át a néptelen előcsarnokra. Susan megnövelte Hale monitorjának fényerejét. A monitor kivilágosodott, de a képernyő teljesen üres volt. Susan összevont szemöldökkel nézett az üres képernyőre. Nem tudva, mit lépjen most, megnyitotta a keresőgépet és beírta:

KERESÉS: „NYOMKÖVETŐ”

Csak halvány tipp volt, de ha bármilyen utalás van Hale számítógépében a saját nyomkövetőjére, akkor a keresés ki fogja mutatni. Ez talán vethet némi fényt arra, hogy miért szakította meg Hale kézi úton a programját. Másodpercek múlva a képernyő frissített.

NINCS TALÁLAT

Susan tétlenül ült egy pillanatig, nem tudva mivel próbálkozzon még. Lássuk akkor a képernyőzárát! És beírta:

KERESÉS: „KÉPERNYŐZÁR”

A monitor ismét frissített és kihozott néhány ártalmatlan választ - egyik sem utalt arra, hogy Hale-nek benne van a számítógépében Susan jelszava.

Susan nagyot sóhajtott. És akkor milyen programokat használt ma? Belépett a legutóbbi alkalmazásokat

regisztráló fájlba, hogy megnézzé, milyen programok szerepelnek benne. Susan tanulmányozta a merevlemez tartalmát, és végül megtalálta Hale e-mail mappáját, jól elrejtve több másik könyvtárban. Megnyitotta a mappát, mire újabb mappák jelentek meg; úgy tűnt, hogy Hale-nek számos e-mail azonosítója és postafiókja van. Susan kinyitotta a mappát, rákattintott a bejövő üzenetekre és elolvasta.

Abban a pillanatban elakadt a lélegzete, így szólt az üzenet:

CÍMZETT: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

FELADÓ: ET@DOSHISHA.EDU

NAGY ELŐREHALADÁS! MAJD NEM ELKÉSZÜLT
A DIGITÁLIS ERŐD.

EZ ÉVTIZEDEKRE VISSZA FOGJA VETNI AZ NSA-T!

Susan mintha álmodna, újra meg újra elolvasta az üzenetet. Aztán remegő kézzel megnyitotta a következőt.

CÍMZETT: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

FELADÓ: ET@DOSHISA.EDU

MŰKÖDIK A FORGÓ NYÍLT SZÖVEG-FÜGGVÉNY!
A DOLOG NYITJA A MUTÁCIÓS KARAKTERLÁNC!

Hihetetlen volt, és mégis igaz. E-mailek Ensei Tankadótól. Levelezett Greg Hale-lel. Együtt dolgoztak. Susant lebénította a képernyőről rámeredő felfoghatatlan lgazság.

Greg Hale lenne NDAKOTA?

Susan nem tudta levenni a szemét a képernyőről. Kétségbeesetten kutatott az agyában más magyarázat után, de egyet sem talált. Itt volt a váratlan és letagadhatatlan bizonyíték: Tankado mutációs

karakterláncokkal megalkotott egy forgó nyíltszöveg-függvényt, és Hale összeesküdött vele az NSA térdre kényszerítésére.

- De ez... - dadogta Susan -, ... ez nem lehet.

Mintha csak ellentmondana neki, Hale szavai visszhangzottak a fülében: Tankado néhányszor írt nekem... Strathmore házardjátékot űzött, amikor alkalmazott... Egy szép napon lelépek innen...

De Susan még mindig nem fogadta el, amit látott. Semmi kétség, Greg Hale pimasz és arrogáns - de nem áruló. Tudta, mit jelentene a Digitális erőd az NSA-nak; kizárt dolog, hogy részt vállalt volna ebből az összeesküvésből!

És mégis, Susannak be kellett látnia, hogy nem volt semmi, ami visszatartsa - kivéve a becsület és a jóézés. Susan a Skip-jack algoritmusra gondolt. Greg Hale egyszer már keresztülhúzta az NSA terveit. Miért ne tehetne volna meg újra?

- De Tankado... - morfondírozott Susan. Miért bízna meg egy olyan paranoid személy, mint Tankado a megbízhatatlan Hale-ben?

Susan tudta, hogy mindez most nem számít. Csak az számít, hogy minél előbb értesítse Strathmore-t. A sors különös iróniájából Tankado társa itt van közvetlenül az orruk előtt. Susan azon tűnődött, vajon Hale tudja-e már, hogy Ensei Tankado meghalt.

Gyorsan becsukogatta Hale e-mailjeit, hogy pontosan úgy hagyja a terminált, ahogyan találta. Hale nem gyanakodhat semmire - most még nem. A Digitális erőd belépési kódja, döbönt rá Susan, valószínűleg itt van elrejtve, ebben a

számítógépben.

De amint Susan becsukta az utolsó fájlt, kívülről árnyék vetült a 3-as egység üvegfalára. Felpillantott és meglátta a közeledő Greg Hale-t. Az egekbe szökött az adrenalinszintje. Hale már csaknem elérte az ajtót.

- A francba! - átkozódott Susan, felmérve milyen messze van a saját helyétől. Tudta, hogy semmiképp nem juthat el odáig. Hale mindjárt belép.

Kétségbeesetten sarkon fordult, azt nézve, milyen lehetőségeket ad a 3-as egység. Már megszólalt, majd nyílni kezdett az ajtó a háta mögött. Susanban az ösztön vette át az irányítást. Kilőtt a székből, és hosszú, elnyújtott léptekkel száguldott a teakonyha felé. Abban a pillanatban, amikor feltárult az ajtó, Susan csúszva elérte a hűtőszekrény ajtaját és felrántotta. A tetején veszélyesen megbillent egy üvegcancsó, de szerencsére nem borult fel.

- Csak nem éhes? - kérdezte a 3-as egységbe belépő Hale. Elindult Susan felé. A hangja nyugodt volt és évődő. - Megkínálhatom egy kis tofuval?

Susan fújta egyet és szembefordult a férfival. - Nem, köszönöm - válaszolta. - Most inkább... - De itt torkán akadtak a szavak. Falfehér lett.

Hale álmélkodva nézett rá. - Mi a baj?

Susan az ajkába harapott és farkasszemet nézett Hale-lel. - Semmi - nyögte ki végül. De hazudott. A terem másik végében Hale terminálja világított. Elfelejtette levenni a fényerőt.

Harminchetedik fejezet

Az Alfonso XIII földszintjén Becker fáradtan támo­lygott a bárpulthoz. Egy törpeszerű pincér szalvétát terített elé. - ¿Qué bebe usted? Mit iszik?

- Semmit, köszönöm - válaszolta Becker. - Azt szeretném megtudni, van-e valamilyen klubjuk a városban a punk rockereknek.

A pultos furcsán nézett rá. - Klub? Punk rockerek?

- Igen. Van olyan hely a városban, ahol gyülekezni szoktak? - No lo sé, señor. Nem tudom. De az biztos, hogy itt nem! - Elmosolyodott. - Mit szólna egy italhoz?

Becker szerette volna megrázni a fickót. Semmi sem alakult úgy, ahogyan tervezte.

- ¿Quiere Ud. algo? - makacskodott a pincér. - ¿Fino? ¿Jerez?

Klasszikus zene halk hangjai szűrődtek le odafentről. A Brandenburgi versenyek - gondolta Becker. A negyedik. Tavaly ott voltak Susannal a St. Martin-in-the-Fields kamarazenekar koncertjén. Hirtelen arra vágyott, bárcsak Susan itt lenne vele. A feje fölött a légkondicionáló fuvallata arra emlékeztette, mi van odakint. Elképzelte magát Triana izzasztó, piszkos utcáin, ahogy egy brit zászlós pólót viselő punkot keres. Megint Susanna gondolt. - Zumo de arándano - hallotta meg a saját hangját. - Egy áfonyalevet.

A pultos döb­benten nézett rá. - ¿Solo? - Az áfonyalé közkedvelt ital volt Spanyolországban, de magában senki nem itta..

- Sí - felelte Becker. - Solo.

- ¿Echo un poco de Smirnoff? - erősködött a pincér. - Egy

kis vodkát?

- No, gracias.

- ¿Gratis? - nyomult tovább a pincér. - A ház vendégeként? Beckernek szagatott a feje. Már látta magát Triana koszos utcáin, érezte a fojtogató hőséget, és még ott volt előtte egy egész éjszaka. Ó, hogy a fenébe! Bólintott. - Sí, échame un poco de vodka.

A pultos érezhető megkönnyebbüléssel sietett elkészíteni az italt.

Becker körülnézett a díszes bárban, és felmerült benne, hogy talán csak álmodik. Minden értelmesebb lett volna, mint az igazság. Egyetemi tanár vagyok - gondolta - és titkos küldetésben járok.

A pincér boldogan tette le Becker elé az italt. - A su gusto, señor. Áfonyálé egy csöpp vodkával.

Becker megköszönte. Belekortyolt és levegő után kapott. Ez neki egy csöpp?

Harmincnyolcadik fejezet

Hale a 3-as egység teakonyhája előtt félúton megállt és Susanra bámult. - Mi a baj, Sue? Szörnyen néz ki.

Susan megpróbálta leküzdeni elhatalmasodó félelmét. Tízlépésre tőlük fényesen ragyogott Hale monitora. - Semmi... Jól vagyok - nyögte ki végül hevesen dobogó szível.

Hale tanácstalan arckifejezéssel méregette. - Nem inna egy kis vizet?

Susan képtelen volt válaszolni. Átkozta önmagát. Hogyan

felejtettem el elsötétíteni azt a rohadt monitort? Susan tudta, hogy abban a pillanatban, amint Hale megsejti, hogy kutatott a számítógépében, azt is gyanítani fogja, hogy felfedezte az egyik azonosságát, North Dakotát. Attól félt, hogy Hale mindenre képes lenne azért, hogy ez az információ ne jusson ki a 3-as egységből.

Susan azt fontolgatta, ne kezdjen-e rohanni az ajtó felé. De nem volt rá alkalma. Váratlanul dörömbölés hallatszott az üvegfalon. Hale és Susan is összerezsent. Chartrukian volt az. Úgy festett, mint aki a világvégét várja.

Hale komor tekintetet vetett az ablakon át a rendszerbiztonsági technikusra, majd visszafordult Susanhoz. - Mindjárt visszajövök. Addig igyon valamit. Sápadtak látszik. - Azzal sarkon fordult és kiment.

Susan gyorsan összeszedte magát, és odaugrott Hale termináljához. Levette a fényerősséget. A monitor elsötétült.

Megfájdult a feje. Kinézett és figyelni kezdte a Kriptográfia előcsarnokában folyó beszélgetést. Chartrukian ezek szerint nem ment haza. A fiatal rendszerbiztonsági technikuson látszott, hogy pánikba van esve, és most mindent kitalál Greg Hale-nek. Susan tudta, hogy nem számít - Hale már mindent tud, amit itt tudni lehet.

Meg kell keresnem Strathmore-t - gondolta. - Méghozzá gyorsan.

Harminckilencedik fejezet

301-es szoba. Rocío Eva Granada meztelenül állt a

fürdőszobai tükör előtt. Eljött az a pillanat, amitől egész álló nap rettegett. A német már az ágyban várta. A leghatalmasabb férfi volt, akivel Rocío eddig találkozott. Kényszeredetten emelt ki egy jégkockát a vizesvödörből, és megdörzsölte vele a mellbimbóját. A bimbók azonnal megkeményedtek. Ez volt Rocío ajándéka - hadd érezzék úgy a férfiak, hogy kívánja őket. Ezért tértek vissza újra meg újra. Végigfuttatta kezét dús, napbarnított testén, és szívből remélte, hogy túléli a még előtte álló négy-öt évet, mire összegyűjt annyit, hogy visszavonulhasson. Senor Roldán a nagy részét levette annak, amit keresett, de tudta, hogy nélküle kint állhatna az utcán a többi szajhával, akik részegeket szedtek föl Trianában. Ezeknek a férfiaknak legalább volt pénzük. Sohasem ütötték meg, és könnyű volt őket kielégíteni. Belebújt a hálóingébe, vett egy nagy levegőt, és kinyitotta a fürdőszobaajtót.

Amint Rocío belépett a szobába, a németnek kidüledt a szeme. A lány fekete negligsében volt. Dióbarna bőre ragyogott a puha fényben, és a mellbimbói szinte kibökték a vékony anyagot.

- Komm doch hierher - mondta türelmetlenül a férfi kinyitva a köntösét és hanyatt dőlve az ágyon.

Rocío mosolyt kényszerített magára, úgy közeledett felé. Lenézett az óriási férfira. Megkönnyebbülten kuncogott. Parányi nemi szerv volt a lába között.

A német megragadta, és mohón lerántotta róla a hálóinget. Kövér ujjai a teste minden négyzetcentiméterét végigtapogatták. A nő nyögve ráborult és rángatózott a színlelt extázisban. Ahogy a férfi átfordította és rámászott,

Rocío attól félt, hogy agyonnyomja. Levegőért kapkodva tátozott a hájas nyakra tapadva. Imádkozott, hogy gyorsan végezzenek.

- ¡Si! ¡Si! - sikoltotta a lökések között. Körmeit belemélyesztette a férfi hátába, hogy sietségre ösztönözze.

Kósza gondolatok cikáztak az agyában - megszámlálhatatlanul sok férfi arca, akiket kielégített, mennyezetek, amelyekre órákon át bámult fölfelé a sötétben, saját gyermekekről ábrándozva...

Váratlanul, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, a német teste ívbe rándult, megmerevedett és szinte ugyanabban a pillanatban rázuhant az övére. Meg is volnánk? - gondolta csodálkozva és fellélegezve.

Megpróbált kimászni alóla. - Drágám - suttogta sürgetően.

- Most hadd legyek én felül. - De a férfi nem mozdult.

Rocío odanyúlt és megveregette a masszív vállakat. -

Drágám... nem kapok levegőt! - Egyre gyengébbnek érezte magát. Attól félt, hogy összetörnek a bordái. - ¡Déspiértate!

- Az ujjával ösztönösen cibálni kezdte a haját. Ébresztő!

Ekkor érezte meg a ragacsos, meleg folyadékot.

Összetapasztotta a férfi haját, majd ráfolyt Rocío arcára,

bele a szájába. Vadul rángatózni kezdett a férfi alatt.

Föntről furcsa fénycsík világította meg a német eltorzult

arcát. A golyó ütötte lyukból a halántékán egyenesen Rocío

arcára ömlött a vér. Megpróbált sikoltani, de már nem

maradt levegő a tüdejében.

A férfi összelapította. Rocío kábultan próbálta előreküzdni

magát az ajtónyílásból áradó fény felé. Egy kezét látott. Egy

fegyvert hangtompítóval. Fénywillanást. És aztán már

Negyvenedik fejezet

A 3-as egység előtt álló Chartrukian kétségbeesettnek tűnt. Igyekezett meggyőzni Hale-t, hogy a TRANSLTR bajban van. Susan elrohant mellettük, és csak egyetlen gondolat járt a fejében: megtalálni Strathmore-t.

A pánikba esett rendszerbiztonsági technikus elkapta a tovasiető Susan karját. - Ms. Fletcher! Vírusunk van! Egészen biztos! Tennie kell valamit...

Susan kitepte magát és dühösen villámló tekintettel nézett rá: - Nem azt mondta magának a parancsnok úr, hogy menjen haza?

- De a műveleti monitor! Most már tizenyolc...

- Strathmore parancsnok azt mondta, hogy menjen haza!

-STRATHMORE LE VAN SZARVA! - üvöltötte Chartrukian, és a kupola hangosan verte vissza a szavakat.

Mély hang dörrent rájuk odafentről. - Mr. Chartrukian?!

Mindhárom alkalmazott megdermedt.

Fönt a magasban Strathmore állt az irodája előtti korlátnál.

Egy másodpercig nem hallatszott más, mint a generátorok szabálytalan zúgása odalentről. Susan kétségbeesetten próbálta elkapni Strathmore tekintetét. Parancsnok úr! North Dakota nem más, mint Hale!

De Strathmore a fiatal rendszerbiztonsági technikust nézte merően. Közben rezzenéstelenül megindult lefelé a lépcsőn, egész úton le nem véve a szemét Chartrukianról. Átvágott a Kriptográfia előcsarnokán és tizenöt centire állt

meg a reszkető fiatalembertől. - Mit mondott?

- Uram - hebegte Chartrukian -, a TRANSLTR bajban van.

- Parancsnok úr - szakította félbe Susan -, szeretnék valamit...

Strathmore leintette. Még mindig a rendszerbiztonsági technikusra szegezte a tekintetét.

Phil nem bírta tovább: - Egy fertőzött fájl van a rendszerben, uram! Biztos vagyok benne!

Strathmore elvörösödött dühében. - Mr. Chartrukian, ezt már megbeszéltük. A TRANSLTR-ban nincsen fertőzött fájl!

- De igen, uram! - kiáltotta a fiatalember. - És ha bejut a fő adatbankba...

- És hol a francban van az a fertőzött fájl? - mennydörögte Strathmore. - Mutassa meg nekem! Chartrukian elbizonytalanodott. - Nem tudom.

- Hát persze hogy nem tudja! Mert nem létezik!

Susan közbeszólt: - Parancsnok úr, mondanom kell...

Strathmore megint elhallgattatta egy ingerült kézmozdulattal.

Susan idegesen figyelte Hale-t. Tökéletesen közönyösnek tűnt. Ez logikus - gondolta Susan. - Hale-nek semmi oka aggódnia a vírus miatt; ő pontosan tudja, hogy mi történik a TRANSLTR-ban.

Chartrukian nem hátrált meg. - Létezik fertőzött fájl, uram. De a Gauntlet nem tudta kiszűrni.

- Ha a Gauntlet nem szűrte ki - füstölgött Strathmore -, akkor honnan a fenéből tudja, hogy létezik?

Chartrukian egyszerre magabiztosabb lett. - Mutációs karakterláncok, uram. Lefuttattam egy teljes ellenőrzést, és

a teszt kimutatta a mutációs karakterláncokat!

Susan most már értette, miért aggódik annyira a rendszerbiztonsági technikus. Mutációs karakterláncok - mormolta. Tudta, hogy a mutációs karakterláncok olyan programozási szekvenciák, amelyek rendkívül bonyolult módokon másítják meg az adatokat. Gyakran fordultak elő számítógépes vírusokban, különösen azokban, amelyek nagy adatblokkokat módosítottak. Susan persze azt is tudta Tankado e-mailjéből, hogy azok a mutációs karakterláncok, amelyeket Chartrukian látott, veszélytelenek - pusztán a Digitális erőd részei.

A rendszerbiztonsági technikus folytatta. - Amikor először megláttam a karakterláncokat, uram, azt hittem, hogy csődöt mondtak a Gauntlet szűrői. De aztán lefuttattam néhány tesztet és kiderült, hogy... - Chartrukian elhallgatott, mintha hirtelen zavarba jött volna. - Kiderült, hogy valaki kézi úton kiiktatta a Gauntletet.

A bejelentést nagy csönd követte. Strathmore arca még sötétebb bíborvörösre változott. Semmi kétség nem volt afelől, hogy kit vádol Chartrukian. Strathmore terminálja volt az egyetlen a Kriptográfián, amelynek jogosultsága volt hozzáférni a Gauntlet szűrőihez.

Strathmore jéghideg hangon szólalt meg: - Mr. Chartrukian, nem mintha ez magára tartozna, de én iktattam ki a Gauntletet. - Ahogy folytatta, úgy nőtt benne az indulat, egészen a robbanáspontra. - Miként azt már közöltem magával, egy rendkívül fejlett diagnosztikai programot futtatok. A mutációs karakterláncok, amiket a TRANSLTR-ban látott, ennek a diagnosztikának a részei. És azért

vannak ott, mert én bevitettem őket. A Gauntlet nem engedélyezte a fájl betöltését, ezért kiiktattam a szűrőket. - Strathmore összeszűkülte szemmel nézett Chartrukianra. - És most akar még mondani valamit, mielőtt hazamenne? Susanban egy szemvillanás alatt összeállt a kép. Amikor Strathmore letöltötte a kódolt Digitális erőd-algoritmust az internetről, és megpróbálta lefuttatni a TRANSLTR-ral, a mutációs karakterláncok fennakadtak a Gauntlet szűrőin. Mivel Strathmore mindenáron meg akarta tudni, vajon tényleg fel-törhetetlen-e a Digitális erőd, úgy döntött, hogy megkerüli a szűrőket.

Rendes körülmények között elképzelhetetlen lett volna a vírusvédelem kiiktatása. Ebben a helyzetben azonban nem volt veszélyes egyből bevinni a TRANSLTR-ba a Digitális erődöt; a parancsnok pontosan tudta, mi az a fájl és honnan származik.

- Tisztelettel megjegyezném, uram - erősködött tovább Chartrukian -, hogy én még sohasem hallottam olyan diagnosztikai programról, ami mutációs...

- Parancsnok úr - avatkozott közbe Susan, aki most már egy perccel sem bírt tovább várni -, igazán mondanom kell...

Ezúttal Strathmore mobiltelefonjának éles csörgése szakította félbe a mondandóját. A parancsnok gyorsan a füléhez emelte. - Mi az? - üvöltött bele. Aztán elnémulva hallgatta a hívót.

Susan egy pillanat alatt megfeledkezett Hale-ről. Azon imádkozott, hogy David legyen a telefonban. Mondd már, hogy jól van - mondogatta gondolatban. - Mondd, hogy

megtalálta a gyűrűt! De Strathmore Susan szemébe nézett és nemet intett. Nem David volt a hívó.

Susan úgy érezte, hogy nem kap levegőt. Semmi mást nem akart hallani, csak azt, hogy biztonságban van a férfi, akit szeret. Susan tudta, hogy Strathmore viszont más okból türelmetlen; ha David túl sokáig késlekedik, akkor a parancsnoknak erősítést kell küldenie - az NSA ügynökeit. Ez olyan házárdjáték volt, amelyet Strathmore szeretett volna elkerülni.

- Parancsnok úr! - erőszakoskodott Chartrukian. - Tényleg az a véleményem, hogy ellenőriznünk kellene...

- Tartsa egy percet - mondta Strathmore bocsánatkérően a hívónak. Letakarta a tenyerével a telefont és gyilkos pillantást vetett a fiatal rendszerbiztonságira. - Mr. Chartrukian - hörögte -, vége a beszélgetésnek. Hagyja el a Kriptográfiát. Ez parancs.

Chartrukian megkövülten állt. - De, uram, a mutációs karakterláncok...

- TÚNÉS! - bömbölte Strathmore.

Chartrukian szótlanul meredt rá egy pillanatra. Aztán elviharzott a Rendszerbiztonsági Labor felé.

Strathmore megfordult és kérdő tekintetet vetett Hale-re. Susan megértette a parancsnok tanácstalanságát. Hale nyugodt volt - gyanúsan nyugodt. Hale-nek pontosan tudnia kellett, hogy nincs olyan diagnosztikai program, ami mutációs karakterláncokat használ, még kevésbé olyan, ami tizenhét órában át dolgoztatja a TRANSLTR-t. És Hale mégsem szólt egy szót sem. Tökéletes közönnyel szemlélte az összecsapást. Strathmore nyilvánvalóan azon

töprengett, hogy miért. Susan tudta a választ.

- Parancsnok úr - mondta makacsul -, beszélhetnék önnel...
- Várjon egy percet - állította le Strathmore, még mindig csodálkozva méregetve Hale-t. - El kell intéznem ezt a hívást. - Azzal Strathmore sarkon fordult és visszaindult az irodájába.

Susan kinyitotta a száját, de a torkán akadtak a szavak. Hale a North Dakota! Susan mereven állt, képtelen volt lélegezni. Érezte, hogy Hale őt bámulja. Susan megfordult. Hale félreállt és kecses karlendítéssel a 3-as egység felé mutatott. - Csak ön után, Sue.

Negyvenegyedik fejezet

Az Alfonso XIII. harmadik emeleti ágyneműtárolójában egy szobalány feküdt eszméletlenül a padlón. A drótkeretes szemüveget viselő férfi visszatette a nő zsebébe a hotel szolgálati kulcsát. Nem hallotta, hogy sikoltott-e a szobalány, amikor leütötte, de nem is hallhatta volna - a férfi tizenkét éves kora óta süket volt.

Bizonyos tisztelettel nyúlt az övére akasztott tápegységhez - a gép egy ügyfél ajándéka volt, és ő újjászületett általa. Most már megkaphatta a megbízásait, bárhol járt is a világban. Az eszköz azonnali és lenyomozhatatlan kommunikációt biztosított.

Türelmetlenül nyomta meg a kapcsolót. A szemüveg működésbe lépett. Kinyújtotta az ujjait a levegőben, azután munkára fogta őket. Mint mindig, most is regisztrálta az áldozatok nevét - ehhez elég volt átkutatnia a tárcájukat

vagy a retiküljüket. Az érintkezők az ujjhegyein függően dolgoztak, és a szemüveg lencséjén, mint szellemképek, előtűntek a betűk.

CÉLSZEMÉLY: ROCÍO EVA GRANADA - KIÍKTATVA

CÉLSZEMÉLY: HANS HUBER - KIÍKTATVA

Három emelettel lejjebb David Becker kifizette a számlát, és a félig kiivott pohárral a kezében áthaladt a szálloda hallján. A nyitott teraszra igyekezett, hogy friss levegőhöz jusson. Jövök és megyek - mormolta. A dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogyan várta. Most döntést kellett hoznia. Mi lenne, ha feladná, és kimenne a repülőtérre? Nemzetbiztonsági ügy. Káromkodott a bajusza alatt. Ha annyira fontos, akkor miért egy tanárt küldtek?

Becker, kikerülve a pincér látóköréből, egy jázmin cserepébe öntötte a maradék italát. A vodka a fejébe szállt. Téged a legolcsóbb leitatni - mondogatta neki mindig Susan. Egy ivókútból megtöltötte a nehéz kristálypoharat és nagyot húzott a vízből.

Nyújtózkodott párat, hogy megszabaduljon a ráereszkedett ködtől. Aztán letette a poharat, és visszament a haliba.

Amikor elhaladt a lift előtt, kinyílt az ajtó. Egy férfi lépett ki. Becker csak egy vastag, fémkeretes szemüveget látott. A férfi fölemelte zsebkezdős kezét, hogy kifújja az orrát. Becker udvariasan rámosolygott és továbbment... ki a fojtogató sevillai éjszakába.

Negyvenkettedik fejezet

A 3-as egységben Susan nyugtalanul járkált fel-alá.

Átkozta magát, amiért nem leplezte le Hale-t, amikor alkalma lett volna rá.

Hale a termináljánál ült. - A stressz kikészíti az embert, Sue. Nem akarja megosztani velem a gondjait?

Susan kényszerítette magát, hogy leüljön. Úgy gondolta, hogy Strathmore-nak mostanra már be kellett fejeznie a telefonálást, de a parancsnok még mindig nem került elő. Susan megpróbált nyugodt maradni. A számítógép képernyőjére pillantott - a nyomkövető program már másodszor futott rajta. Csakhogy nem volt többé érdekes. Susan tudta, kinek a címét fogja megadni: GHALE@CRYPTO.NSA.GOV.

Susan föltekintett Strathmore irodája felé, és tudta, hogy nem várhat tovább. Itt volt az ideje, hogy félbeszakítsa a parancsnok telefonbeszélgetését. Fölállt, és elindult az ajtó felé.

Hale egyszerre mocomogni kezdett, nyilván feltűnt neki Susan furcsa viselkedése. Gyorsan átvágott a szobán és megelőzte Susant az ajtónál. Összefont karral elállta előtte a kijáratot.

- Mondja meg, mi folyik itt! - követelte. - Történt itt valami. Mi az?

- Engedjen ki - mondta Susan olyan határozottan, ahogy csak tőle telt. Hirtelen veszélyt érzékelt.

- Gyerünk - erősködött Hale. - Strathmore gyakorlatilag kirúgta Chartrukiant, aki csak a munkáját végezte. Mi van a TRANSLTR-ral? Nem létezik semmiféle diagnosztikai program, ami tizenhét óráig fut. Ez hazugság, maga is tudja. Mondja meg, mi folyik itt!

Susan szeme összeszűkül. Tudod te nagyon jól, hogy mi folyik itt! - El az útból, Greg - követelte. - Ki kell mennem a mosdóba.

Hale elvigyorodott. Egy hosszú másodpercig kivárt, aztán ellépett az útból. - Bocsásson meg, Sue. Csak flörtölni akartam.

Susan elhúzott mellette, ki a 3-as egységből. Ahogy elhaladt az üvegfal mellett, érezte, hogy Hale szeme rászégeződik a túloldalról.

Kényszeredetten kanyarodott el a mosdók felé. Kitérőt kell tennie, mielőtt fölmegy a parancsnokhoz. Greg Hale nem gyaníthat semmit.

Negyvenharmadik fejezet

Chad Brinkerhoff negyvenöt éves, fess férfi volt, jól vasalt, jól fésült és jól informált. Sem könnyű, nyári öltönyén, sem napbarnított bőrén nem volt egy ránc vagy gyűrődés sem. A haja sűrű, homokszínű és - ami a legfontosabb - teljes egészében a sajátja. A szeme ragyogó kék - színét finoman elmélyítette a színes kontaktlencse varázslata.

Felmérve faburkolatos irodáját megállapíthatta, hogy az NSA-n belül mindent elért, amit csak elérhetett. A kilencedik emeleten volt - a „Mahagóni szinten”. A 9A197 számú irodában. Az igazgatóságon.

Szombat este volt, és a Mahagóni szinten senki sem tartózkodott rajta kívül, a vezető alkalmazottak már rég hazamentek - átadva magukat a befolyásos emberek szabadidejét kitöltő tevékenységeknek. Noha Brinkerhoff

mindig is egy „igazi” posztról álmodott az ügynökségnél, mégis megragadt a személyi asszisztens szerepében - a hivatali versenyfutásban ez afféle zsákutcának számított. Az a tény, hogy az amerikai hírszerzés legnagyobb hatalmú figurája mellett dolgozhatott, nem nyújtott elég vigaszt. Brinkerhoff kitüntetéssel végzett az Andover and Williamsen, és most, középkorúan, mégsem volt valódi hatalma - sem igazi súlya. Azzal töltötte a napjait, hogy valaki másnak az időbeosztását szervezte.

Az igazgató személyi titkárának lenni határozott előnyökkel járt - Brinkerhoffnak elegáns irodája volt az igazgatóságon belül, szabad bejárása az NSA valamennyi részlegébe, és a főnökét övező tiszteletből is kijutott neki valamennyi. A hatalom legfelsőbb köreiben mozgott a munkája révén. A szíve mélyén Brinkerhoff tudta, hogy személyi asszisztensnek született - elég esze volt ahhoz, hogy megjegyyezze a dolgokat, elég jó külseje ahhoz, hogy sajtókonferenciákat tartson és elég lusta ahhoz, hogy ezzel be is érje.

Asztali órájának kellemes hangja jelezte, hogy véget ért szálnalmas létezésének egy újabb napja. A francba - gondolta. -Szombat este öt óra van. Mi a fenét keresek még itt?

- Chad? - Dugta be a fejét egy nő az ajtón.

Brinkerhoff fölnézett. Midge Milken volt az, Fontaine belső biztonsági elemzője. Hatvanéves, kissé testes és - Brinkerhoff legnagyobb csodálkozására - meglehetősen vonzó. A három házassággal a háta mögött mindig kacér Midge asszonyos fensőséggel vonult be a hatszobás

igazgatóságára. Éles esze volt, jó megérzései, istentelenül sokat dolgozott, és azt beszélték róla, hogy többet tud az NSA belső ügyeiről, mint maga a jóisten.

Na fene - gondolta Brinkerhoff, végigjártatva szemét a nő szürke kasmíruháján. - Vagy én öregszem, vagy ő néz ki fiatalabbnak.

- A heti jelentések - mosolygott Midge egy nagy leporellóval hadonászva. - Át kéne néznie a számokat.

Brinkerhoff inkább a nő testét nézte. - Innen nagyon is jól festenek a számok.

- Na de Chad - nevetett Midge -, hiszen az anyja lehetnék. Ne is emlékeztess rá - gondolta Brinkerhoff.

Midge benyomult és rátelepedett az íróasztalára. - Indulok haza, de az igazgató kérni fogja az összesített adatokat, amint visszaérkezik Dél-Amerikából. Vagyis hétfő kora reggel. - Azzal Brinkerhoff elé tette a paksamétát.

- Mi vagyok én, könyvelő?

- Nem, édes, maga az igazgató jobbkeze. Azt hittem, tudja. - Akkor meg mi dolgom a számokkal?

A nő összeborzolta a haját. - Maga akart nagyobb felelősséget. Tessék, itt van.

Brinkerhoff szomorúan nézett rá. - Midge... nekem nincs is életem.

A nő megkopogtatta ujjával a papírhalom. - Itt van a maga élete, Chad Brinkerhoff. - Aztán megenyhült tekintettel nézett rá. - Hozhatok valamit mielőtt elmegyek?

A férfi esengve függesztette rá a szemét, miközben merev nyakát tekergette. - Fáj a vállam.

Midge nem akarta elérteni. - Vegyen be egy aszpirint.

A férfi nyafogott. - Nem masszírozná meg?

A nő megrázta a fejét. - A Cosmopolitan szerint a vállmasszírozások kétharmada szexszel folytatódik.

Brinkerhoff felháborodott arcot vágott. - De nem nálunk!

- Úgy van - kacsintott rá Midge. - Éppen ez a probléma.

- Midge...

- Jó éjt, Chad. - Elindult az ajtó felé.

- Hát elmegy?

- Tudja, hogy maradnék - mondta Midge az ajtóban megállva -, de bennem is van büszkeség. Nem szeretek másodhegedűs lenni... különösen egy tinédzser mellett.

- Az én feleségem már nem tinédzser - védekezett Brinkerhoff. - Legfeljebb úgy viselkedik.

Midge meglepett pillantást vetett rá. - Én nem a feleségéről beszélek. - Ártatlanul lesütötte a szemét. - Én Carmenre gondoltam. - Erős Puerto Ricó-i akcentussal ejtette ki a nevet.

Brinkerhoff hangja kissé rekedtnek tűnt. - Kire?

- Carmenre. A kantinból.

Brinkerhoff érezte, hogy elvörösödik. Carmen Huerta huszonhét éves cukrászlány volt az NSA kantinjában. Brinkerhoffnak volt vele néhány, reményei szerint titkos pásztorórája munkaidő után a raktárban.

A nő gonoszul rákacsintott. - Emlékszik, Chad? A Nagy Testvér mindent lát.

A Nagy Testvér? Brinkerhoff csak tátogni tudott hitetlenkedésében. A Nagy Testvér belát még a raktárakba is?

A Nagy Testvér, vagy a „Bátyó”, ahogy Midge szokta

nevezni, egy Centrex 333 volt, ami egy kis bódészerűségben kapott helyett az igazgatóság központi termében. A Bátyó volt Midge igazi élete. 148 zárláncú videokamerától, 399 elektronikus ajtótól, 337 telefonlehallgatótól és 212, az NSA épületegyüttesében különállóan elhelyezett poloskától kapta az adatokat.

Az NSA igazgatói megtanulták a nehéz leckét: a 26 ezer alkalmazott nemcsak értékes szerzemény, de egyúttal nagy kockázati tényező is. Az NSA történetének valamennyi jelentős biztonsági fenyegetése belülről érkezett. Mint belső biztonsági elemzőnek Midge dolga volt megfigyelni mindent, ami az NSA falain belül folyik... beleértve, nyilvánvalóan, a raktárakat is.

Brinkerhoff felállt, hogy megvédje magát, de Midge már elindult kifelé.

- Kezeket az asztal fölé - szólt vissza a válla fölött. - Csak semmi suskus, miután leléptem. A falnak is füle van.

Brinkerhoff visszaült és hallgatta a cipősarkak távolodó kopogását a folyosón. Legalább abban bízhatott, hogy Midge sose fogja kifecsegni a titkát. Midge-nek is megvoltak a maga gyöngé pontjai. Néha ő is megengedett magának ezt-azt - például a futó hátmasszírozásokat Brinkerhoff-fal.

A férfi gondolatai visszakanyarodtak Carmenhez. Maga elé képzelte buja testét, azokat a sötét combokat, a teljes hangerővel bömböltetett rádiót - a forró San Juan salsával. Elmosolyodott. Talán beugorhatnék egy kis harapnivalóért, ha itt végeznem.

Kihajtotta az első ívet.

KRIPTOGRÁFIA-MŰKÖDÉSI KÖLTSÉGEK

Azonnal felderült az arca. Midge igazán rendes volt hozzá: a Kriptográfia jelentése mindig főnyeremény. Elvileg minden adatot összesítenie kellett volna, de az igazgató mindig csak egy adatot akart tudni: a KPD-t, ami a „kötség per dekódolás” rövidítése. A KPD azt a becsült összeget jelentette, hogy mennyibe kerül egy kód feltörése a TRANSLTR-ral. Amíg ez a szám 1000 dollár alatt maradt, addig Fontaine-nek a szeme sem rebbent. Egy feltörés az egy lepedő. Brinkerhoff kuncogott. Jó helyre kerülnek az adódollárjaink.

Miközben átböngészte az iratot és ellenőrizte a napi költségeket, egyre csak Carmen Huerta képét látta maga előtt, amint bekeni magát mézzel és porcukorral. Harminc másodperc elteltével már csaknem végzett. A Kripto adatai tökéletesek voltak - mint mindig.

Ám közvetlenül azelőtt, hogy rátért volna a soron következő jelentésre, megakadt a szeme valamin. Az ív alján nem stimmelt az utolsó KPD. A szám akkora volt, hogy nem fért el a saját sorában és elcsúfította az egész oldalt. Brinkerhoff döbbenten bámulta a számot.

999 999 999? Csak tátogott. Egymilliárd dollár? Carmen képe rögtön eltűnt. Egymilliárd dolláros kód?

Brinkerhoff bénultan ült egy percig. Aztán teljes pánikban kirohant a folyosóra. - Midge! Jöjjön vissza!

Negyvennegyedik fejezet

Phil Chartrukian dühöngve állt a Rendszerbiztonsági

Laborban. Strathmore szavai visszhangoztak a fülében: Tűnjön el! Ez parancs! Belerúgott a szemétládába, és hangosan szitkozódott az üres szobában.

- Diagnosztika, egy nagy szart! És mióta iktathatja ki az igazgatóhelyettes a Gauntlet-szűrőket?!

A rendszerbiztonságiakat jól megfizették azért, hogy megvédjék az NSA számítógépes rendszereit, és Chartrukian megtanulta, hogy csak két munkakövetelmény létezik: légy kiváló és betegesen paranoid.

A francba - átkozódott - ez most nem paranoia! Az a rohadt műveleti monitor tizennyolc órát mutat!

Ez egy vírus. Chartrukian bízott a szimatában. Nem sok kétsége volt afelől, hogy mi folyik itt: Strathmore hibát követett el, amikor kiiktatta a Gauntlet szűrőit, és most megpróbálja fedezni magát ezzel az ócska mesével a diagnosztikai programról.

Chartrukian nem lett volna ennyire ideges, ha csak a TRANSLTR miatt kellett volna aggódnia. De ennél rosszabb volt a helyzet. Roppant méretei dacára a nagy dekódoló fenevad csak egy sziget. Noha a kriptográfusok azt hitték, hogy a Gauntlet kizárólag azzal a céllal készült, hogy védelmezze az ő kódtörő mesterműüket, a rendszerbiztonságiak ismerték az igazságot. A Gauntlet szűrői egy sokkal nagyobb istennek szolgáltak. Az NSA központi adatbankjának.

Az adatbank létrehozásának története mindig is lenyűgözte Chartrukiant. A Védelmi Minisztérium minden erőfeszítése ellenére a hetvenes évek végén, hogy megtartsák maguknak az internetet, az eszköz túl vonzónak bizonyult

ahhoz, hogy fel ne keltse a közsféra érdeklődését. Először az egyetemek furakodtak be. Röviddel azután megjelentek a kereskedelmi szerverek. Majd átszakadtak a gátak, és beözönlött a nagyközönség. A kilencvenes évek elejére a kormány valaha biztonságos internetje civil e-mailektől és cyberpornótól fertőzött átjáróházzá vált.

Egy sor nyilvánosságra nem hozott, de annál nagyobb kárt okozó behatolás után a Haditengerészeti Hírszerzés rendszerébe, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy az állam titkai nincsenek többé biztonságban a terjeszkedő internethez csatlakozó számítógépeken. Az elnök a védelmi miniszterrel együttműködve hozott egy titkos rendeletet egy új, tökéletesen biztonságos kormányzati hálózat létrehozásáról, amely felváltaná a kockázatos internetet, és összekapcsolná az USA hírszerző szolgálatait. Hogy megakadályozzák a kormányzati titkok további kiszivárgását, minden érzékeny adatot átvittek egy bombabiztos helyre - az NSA újonnan szerveződő adatbankjába. Ez lett az amerikai hírszerzési információk Fort Knox.

Az ország legtitkosabb fotóinak, magnószalagjainak, dokumentumainak és videóinak szó szerint millióit digitalizálták és vitték be a hatalmas tárolókapacitású rendszerbe, majd az eredeti példányokat megsemmisítették. Az adatbankot egy háromszintű energiaellátó rendszer és lépcsőzetes digitális biztonsági másolatok védelmezték. 65 méterrel a föld alatt volt, hogy ne hathassanak rá a mágneses mezők és az esetleges robbanások. A kontrollteremben folyó tevékenységeket

Top Secret Umbra fokozatúnak nyilvánították - ez volt az ország legmagasabb biztonsági szintje.

Az ország titkai soha nem voltak még ennél nagyobb biztonságban. Ez az áthatolhatatlan adatbank őrizte ma a csúcsfegyverzet műszaki rajzait, a tanúvédelmi program listáit, a titkos ügynökök személyazonosságát, a titkos műveletek részletes elemzéseit és javaslatait. A kör végtelen. Többé nem fognak adatot lopni az amerikai hírszerzéstől.

Az NSA tisztségviselői természetesen tudták, hogy a tárolt adatoknak csak akkor van értékük, ha hozzáférhetőek. Az adatbank legnagyobb húzása nem az volt, hogy védett helyre vittek minden titkos információt, hanem az, hogy csak a kiválasztott emberek férhettek hozzá. Minden tárolt információ külön biztonsági minősítést kapott, és a titkosság szintjétől függően, speciális részekre osztva volt elérhető a különböző kormánytisztviselőknek. Egy tengeralattjáró parancsnoka bejelentkezhetett, hogy megnézzék az NSA legfrissebb műholdas fotóit az orosz kikötőkről, de nem férhettek hozzá a dél-amerikai kábítószer-ellenes akciók terveihez. A CIA elemzői megkaphatták az ismert bérgyilkosok dokumentációját, de nem juthattak hozzá az elnök számára fenntartott indítókódokhoz.

A rendszerbiztonságiaknak persze nem volt jogosultságuk az adatbank információihoz, de ők feleltek az egész biztonságáért. Mint minden nagy adatbankot - a biztosító társaságtól az egyetemekig - az NSA rendszerét is állandóan támadták a számítógépes hackerek, hogy

kifürkésszék az ott tárolt titkokat. De az NSA biztonsági programozói a legjobbak voltak a világon. Soha senki még csak a közelébe sem jutott annak, hogy behatoljon az NSA adatbankjába - és az NSA-nak semmi oka nem volt azt hinni, hogy ez bárkinek sikerülhet.

A rendszerbiztonsági laborban Chartrukian kétségbeesetten igyekezett eldönteni, hogy hazamenjen-e. A TRANSLTR problémája azt jelentette, hogy az adatbank is gondban van. Strathmore lelki nyugalma zavarba ejtő volt.

Mindenki tudta, hogy a TRANSLTR és az NSA központi adatbankja összekapcsolódik egymással. Minden egyes új kód, miután feltörték, azonnal elindult a Kriptográfiáról a 450 méter hosszú száloptikai kábelen az NSA adatbankjába, hogy ott biztonságosan tárolják. A szent adattárolóhoz korlátozott számú belépési pont tartozott - és a TRANSLTR volt az egyik. A Gauntletnek áthatolhatatlan küszöbként kellett volna őriznie. És Strathmore most kiiktatta a szűrőket.

Chartrukian szinte hallani vélte a saját szíve zakatolását. A TRANSLTR tizennyolc órája leblokkolt! Az a gondolat, hogy egy számítógépes vírus bejutott a TRANSLTR-ba, és most szabadon garázdálkodik az NSA adatai között, elviselhetetlen volt. - Ezt jelentenem kell - tört ki Chartrukian hangosan.

Tudta, hogy ebben a helyzetben egyetlen személyhez kell fordulnia: az NSA rangidős rendszerbiztonsági felügyelőjéhez, az ingerlékeny, 180 kilós számítógépes guruhoz, aki megalkotta a Gauntletet. Jabba volt a

csúfneve. Félisten volt az NSA-nál - a csarnokokban bolyongott, virtuális tüzeket oltott, és átkozta a júzerek tehetségtelen és tudatlan, féleszű bandáját. Chartrukian tudta, hogy amint Jabba értesül arról, hogy Strathmore kiiktatta a Gauntlet szűrőit, elszabadul a pokol. Sajnálom - gondolta - de végezni kell a munkámat. Felkapta a telefont, és tárcsázta Jabba mobilszámát.

Negyvenötödik fejezet

David Becker céltalanul ballagott az Avenida del Ciden, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Bizonytalan árnyékok játszottak a kockaköveken a lába előtt. Még mindig kóválygott a vodkától. Pillanatnyilag semmi nem volt a helyén az életében. Újra meg újra eszébe jutott Susan, és azon tűnődött, vajon megkapta-e már a telefonüzenetét.

Előtte egy sevillai városi busz fékezett le a megállóban. Kinyíltak az ajtók, de senki nem szállt le. A dízelmotor felbőgött, de amint a busz elhúzott volna a járda mellől, három tinédzser lépett ki egy közeli bárból, és kiabálva, integetve futni kezdett a busz után. A motorok újra leálltak és a srácok szaladtak, hogy elérjék.

Harminc méterrel mögöttük Becker mélységes döbbenettel bámult utánuk. Egyszerre kiélesedett a látása, de tudta, hogy amit lát, az hihetetlen. Egy a millióhoz volt rá az esély. Vizionálok.

De ahogy kinyílt a tömött busz ajtaja, és a fiatalok felszálltak, újra megpillantotta. És ezúttal már biztos volt a dolgában. Tisztán meqvilágítva az utcai lámpa fényében,

meglátta a lányt.

Az utasok felszálltak, és a busz motorja ismét felbőgött. Becker váratlanul azon kapta magát, hogy eszeveszetten sprintel a busz után, miközben egy bizarr kép rögzül az agyában - fekete ajakrúzs, vadul kifestett szem és az a hajviselet... ahogy három tarajba sodorva mered fölfelé. Piros, fehér és kék.

A busz elindult, Becker pedig vágatott utána belélegezve a kibocsátott szénmonodixot.

- ¡Espera! - kiáltotta futás közben.

Becker bőrcipője csattogott a kövezeten. De sajnos nem tudta hozni a szokásos fallabdás formáját; érezte, hogy nincs rendben az egyensúlya. Az agyának nehezeére esett lépést tartania a lábával. Átkozta a pincért és az időeltolódást.

A busz az egyik legöregebb sevillai dízel volt, és Becker szerencséjére az egyest hosszan, fáradságosan kellett kihúzatni. Becker érzékelte, hogy csökken a távolság. Tudta, hogy el kell érnie a buszt, még mielőtt sebességet váltana.

A dupla kipufogócső sűrű füstfelhőt okádott, amikor a sofőr második sebességre készült váltani. Becker ereje megfeszítésével gyorsított. Amikor egy vonalba került a hátsó lökhárítóval, Becker kitért jobbra, és a busz mellett futott tovább. Már látta a hátsó ajtót - mint a sevillai buszoknál általában, tárva-nyitva állt: ez volt a legolcsóbb légkondicionálás.

Becker az ajtónyílásra szegezte a tekintetét, mit sem törődve az égő fájdalommal a lábában. Most már a válláig

erő kerekék mellett futott, amelyek minden másodperccel sebesebben forogtak. Előrelendült az ajtó felé, de nem tudta elérni a kapaszkodót, és csaknem elveszítette az egyensúlyát. Még több erőt fejtett ki. A busz alatt kattant a tengelykapcsoló, ahogy a sofőr felkészült a sebességváltásra.

Gyorsítani fog! Nem tudom utolérni!

De ahogy a motor fogaskerekei elváltak, hogy másik fokozatra kapcsoljanak, a busz lelassult egy pillanatra. Becker előrevetődött. A motor éppen akkor állt be az új sebességre, amikor az ujjai összezárultak a kapaszkodó körül. Becker válla majdnem kiszakadt a helyéből, ahogy a motor megrándult, az alsó lépcsőre katapultálva Beckert.

David Becker egyszerűen összeesett a busz alsó lépcsőjén. A járda mindössze centiméterekre volt tőle. Most már teljesen kijózanodott. Sajgott a lába és a válla. Rogyadozva felállt, egyensúlyba hozta magát, és felkapaszkodott a sötét buszba. A tömegben, csak néhány üléssel maga előtt, ott látta a három taréj körvonalait. Piros, fehér és kék! Megcsináltam!

Beckernek már csak a gyűrű járt az eszében, a repülőtéren várakozó Learjet-60 és az út végén Susan.

Amikor Becker elérte a lány székét, azon tűnődve, mit is mondjon neki, a busz elhaladt egy utcai lámpa mellett, amely egy pillanatra megvilágította a punk arcát.

Becker elszörnyedve meredt rá. Az arcfestés alatt sűrű borosta rejtőzött. Nem lány volt, hanem fiú. A felső ajkában ezüstpiercing, és fekete bőrdzseki, ing nélkül.

- Mi a faszt bámulsz? - szólt rá egy rekedt hang. New York-i akcentussal beszélt.

A lassított mozgású szabadesés keltette émelygős szédülésében Becker érezte, hogy a busz valamennyi utasa őt nézi. És minden utas punk volt. Legalább a felüknek piros, fehér, kék volt a haja. -

- ¡Siéntate! - üvöltötte a buszvezető.

Becker annyira kótyagos volt, hogy meg sem hallotta.

- ¡Siéntate! - visított a sofőr. - Üljön le!

Becker bizonytalanul a visszapillantó tükörben látható mérges arc felé fordult. De túl sokáig késlekedett. A felbosszantott sofőr beletaposott a fékbe. Becker érezte, hogy kibillen az egyensúlyából. Az egyik ülés háttámlája után kapott, de elvétette. Egy pillanatig a levegőben úszott. Aztán elzuhant a koszos padlón.

Az Avenida del Ciden egy alak lépett ki az árnyékból. Megigazította fémkeretes szemüvegét és az elhúzó busz után nézett. David Becker most megmenekült, de csak rövid időre. Sevilla összes busza közül Mr. Becker éppen a hírhedt 27-es-re szállt fel. A 27-es busznak pedig csak egyetlen megállója volt.

Negyvenhatodik fejezet

Phil Chartrukian lecsapta a kagylót. Jabba vonala foglaltat jelzett. Jabba elutasította a hívásvárokozttatást, amit szerinte az AT & T telefontársaság azért erőltet rá az ügyfelekre, hogy minden hívást kapcsolva nagyobb profitra teqyen szert; az egyszerű mondat, hogy „beszélek a másik

vonalon, vissza fogom hívni”, milliókat jövedelmez évente a telefontársaságoknak. Az, hogy Jabba letiltotta a hívásvárakoztatást, passzív ellenállás volt a részéről az NSA azon követelésével szemben, hogy vészhelyzet esetére mindig legyen nála egy működő mobiltelefon.

Chartrukian megfordult, és kinézett a Kriptográfia üres előcsarnokára. A lenti generátorok zúgása mintha percről percre erősebb lett volna. Érezte, hogy fogy az idő. Tudta, hogy haza kellene mennie, de az alsó szintről fölhallatszó zaj felidézte benne a rendszerbiztonságiak mantráját: Először cselekedj, utána magyarázkodj.

A számítógépes biztonság roppantul kockázatos világában a percek gyakran azt a különbséget jelentették, ami egy rendszer megmentése és elvesztése között van. Ritkán volt idő arra, hogy egy elhárító akció előtt igazolják a jogosságát. A rendszerbiztonságiakat a technikai szakértelmükért fizették... és a megbízható ösztönükért.

Először cselekedj, utána magyarázkodj. Chartrukian tudta, hogy mit kell tennie. Azt is tudta, hogy amikor elül a por, vagy az NSA hőse lesz, vagy munkanélküli.

A nagy dekódoló számítógépbe vírus került - ebben a rendszerbiztonsági technikus nem kételkedett. Egyetlen felelős cselekedet maradt: kikapcsolni a gépet.

Chartrukian tudta, hogy a TRANSLTR-t csak kétféleképpen lehet kikapcsolni. A parancsnok saját termináljáról, ami Strathmore irodájában van - ez a lehetőség tehát ki van zárva. A másik a manuális áramtalanítás, amelyhez a kapcsoló odalent van a Kriptográfia alatt.

Chartrukian nagyot nyelt. Utált oda lemenni. Csak egyszer

járt lent, a betanulása idején. Olyan volt, mint valami idegen világ a vaspallók hosszú labirintusával, a freoncsövekkel és a szédítő, negyvenméteres mélységben a zúgó tápegységekkel...

Ez volt az a hely, ahová a legkevésbé vágyott, ahogy Strathmore volt az az ember, akivel a legkevésbé szeretett volna öszszefutni, de szólította a kötelesség. Holnap majd hálások lesznek nekem - gondolta, és azon tűnődött, vajon jól látja-e.

Chartrukian vett egy nagy levegőt, és kinyitotta a rangidős rendszerbiztonsági szakember fém öltözőszekrényét. A kibelezett számítógép-alkatrészekkel megrakott polcon, eldugva egy multimédiás egység és egy LAN-detektor mögött, volt egy Stanford-bádogbögre. Chartrukian nem fogta meg, csak belenyúlt és kiemelt egy szóló Medecokulcsot.

- Elképesztő - morogta -, hogy milyen fogalmi vannak egy rendszerbiztonsági főnöknek a biztonságról.

Negyvenhetedik fejezet

- Egymilliárd dolláros kód? - kuncogott Midge, amikor szembetalálkozott Brinkerhoff-fal a folyosón. - Nem rossz.

- Esküszöm - mondta a férfi.

A nő gyanakodva nézett rá. - Ajánlom, hogy ez ne valami cselszövés legyen, amivel ki akar vetköztetni a ruhámból.

- Midge, én soha... - méltatlankodott Brinkerhoff.

- Tudom, Chad. Nem kell, hogy emlékeztessen rá.

Harminc másodperc múlva Midge Brinkerhoff székében ült és a Kriptográfia jelentését tanulmányozta.

- Látja? - kérdezte a férfi odahajolva és rámutatva a kritikus számra. - Ekkora KPD? Egymilliárd dollár?

Midge nevetett. - Nagyon úgy néz ki, hogy rekordot döntöttek, nem igaz?

- De - nyögött fel Brinkerhoff. - Csinos összeg.

- Mintha nullával osztás lenne.

- Hogy mi?

- Nullával osztás - mondta Midge megvizsgálva a többi adatot. - A KPD mindig egy hányados. A teljes költség osztva a kódfeltörések számával.

- Hát persze - bólintott rá szórakozottan Brinkerhoff, és megpróbálta elszakítani tekintetét a nő dekoltázsától.

- Amikor az osztó nulla - magyarázta Midge -, a hányados elszáll a végtelenbe. A számítógép gyűlöli a végtelen számokat, ezért ír ki csupa kilencest. - Rámutatott egy másik oszlopra. - Látja ezt?

- Igen. - Brinkerhoff figyelme visszatért a papírra.

- Ez itt a mai műveletek száma. Vessen egy pillantást a dekódolások számára. - Brinkerhoff engedelmesen követte a nő ujját az oszlopon.

DEKÓDOLÁSOK SZÁMA = 0

Midge megkopogtatta a papírt. - Pontosan erre gondoltam. Nullával osztás.

Brinkerhoff felvonta a szemöldökét. - Akkor hát minden rendben van?

A nő megrándította a vállát. - Ez csak annyit jelent, hogy ma nem törtünk fel egyetlen kódot sem. A TRANSLTR

szabadságot vett ki.

- Szabadságot? - nézett rá Brinkerhoff kételkedve. Elég régóta dolgozott már az igazgató mellett ahhoz, hogy tudja, a főnök nem kedveli a „szabadságot” a munkában - különösen, ha a TRANSLTR-ról van szó. Fontaine kétmilliárd dollárt költött erre a kódtörő fenevadra, és azt akarta, hogy megtérüljön a befektetett költség. Minden másodperc, amit a TRANSLTR munkátlanul töltött, ablakon kidobott pénz volt.

- De, Midge... - mondta Brinkerhoff. - A TRANSLTR nem vesz ki szabadságot. Éjjel-nappal fut. Maga is tudja.

A nő vállat vont. - Talán Strathmore-nak nem volt kedve itt maradni tegnap este, hogy előkészítse a hétfői futtatást. Valószínűleg tudta, hogy Fontaine elutazott, és korán lelépett, hogy horgászni menjen.

- Ugyan már, Midge - nézett rá Brinkerhoff megrovóan. - Szálljon le arról a szegény fickóról.

Nem volt titok, hogy Midge Milken nem kedveli Trevor Strathmore-t. Strathmore megkísérelte egy ravasz manőverrel átírni a Skipjacket, de lebukott. Bármilyen nemes szándékok vezették is Strathmore-t, az NSA drágán fizetett érte. Az EFF megerősödött, Fontaine pedig elvesztette hitelét a Kongresszus előtt, arról már nem is beszélve, hogy az ügynökségnek ki kellett lépnie az ismeretlenség homályából. Egyszer csak minnesotai háziasszonyok kezdtek el panaszkodni az America Online-nak meg a Prodigy-nak, hogy az NSA elolvashatja az e-mailjeiket - mintha az NSA-t annyira érdekelné egy baracklekvár titkos receptje.

Strathmore baklövése sokba került az NSA-nak, és Midge is felelősnek érezte magát - nem mintha előre számítania kellett volna a parancsnok húzására, de végtére is itt egy illegális akcióról volt szó, amit Fontaine igazgató úr háta mögött hajtottak végre, Midge pedig éppen azért kapja a fizetését, hogy fedezze az igazgatót. Fontaine megengedő attitűdjé érzékenyen érintette Midge-t: ideges lett tőle. De az igazgató korán megtanulta, hogy félre kell állni az útból és hagyni, hogy az okos emberek elvégezzék a munkájukat; és pontosan így kezelte Trevor Strathmore-t is.

- Midge, maga átkozottul jól tudja, hogy Strathmore nem szokott lelépni - ellenkezett Brinkerhoff.
- Úgy működteti a TRANSLTR-t, mint egy megszállott.

Midge biccentett. A szíve mélyén maga is tudta, hogy abszurdum ilyesmivel vádolnia Strathmore-t. A parancsnok ugyanolyan odaadó, mint ők - odaadóan ragaszkodik egy tévedéshez. Strathmore úgy hordta vállán a világ bűneit, mint a saját keresztjét. Az NSA Skipjack-tervezete Strathmore agyszüleménye volt - merész kísérlet a világ megváltoztatására. Sajnos, mint oly sok nemes törekvés, az ő kereszties hadjárata is keresztre feszítéssel ért véget.

- Oké - ismerte el Midge -, egy kicsit túlzásba vittem.
- Egy kicsit? - kérdezte összeszűkülött szemmel Brinkerhoff.
- Strathmore-nak egy mérföld hosszú sora van feltörésre váró fájljából. Nem hagyná munkátlanul a TRANSLTR-t egy egész hétvégére.

- Jól van, jól van - sóhajtott Midge.
- Tévedtem.
- És mindjárt azon kezdte el törni a fejét, miért nem fejtett meg egyetlen kódot sem ma a TRANSLTR.
- Hadd ellenőrizzek valamit -

mondta, és újra végigfutott a jelentésen. Egy másodperc múlva bólintott. - Igaza van, Chad. A TRANSLTR teljes kapacitással működik. Csak kicsit magas az áramfelvétele. Több mint félmillió kilowattórát fogyasztottunk tegnap éjfél óta.

- És mit jelent ez?

Midge tanácstalan volt. - Nem tudom. Mindenesetre furcsa.

- Újra akarja futtatni az adatokat?

Midge rosszálló pillantást vetett rá. Két dolgot semmi esetre sem lehetett ráfogni Midge Milkenre. Az egyik az volt, hogy tévesek az adatai. Brinkerhoff várt, mialatt Midge a számokat tanulmányozta.

- Huh - sóhajtott fel a nő. - A tegnapi statisztika jónak tűnik: 237 feltört kód. KPD 874 dollár. Az átlagidő kódonként kicsivel több, mint hat perc. Az áramfogyasztás átlagos. A TRANSLTR-ba bevitt utolsó kód... - Midge hirtelen elakadt.

- Mi az?

- Ez különös - mondta Midge. - Az utolsó fájl tegnap este 23:37-kor vitték be.

- És?

- És a TRANSLTR úgy hatpercenként tör fel egy kódot. A napi utolsó fájl rendszerint éjfél körül fut. De ez itt nagyon nem úgy néz ki... - Midge váratlanul elhallgatott és tátva maradt a szája.

Brinkerhoff felugrott. - Mi az?

Midge hitetlenkedve bámult a nyomtatott ívre. - Ez volna az a fájl? Amit tegnap este utoljára vittek be a TRANSLTR-ba?

- Miért?

- Mert még mindig nem törték fel. A bevétel ideje 23:37:08... de nincs itt a feltörés ideje. - Midge lapozgatta az íveket. - Tegnap vagy ma!

Brinkerhoff megvonta a vállát. - Lehet, hogy egy bonyolult diagnosztikai programot futtatnak a fiúk.

Midge a fejét rázta. - Tizennyolc órája? - Szünetet tartott. - Nem valószínű. Egyébként is, itt van, hogy a bevitt adat egy külső fájl volt. Fel kell hívnunk Strathmore-t.

- Otthon? - Brinkerhoff nagyot nyelt. - Szombat este?

- Nem - felelte Midge. - Ahogy én Strathmore-t ismerem, javában ezen dolgozik. Bármibe lefogadom, hogy bent van. Megérzés. - Midge intuíciója volt a másik dolog, amiben nem ismert tréfát. - Gyerünk - mondta és felállt. - Lássuk, igazam van-e!

Brinkerhoff követte Midge-t az irodájába, ahol a nő leült és úgy kezdett el dolgozni a Nagy Testvér billentyűin, akár egy virtuóz orgonista.

Brinkerhoff végignézett a falon szorosan egymás mellett sorakozó monitorokon; valamennyi kimerevített képen az NSA emblémája volt látható. - Be fog lesni a Kriptográfiára? - kérdezte idegesen.

- Nem én - válaszolta Midge. - Bárcsak megtehetném, de a Kripto tiltott terület. Onnan nincs se kép, se hang. Semmi. Strathmore akarta így. Csak a statisztikák és a TRANSLTR alapadatai érkeznek be hozzám. Még ennek is örülhetünk. Strathmore teljes elszigeteltséget akart, de Fontaine ragaszkodott az alapadatokhoz.

Brinkerhoff csodálkozva nézett rá. - A Kriptón nincsenek

kamerák?

- Miért érdeklis? - kérdezett vissza Midge anélkül, hogy elfordult volna a monitortól. - Meghittebb helyre szeretne elbújni Carmennel?

Brinkerhoff morgott valamit, de nem lehetett érteni.

Midge újra megnyomott pár billentyűt. - Lehívom Strathmore liftjének működési adatait. - Egy másodpercig a képernyőt tanulmányozta, aztán megkopogtatta bütykével az asztallapot. - Tessék, itt van - mondta higgadtan. - Most is bent van a Kriptográfián. Nézze meg ezt. Még hogy sokáig dolgozik! Bement tegnap kora reggel, és azóta nem használta a liftet. És a főbejáratnál sem regisztráltak mágneskártyahasználatot. Tehát egyértelműen bent van.

Brinkerhoff megkönnyebbülten sóhajtott. - Ha Strathmore bent van, minden a legnagyobb rendben, nem igaz?

Midge gondolkozott egy darabig. - Talán - jelentette ki végül.

-Talán? .

- Fel kell hívnunk és ellenőriznünk.

Brinkerhoff felnyögött. - Midge, ő az igazgatóhelyettes. Biztos vagyok benne, hogy kézben tartja a dolgokat. Ne kezdjünk már el gyanakodni...

- Ugyan már, Chad, ne gyerekeskedjen. Mi csak a munkánkat végezzük. Hiba van a statisztikában, és mi utánajárunk. Egyébként is - tette hozzá -, szeretném figyelmeztetni Strathmore-t, hogy a Nagy Testvér mindent lát. Ezért aztán kétszer is gondolja meg, mielőtt belefog egy újabb agyas tervbe, hogy megmentse a világot. - Midge felvette a telefont és tárcsázni kezdett.

Brinkerhoff feszengve nézett rá. - Tényleg úgy gondolja, hogy zavarhatja őt?

- Én ugyan nem zavarom - válaszolta Midge átadva neki a kagylót. - Maga fogja zavarni.

Negyvennyolcadik fejezet

- Micsoda? - fakadt ki Midge elképedten. - Strathmore azt állítja, hogy hibásak az adataink?

Brinkerhoff bólintott, és letette a telefont.

- Strathmore tagadja, hogy a TRANSLTR tizennyolc órája küszködik egy fájjal?

- Igazán jól tűrte a kérdezősködést - mosolygott boldogan Brinkerhoff, aki büszke volt magára, hogy túlélte a telefonhívást. - Megnyugtató, hogy a TRANSLTR gond nélkül dolgozik. Azt mondta, hogy hatpercenként töri fel a kódokat, azalatt is, amíg mi beszélünk. És megköszönte az ellenőrzést.

- Hazudik - vetette oda Midge. - Két éve futtatom ezeket a Kripto-statisztikákat. Sosem voltak hibásak az adatok.

- Egyszer ennek is be kellett következnie - mondta Brinkerhoff könnyedén.

Midge szemrehányó pillantást vetett rá. - Kétszer futtattam le minden adatot.

- Hát... tudja, mit mondanak a számítógépekről. Ha tévednek is, legalább következetesen teszik.

Midge megfordult és a szeme közé nézett. - Ez nem vicces, Chad! Az igazgatóhelyettes nyilvánvalóan hazudott az igazgatóságnak. Tudni akarom, hogy miért!

Brinkerhoff egyszerre azt kívánta, bárcsak ne szólt volna Midge-nek. A Strathmore-ral való telefonbeszélgetés kiborította a nőt. A Skipjack óta valahányszor Midge valami gyanúsat érzékelt, mindig kísérteties átmenetet produkált, a flörtölésből a megszállottságig. És nem volt megállás, amíg fényt nem derített a dologra.

- Midge, lehetséges, hogy nem jók az adataink - mondta Brinkerhoff határozottan. - Úgy értem, gondolja csak végig... egy olyan fájl, ami tizennyolc órája dolgoztatja a TRANSLTR-t? Hallatlan. Menjen inkább haza. Későre jár.

A nő sértett pillantást vetett rá és a pultra dobta az íveket. - Én megbízom az adatokban. És a megérzésem azt súgja, hogy helyesek.

Brinkerhoff a homlokát ráncolta. Midge Milken megérzéseit még az igazgató sem vonta kétségbe... Midge-nek megvolt az a kellemetlen tulajdonsága, hogy mindig neki volt igaza.

- Valami gáz van - jelentette ki Midge. - És nekem feltett szándékom, hogy megtudjam, mi az.

Negyvenkilencedik fejezet

Becker feltápászkodott a busz padlójáról, és lerogyott egy szabad ülésre.

- Szép volt, szaroskám. - A háromtarajos kölyök vigyorgott rá. Becker hunyorgott az éles fényben. Ennek a srácnak a nyomában vette üldözőbe a buszt. Savanyú képpel nézett végig a sok piros, fehér, kék frizurán.

- Mi ez a hajviselet? - nyögött fel Becker a többiekre mutatva. - Itt mindenki...

- Piros, fehér, kék? - segítette ki a kölyök. Becker bólintott, és igyekezett nem túl feltűnően bámulni a piercinget a srác felső ajkában.

- Judas Taboo - válaszolta a kölyök magától értetődően. Beckeren látszott, hogy semmit sem ért.

A punk kiköpött az ülések közötti folyosóra, nyilvánvalóan megvetve Beckert a tudatlanságáért. - Judas Taboo? A legnagyobb punk Sid Vicious óta. Itt lőtte szét az agyát egy évvel ezelőtt. Most van az évforduló.

Becker bizonytalanul bólintott, még mindig nem ismerve föl a logikát.

- Taboo viselte így a haját aznap, amikor kiszállt. - A srác megint kiköpött. - Minden rajongó, aki ad magára, piros, fehér, kékre festette ma a haját.

Becker egy jó darabig hallgatott. Aztán olyan lassan, mint aki nyugtató injekciót kapott, megfordult és előrenézett. Felmérte a buszon utazó társaságot. Rajta kívül mindenki punk volt. És a legtöbben őt bámulták.

Minden rajongónak piros, fehér, kék ma a haja.

Becker fölemelte a kezét és megrántotta a zsinórt a falon, ami a buszvezetőnek jelzett. Itt volt az ideje, hogy leszálljon. Még egyszer megrántotta. Nem történt semmi. Harmadszor is megrántotta, ezúttal sokkal erősebben. Semmi.

- A 27-es buszon nem működik - köpött ki újra a srác. - Mi nem is szarakodunk vele.

Becker megfordult. - Úgy érti, hogy nem tudok leszállni? A kölyök nevetett. - A végállomásig nem.

Öt perc múlva a busz rátért egy kivilágítatlan mellékútra.

Becker odafordult a mögötte ülő sráchoz. - Megállunk valaha?

A gyerek bólintott. - Még pár mérföld.

- Hová megyünk?

A srác arcán egyszerre széles vigyor jelent meg. - Úgy érti, hogy nem tudja?

Becker vállat vont.

A kölyök hisztérikus nevetésben tört ki. - Ne izgulj, öreg. Imádni fogod.

Ötvenedik fejezet

A TRANSLTR házatól csak pár méterre Phil Chartrukian megállt egy fehér betűs felirat előtt a Kriptográfia padlóján:

KRIPTO ALSÓ SZINTEK

ILLETÉKTELENEKNEK TILOS A BEMENET

Tudta, hogy neki semmilyen körülmények között nem volna szabad ide lemennie. Gyorsan fölpillantott Strathmore irodájára. A függönyök még mindig be voltak húzva. Chartrukian látta, hogy Susan Fletcher bemegy a mosdóba: ebből tudta, hogy a nő nem okozhat problémát. Már csak Hale volt kérdéses. A 3-as egység felé nézett, azon tűnődve, vajon figyel-e bentről a kriptográfus.

- Le van szarva - morogta.

A lába előtt alig lehetett kivenni a padlóba süllyesztett csapóajtó körvonalait. Chartrukian megmarkolta a Rendszertechnikai Laborból magával hozott kulcsot.

Letérdelt, a helyére illesztette a kulcsot és elfordította.

Azután kiakasztotta a nagy külső reteszt, és ezzel szabaddá vált az ajtó. Még egyszer hátranézett, majd leguggolt, és húzni kezdte az ajtót. A süllyesztett lap kicsi volt, mindössze egy méterszer egy méteres, de a méretéhez képest elég nehéz.

Amikor végre fölemelkedett, a rendszerbiztonsági technikus megtántorodott.

Forró levegő vágott az arcába. A freongáz szúrós szaga érződött benne. Páragomolyok szálltak fel a nyílásból a lenti biztonsági világítás vörös fényében. A generátorok távoli zúgása itt már morajjá erősödött. Chartrukian felállt, és benézett a lyukon. Sokkal inkább a pokol kapujára emlékeztetett, mint egy számítógép szervizajtájára. Keskeny létra vezetett le egy magas platóra. Alatta lépcsők voltak, de ő innen nem látott mást, csak kavargó vörös ködöt.

Greg Hale a 3-as egység üvegfala előtt állt. Phil Chartrukiant figyelte, amint lemászik a létrán az alsó szintre. Hale nézőpontjából a rendszerbiztonsági technikus kilógó feje úgy nézett ki, mintha levágták volna a testéről, és otthagyták volna a Kriptográfia padlóján. Aztán a fej lassan eltűnt a gomolygó párában.

- Merész lépés - mormolta Hale. Tudta, hová igyekszik Chartrukian. A TRANSLTR manuális kikapcsolása vészhelyzetben logikus döntésnek tűnt, amennyiben a fiú biztosan tudja, hogy vírus került a számítógépbe. Sajnos az is biztos volt, hogy a Kriptográfián tíz percen belül nyüzsögni fognak a rendszerbiztonságiak. A

vészhelyzetben alkalmazott beavatkozások riasztójelzést hoztak működésbe a központi ellenőrző panelen. Hale nem engedhetett meg magának egy rendszerbiztonsági vizsgálatot a Kriptón. Kiment a 3-as egységből, és elindult a csapóajtó felé. Chartrukiant meg kellett állítani.

Ötvenegyedik fejezet

Jabba óriási varangyra emlékeztetett. A mozifigurához hasonlóan, akiről a nevét kapta, szőrtelen gömb volt a teste. Az NSA számítógéprendszereinek bennlakó őrangyalaként Jabba osztályról osztályra masírozott, beállított, forrasztott, és igazolta azt a hitvallását, hogy a megelőzés a legjobb orvosság. Jabba uralma alatt az NSA egyetlen számítógépe sem fertőződött meg; és ő el volt szánva arra, hogy ez így is marad.

Jabba bázisa egy magaslati munkaállomás volt, amely az NSA alagsorára, a szupertitkos adatbankra nézett. Ez az a hely, ahol egy vírus a legnagyobb kárt okozná, ennél fogva Jabba itt töltötte ideje java részét. Pillanatnyilag azonban munkaszünetet tartott, és pepperonis calzonét fogyasztott az NSA egész éjjel nyitva tartó kátrinájában. Éppen a harmadik adaghoz készült neki, amikor megszólalt a mobiltelefonja.

- Mondjad - hörögte, miközben lenyelte a falatot.
- Jabba - csilingelt egy női hang. - Itt Midge.
- Adatkirálynőm! - lelkesült fel az óriás. Midge Milken mindig is a gyengéje volt. Nemcsak éles eszű, de az egyetlen nő, aki valaha is flörtölt Jabbával. - Hogy van?

- Nem panaszkodom.

Jabba megtörölte a száját. - Bent van?

- Naná.

- Nem csatlakozik hozzám egy calzonéra?

- Jó lenne, Jabba, de ahogy a csípőmet elnézem...

- Azt én is elnézném - bókkolt Jabba. - Akkor én csatlakozom magához.

- Rosszfiú.

- Fogalma sincs...

- Örülök, hogy elértem - szakította félbe Midge.- Tanácsra van szükségem.

Jabba lenyelt egy jókora kortyot a Dr. Pepperből. - Halljuk.

- Lehet, hogy semmi - mondta Midge -, de valami furcsa szerepel a Kripto-statisztikámban. Azt reméltem, hogy maga majd megmagyarázza.

- Miről van szó? - kérdezte Jabba már a következő falat közben.

- A jelentésben az áll, hogy a TRANSLTR tizennyolc órája dolgozik ugyanazon a fájlon, és még nem tudta feltörni.

Jabba ráköpte az italát a calzonéra. - Micsoda?

- Mit gondol, mi lehet ez?

Jabba letörölte az italt egy szalvétával. - Miféle jelentés az?

- Termelési adatok. A költségelemzéshez. - Midge gyorsan elmagyarázta, hogy mit találtak Brinkerhoff-fal.

- Hívták már Strathmore-t?

- Igen. Azt mondta, hogy a Kriptónál minden rendben van. Hogy a TRANSLTR teljes gőzzel dolgozik. És hogy hibásak az adataink.

Jabba hatalmas homloka ráncba szaladt. - Akkor mi a

probléma? Téved a jelentése.

Midge nem válaszolt. Jabba megérezte a nő bosszúságát, és fölronta a szemöldökét. - Maga szerint nem tévedhet a jelentés?

- Úgy van.

- Vagyis azt gondolja, hogy Strathmore hazudik.

- Nem egészen - mondta Midge diplomatikusan, tudva, hogy forró talajon jár. - Csak arról van szó, hogy eddig még soha nem volt hibás a statisztika. Gondoltam, kikérem valaki másnak is a véleményét.

- Hát - mondta Jabba -, nem szívesen közlöm ezt magával elsőnek, de az adatai rosszak.

- Úgy gondolja?

- Az állásomba fogadok. - Jabba belapátolt egy nagy adagot az ázott calzonéból, és teli szájjal folytatta. - A leghosszabb idő, amíg a TRANSLTR egy fájlon dolgozott, három óra volt. De ebben benne van a diagnosztika, a határértéktesztek, minden. Egy esetben akadhatna el tizennyolc órára, akkor, ha vírust kapna. Semmi más nem lehetséges.

- Vírust?

- Igen, valamilyen redundáns ciklust. Valamit, ami bejut a processzorokba, önismétlő hurkot hoz létre, és kiakasztja a rendszert.

- Nos - kockáztatta meg Midge -, Strathmore mintegy harminchat órája van bent a Kriptográfián. Nem lehet, hogy egy vírus ellen küzd?

Jabba felnevetett. - Strathmore harminchat órája van bent?

Szegény ördög. Biztos azt mondta neki a felesége, hogy

nem mehet haza. Hallom, mekkora szarban van.

Midge gondolkozott egy másodpercig, ő is hallott már a dologról. Azon tűnődött, nem a paranoia dolgozik-e benne.

- Midge - mondta Jabba és megint kortyolt egyet -, ha Strathmore játékszere vírust kapott volna, akkor felhívott volna engem. Strathmore okos fiú, de szart sem ért a vírusokhoz. A TRANSLTR a mindene. A baj első jelére megnyomta volna a vészcsengőt... ami ez esetben nálam jelzett volna. - Jabba bekapott egy nagy darab mozzarella.

- Egyébként meg TRANSLTR semmi esetre sem szedhet be vírust. A Gauntlet a legjobb csomagszűrő készlet, amit valaha írtam. Semmi nem juthat át rajta.

Hosszú szünet után Midge felsóhajtott. - Más ötlet?

- Nincs. Gáz van az adataival.

- Ezt már mondta.

- Pontosan.

Midge a homlokát ráncolta. - Magának nem jutott valami a fülébe? Semmi az égvilágon?

Jabba harsányan nevetett. - Midge, figyeljen ide. A Skipjack megbukott. Strathmore megszívta. De az már a múlté, tovább kell lépni. - Hosszú csönd állt be a vonalban, és Jabba rájött, hogy túl messzire ment. - Sajnálom, Midge. Tudom, hogy nagyon a szívére vette azt az ügyet. Strathmore hibázott. Tudom, hogy mit érez iránta.

- Ennek semmi köze a Skipjackhez - jelentette ki határozottan Midge.

- Ugyan, dehogy - gondolta Jabba. - Figyeljen ide, Midge. Én sehogyan sem érzek Strathmore iránt. Úgy értem, az a pasas egy kriptográfus. Azok alapján véve mind önző

seggfejek. Az adatokat meg mindig tegnapi akarják. Minden átkozott fájl olyan nekik, ami megmentheti a világot. - Tehát mit mond?

Jabba felsóhajtott. - Azt mondom, hogy Strathmore pszichopata, akárcsak a többi. De azt is mondom, hogy jobban szereti a TRANSLTR-t, mint a saját feleségét. Ha beüt bármilyen probléma, felhívott volna.

Midge sokáig hallgatott. Végül vonakodva fúj egyet. - Tehát azt mondja, hogy tévesek az adataim?

Jabba vihogott. - Van itt valahol visszhang?

Midge is elnevette magát.

- Nézze, Midge. Küldjön át nekem egy munkalapot. Hétfőn azzal kezdek, hogy ellenőrzöm a gépét. De addig húzzon már el innen. Szombat este van. Dugassa meg magát, vagy ami jólesik.

Midge felsóhajtott. - Igyekszem, Jabba. Higgye el, hogy igyekszem.

Ötvenkettedik fejezet

A Club Embrujo - angolul „Warlock”, azaz Boszorkánymester - a 27-es busz végállomásánál volt, Sevilla külterületén. Inkább nézett ki erődítménynek, mint szórakozóhelynek: minden oldalról magas, stukkós falak vették körül, és a gipszet telenyomták törött sörösüvegek szilánkjeival - ez a kezdetleges biztonsági rendszer volt hivatott megakadályozni, hogy valaki a falon át próbáljon bejutni a klubba.

A buszút alatt Becker megbarátkozott a gondolattal, hogy

kudarcot vallott. Itt volt az ideje, hogy felhívja Strathmore-t a rossz hírrel - hogy a kutatás reménytelenné vált. Ő megtette, amit lehetett; most már hadd menjen haza.

De most, kinézve a klub bejáratánál tülekedő csöcselékre, Becker már nem volt annyira biztos benne, hogy jó lelkiismerettel feladhatja a keresést. A legnagyobb punkcsapat volt előtte, amelyet életében látott; mindenütt piros, fehér, kék hajzatok tűntek elő.

Becker sóhajtott, mérlegelve az esélyeit. Végigpásztázva a tömeget, vállat vont. Hol másutt lehetne az a lány szombat este?

A Club Embujóba egy keskeny kőfolyosón át lehetett bejutni. Alighogy Becker betette ide a lábát, azonnal magával ragadta a vendégek áradata.

- Félre az útból, te barom! - Egy eleven túpárna furakodott be mellette, jól oldalba vágva Beckert a könyökével.

- Szép a nyakkendője - jegyezte meg valaki gúnyosan Becker nyakkendőjére pillantva.

- Akarsz dugni? - Egy kamasz lány bámult föl rá, aki úgy festett, mint egy zombi az Élőhalottak hajnalából.

A sötét folyosó egy hatalmas betonteknőbe torkollott, ahol megrekedt az alkoholbűz és a testek kipárolgásának szaga. Szürreális jelenet tárult Becker elé - egy mély hegyi barlang, amelyben testek százai mozogtak egy ütemre. Jobbra-balra tekeregtek az oldalukhoz szorított karral, és úgy bólogatott a fejük, akár a merev gerincek tetejére ültetett villanykörte. Eszelős alakok ugráltak fejest a színpadról, és elmerültek az emberi végtagok tengerében. Odalent úgy adták előre-hátra a testeket, mint emberi

strandabdákat. Az odafönt pulzáló stroboszkóp egy régi némafilm jellegét kölcsönözte az egész látványnak.

A terem túlsó végében furgon nagyságú hangfalak dübörögtek akkora erővel, hogy még a legelszántabb táncosok sem merészkedtek hozzájuk tíz lépésnél közelebb.

Becker bedugta a fülét, úgy pásztázta a tömeget. Amerre csak nézett, mindenütt piros, fehér, kék fejek. A testek olyan szorosan zsúfolódtak össze, hogy nem láthatta a ruhájukat. Brit zászlónak sehol nem volt nyoma. Tudta, hogy ha behatol a tömegbe, agyon fogják nyomni. Valaki háyni kezdett a közelében.

Pompás. Becker felnyögött. Kiment a folyosó festékszórós falai közé.

Az előtér egy szűk, tükörfalú alagútban folytatódott, amely egy belső udvarra vezetett: asztalokkal és székekkel volt telerakva. Az udvar is tele volt punk rockerekkel, de Becker számára maga volt a mennyország kapuja - megnyílt fölötte a nyári égbolt, és elhalkult a zene.

Nem törődve a kíváncsi pillantásokkal Becker benyomult a tömegbe. Meglazította a nyakkendőjét és lerogyott egy székre a legközelebbi szabad asztalnál. Mintha egy élet telt volna el azóta, hogy Strathmore kora reggel felhívta.

Miután letakarította az asztalról az üres sörösüvegeket, Becker a kezébe támasztotta a fejét. Csak néhány percet kérek - gondolta.

Öt mérföldre onnan a fémkeretes szemüveget viselő férfi egy fekete Fiat taxiban ült, amely nyílegyenesen száguldott egy külterületi úton.

- Embrujo - vetette oda a férfi, emlékeztetve a sofőrt a célállomásra.

A taxis bólintott, és a visszapillantó tükörben a különös utast tanulmányozta. - Embrujo - morogta magában. - Minden éjjel furcsábbak a népek.

Ötvenharmadik fejezet

Tokugen Numataka meztelenül feküdt a masszázstalon, legfelső emeleti irodájában. Személyi masszöre éppen a csomókon dolgozott a nyakában. Ráborította tenyerét a váll alatti húsos lapockára és lassan haladt lefelé a Numataka derekát borító törülközőig. És tovább... a keze már bent járt a törülköző alatt. Numataka szinte észre sem vette. Egészen máson járt az esze. Azt várta, hogy megszólaljon a privát telefonja. De nem szólalt meg. Kopogtattak az ajtón.

- Tessék - nyögte Numataka.

A masször gyorsan kihúzta kezét a törülköző alól.

A telefonkezelőnő belépett és meghajolt. - Elnök úr!

- Mondja.

Az operátor másodszor is meghajolt. - Beszéltem a telefontársasággal. A hívás az 1-es országgóddal érkezett. Az Egyesült Államokból.

Numataka bólintott. Ez jó hír volt. A hívás Amerikából jött. Elmosolyodott. Tehát hiteles.

- Az USA-n belül honnan? - kérdezte.

- Ezen még dolgoznak, uram.

- Helyes. Értesítsen, ha már többet tud. - A telefonkezelő

újra meghajolt és távozott.

Numataka érezte, hogy kilazulnak az izmai, 1-es országkód. Ez valóban jó hír volt.

Ötvennegyedik fejezet

Susan Fletcher türelmetlenül járkált fel-alá a Kripto mosdójában, s közben lassan elszámolt ötvenig. Lüktetett a feje. Csak még egy kicsit - mondta magának. - Hale North Dakota!

Susan azon töprengett, mit tervezhet Hale. Nyilvánosságra hozza a belépési kódot? Vagy győz benne a kapzsiság, és megpróbálja eladni az algoritmust? Susan nem bírta tovább a várakozást. Itt volt az ideje. Beszélnie kell Strathmore-ral.

Óvatosan résnyire nyitotta az ajtót és kikukucskált. Vele szemben a 3-as egység tükörfala zárta el a kilátást. Nem tudhatta, hogy Hale még mindig leskelődik-e odabentről. Gyorsan kell cselekednie, és egyenesen fölmenni Strathmore irodájába. De azért nem túl gyorsan - nem szabad, hogy Hale gyanút fogjon. Megfogta a kilincset, és ki akarta nyitni az ajtót, amikor meghallott valamit. Hangok. Férfihangok.

A hangok a padló közelében elhelyezett szellőzőrácsra jöttek. Susan elengedte a kilincset és közelebb ment a szellőzőhöz. A szavakat elnyomta a lenti generátorok monoton zúgása. Úgy tűnt, hogy a beszélgetés a föld alatti vaslépcsőn zajlik. Az egyik hang éles volt és dühös. Mintha

Phil Chartrukiané lett volna.

- Nem hisz nekem? - szólalt meg egy higgadtabb hang.

- Vírust kaptunk!

Aztán egy harsány kiáltás. - Fel kell hívnunk Jabbát!

Majd dulakodás zajait lehetett hallani.

- Engedjen el!

Az ezt követő hang alig volt emberinek nevezhető. A rémület hosszú, panaszos jajkiáltása, amelyet mintha egy megkínzott, haldokló állat adott volna ki. Susan bénultan állt a szellőző előtt. A hang ugyanolyan hirtelen hallgatott el, mint ahogy megszólalt. Azután csönd lett.

Egy pillanattal később, mintha egy olcsó horrorfilm dramaturgiája szerint történne, lassan elsötétültek a fények a mosdóban. És egy utolsó hunyorgás után kialudtak a lámpák. Susan Fletcher ott találta magát a tökéletes sötétségben.

Ötvenötödik fejezet

- A helyemen ülsz, seggfej.

Becker fölemelte a kezébe támasztott fejét. Hát senki sem beszél spanyolul ebben az átkozott országban?

Alacsony, pattanásos képű, kopaszra borotvált fiú meredt rá. A koponyája egyik fele vörösre, a másik fele lilára volt festve. Úgy nézett ki, mint egy húsvéti tojás. - Azt mondtam, hogy a helyemen ülsz, seggfej.

- Elsőre is hallottam - válaszolta Becker és fölállt. Nem volt verekedős hangulatban. Különben is, ideje indulni.

- Hová tetted az üvegeimet? - pattogott a kölyök. Az

orrában biztosítótű volt.

Becker rámutatott a sörösüvegekre, amiket leállított a földre. - Üresek voltak.

- Azok akkor is az én üres üvegeim!

- Elnézést kérek - mondta Becker, és megfordult, hogy távozzon.

A punk elállta az útját. - Szedd össze őket!

Becker pislogott; egyáltalán nem találta viccesnek a dolgot.

- Csak tréfálsz, ugye? - Egy fejjel magasabb és vagy húsz kilóval nehezebb volt a gyereknél.

- Úgy nézek én ki, mint aki tréfál, cseszd meg?

Becker nem válaszolt.

- Szedd össze őket! - Visította a kölyök.

Becker megpróbálta kikerülni, de a srác elé lépett. - Azt mondtam, szedd fel őket, seggfej!

A szomszédos asztaloknál ülő betépett punkok izgatottan figyelték a jelenetet.

- Nem lesz ez jó neked, kölyök - mondta Becker halkán.

- Figyelmeztettelek! - hörögte a srác. - Ez az én asztalom.

Minden este itt vagyok. Most pedig szedd össze őket!

Beckernek elfogyott a türelme. Hiszen neki most a Smoky-hegységben kellene lennie Susannal! Ehelyett itt vitatkozik Spanyolországban egy kiskorú elmebajossal.

Becker minden figyelmeztetés nélkül elkapta a kölyköt a hóna alatt, fölemelte, és felültette az asztalra. - Figyelj, te kis takonypóc! Vagy félreállsz az utamból, vagy kitépem azt a biztosítótűt az orrodból, és becsukom vele a szádat.

A kölyök elsápadt.

Becker tartotta még egy pillanatig, aztán engedett a

szorításából. Le nem véve a szemét a megrémült srácról, Becker fölszedte az üvegeket és visszatette őket az asztalra. - Ehhez mit szólsz? - kérdezte.

A gyerekek elakadt a szava.

- Parancsolj - vetette oda Becker. Ez a kölyök súlyos érv a születésszabályozás mellett.

- Menj a pokolba! - üvöltötte a gyerek, észre sem véve, hogy a társai kiröhögik. - Seggfej!

Becker nem mozdult. Mondott valamit a kölyök, ami szöveget ütött a fejébe. Minden este itt vagyok. Becker azon töprengett, nem tudna-e segíteni neki ez a fiú. - Ne haragudj - mondta Becker -, de nem értettem a nevedet.

- Kétárny - sziszegte a srác, mintha halálos ítéletet mondana.

- Kétárny? - csodálkozott Becker. - Két árnyalat? Hadd találjam ki... a hajad miatt?

- Nem semmi, Sherlock.

- Ügyes. Te találtad ki?

- Még szép - válaszolta büszkén a kölyök. - Majd szabadalmaztatom.

Becker elmosolyodott. - Úgy érted, hogy tiéd a szerzői jog? A fiú zavartnak tűnt.

- Egy névre szerzői jogod van - mondta Becker. - Nem szabadalmad.

- Mindegy! - visította a frusztrált kölyök.

A részeg és drogos kamaszok zagyva társasága a közeli asztaloknál most már tombolt széles jókedvében. Kétárny felállt és rávicsorított Beckerre. - Mi a frászt akarsz tőlem?

Becker gondolkozott egy pillanatig. Azt akarom, hogy

mosakodj meg, beszélj tisztességesen, és menj el dolgozni. De Becker rájött, hogy az első találkozáskor túlzás volna ennyi mindent kérnie. - Némi információra van szükségem - mondta.

- Cseszd meg.

- Keresek valakit.

- Nem ismerem.

Becker odaintett egy arra járó pincért. Vett tőle két Aquila sört, és az egyiket odanyújtotta Kétárnynak. A fiú végképp összezavarodott. Ivott egy kortyot, és gyanakodva méregette Beckert.

- Szórakozik velem, miszter?

Becker elmosolyodott. - Egy lányt keresek.

Kétárny éles nevetést hallatott. - Ebben a ruhában ne számíton semmi jóra.

Becker felvonta a szemöldökét. - Nem is azért keresek. Csak beszélni szeretnék vele. Esetleg segíthetnél megkeresni.

Kétárny letette a sörét.

- Maga zсарu?

Becker megrázta a fejét.

A srác szeme összeszűkül. - Úgy néz ki, mint egy zсарu.

- Kölyök, én Marylandből jöttem. Ha zсарu volnék, akkor kissé túlléptem volna a hatáskörömet, nem gondolod? A kérdés láthatóan elgondolkoztatta a fiút.

- David Becker vagyok. - Becker rámosolygott a kölyökre és kezet nyújtott neki az asztal fölött.

A punk undorral hőkölt hátra. - Ne érj hozzám, buzikám.

Becker visszahúzta a kezét.

A kölyök vicsorgott. - Segítek, de az neked pénzbe fog kerülni.

Becker belement. - Mennyibe?

- Száz dolcsiba.

Becker a homlokát ráncolta. - Csak pezetám van.

- Mindegy! Akkor száz pezetába.

A valutaváltás láthatóan nem volt az erőssége Kétárnynak: száz pezeta csak hatvanhét centet ért. - Rendben - mondta Becker, lecsapva üvegét az asztalra.

A gyerek most először mosolyodott el. - Áll az alku.

- Oké - folytatta Becker fojtott hangon. - Az a gyanúm, hogy a lány, akit keresek, itt van ma este. Piros, fehér, kék a haja.

Kétárny felhorkant. - Judas Taboo-évforduló van. Mindenkinek piros...

- Brit zászlós póló van rajta és az egyik fülében egy koponya.

Kétárny arcán a felismerés halvány fénye futott át. Becker észrevette, és feléledt benne a remény. De egy pillanattal később Kétárny arckifejezése elkomorult. Lecsapta az üvegét, és az ingénél fogva megragadta Beckert.

- Ő Eduardo csaja, seggfej! Vigyázz magadra! Ha egy ujjal is hozzáérsz, megöl a faszija!

Ötvenhatodik fejezet

Midge Milken dühösen csattogott be az irodájával átellenben nyíló tanácsterembe. A tíz méter hosszú mahagóniasztal mellett, amelyen fekete cseresznyefa és

diófa intarziával díszelgett az NSA emblémája, volt még a tanácsteremben három Marion Pike-vízfestmény, egy páfrány, egy márvány bárszekrény és természetesen a kötelező tartozéknak számító, Sparkletts márkájú vízűtő. Midge töltött magának egy pohár vizet, azt remélve, hogy lehűti az idegeit.

Miközben megitta az első kortyot, kinézett az ablakon. A holdfény átszüremlett a nyitott spaletták között, és ott játszott az asztalon. Midge mindig is úgy gondolta, hogy ez szebb igazgatói iroda lenne, mint Fontaine jelenlegi szobája, amely az épület homlokzati részén volt. Az az NSA parkolójára nézett, míg a tanácsteremből lenyűgöző kilátás nyílt az NSA épületrészeire - köztük a Kriptográfia kupolájára, a csúcstechnika eme szigetére, amelyet egy több mint egyhektáros erdő választott el a főszárnytól. A Kriptót szándékosan helyezték el egy juharliget természetes védelmében, mert így az NSA legtöbb ablakából nem lehetett rálátni. De az igazgatóságról tökéletes volt a panoráma. Midge szerint a tanácsterem nagyszerű magaslati pont lehetett volna a király számára, hogy végigtekintszen a birodalmán. Egyszer ajánlotta is Fontaine-nek, hogy költöztesse át az irodáját, de az igazgató csak ennyit válaszolt: - A hátsó front szoba sem jöhet.

Fontaine nem az az ember volt, aki bárminek is a hátsó végére kerül.

Midge széthúzta a spalettákat. Elnézett a hegyek felé. Bánatosan sóhajtvá lejjebb vitte tekintetét a Kripto szintjére. Midge-nek mindig is megnyugtató látványt jelentett a Kripto

kupolája - ragyogó jelzőfény még a legsötétebb órában is. De ma este, hiába nézett ki, nem talált megnyugvást. Midge csak az ürességbe bámult. Odanyomta arcát az üveghez és vad, gyerekes pánik fogta el. Nem volt alatta semmi, csak a sötétség. A Kripto eltűnt!

Ötvenhetedik fejezet

A Kriptográfia mosdójának nem volt ablaka, így a Susan Fletchert körülfogó sötétség áthatolhatatlan volt. Bénultan állt egy darabig, próbálta összeszedni magát, és közben tökéletesen tudatában volt annak, hogy egyre inkább hatalmába keríti a pánik. Mintha még most is a fülében csengene az a szörnyű hang, amelyet a szellőzőrácsan át hallott. Hiába igyekezett leküzdeni a félelmét, egész testét átjárta a rettegés.

Susan akaratlanul kezdett el tapogatózni a fülkeajtókat és a mosdókagylókat követve. Elveszítve tájékozódási képességét, kinyújtott kézzel haladt, és megpróbálta maga elé képzelni a helyiséget. Nekiment egy személtádnak, majd csempés falhoz érkezett. Kezét a falon tartva botladozott a kijárat felé, és kitapogatta a kilincset. Kinyitotta az ajtót, és kitántorgott a Kriptográfia előcsarnokába.

Ott egy pillanatra megdermedt.

Az előcsarnok egészen másként festett most, mint akár másodpercekkel ezelőtt is. A TRANSLTR csak szürke sziluett volt a kupolán át beszűrődő alkonyi fényben. A mennyezeti lámpák nem égtek. Nem világítottak az ajtók

elektronikus kódbillentyűzetei sem.

Ahogy Susan szeme hozzá szokott a sötétséghez, látta, hogy egyedül a Kripto padlóján, a nyitott csapóajtón át szűrődik ki fény - a szervizvilágítás halvány, vörös derengése. Elindult arrafelé. Enyhe ózonillat érződött a levegőben.

Amikor odaért a csapóajtóhoz, belesett a lyukon. A freonkürtök még mindig párafelhőket kavartak a vöröslő léghőben, és a generátorok erősödő zúgásából Susan rájött, hogy a Kripto tartalék áramforrással működik. A ködön át Strathmore alakját vette ki az alatta lévő vasplátón. Áthajolt a korláton és lenézett a TRANSLTR aknájának mélységébe.

- Parancsnok!

Nem kapott választ.

Susan megindult lefelé a létrán. Lentről meleg levegő fújt be a szoknyája alá. A fokokat csúszóssá tette a lecsapódott pára. Susan a sima platóra érve kiegyenesedett.

- Parancsnok!

Strathmore nem fordult meg. Továbbra is lefelé bámult, mint aki transzba esett; merev arckifejezése sokkos állapotról árulkodott. Susan követte pillantását a korlát fölött. Egy másodpercig nem látott semmit, csak a páragomolyokat. Aztán hirtelen meglátta. Egy alak. Hat szinthelejjebb. Kicsavarodott végtagokkal. Majdnem harminc méterrel alattuk Phil Chartrukian hevert kiterülve, a főgenerátor ventilátorának éles vaslapátján. A teste elfeketedett és megégett. Zuhanásával rövidzárlatot okozott a Kripto központi energiaellátójában.

De a legdermesztőbb kép nem Chartrukian holtteste volt, hanem egy másik test: a lépcső felénél is kuporgott valaki, elrejtőzve az árnyékban. Az izmos figurát nem lehetett összetéveszteni. Greg Hale volt az.

Ötvennyolcadik fejezet

A punk beleüvöltött Becker arcába: - Megan a barátom, Eduardo csaja! Hagyd békén!

- Hol van most? - Becker szíve heves zakatolásba kezdett.

- Cseszd meg!

- Vészhelyzet! - vetette oda Becker. Megragadta a kölyök ruhaujját. - Van nála egy gyűrű, ami az enyém. Fizetek neki érte! Sokat!

Kétárny megdermedt, majd hisztérikus nevetésben tört ki. - Arról a csúnya aranyizérről beszélsz?

Beckernek elkerekedett a szeme. - Te láttad?

Kétárny gúnyosan bólogatott.

- Hol van? - erősködött tovább Becker.

- Fogalmam sincs. - Kétárny vihogott. - Megan itt próbálta meg eladni.

- El akarta adni?

- Nyugi, ember, nem sikerült neki. Szemét egy ízlésed van ékszerben.

- Biztos vagy benne, hogy nem vették meg?

- Ne szarakodj velem! Négyszáz dolcsiért? Mondtam neki, hogy adok érte ötvenet, de ő többet akart. Standby repülőjegyet akart venni belőle.

Becker érezte, hogy minden csöpp vér kifut az arcából. -

Hová?

- A szaros Connecticutba - vágta oda Kétárny.

- Connecticutba?

- Ja. Vissza a mama meg a papa villájába a kertvárosban. Utálta a spanyol vendéglátó családját. A három hispán kölyök folyton nyúzta. És még szaros meleg víz se volt.

Becker érezte, hogy gombóc gyűlik a torkában. - Mikor indul?

Kétárny ránézett. - Hogy mikor? - Nevetett. - Már régen elment. Órákkal ezelőtt kiment a repülőtérre. Ott tudja legkönnyebben elsózni a gyűrűt... gazdag turisták meg minden. Amint megkapja a pénzt, elhúz.

Beckernek felfordult a gyomra, émelygett. Ez csak valami beteges tréfa, ugye? Csak állt ott egy jó ideig. - Mi a vezetékneve?

Kétárny eltűnődött a kérdésen, aztán vállat vont.

- Mivel ment a repülőtérre?

- Valami Csótánybuszról beszélt.

- Csótánybusz?

- Ja. Hétfégi éjszakai járat... Sevilla és Madrid között, így hívják. Azzal járnak a diákok, mert olcsó. Gondolom, hátra ülnek, és füvet szívnak.

Remek. Becker felnyögött és hátrasimította a haját. - És mikor száll fel Megan?

- Pontban hajnali kettőkor indul. Most már valahol az Atlanti-óceán fölött járhat.

Becker megnézte az óráját. Hajnali 1:45 volt. Zavartan fordult Kétárnyhoz. - Azt mondtad, hogy hajnali kettőkor?

A punk nevetve bólintott. - Úgy látszik, ezt megszívtad,

ember!

Becker mérgesen mutatott az órájára. - Hiszen még csak háromnegyed kettő van!

Kétárny megnézte az órát, láthatólag zavarba jött. - Hát, akkor rosszul tudtam. - Megint nevetett. - Általában csak hajnal négyre szoktam így berúgni.

- Hogy jutok ki leggyorsabban a repülőtérre? - kérdezte Becker.

- Van taxi a klub előtt.

Becker kirántott egy ezerpezetás bankjegyet a zsebéből és Kétárny markába nyomta.

- Hé, ember, köszönöm! - kiáltott utána a punk. - Ha találkozol Megannal, add át üdvözetem! - De Becker már eltűnt.

Kétárny sóhajtott és tántorogva elindult a táncterem felé. Túl részeg volt ahhoz, hogy észrevegye a nyomába eredő, fémkeretes szemüveget viselő férfit.

Ezalatt Becker odakint taxit keresett a parkolóban. Nem látott egyet sem. Odarohant egy tagbaszakadt kidobóemberhez. - Taxi!

A kidobó megrázta a fejét. - Demasiado temprano. Túl korán van.

Túl korán? - átkozódott Becker. Hajnali két óra van!

- ¡Pídame unó! Hívjon egyet!

A férfi elővette a walkie-talkie-ját. Mondott bele néhány szót, aztán kikapcsolta. - Veinte minutos - közölte. - Húsz perc.

- Húsz perc? - háborgott Becker. - ¿Y el autobus?

A kidobóember vállat vont. - Negyvenöt perc.

Becker széttárta a karját. Hát ez remek!

Egy kis motor hangjára Becker felkapta a fejét. Úgy zümmögött, mint egy láncfűrész. Egy nagydarab srác és láncokba öltözött barátnője húzott be a parkolóba egy öreg Vespa 250 motorkerékpárral. A lány szoknyája a combja tövéig felcsúszott, de nem zavartatta magát. Becker odafutott. Hihetetlen, hogy mikre vagyok képes - gondolta. Utálom a motorokat. Ordítani kezdett a vezetőnek: - Tízezer pezetát fizetek, ha kivisz a repülőtérre! A kölyök nem vett róla tudomást, leállította a motort.

- Húszezer! - ígért rá Becker. - Ki kell jutnom a repülőtérre! A gyerek felnézett. - Scusi? - Olasz volt.

- Aeroporto! Per favore. Sulla Vespa! Venti mille pesete! Az olasz végignézett az ócska kis robogón és felnevetett. - Venti mille pesete? La Vespa?

- Cinquanta mille! Ötvenezer! - toldotta meg Becker. Már háromszáz dollár fölött jártak.

Az olasz hitetlenkedve nevetett. - Dove sono i soldi?... ¿Donde está la plata? Hol van a pénz?

Becker kivett öt darab tízezer pezetas bankjegyet a zsebéből és odamutatta. Az olasz előbb a pénzre nézett, aztán a barátnőjére. A lány felmarkolta a bankjegyeket, és a blúzába gyúrte.

- Grazie! - mosolygott az olasz. Becker kezébe nyomta a Vespa kulcsait. Majd kézen fogta a barátnőjét és kacagva beszaladtak az épületbe.

- Aspetta! - üvöltötte utánuk Becker. - Várjon! Én csak egy fuvart kértem!

Ötvenkilencedik fejezet

Susan megfogta Strathmore kezét, amikor a parancsnok felsegítette őt a létráról a Kriptográfia előcsarnokába. Phil Chartrukian összetört testének képe beleégett Susan agyába. Megszédült, mikor arra gondolt, hogy Hale ott rejtőzik a Kripto alagsorában. Napnál világosabb volt az igazság: Hale lökte le Chartrukiant.

Susan átbotladozott a TRANSLTR árnyékán a Kripto főbejárata felé. Ahhoz az ajtóhoz, amelyen át néhány órával ezelőtt érkezett. De hiába nyomogatta eszelősen a gombokat a kivilágítatlan kódbillentyűzeten, a nagy kapu meg se mozdult. Csapdába került: a Kriptográfia a börtönévé vált. A kupolatorony magányosan állt, száz méterre az NSA főépületétől, és csak a főkapun át lehetett megközelíteni. Mivel a Kriptónak saját energiaellátása volt, a központ valószínűleg nem is tudja, hogy baj van.

- Kiment a főáramkör - mondta az utána érkező Strathmore. - Tartalékon vagyunk.

A biztonsági energiaellátást a Kriptóban úgy tervezték, hogy a TRANSLTR és hűtőrendszerei előnyt élveztek minden mással szemben, ideértve a világítást és az ajtókat, így egy váratlan áramkimaradás nem szakíthatja félbe a TRANSLTR fontos munkáját. Ez egyben azt is jelentette, hogy a TRANSLTR soha nem fut freon hűtőrendszere nélkül; egy hűtés nélküli zárt térben a hárommillió processzor által termelt hő kritikus szintre emelkedne - esetleg olyan magasra, hogy kiégnének a szilíciumchipek, és minden leolvadna. Ezt a lehetőséget senki nem merte

még csak elképzelni sem.

Susan megpróbálta fegyelmezni magát. Másra sem tudott gondolni, mint a rendszerbiztonsági technikus holttestére a generátorokon. Megint nyomogatni kezdte a billentyűket. Még mindig semmi. - Szakítsa meg a programot! - követelte Susan a parancsnoktól. Ha a TRANSLTR nem folytatná tovább a Digitális erőd belépési kódjának keresését, akkor nem igényelnének energiát az áramkörök, és elegendő tartalék áram szabadulna fel ahhoz, hogy újra működésbe lépjenek az ajtók.

- Nyugalom, Susan - mondta Strathmore, megnyugtatóan a vállára téve a kezét.

A parancsnok bátorító érintése felrázta Susant kábult állapotából. Hirtelen eszébe jutott, miért is kereste Strathmore-t. Sarkon fordult. - Parancsnok úr! Greg Hale North Dakota!

Végtelennek tűnő csönd állt be a sötétben. Végül Strathmore válaszolt. A hangja inkább zavart tükrözött, mint megrendültséget. - Miről beszél?

- Hale... - suttogta Susan. - ő North Dakota.

Még nagyobb lett a csönd, miközben Strathmore mérlegelte Susan szavait. - A nyomkövető? - kérdezte feldúltan. - Az leplezte le Hale-t?

- A nyomkövető még nem hozott eredményt. Hale leállította! Susan folytatta a magyarázatot arról, hogyan szakította meg Hale a nyomkövető működését, és hogyan találta meg ő Tankado e-mailjét Hale postafiókjában. Újra hosszú csend állt be. Strathmore hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Az nem létezik, hogy Greg Hale legyen Tankado segítője.

Képtelenség! Tankado soha nem bízna meg Hale-ben.

- Parancsnok úr - mondta Susan -, Hale egyszer már csőbe húzott minket... a Skipjack miatt. Tankado megbízott benne. Úgy tűnt, hogy Strathmore nem talál szavakat.

- Állítsa le a TRANSLTR-t - könyörgött neki Susan. - Megvan North Dakota. Hívja a biztonsági szolgálatot. Menjünk ki innen.

Strathmore fölemelte a kezét jelezve, hogy gondolkodási időt kér.

Susan idegesen nézegetett a csapóajtó felé. A nyílást eltakarta előle a TRANSLTR teste, de a vöröslő ragyogás úgy ömlött ki a fekete csempére, mint tűz a jégre.

Gyerünk, hívd a biztonságiakat, parancsnok! Állítsd le a TRANSLTR-t! Juttass ki minket innen!

Strathmore hirtelen akcióba lendült. - Kövessen - mondta. Elindult a csapóajtó felé.

- Parancsnok úr! Hale veszélyes! Ne...

De Strathmore már eltűnt a sötétségben. Susan csak a körvonalait tudta kivenni; elindult utána. A parancsnok megkerülte a TRANSLTR-t, és odament a nyíláshoz a padlón. Belesett a párától gomolygó aknába. Majd szó nélkül körüljáratta tekintetét a Kriptográfia sötétbe borult előcsarnokán. Aztán lehajolt és megragadta a nehéz csapóajtót. Az ajtó lapos ívet írt le. Amikor elengedte, fülsiketítő robajjal csapódott a helyére. A Kripto ismét néma, fekete barlanggá változott. Úgy tűnt, North Dakota csapdába esett.

Strathmore letérdelt. Helyére fordította a súlyos reteszt. Az alsó szintek lezárultak.

Sem a parancsnok, sem Susan nem hallotta a 3-as egység felé közeledő halk lépteket.

Hatvanadik fejezet

Kétárny a tükörfolyosón haladt, amely a belső udvarról a táncterembe vezetett. Ahogy megfordult, hogy ellenőrizze a biztosítótűjét a tükörben, érezte, hogy egy alak tornyosul fölé. Hátrafordult, de elkésett. Két sziklakemény kar arccal a fal felé nekiszorította a tükörüvegnek.

A punk megpróbált kibújni a szorításból. - Eduardo? Te vagy az, ember? - Kétárny érezte, hogy egy kéz benyúl a tárcájáért, mielőtt a láthatatlan alak a hátára tapadt volna. - Eddie! - kiáltotta a srác. - Ne szórakozz már! Egy pasas Megant kereste.

Az alak szorítása nem engedett.

- Hé, Eddie, hagyd már abba! - De amikor Kétárny belenézett a tükörbe, meglátta, hogy nem a barátja kapta el.

Az arc ragyás és sebhelyes volt. Két élettelen szeme szénként ragyogott a fémkeretes szemüveg mögött. A férfi előrehajolt és Kétárny füléhez közelített a szájával. A kölyök furcsa, elfúló hangot hallott. - ¿Adónde fue? Hová ment? - Valahogy torz hangzásúak voltak a szavak.

A punk megdermedt, lebénította a félelem.

- ¿Adónde fue? - ismételte a hang. - El Americano.

- A... repülőtérré. Aeropuerto - hebegte Kétárny.

- ¿Aeropuerto? - ismételte meg a férfi, sötét szemével Kétárny ajkait figyelve a tükörben.

A punk bólintott.

- ¿Tenia el anillo? Nála volt a gyűrű?

A halálra rémült Kétárny megrázta a fejét. - Nem.

- ¿Viste el anillo? Láttad azt a gyűrűt?

Kétárny kivárt. Vajon melyik a jó válasz?

- ¿Viste el anillo? - erősködött a fojtott hang.

Kétárny igent intett a fejével, azt remélve, hogy az igazmondás hasznára lesz. Tévedett. Másodpercekkel később törött nyakkal csúszott le a padlóra.

Hatvanegyedik fejezet

Jabba a hátán feküdt, félig eltűnve egy házatól megfosztott nagygépben. Zseblámpával a szájában, forrasztópákával a kezében és egy sematikus műszaki rajzzal, ami a hasán volt kiterítve, éppen most fejezte be az új csillapítók beszerelését egy meghibásodott alaplapon, amikor megszólalt a mobiltelefonja.

- A francba - szitkozódott a telefon után tapogatózva a kábelek erdejében. - Itt Jabba.

- Jabba, Midge vagyok.

Jabba földerült. - Kétszer egy este? Még a végén a szájukra vesznek minket.

- Baj van a Kriptóval. - Midge hangja feszült volt. Jabba felvonta a szemöldökét. - Azt hittem, ezen már túl vagyunk. Nem emlékszik?

- Áramellátási probléma.

- Nem vagyok villanyszerelő. Hívja a Karbantartást.

- Sötét a kupola.

- Rémeket lát, Midge. Menjen haza. - Jabba visszamerült az alaprajzba.

- Koromsötét! - sikította a nő.

Jabba sóhajtott és letette a zseblámpát. - Midge, először is, van tartalék energiaellátásuk. Másodsor, Strathmore-nak valamivel jobb rálátása van a Kriptóra, mint nekem innen. Miért nem hívja fel őt?

- Mert ez az ő műve. Titkol valamit.

Jabba a szemét forgatta. - Midge, drágaságom. Én itt most kötésig vagyok a soros kábelekben. Ha randevúzni akar, azonnal abba hagyom a melót. Ha nem, akkor hívja a Karbantartást.

- Jabba, ez most komoly. Érzem.

Érzi? Ennek már a fele sem tréfa - gondolta Jabba. Midge-re rájött az ötperc. - Ha Strathmore nem aggódik, akkor én sem.

- A fenébe is, a Kripto koromfekete!

- Lehet, hogy Strathmore a csillagokat bámulja.

- Jabba! Én nem viccelek!

- Oké, oké - morogta a férfi és föltámaszkodott a könyökére. - Lehet, hogy kiment az egyik generátor. Amint ezzel végeztem, átugrom a Kriptóba és...

- És mi van a tartalék energiával? - pattogott Midge. - Ha kimegy egy generátor, miért nem állnak át tartalék energiára?

- Nem tudom. Strathmore talán dolgoztatja a TRANSLTR-t, és annak kell az energia.

- Akkor miért nem állítja le? Lehet, hogy mégis vírus. Az előbb maga is vírust emlegetett.

- A francba, Midge! - tört ki Jabba. - Én pont azt mondtam magának, hogy nincs vírus a Kriptográfián. Ne legyen már ennyire paranoid.

Hosszú csend volt a vonalban.

- Jaj, Midge - mentegetőzött Jabba. - Hadd magyarázzam meg. - Fojtott volt a hangja. - Mindenekelőtt ott van a Gauntlet, amin semmilyen vírus nem juthat át. Másodszor, ha áramkimaradás van, akkor az hardverprobléma. A vírusok nem az áramellátást támadják, hanem a szoftvert és az adatokat. Akármilyen folyik is a Kriptóban, annak nincs köze vírushoz.

Csönd.

- Midge? Ott van?

Midge fagyosan válaszolt. - Jabba, én csak a munkámat végzem. Nem érdelem meg, hogy leugassanak érte. Amikor felhívom, hogy megkérdezzem, miért tök sötét egy több milliárd dolláros létesítmény, szakszerű választ várok.

- Igenis, asszonyom.

- Megteszi egy egyszerű igen vagy nem. Lehetséges az, hogy a Kripto problémája vírussal kapcsolatos?

- Midge... mondtam már magának...

- Igen vagy nem. Lehet, hogy a TRANSLTR-ba vírus került?

Jabba felsóhajtott. - Nem, Midge. Teljességgel lehetetlen.

- Köszönöm.

Jabba elfojtott egy kuncogást és megpróbálta felderíteni a hangulatot. - Ha csak nem gondolja azt, hogy Strathmore írt egyet magának, és kiiktatta a szűrőimet.

Döbönt hallgatás volt a válasz. Amikor Midge végül megszólalt, kísérteties volt a hangja. - Strathmore ki tudja

iktatni a Gauntletet?!

Jabba sóhajtott. - Csak viccnek szántam, Midge. - De tudta, hogy már elkésett.

Hatvankettedik fejezet

A parancsnok és Susan a lezárt csapóajtó mellett állt, és azon vitatkozott, mi legyen a következő lépés.

- Phil Chartrukian holtan fekszik odalent - érvelt Strathmore.

- Ha segítséget hívunk, pillanatok alatt bolondokháza lesz a Kriptóból.

- Akkor mit javasol? - kérdezte Susan, aki szeretett volna kijutni innen.

Strathmore gondolkozott egy pillanatig. - Ne kérdezze, hogyan történt - mondta a lezárt csapóajtóra nézve. - De úgy tűnik, hogy sikerült azonosítanunk és semlegesítenünk North Dakotát. - Hitetlenkedve csóválta a fejét. - Szerintem ez igen szerencsés fordulat. - Úgy látszott, még mindig nem tud napirendre térni afölött, hogy Hale is részese volt Tankado tervének. - Arra tippelek, hogy Hale valahol a munkaállomásán rejtegeti a belépési kódot... de talán odahaza is van belőle példánya. Akárhogy is, most csapdába ejtettük.

- Akkor miért nem hívjuk a biztonságiakat, hogy jöjjenek érte?

- Még nem - felelte Strathmore. - Ha a rendszerbiztonságiak értesülnek a TRANSLTR végtelen futásáról, akkor egy csomó új problémával kell

szembenéznünk. El akarom tüntetni a Digitális erőd minden nyomát, mielőtt kinyitjuk az ajtókat.

Susan kényszeredetten bólintott. Jó terv volt. Amikor a biztonságiak végül kihozzák Hale-t az alagsorból, és kérdőre vonják Chartrukian halála miatt, valószínűleg azzal fog fenyegetőzni, hogy beszámol a világnak a Digitális erőről. De ha törlik a bizonyítékot - Strathmore eljátszhatja, hogy semmit sem ért. Végtelen futás? Feltörhetetlen algoritmus? De hiszen ez képtelenség! Hale talán nem hallott a Bergofsky-elvről?

- Megvan, mit kell tennünk. - Strathmore nyugodt hangon felvázolta a tervét. - Töröljük Hale levelezését Tankadóval. Töröljük minden nyomát annak, hogy kiiktattam a Gauntletet, Chartrukian rendszerbiztonsági elemzését, a műveleti monitor tárolt adatait, mindent. A Digitális erőd megszűnik létezni. Soha nem is létezett. Eltüntetjük Hale belépési kódját, és imádkozunk, hogy David megtalálja Tankado példányát.

David - gondolta Susan. Mostanáig kiverte a fejéből, hogy az előtte álló feladatokra tudjon összpontosítani.

- Enyém a Rendszerbiztonsági Labor - mondta Strathmore. - A műveleti monitor statisztikái, a mutációs adatok, minden. Magáé a 3-as egység. Törölje Hale e-mailjeit. A Tankadóval folytatott levelezés minden nyomát, bármit, ami a Digitális erődre utal.

- Oké - válaszolta Susan. - Törölöm Hale egész meghajtóját. Újraformázok mindent.

- Ne! - közölte határozottan Strathmore. - Ne tegyen ilyet. Nagyon valószínű, hogy Hale ott tartja a belépési kódot.

Látni akarom.

Susan megütközött. - Látni akarja a belépési kódot? Én azt gondoltam, hogy a cél a belépési kód megsemmisítése!

- Úgy van. De akarok belőle egy példányt. Fel akarom törni azt az átkozott fájlt, hogy megnézzem magamnak Tankado programját.

Susan is osztozott Strathmore kíváncsiságában, de az ösztöne azt súgta, hogy nem okos dolog megnézni a Digitális erőd algoritmusát, akármilyen érdekes is. Pillanatnyilag a végzetes program biztonságosan pihen a kódolt széfjében - így teljesen ártalmatlan. Ám amint dekódolják... - Parancsnok úr, nem lenne jobb, ha...

- Látni akarom azt a kulcsot - közölte Strathmore.

Susannak el kellett ismernie, hogy amióta csak értesült a Digitális erődről, őt is hajtotta a tudományos érdeklődés: szerette volna tudni, hogyan sikerült Tankadónak megírnia.

Már a pusztá léte is ellentmondott a kriptográfia legalapvetőbb törvényeinek. Susan a parancsnok szeme közé nézett. - Azonnal törölni fogja az algoritmust, miután megvizsgáltuk?

- Nyomtalanul.

Susan a homlokát ráncolta. Tudta, hogy Hale kulcsának megtalálása nem megy egyik pillanatról a másikra. Azonosítani egy véletlenszerű kódot a 3-as egység egyik merevlemezen olyan volt, mint egy elkallódott zoknit keresni egy Texas méretű hálószobában. A számítógépes keresés csak akkor működik, ha tudjuk, mit keresünk; ez a belépési kód azonban véletlenszerű. Ám szerencsére - mivel a Kriptográfián elég sok véletlenszámossal dolgoztak

- Susan és néhány munkatársa kifejlesztett egy komplex eljárást: az úgynevezett nonkonform keresést. Lényegében azt kérték a számítógéptől, hogy tanulmányozzon át minden karakterláncot a merevlemezen, vesse össze őket egy hatalmas szótárral, és jelenítse meg azokat a karakterláncokat, amelyek értelmetlenek vagy véletlenszerűnek tűnnek. Kényes feladat volt folyamatosan finomítani a paramétereket, de nem lehetetlen.

Susan tudta, hogy ő a logikus választás a belépési kód megkeresésére. Sóhajtott, és azt remélte, hogy nem fogja megbánni. - Ha minden jól megy, fél óra alatt végzek.

- Akkor lássunk munkához - mondta Strathmore, és Susan vállára téve a kezét a 3-as egység felé irányította a sötétben.

Fejük felett a csillagokkal teleszórt eget látták az üvegkupolán át. Susan azon tűnődött, vajon David is ugyanezeket a csillagokat látja-e Sevillában.

A 3-as egység nehéz üvegajtájához közeledve Strathmore szitkozódni kezdett a bajusza alatt. A 3-as egység kódbillentyűzete nem világított, és nem működött az ajtó.

- A francba - mondta Strathmore. - Erről megfeledkeztem.

A parancsnok megvizsgálta a tolóajtó két szárnyát. Aztán erősen az üvegnek nyomta a tenyerét. Hajladozva megpróbálta elcsúsztatni a szárnyakat. De izzadt tenyere lecsúszott az üvegről. Megtörölte kezét a nadrágjában, és újra próbálkozott. Ezúttal sikerült egy kis rést nyitnia.

Susan a haladást látva csatlakozott Strathmore-hoz, és most már ketten tolták. Kétcentis rés támadt az

ajtószárnyak között. Egy pillanatig sikerült megtartaniuk, de túl nagy volt a nyomás. Az ajtó ismét bezárult.

- Tartsa - mondta Susan, és beállt Strathmore elé. - Oké, most próbáljuk újra.

Nekifeszültek. Az ajtó ismét kinyílt két centire. Halvány kékes fény szűrődött ki a 3-as egységből: a munkaállomások még működtek. Mivel kulcsfontosságuk volt a TRANSLTR irányításában, ezek is kaptak a tartalék energiából.

Susan lábujjhegyre állt Ferragamo cipőjében, és még jobban nekiveselkedett. Az ajtó megindult. Strathmore testhelyzetet változtatott, hogy nagyobb erőt fejthessen ki. A bal ajtószárnyra tapasztotta a tenyerét, és oldalra dőlve próbálta elhúzni. Susan a jobb szárnyal tette ugyanezt. Lassan, nehézkesen távolodott egymástól a két szárny. Most már vagy harminc centi volt köztük a távolság.

- El ne engedje - mondta Strathmore zihálva az erőfeszítéstől. - Na még egy kicsit!

Susan most úgy helyezkedett, hogy beszoríthassa a vállát a részbe. Ezúttal jobb szögből próbálkozhatott. Az ajtószárnyak keményen ellenálltak.

Mielőtt Strathmore megakadályozhatta volna, Susan beprézelte karcsú testét a részbe. Strathmore tiltakozott, de Susan mindenre el volt szánva. Ki akart jutni a Kriptóról, és elég jól ismerte Strathmore-t ahhoz, hogy tudja, addig nem mehet el, amíg meg nem találja Hale belépési kódját.

Beállt az ajtóréssbe, és minden erejével nyomni kezdte. Az ajtószárnyak megindultak. Ám ekkor Susannak váratlanul megcsúszott a keze. A két ajtószárny beszorította.

Strathmore minden erejével küzdött, de túl nagy volt az ellenállás. Abban a pillanatban, ahogy az ajtószárnyak összecsapódtak volna, Susan átpréselte magát és bezuhant a 3-as egységbe.

A parancsnok erőlködött, hogy egy kis rés maradjon az ajtószárnyak között. - Jézusom, Susan. Jól van?

Susan felállt és rendbe hozta magát. - Semmi bajom.

Körülnézett. A 3-as egység elhagyatott volt, csak a monitorok fénye világította meg. A kékes árnyékok kísérteties légkört teremtettek. Visszafordult Strathmore-hoz. A résen át a parancsnok arca sápadtnak és betegesnek tűnt a kékes fényben.

- Susan - mondta. - Adjon nekem húsz percet, hogy töröljem a fájlokat a rendszerbiztonsági laborban. Miután minden nyomot eltüntettem, fölmegeyek a saját terminálomhoz, és leállítom a TRANSLTR-t.

- Helyes - mondta Susan a súlyos ajtószárnyakat nézve. Tudta, hogy amíg a TRANSLTR felemészti a tartalék energiát, ő a 3-as egység foglya marad.

Strathmore elengedte az ajtót, a szárnyak összecsapódtak. Susan az üvegen át figyelte, ahogy a parancsnok eltűnik az előcsarnok sötétjében.

Hatvanharmadik fejezet

Becker újonnan vásárolt Vespa motorkerékpárja az Aeropuerto de Sevilához vezető úton küszködött. Becker ujjpercei kifehéredtek, ahogy a kormányt szorította. Az órája azt mutatta, hogy helyi idő szerint kicsivel múlt 2:00.

Ahogy közeledett a központi terminálhoz, felhajtott a járdára, és leugrott a még mozgó robogóról. A járgány a kövezethez ütdött és megállt. Becker reszkető lábbal rohant át a forgóajtón. Soha többé nem ülök motorra - fogadkozott magában.

A terminál steril látványt nyújtott az éles megvilágításban. Egy padlót súroló takarítótól eltekintve néptelen volt a helyiség. A csarnok tulsó felén éppen bezárni készült az Ibéria Airlines jegyirodája. Becker ezt rossz jelnek tekintette.

Odafutott. - ¿El vuelo a los Estados Unidos? Az Egyesült Államokba induló gép?

A vonzó andalúziai nő a pult mögött ránézett, és bocsánatkérően mosolygott. - Acaba de salir. Éppen csak lekéste. - Szavai hosszan visszhangzottak Becker fülében. Lekéstem. Beckernek megroskadtt a válla. - Volt standby jegy a járatra?

- Rengeteg - mosolygott a nő. - Csaknem üres volt a gép. De holnap reggel 8-kor is...

- Tudnom kell, hogy egy barátom elérte-e a gépet. Standby jegye volt.

A nő fölvolta a szemöldökét. - Sajnálom, uram. Számos standby utasunk volt ma, de a személyes adatok védelme nem teszi lehetővé...

- Nagyon fontos - erősködött Becker. - Csak annyit szeretnék tudni, hogy elérte-e a járatot. Ez minden.

A nő együtt érzően bólintott. - Szerelmi civakodás?

Becker gondolkozott egy pillanatig. Aztán hamiskásan elmosolyodott. - Anyyira látszik?

A nő rákacsintott. - Hogy hívják a lányt?

- Megan - válaszolta Becker bánatosan.

Az ügyintéző mosolygott. - Van családneve is a barátnőjének?

Becker lassan kifújta a levegőt. Igen, de én nem tudom! - Tulajdonképpen ez egy nagyon bonyolult helyzet. Azt mondta, hogy a gép csaknem üres volt. Esetleg meg tudná...

- Családnév nélkül tényleg nem segíthetek.

- Valójában nem... - Becker itt elakadt, mert új ötlete támadt. - Itt volt egész éjjel? A nő bólintott. - Héttől hétig vagyon.

- Akkor talán látta őt. Fiatal lány. Úgy tizenöt vagy tizenhat éves lehet. A haja... - Mielőtt kimondta volna a szavakat, Becker már tudta, hogy nagyot hibázott.

Az ügyintéző szeme összeszűkülött. - Tizenöt éves a szerelme?

- Nem! - tiltakozott Becker. - Úgy értem... - A francba. - Segítsen már nekem, nagyon fontos.

- Sajnálom - mondta a nő fagyosan.

- Nem úgy van, ahogy gondolja. Ha megtenné...

- Jó éjszakát, uram. - A nő lerántotta a fémredőnyt a pult előtt, és eltűnt egy hátsó szobában.

Becker felnyögött és a plafonra nézett. Nyugalom, David. Csak nyugodtan. Végigpásztázott a nyitott csarnokon. Semmi. Ezek szerint eladta a gyűrűt és elrepült. Odament a takarítóhoz. - ¿Has visto a una nina? - kiáltotta túl a takarítógép hangját. - Nem látott itt egy lányt?

Az öregember lehajolt és kikapcsolta a masinát. - Eh?

- Una nina - ismételte meg Becker. - Pelo rojo, azul, y blanco. Piros, fehér, kék hajjal.

A takarító nevetett. - Qué fea. Csúnya lehetett. - Megrázta a fejét, és folytatta a munkáját.

David Becker megállt a néptelen reptéri csarnok közepén, és azon töprengett, mihez fogjon most. Ez az este kész tévedések vígjátéka volt. Strathmore szavai zakatoltak a fejében: ne telefonáljon, amíg meg nem találja a gyűrűt. Szörnyű kimerültséget érzett. Ha Megan eladta a gyűrűt és felült a gépre, kideríthetetlen, hogy kinél van most. Becker lehunyta a szemét, és megpróbált koncentrálni. Mi legyen a következő lépés? Úgy döntött, hogy ad magának egy kis haladékot a döntésre. Először is, rég itt volt az ideje, hogy felkeresse a mosdót.

Hatvannegyedik fejezet

Susan egyedül állt a gyéren megvilágított 3-as egység csendjében. A rá váró feladat egyszerű volt: bejutni Hale gépébe, azonosítani a kulcsot, azután törölni a Tankadóval folytatott levelezését. A Digitális erődnek nyoma sem marad.

Susan kezdeti félelmei a kulcs elmentésével és a Digitális erőd dekódolásával kapcsolatban most újra feltámadtak. Rossz érzés volt arra gondolni, hogy kísértik a sorsot. Eddig még szerencsével jártak: North Dakota csodával határos módon éppen az orruk előtt bukkant fel, és esett csapdába. Már csak egy megválaszolendő kérdés maradt:

David, akinek meg kell találnia a másik belépési kódot. Susan bízott benne, hogy sikerült haladást elérnie.

Miközben a 3-as egység túlsó végébe tartott, Susan mindent megtett, hogy tiszta legyen a feje. Furcsa volt, hogy milyen kényelmetlenül érzi magát ezen a jól ismert helyen. Most minden idegennek tűnt a sötét 3-as egységben. De volt még valami más is. Susan egy pillanatra megtorpant és visszanézett a működésképtelen ajtóra. Nem volt menekvés. Húsz perc - gondolta.

Ahogy megközelítette Hale terminálját, furcsa pézsmailat ütötte meg az orrát - határozottan nem illett a 3-as egységhez. Felmerült benne a lehetőség, hogy talán baj van a deionizálóval. Az illat valahonnan ismerősnek tűnt, és ideges borzongást keltett benne. Hale-t juttatta eszébe, aki foglyul esett egy hatalmas, gőzölgő cellában. Lehet, hogy felgyújtott valamit? Fölnézett a szellőzőkre és beleszagolt a levegőbe. De az illat mintha a közelből jött volna.

Susan a teakonyha rácsos ajtajára pillantott. És abban a másodpercben felismerte az illatot. Kölni... és verejték.

Susan ösztönösen hátrahőkölt; felkészületlen volt arra, amit látott. A teakonyha rácsain át két szem meredt rá. Csak egy másodpercbe tellett, hogy felfogja a borzalmas igazságot. Greg Hale nem esett csapdába az alagsorban - itt van a 3-as egységben! Felosont, még mielőtt Strathmore bezárta volna a csapóajtót. És elég erős volt ahhoz, hogy egyedül is megbirkózzon a tolóajtóval.

Susan egyszer hallotta, hogy a páni rémület megbéníthatja az embert - de most megtudta, hogy ez csak legenda. Ugyanabban a pillanatban, amikor az agya feldolgozta a

történeteket, már mozgásba is lendült a teste - hátrafelé botladozott a sötétben, és csak egyre tudott gondolni: menekülni!

Egy másodperc törtrésze sem telt el, amikor meghallotta a csattanást. Hale, aki addig csöndben ült a tűzhelyen, faltörő kosként lökte előre a két lábát. A teakonyha ajtaja kiszakadt eresztékeiből. Hale bevetette magát a szobába, és hosszú, dübörgő léptekkel Susan nyomába eredt.

Susan nekiütközött egy lámpának a háta mögött, amikor megpróbált kitérni a rá támadó Hale elől. Hale minden erőfeszítés nélkül egyre közelebb jutott Susanhoz.

Amikor a jobb karjával hátulról elkapta Susan derekát, mintha egy acélrúd tartotta volna fogva. Csak tátogni tudott kínjában, ahogy kiszorította a levegőt a tüdejéből. Bicepszét belenyomta Susan bordái közé.

Susan vadul tekergett, megpróbált ellenállni. Valahogy sikerült porcot érnie a könyökével. Hale szorítása enyhült, fájó orrához kapta a kezét. Hale térdre esett, és a tenyerébe temette az arcát.

- Azt a jó... - sikoltotta kínjában.

Susan nekiesett az ajtónak, hiábavalóan imádkozva azért, hogy Strathmore abban a minutában állítsa vissza az áramellátást, és az ajtó feltáruljon. Ehelyett csak kétségbeesetten dörömbölt az üvegen.

Hale már megint közeledett; csupa vér volt az orra. Egy pillanat alatt összenyalábolta Susant - az egyik karjával a bal mellét szorította le, a másikkal a hasát. Elrántotta Susant az ajtótól.

Susan sikoltott és kinyújtott kezével hadonászva

megpróbálta leállítani.

Hale hátrafelé húzta, az övcsatja belevágott Susan gerincébe. Nem tudta elhinni, hogy ekkora erő van benne. Végigvonszolta őt a szőnyegen; Susan elveszítette a cipőjét. Aztán Hale egyetlen pillanat alatt fölemelte és kiterítette a padlón a munkaállomása mellett.

Susan a hátán feküdt, a szoknyája felgyűrődött a dereka körül. Blúzának felső gombja leszakadt, mellkasa zihálva süllyedt és emelkedett a kékes fényben. Rettegve nézte, ahogy Hale lovagló ülésben rátelepszik, szabályosan a földhöz szegezve Susan testét. Nem tudta megfejtetni, mit fejez ki a tekintete. Mintha félelmet látott volna a szemében. Vagy harag volt? Susant újabb rémület szorongatta.

Hale keményen ült rajta és jeges pillantással nézett le rá. Susan agyán egyszerre rohant át mindaz, amit az önvédelemről tudott. Megpróbált küzdeni, de a teste nem reagált. Meg volt bénítva. Becsukta a szemét.

Édes istenem, ne!

Hatvanötödik fejezet

Brinkerhoff fel-alá járkált Midge irodájában. - Senki nem iktathatja ki a Gauntletet. Ez lehetetlen!

- Tévedés - vágott vissza a nő. - Épp most beszéltem Jabbával. Azt mondta, hogy tavaly beépített egy kapcsolót, amivel meg lehet kerülni.

A személyi asszisztens kételkedve nézett rá. - Soha nem hallottam róla.

- Ahogy más sem. Fű alatt csinálták.

- Midge - próbált érvelni Brinkerhoff-, Jabba hajthatatlan, ha a biztonságról van szó! Soha nem adna módot arra, hogy kiiktassák...

- Strathmore megcsináltatta vele - szakította félbe Midge. Brinkerhoff szinte hallani vélte, hogy kattog Midge agya.

- Emlékszik arra - kérdezte a nő -, amikor tavaly Strathmore egy kaliforniai antiszemita terroristahálózatról gyűjtött adatokat?

Brinkerhoff bólintott. Ez volt Strathmore egyik legnagyobb fegyverténye. A TRANSLTR segítségével megfejtett egy elfogott kódot, és leleplezte egy bombamerénylet tervét egy Los Angeles-i zsidó iskola ellen. Mindössze tizenkét perccel a bomba felrobbantása előtt törte fel a terroristák üzenetét, és néhány gyors telefonhívással sikerült megmentenie háromszáz gyereket.

- Akkor ezt figyelje - mondta Midge. - Jabba elmondta, hogy Strathmore a robbanás előtt hat órával fogta el a terroristák üzenetét.

Brinkerhoffnak leesett az álla. - De... de akkor miért várt...

- Mert a TRANSLTR visszautasította a feltörendő fájlt. Hiába próbálkozott, a Gauntlet mindig letiltotta. Valami új nyilvános kulcsú algoritmussal volt kódolva, amilyennel a szűrők még nem találkoztak, és Jabbának csaknem hat órájába került az átállításuk.

Brinkerhoffon látszott, hogy meg van döbbenve.

- Strathmore őrjöngött. És beépítetett Jabbával egy Gauntletet kiiktató kapcsolót arra az esetre, ha ez még egyszer megtörténne.

- Jézusom - hápogott Brinkerhoff. - Fogalmam sem volt

róla. - Aztán összeszűkült a szeme. - Végül is mire akar kilyukadni?

- Az a véleményem, hogy Strathmore ma használta azt a kapcsolót... hogy bevigyen egy fájl, amit a Gauntlet visszalökött.

- Na és? Erre való az a kapcsoló, nemde? Midge megrázta a fejét. - Nem akkor, ha a kérdéses fájl egy vírus.

Brinkerhoff felpattant. - Egy vírus? Ki beszél itt egyáltalán vírusról?

- Ez az egyetlen magyarázat. Jabba elmondta, hogy csakis egy vírus lehet az, ami ilyen sokáig dolgoztatja a TRANSLTR-t, vagyis...

- Várjon egy percet! - állította le Brinkerhoff. - Nem azt mondta Strathmore, hogy minden rendben van?!

- Hazudik.

Brinkerhoff puff lett. - Azt akarja mondani, hogy Strathmore szándékosan vitte be a vírust a TRANSLTR-ba?

- Nem - csattant fel Midge. - Nem hiszem, hogy tudott a vírusról. Szerintem átejtették.

Brinkerhoffnak elakadt a szava. Midge Milkent nem lehetett megállítani.

- Ez sok mindent megmagyaráz - folytatta a nő. - Például megmagyarázza, hogy mit csinál odabent egész éjjel.

- Vírusokat visz be a saját számítógépébe?

- Nem - válaszolta bosszúsan Midge. - Megpróbálja elleplezni a hibáját! És most nem tudja leállítani a TRANSLTR-t, ezért kénytelen volt tartalék energiára állni, mert a vírus lekötötte a processzorokat!

Brinkerhoff a szemét meregette. Midge-re máskor is rájött

már a bolondóra, de ennyire még soha. Megpróbálta lecsillapítani. - Jabba mintha nem aggódna túlságosan.

- Jabba hülye - sziszegte a nő.

Brinkerhoff meglepettnek tűnt. Jabbát még soha senki nem nevezte hülyének - kövér disznónak talán igen, de hülyének nem. - Maga jobban bízik a női megérzésében, mint Jabba védelmi programírói szakértelmében?

Midge szúrós szemmel nézett rá.

Brinkerhoff megadóan emelte föl a kezét. - Ne is törődjön velem. Visszavonom. - Nem kellett őt kétszer figyelmeztetni Midge kétségbevonhatatlan képességére, amellyel megérezte a veszélyt. - Midge - könyörgött -, tudom, hogy gyűlöli Strathmore-t, de...

- Ennek semmi köze Strathmore-hoz! - Midge túl volt pörögve. - Először is azt kell kiderítenünk, hogy Strathmore valóban kiiktatta-e a Gauntletet. Aztán fel kell hívnunk az igazgatót.

- Remek. - Brinkerhoff felnyögött. - Tehát felhívom Strathmore-t és megkérem, hogy juttasson el nekünk egy aláírt nyilatkozatot.

- Nem - válaszolta a nő, nem reagálva a gúnnyra. - Strathmore ma már egyszer hazudott nekünk. - Midge farkasszemet nézett a férfival. - Van kulcsa Fontaine irodájához?

- Természetesen. A személyi asszisztense vagyok.

- Szükségem lesz rá.

Brinkerhoff hitetlenkedve bámult rá. - Midge, nincs az az isten, hogy beengedjem magát Fontaine irodájába.

- Kénytelen lesz - jelentette ki a nő. Majd megfordult és

dolgozni kezdett a Nagy Testvér billentyűzetén. - Lekérem a TRANSLTR ütemezett feladatainak listáját. Ha Strathmore manuálisan kiiktatta a Gauntletet, akkor az rajta lesz a listán.

- De minek kell ehhez Fontaine irodája?

Midge visszafordult és rámeredt. - A feladatütemező csak Fontaine nyomtatóján érhető el. Ezt maga is tudja!

- Pontosan azért, mert ez titkos információ, Midge!

- De most vészhelyzet van! Látnom kell azt a listát.

Brinkerhoff Midge vállára tette a kezét. - Midge, kérem, nyugodjon meg. Tudja, hogy én nem...

A nő felhorkant és visszafordult a billentyűzethez. - Kinyomtatom a feladatlistát. Bemegyek, magamhoz veszem és kijövök. Most pedig adja ide a kulcsot.

- Midge...

A nő befejezte a gépelést és visszafordult Brinkerhoffhoz. - Chad, a gép harminc másodperc alatt kinyomtatja a jelentést. Állapodjunk meg. Maga átadja nekem a kulcsot. Ha Strathmore kiiktatta a szűrőket, hívjuk a biztonságiakat. Ha tévedtem, hazamegyek, és maga tetőtől talpig bekenheti lekvárral Carmen Huertát. - Midge gonosz tekintetet vetett rá és kinyújtotta a kezét a kulcsért. - Várom. Brinkerhoff felnyögött, és századszor is megbánta, hogy visszahívta ellenőrizni a Kripto jelentését. A nő kinyújtott kezét nézte. - Titkosított információkról van szó, az igazgató szobájából. Van fogalma arról, hogy mit kapunk, ha lebukunk?

- Az igazgató Dél-Amerikában van.

- Sajnálom. Egyszerűen nem tehetem. - Brinkerhoff

összefonta a karját és kivonult az irodából.

Midge villámló tekintettel nézett utána. - De még mennyire hogy teheted - suttogta. Aztán visszafordult a Nagy Testvérhez, és lehívta a videoarchívumot.

Midge majd csak megnyugszik - mondta magának Brinkerhoff, miközben letelepedett az íróasztalához, és folytatta a jelentések tanulmányozását. Igazán nem várhatják el tőle, hogy átadja az igazgató kulcsait, valahányszor Midge-en kitör a paranoia.

Éppen hozzákezdett a COMSEC leállításainak ellenőrzéséhez, amikor a szomszéd szobából jövő hangok félbeszakították a gondolatait. Abbahagyta a munkát, és az ajtóhoz ment.

A központi helyiség sötét volt - csak Midge félig nyitott ajtaja mögül szűrődött ki egy halvány, szürke fénycsík. Brinkerhoff hallgatózott. A hangok nem szűntek meg. Izgalomról árulkodtak. - Midge?

Semmi válasz.

Brinkerhoff átvágott a sötét helyiségen Midge irodája felé. A hangok valahogy ismerősnek tetszettek. Belökte az ajtót. A szoba üres volt. Midge nem ült a helyén. A hangok felülről jöttek. Brinkerhoff fölnézett a videomonitorokra, és azonnal rosszul lett. Ugyanaz a kép látszott mind a tizenkét képernyőn - akár valami perverz koreográfiájú balett. Brinkerhoff belekapaszkodott Midge székének támlájába, és elborzadva nézte.

- Chad? - szólalt meg egy hang a háta mögül.

Brinkerhoff sarkon fordult és hunyorogva nézett a

sötétségbe. Midge szemben állt vele a központi helyiség recepciós részében, az igazgatói iroda szárnyas ajtaja előtt. Tartotta a tenyerét. - Ide a kulcsot, Chad.

Brinkerhoff elvörösödött. Visszafordult a monitorokhoz. Megpróbálta kizárni az agyából a feje fölött villódzó képeket, de mindhiába. Saját magát látta mindenütt, amint nyögdecselve a gyönyörtől, mohón nyalogatja Carmen Huerta apró, mézzel bekent kebleit.

Hatvanhatodik fejezet

Becker keresztülvágott a mosdókhoz vezető előtéren, ám a CABALLEROS feliratú ajtót egy narancssárga oszlop torlaszolta el, mellette egy takarítókosci, megrakva tisztítószerrel és felmosórongyokkal. Megnézte a szomszédos ajtót: DAMAS. Odasietett, és hangosan bekopogott.

- ¿Hola? - szólt be, résnyire megnyitva a női mosdó ajtaját.

- ¿Con permiso?

Csönd.

Becker belépett.

Tipikus spanyol nyilvános vécében találta magát - szabályos négyzet alakú, fehér csempés, a mennyezeten egy szál villanykörte. Szokás szerint egy fülke és egy piszoár volt odabent. Hogy használták-e valaha is a piszoárt a női mosdóban, az nem számított - a beszerelésük megspórolta az építetőnek a második fülkét.

Becker undorral nézett végig a helyiségen. Koszos volt. Az eldugult mosdóban barnás víz lötyögött. Mindenütt eldobált

piszkos papírtörülközők. A padlón állt a víz. Az öreg elektromos kézzsárító a falon tele zöldes ujjnyomokkal.

Becker a tükör elé állt, és nagyot sóhajtott. A máskor élénken csillogó tekintete most zavarosnak tűnt. Mióta is bolyongok itt - tűnődött. Elhagyta az időérzéke. Megszokásból a gallérja alá igazította a nyakkendőjén a Windsor-csomót. Aztán a háta mögötti piszoárhoz lépett.

A piszoár előtt állva azon járt az esze, vajon hazament-e már Susan. Egyáltalán hová mehetett? Csak nem ment el a Smoky-hegységbe nélkülem?

- Hé! - szólalt meg egy mérges női hang a háta mögül.

Becker összerezett. - Én... én... - dadogta, és gyorsan felrántotta a cipzárját. - Bocsánat... én...

Becker szembefordult az ajtón belépő lánnyal. Tiptop fiatal lány volt, mintha a Tini magazin címlapjáról lépett volna le. Konzervatív rakott szoknyát és ujjatlan fehér blúzt viselt. A kezében piros L. L. Bean bőrrönd. Szőke haja frissen mosva és szárítva.

- Elnézést kérek - mondta Becker az övcsatjával ügyetlenkedve. - A férfimosdó ugyanis... mindegy... már itt sem vagyok.

- Hülye faszfej!

Becker elképedt. A mocskos szavak nem illettek egy fiatal lány szájába - mintha szennyvizet öntenének egy kristálykancsóba. De ahogy Becker közelebbről is megnézte, látta, hogy korántsem olyan rendes, ahogy elsőre feltételezte. A szeme püffedt volt és vérekes, a bal karja feldagadt. A vörös duzzanat alatt kékre színeződött a bőre.

Jézusom - gondolta Becker. Intravénás kábítószer. Ki gondolta volna?

- Kifelé! - üvöltötte a lány. - Takarodjon innen!

Becker egyszerre megfeledkezett a gyűrűről, az NSA-ról, mindenről. Teljes szívével szánta a fiatal lányt. A szülei valószínűleg valami előkészítő iskolába küldték ide egy VISA kártyával - és az lett a vége, hogy éjnek évadján drogot nyom fel magának egy vécében.

- Jól van? - kérdezte az ajtó felé hátrálva.

- Remekül. - A lány hangja fölényes volt. - Eltűnne végre?

Becker megfordult, hogy távozzon. Vetett még egy utolsó sajnálkozó pillantást a lány karjára. Nem tehetsz érte semmit, David. Hagyd a fenébe.

- Ki innen! - visította a lány.

Becker bólintott. Szomorú mosollyal nyitotta ki az ajtót. - Vigyázzon magára.

Hatvanhetedik fejezet

- Susan? - lihegett Hale az arcába.

Lovagló ülésben, teljes súlyával Susanra nehezedett. A farcsigolyája fájdalmasan nyomta a lány szeméremcsontját a szoknya vékony szövetén keresztül. Az orrából Susanra csöpögött a vére. Susan attól félt, hogy mindjárt elhányja magát. Hale a mellkasára tette a kezét.

Susan nem érzett semmit. Hozzám ér egyáltalán? Egy másodpercébe tellett, mire felfogta, mit csinál Hale: begombolta szétnyílt blúzában a felső gombot.

- Susan - lihegte Hale elfulladva. - Ki kell juttatnia innen.

Susan el volt kábulva. Nem értett semmit.

- Susan, segítenie kell nekem! Strathmore megölte Chartrukiant! Láttam!

Susan nehezen fogta fel a szavak jelentését. Strathmore megölte Chartrukiant? Hale-nek nyilvánvalóan fogalma sincs róla, hogy Susan látta őt odalent.

- Strathmore tudja, hogy megláttam! - hadarta Hale. - Engem is meg fog ölni!

Ha Susan lélegzetét nem akasztja el a félelem, Hale arcába nevetett volna. Ráismert az egykori tengerészgyalogos „oszd meg és uralkodj” taktikájára. Találj ki hazugságokat, uszítsd egymásra az ellenségeidet.

- Igazat beszélek! - kiabálta Hale. - Segítséget kell kérnünk! Azt hiszem, hogy mindketten veszélyben vagyunk.

Susan nem hitte egy szavát sem.

Hale izmos lábába görcs állt, és kissé megemelkedett, hogy testhelyzetet változtasson. Kinyitotta a száját, de nem volt alkalma elmondani, amit akart.

Ahogy Hale teste felemelkedett, Susan érezte, hogy helyreáll a vérkeringés a lábában. Még mielőtt végiggondolhatta volna, mit tesz, ösztönös reflexmozdulattal erősen belerúgott a bal lábával Hale ágyékába. Érezte, ahogy a térdkalácsa nekicsapódik a herezacskók puha szövetének.

Hale felnyüstített kínjában, és azon nyomban harcképtelenné vált. A földön fetrengve markolászta az ágyékát. Susan kitornászta magát a férfi holt súlya alól. Az ajtó felé botladozott, bár tudta, hogy úgysem lesz elég ereje kifeszíteni.

A másodperc törtrésze alatt született meg benne az elhatározás: megállt a nagy juharfa tárgyalóasztal mögött, és megvetette lábát a szőnyegen. Szerencsére az asztallábakon görgők voltak. Maga előtt tolvá az asztalt, minden erejét beleadva lendült előre az ívelt üvegfal felé. A görgőkön könnyedén gurult az asztal. A 3-as egység közepére érve Susan felgyorsított.

Ötlépésnyire az üvegfaltól nekiveselkedett, és ellökte az asztalt. Aztán félreugrott és eltakarta a szemét. Recsegő hang hallatszott, majd az üveg millió szilánkra robbant szét. Megépülése óta első ízben a Kriptográfia zaja beáradt a 3-as egységbe.

Susan kinyitotta a szemét. A szabálytalan lyukon át megpillantotta az asztalt: még mindig forgott. Vad köröket írt le a Kripto sima padlóján, míg bele nem vezett a sötétségbe.

Susan visszabújt Ferragamo cipőjébe, vetett egy utolsó pillantást a még mindig vonagló Hale-re, és az üvegcserepek tengerén át kirohant a Kriptográfia előcsarnokába.

Hatvannyolcadik fejezet

- Nem is volt olyan nehéz, ugye? - kérdezte Midge vigyorogva, miután Brinkerhoff átadta neki Fontaine irodájának kulcsát. Brinkerhoff úgy festett, mint akit megvertek.

- Letörlöm, mielőtt elmegyek - ígérte Midge. - Hacsak nem akarják betenni a feleségével a videogyűjteményükbe.

- Szedje össze azokat a rohadt nyomtatványokat - vágta oda a személyi titkár. - Aztán húzzon ki onnan!

- Si, señor - felelte Midge erős Puerto Ricó-i akcentussal. A férfit kacsintott, és elindult az igazgatói iroda szárnyas ajtaja felé.

Leland Fontaine irodája semmiben sem hasonlított az igazgatóság többi helyiségére. Itt nem voltak festmények, sem párnás székek, sehol egy fikusz vagy egy antik óra. Mindent a hatékonyságnak rendeltek alá. Az üveglapos íróasztal és a fekete bőrfotel közvetlenül a hatalmas panorámaablak előtt állt. A sarokban három iratszekrény, mellettük egy kisasztal egy presszógéppel. A hold magasan állt Fort Meade fölött, az ablakon beszűrődő lágy fénye éles kontrasztot alkotott a berendezés szigorával.

Mi a francot csinálók - tűnődött Brinkerhoff.

Midge odamasírozott a nyomtatóhoz és kiemelte a feladatlistát. Hunyorgott a sötétben. - Nem látom az adatokat - panaszkodott. - Kapcsolja fel a villanyt, Chad.

- Majd elolvassa idekint. Jöjjön már.

De Midge láthatólag ki akarta élvezni a helyzetet, játszott Brinkerhoff-fal: odament az ablakhoz és úgy tartotta a papírt, hogy jobban lásson.

- Midge...

A nő nyugodtan olvasott tovább.

Brinkerhoff idegesen toporgott az ajtóban. - Midge... jöjjön már. Ez itt az igazgató privát szobája.

- Itt lesz valahol - mormolta a nő az ívet tanulmányozva. - Tudom, hogy Strathmore kiiktatta a Gauntletet. - Midge közelebb lépett az ablakhoz.

Brinkerhoffot lassan kiverte a víz. Midge csak olvasott tovább.

Néhány másodperc múltán felkiáltott: - Tudtam! Strathmore megtette! Tényleg megtette! Az idióta! - Midge diadalmasan lobogtatta a papírt. - Kiiktatta a Gauntlet! Ezt nézze meg!

Brinkerhoff bambán meredt rá egy pillanatig, majd beviharzott az igazgatói irodába. Csatlakozott Midge-hez az ablaknál. A nő odamutatott az ív végére.

Brinkerhoff hitetlenkedve olvasta. - Mi a fene...

A nyomtatvány az utóbbi harminchat órában a TRANSLTR-ba bevitt fájlokat tartalmazta. Minden egyes fájl után ott állt a Gauntlet négyjegyű kódja. Viszont az utolsó fájl mellett nem szerepelt ez az igazoló kód. Csak annyi állt ott: KÉZI ÚTON KIIKTATVA.

Jézusom - gondolta Brinkerhoff - Midge megint beletrafált.

- Az idióta! - hörögte feldúltan Midge. - Ezt nézze meg! A Gauntlet kétszer is visszautasította! Mutációs karakterláncok! És Strathmore mégis kiiktatta a szűrőket! Mi a fenét képzel ez?

Brinkerhoff érezte, hogy elgyengül a lába. Azon tűnődött, miért van mindig igaza Midge-nek. Egyikük sem vette észre a hátuk mögött az ablakra vetülő árnyéket. Erőteljes figura állt meg Fontaine irodájának nyitott ajtajában.

- Jesszus! - hápogta Brinkerhoff. - Gondolja, hogy vírust kaptunk? Midge felsóhajtott. - Nem lehet más.

- Akkor sem a maguk dolga! - mennydörögte egy mély hang a hátuk mögül.

Midge beleverte fejét az ablakba. Brinkerhoff a hang felé

fordulva nekiesett az igazgató székének. Azonnal ráismert a sziluettre.

- Igazgató úr! - hebegte Brinkerhoff. Kinyújtott kézzel indult el feléje. - Isten hozta itthon, uram. A nagy ember tudomást sem vett róla.

- A... azt hittem... - dadogta Brinkerhoff visszahúzva a kezét.

- Azt hittem, hogy Dél-Amerikában van.

Leland Fontaine villámló szemmel nézett a beosztottjára. -

Ott voltam... most pedig itt vagyok.

Hatvankilencedik fejezet

- Hé, miszter!

Becker a nyilvános telefonok felé tartott az előtérben. Most megállt és visszafordult. Azt a lányt pillantotta meg a háta mögött, akit meglepett a mosdóban. A lány integetett neki, hogy álljon meg. - Várjon, miszter!

Mit akar ez - nyögött fel Becker. - Be akar perelni magánlaksértésért?

A lány maga után húzta a bőrröndjét. Amikor Becker mellé ért, széles mosolyt villantott rá. - Elnézést, hogy úgy kiabáltam magával. De megijesztett.

- Semmi gond - biztosította Becker, némiképp értetlenül. - Én tévedtem rossz helyre.

- Talán örültségnek hangzik - mondta a lány véreres szemét méregetve -, de nem tenné meg, hogy kölcsönad nekem valamennyi pénzt?

Becker hitetlenkedve bámult rá. - Mire adjak pénzt? - kérdezte. Én ugyan nem fogom finanszírozni a drogodat, ha

arra gondolsz.

- Megpróbálok hazajutni - felelte a szöszi. - Tudna segíteni?

- Lekéste a gépét?

A lány bólintott. - Elvesztettem a jegyemet És nem engedtek fölszállni. Olyan hülyék tudnak lenni a légitársaságok. És nincs pénzem, hogy új jegyet vásároljak.

- Hol vannak a szülei? - érdeklődött Becker.

- Az Államokban.

- Nem tudja elérni őket?

- Nem. Már próbáltam. Gondolom, egy barátjuk jachtján víkendeznek.

Becker felmérte a lány drága ruháit. - Nincsen hitelkártyája?

- De van, csak a papám letiltotta. Azt hiszi, hogy drogozok.

- És drogozik? - kérdezte Becker halál komolyan, a lány dagadt karját vizsgálva.

A lány felháborodottan meredt rá. - Természetesen nem! - Ártatlan képpel nézett Beckerre, akinek hirtelen olyan érzése támadt, hogy őt itt palira veszik.

- Ugyan már - mondta a lány. - Maga gazdag pasasnak tűnik. Nem dobna meg némi pénzmaggal, hogy hazamehessek? Otthonról majd visszaküldöm magának.

Becker úgy vélte, hogy a lánynak adott pénz úgymint valami drogdíler zsebébe vándorolna Trianában. - Először is - mondta -, nem vagyok gazdag pasas. Tanár vagyok. De hallgasson ide... - Most pedig leleplezem a színjátékodat. - Mi lenne, ha megvenném magának azt a jegyet?

A szöszi mélységes megdöbbenéssel nézett rá. - Megtenné? - hebegte, és a szeme megtelt

reménykedéssel. - Megvenné nekem a hazaútra a jegyem?
El sem hiszi, mennyire hálás vagyok!

Beckernek elakadt a szava. Nyilvánvalóan rosszul ítélte meg a lányt.

A lány Becker köré fonta a karját. - Rohadt egy nyaram volt - hadarta, jóformán könnyek között. -Jaj, nagyon köszönöm!

Ki kell jutnom innen!

Becker csak félszível viszonzta az ölelést. A lány elengedte, Becker pedig újra megnézte a karját.

A lány követte a pillantását a kékes elszíneződésig. - Csúnya, mi?

Becker bólintott. - Mintha azt mondta volna, hogy nem kábítószeresek.

A lány nevetett. - Ez csak filctoll! Félig ledörzsöltem a bőröm, amikor megpróbáltam eltüntetni. Elkenődött a tinta.

Becker közelebről is megnézte. A fluoreszkáló fényben a vörös duzzanat alatt elmosódott betűket látott - szavakat, amelyeket a lány bőrére írtak.

- De... de a szeme - mondta Becker, és ostobának érezte magát. - Véres a szeme.

A lány megint csak nevetett. - Mert sírtam. Mondtam már, hogy lekéstem a gépemet.

Becker újra megnézte a szavakat a karján.

A lány zavartan vont fel a szemöldökét. - Hoppá, még mindig el lehet olvasni?

Becker még közelebb hajolt. Most már ki tudta venni. Az üzenet kristálytishta volt. Ahogy elolvasta a négy elmosódott szót, az utóbbi tizenkét órája rohant el a szeme előtt.

David Becker újra ott látta magát az Alfonso XIII.

hotelszobájában. A hájas német a felsőkarjára mutogat, és azt mondogatja tört angolsággal: FUCK OFF AND DIE. Húzza a vérbe, és dögölj meg.

- Jól van? - kérdezte a lány az elbambult Beckerre nézve.

Becker nem tudta levenni a szemét a karjáról. Szédült. A lány bőrére írott, elmázolódott négy szó roppant egyszerű üzenetet közvetített: FUCK OFF AND DIE.

A szöszi feszengve nézett a karjára. - A barátom írta... jó nagy hülyeség, igaz?

Becker nem talált szavakat. Fock off und die. Alig akarta elhinni. A német nem őt sértegette, hanem segíteni próbált neki. Becker a lány arcára emelte a pillantását. Az előtér fluoreszkáló fényében még látni lehetett a piros, fehér, kék festék nyomait a szőke haján.

- Maga... - dadogta Becker a lány kifúratlan fülére meredve.
- Maga sose viselt fülbevalót, igaz?

A lány különös tekintetet vetett rá. Kihalászott egy apró tárgyat a zsebéből és elé tartotta. Becker elképedve nézte a lány kezében himbálózó koponya fülönfüggőt.

- Klipsz? - hápogta.

- Még szép - válaszolta a lány. - Rohadtul félek a tűktől.

Hetvenedik fejezet

David Becker állt a néptelen csarnokban és érezte, hogy elgyöngülnek a lábai. Nézte az előtte álló lányt, és tudta, hogy véget ért a küldetése. A lány megmosta a haját és átöltözött - talán abban a reményben, hogy így nagyobb esélye lesz eladni a gyűrűt -, de nem jutott fel a New Yorkba

tartó gépre.

Becker megpróbálta megőrizni a nyugalma. Eszelős utazása hamarosan a végére ér. A lány ujjait vizsgálta. Csupaszok voltak. Lenézett a lány cókókjára. Ott van - gondolta. - Ott kell lennie!

Elmosolyodott, alig bírva elrejteni az izgatottságát. - Talán furcsának fogja találni - mondta -, de azt hiszem, van magának valamije, ami kellene nekem.

- Igen? - Látszott, hogy Megan egyszerre elbizonytalanodik.

Becker elővette a tárcáját. - Természetesen örömmel fizetek érte. - Azzal elkezdte leszámolni a bankjegyeket.

Megan figyelte, ahogy a pénzt számolja, és döbbenet eltátotta a száját: nyilvánvalóan félreértette Becker szándékát. Rémmült pillantást vetett a forgóajtó felé... felmérve a távolságot. Ötven méterre lehetett.

- Elegendő pénzt adok arra, hogy megvehesse a visszaútra a jegyet, ha...

- Ne is mondja tovább - tört ki Meganból, miközben mosolyt erőltetett az arcára. - Azt hiszem, pontosan tudom, mi kellene magának. - Lehajolt, és turkálni kezdett a holmija között.

Becker előtt felcsillant a remény. Nála van - mondta magának. - Nála van a gyűrű! Azt nem tudta, hogy az ördögbe találta ki a lány, mi kell neki, de túl fáradt volt ahhoz, hogy ezzel foglalkozzon. Testének valamennyi izma elernyed. Már látta magát, amint átadja a gyűrűt az NSA boldog igazgatóhelyettesének. Aztán ott fekszenek majd Susannal a nagy baldachinos ágyban Stone Manorban, és pótolják az elvesztett időt.

A lány végre megtalálta, amit keresett: a PepperGardot, a gázspray környezetkímélő megfelelőjét, ami cayenne-i bors és chilipaprika hatásos keverékével volt feltöltve. Egyetlen gyors mozdulattal előrelendült, és egyenesen Becker szemébe szórta a csípős keveréket. Aztán felragadta a cókómókját, és az ajtó felé rohant. Amikor visszanézett, David Becker a padlón feküdt, és az arcát eltakarva vonaglott kínjában.

Hetvenegyedik fejezet

Tokugen Numataka rágyújtott a negyedik szivarjára, és tovább rótt a szobáját. Most felkapta a telefont, és leszólt az operátornak.

- Van már hír arról a telefonszámról? - kérdezte, meg sem várva, hogy a nő megszólaljon.

- Még semmi, uram. Kicsit tovább tart, mint gondoltuk... ugyanis egy mobiltelefonról jött a hívás.

Mobiltelefonról - tűnődött Numataka. - Gondolhattam volna. A japán gazdaság nagy szerencséjére az amerikaiak nem tudtak betelni az elektronikus kütyükkel.

- A továbbítóállomás - tette hozzá az operátor - a 202-es körzetben van. De még nincs meg a szám.

- 202-es? Hol van az? - Vajon hol rejtőzik a titokzatos North Dakota az Egyesült Államok hatalmas területén belül?

- Valahol Washington környékén, uram. Numataka felvonta a szemöldökét. - Azonnal hívjon fel, ha megvan a szám.

Hetvenkettedik fejezet

Susan Fletcher a Strathmore irodájába vezető vaslépcső felé botorkált a Kriptográfia sötét előcsarnokában. A parancsnok irodája volt a Hale-től legtávolabbi hely, ahová a bezárt épületben eljuthatott.

Amikor Susan a lépcső aljához ért, látta, hogy nyitva van az ajtó, az elektromos zárat ugyanis működésképtelenné tette az áramhiány. Susan berontott.

- Parancsnok úr! - A szobában csak Strathmore monitorjai adtak némi fényt. - Parancsnok úr! - kiáltotta még egyszer. - Parancsnok úr!

Susannak hirtelen eszébe jutott, hogy a parancsnok a rendszerbiztonsági laborban van. Körözni kezdett az üres irodában; a Hale-lel átélt megpróbáltatások után még mindig fojtogatta a pánik. Ki akart jutni a Kriptográfjáról. Digitális erőd ide vagy oda, eljött a cselekvés ideje - leállítani a TRANSLTR-t, és kimenekülni innen. Szemügyre vette Strathmore bekapcsolt monitorjait, aztán odafutott az íróasztalához. Pötyögni kezdett a billentyűzeten. Le kell állítani a TRANSLTR-t! A feladat most már egyszerű volt, hogy ott ült az erre jogosult terminálnál. Susan lehívta a megfelelő parancsablakot és beírta:

ABORT RUN

Az ujjá egy pillanatig tévovázott az ENTER billentyű fölött.

- Susan! - dörgött rá egy hang az ajtóból. Susan rémülten megfordult, attól tartva, hogy Hale lesz az, de nem ő volt, hanem a parancsnok. Sápadtak és kísértetiesnek tűnt a

derengő fényben. Nehezen lélegzett. - Mi az ördögöt csinál?

- Pa... parancsnok úr! - dadogta Susan. - Hale a 3-as egységben van! Megtámadott!

- Micsoda? Az lehetetlen! Hale be van zárva...

- Nem! Kiszabadult! Azonnal hívnunk kell a biztonságiakat!

Leállítom a TRANSLTR-t! - Susan a billentyűk felé nyúlt.

- MEG NE PRÓBÁLJA! - Strathmore előreleandult, és megragadta Susan kezét.

Susan döbbsenten hőkölt hátra. Rámeredt a parancsnokra, és aznap már másodszor nem akart ráismerni. Susan egyszerre egyedül érezte magát.

Strathmore meglátta a vért Susan blúzán és azonnal megbánta a kirohanását. - Jézusom, Susan.

Susan nem válaszolt.

Strathmore azt kívánta, bárcsak ne rontott volna neki szükségtelenül. Kikészültek az idegei. Túlfeszítette a húrt. Tele volt a feje mindenfélével - olyan dolgokkal, amikről Susan Fletcher-nek nem volt tudomása, amiket Strathmore nem mondott el neki, és most azért imádkozott, hogy soha ne is kelljen.

- Sajnálom - mondta megenyhülten. - Mondja el, mi történt.

Susan elfordult. - Nem számít. Nem az én vérem. Csak juttasson ki innen.

- Megsebesült? - Strathmore a vállára tette a kezét. Susan megrázkódott. Strathmore elvette a kezét és félrenézett. Amikor ismét visszanézett, azt látta, hogy Susan a válla fölött bámul valamire a falon.

- A falon egy kis billentyűzet világított teljes fényel a sötétségben. Strathmore követte Susan pillantását és összevonta a szemöldökét. Azt remélte, hogy Susan nem fogja észrevenni a vezérlőpanelt. A kivilágított billentyűzet Strathmore privát liftjét vezérelte. A parancsnok és magas rangú vendégei ezzel érkeztek a Kriptográfiára, így a munkatársak nem is szereztek tudomást az otlétükről. A magánlift tizenöt méterrel a Kriptográfia kupolája alatt ért földet, ahonnan egy 110 méteres, megerősített alagút vezetett az NSA főépületének alsó szintjeire. A Kriptográfiát az NSA-val összekötő lift a főépületből kapta az áramellátást; így a tartalékra kapcsolt Kriptóban is működött.

Strathmore egész idő alatt tudta, hogy a lift működik, de még akkor sem említette meg, amikor Susan kétségbeesetten dörömbölt a kijárat kapun. Nem volt abban a helyzetben, hogy kiengedje Susant - még nem. Most azon törte a fejét, mennyit kell elmondania neki, ha itt akarja tartani.

Susan félretolta Strathmore-t és a hátsó falhoz sietett. Vadul nyomogatta a kivilágított gombokat.

- Kérem - rimánkodott. De az ajtó nem nyílt ki.

- Susan - mondta Strathmore csöndesen. - A lift jelszóval működik.

- Jelszóval? - ismételte meg Susan mérgesen. Jobban megnézte a vezérlőpanelt. A fő billentyűzet alatt volt egy kisebb is, egészen apró gombokkal. Mindegyik gombon az ábécé egy betűje. Susan visszafordult Strathmore-hoz. - Mondja meg a jelszót! - követelte.

Strathmore gondolkozott egy másodpercig, aztán nehezet sóhajtott. - Susan, üljön le.

Susanon látszott, hogy nem akar hinni a fülének.

- Üljön le - ismételte meg a parancsnok határozottabb hangon.

- Engedjen ki! - Susan ideges pillantást vetett a parancsnoki iroda nyitott ajtajára.

Strathmore a pánikba esett Susan Fletcherre szegezte a tekintetét. Nyugodtan odalépett az iroda ajtajához. Kiment a lépcsőpihenőre és a sötétséget fürkészte. Sehol nem látta Hale-t. Visszament, és behúzta maga után az ajtót. Majd elé tett egy széket, hogy ne lehessen kinyitni, odament az íróasztalához, és kivett valamit az egyik fiókból. A monitorok halvány fényében Susan meglátta, mi van a kezében. Elsápadt. Egy pisztoly volt az.

Strathmore két széket helyezett a szoba közepére. Mindkettőt szembefordította az iroda csukott ajtajával. Azután leült. Fölemelte a csillogó Beretta félautomatát, és határozottan megcélozta vele a résnyire nyitott ajtót. Egy másodperc múlva az ölébe fektette a fegyvert.

Ünnepélyes hangon szólalt meg: - Susan, itt biztonságban vagyunk. Beszélünk kell. Ha Greg Hale belép azon az ajtón... - Nem fejezte be a mondatot.

Susannak elakadt a szava.

Strathmore ránézett az iroda gyér fényében. Megpaskolta a széket maga mellett. - Üljön le, Susan. El kell mondanom magának valamit. - Susan nem mozdult. - Ha befejeztem - folytatta Strathmore -, meg fogom adni a jelszót a lifthez. Eldöntheti, hogy megy vagy marad.

Hosszú szünet állt be. Susan kábultan elindult, és leült Strathmore mellé.

- Susan - kezdte a parancsnok -, nem voltam magához teljesen őszinte.

Hetvenharmadik fejezet

David Becker úgy érezte, mintha az arcát terpentinnel leöntötték, és utána meggyújtották volna. A padlón fetrengett és csőlátással, hunyorogva követte égő szemével a forgóajtó felé tartó lányt. A lány rövid, ijedt ugrásokkal haladt, maga után vonszolva a bőröndjét a kövezeten. Becker megpróbált lábra állni, de nem sikerült. Elvakította az izzó fájdalom a szemében. Nem tűnhet el! Megpróbált utána szólani, de nem volt levegő a tüdejében, csak tüzes kín. - Ne! - hörögte. De alig hagyta el hang az ajkát.

Becker tudta, hogy abban a pillanatban, amint a lány kilép azon az ajtón, mindörökre eltűnik. Megpróbált utánakiáltani, de égett a torka.

A lány már csaknem elérte a forgóajtót. Becker nagy nehezen feltápáskodott, levegő után kapkodva. Tántorogva elindult a lány után. A lány belépett a forgóajtó első rekeszébe maga után rángatva a bőröndjét. Hús méterrel mögötte Becker vakon botorkált az ajtó felé.

- Várjon! - zihálta. - Várjon!

A lány vadul lökte maga előtt a forgóajtót. Az megindult, de aztán elakadt. Rémulten fordult hátra és látta, hogy a bőröndje beszorult a résbe. Letérdelt, és eszelősen

rángatta, hogy kiszabadítsa.

Becker az ajtó alól kitüremkedő anyagra szögezte elködösült tekintetét. Ahogy előrelendült, nem látott mást, mint a résből kilógó piros műanyagot. Kinyújtott karral utánavetette magát.

Amikor David Becker földet ért az ajtó előtt, a keze már csak centiméterekre volt a bőrönd sarkától, de az ugyanabban a pillanatban kiszabadult, és eltűnt a szeme elől. Az ujjai csak az üres levegőt markolták, miközben a forgóajtó mozgásba lendült. A lány a bőrönddel szinte kizuhant az utcára.

- Megan! - jajdult fel Becker, miközben a padlóra esett. Szemgödrét mintha fehéren izzó tűkkel szurkálták volna. Látása megint elködösült, és egyszerre rájött a rosszullét. A sötétségben a saját hangja verődött vissza. Megan!

David Becker nem tudta biztosan, mennyi ideig feküdt ott, mire végre érzékelní kezdte a feje fölött villódzó fényeket. Minden néma volt. Majd egy hang hasított bele a csendbe. Valaki szólította. Becker megpróbálta felemelni fejét a padlóról. Forgott körülötte a világ. Megint az a hang. Hunyorogva nézett végig a csarnokon és húsz méterre megpillantott egy alakot.

- Miszter?

Becker megismerte a hangot. A lány volt az. Egy másik ajtóban állt, távolabb a csarnokban, a melléhez szorítva a bőröndjét. Most még rémültebbnek tűnt, mint korábban.

- Miszter? - szólította újra remegő hangon. - Én nem mondtam meg magának a nevemet. Honnan tudja, hogy hívnak?

Hetvennegyedik fejezet

Leland Fontaine, az igazgató hatvanhárom éves, robusztus férfi volt katonásan rövidre nyírt hajjal és merev tartással. Éjfekete szeme úgy ragyogott, akár a szén, amikor bosszús volt, vagyis szinte mindig. Kemény munkával, tervszerűséggel és elődeinek méltán kiérdemelt megbecsülésével jutott előre az NSA ranglétráján. Ő volt a Nemzetbiztonsági Ügynökség első fekete igazgatója, de ezt soha senki nem hozta szóba; Fontaine irányítása eltökélten „színvak” volt, és a beosztottai bölcsen követték ugyanezt a vonalat.

Fontaine hagyta Midge-t és Brinkerhoffot álldogálni, miközben ő szó nélkül és szertartásosan készített magának egy bögre guatemalai feketekávét. Aztán leült az íróasztalához, de a beosztottait nem kínálta helyel, hanem úgy faggatta őket, mint az iskolásokat az igazgatói irodában.

Midge vitte a szót - elmagyarázva azoknak a szokatlan eseményeknek a láncolatát, amelyek oda vezettek, hogy megsértették Fontaine irodájának szentségét.

- Vírus? - kérdezte fagyosan az igazgató. - Maguk tehát azt gondolják, hogy vírust kaptunk? Brinkerhoff megremegett.

- Igen, uram - vágta rá a választ Midge.

- Mert Strathmore kiiktatta a Gauntletet? - Fontaine az elé tett nyomtatott ívet tanulmányozta.

- Igen - ismételte meg Midge. - és van egy fájl, amit több mint húsz órája nem törtek fel!

Fontaine a homlokát ráncolta. - Legalábbis a maguk adatai szerint.

Midge már tiltakozni akart, de inkább megfékezte a nyelvét. Ehelyett a lényegre tért. - Áramszünet van a Kriptográfián.

Fontaine jól látható meglepetéssel kapta fel a fejét.

Midge egy kurta biccentéssel megerősítette a bejelentését.

- Minden kikapcsolódott. Jabba szerint talán...

- Maga hívta fel Jabbát?

- Igen, uram, én...

- Jabbát? - csattant fel Fontaine dühösen. - Miért nem Strathmore-t hívta?

- Őt is hívtuk! - védekezett Midge. - Azt mondta, hogy minden rendben van.

Fontaine fölállt. - Akkor semmi okunk kételkedni a szavában. - A szavai végérvényesen hangzottak. Ivott egy korty kávé. - Most pedig, ha megbocsátanak, dolgom van.

Midge-nek leesett az álla. - Jól értettem, uram?

Brinkerhoff már elindult az ajtó felé, de Midge lecövekelt a helyén.

- Azt mondtam, jó éjszakát, Ms. Milken - ismételte meg Fontaine. - Elmehet.

- De... de uram - dadogta Midge -, én... én tiltakozom. Úgy gondolom, hogy...

- Maga tiltakozik? - förmedt rá az igazgató. Letette a bögréjét. - Én tiltakozom! Tiltakozom a jelenléte ellen az irodámban. Tiltakozom, hogy hazugsággal vádolja az ügynökség igazgatóhelyettesét. Tiltakozom, hogy...

- Vírusunk van, uram! Az ösztönöm azt súgja...

- Hát akkor rosszul súgnak az ösztönei, Ms. Milken! Ez

egyszer rosszul!

Midge nem adta fel. - De uram! Strathmore parancsnok kiiktatta a Gauntletet!

Fontaine megindult felé, alig tudva uralkodni magán. - Ehhez joga van! Magát azért fizetem, hogy felügyelje az elemzőket és az alkalmazottakat. Nem pedig azért, hogy kémkedjen az igazgatóhelyettesre! Ha ő nem lenne, még mindig papírral és ceruzával törnénk fel a kódokat! Most pedig távozzon! - Majd Brinkerhoffhoz fordult, aki sápadtan és remegve állt az ajtóban. - Maga is!

- A legnagyobb tisztelettel, uram - mondta Midge -, azt szeretném javasolni, hogy a biztonság kedvéért küldjük át a rendszerbiztonságiakat a Kriptográfiára...

- Szó sem lehet róla!

Egy feszült másodperc múltán Midge bólintott. - Rendben van. Jó éjszakát. -Megfordult és elindult kifelé, de Brinkerhoff látta a szemében, hogy esze ágában sincs ejteni az ügyet - addig nem, amíg végére nem jár a megérzésének.

Brinkerhoff a főnökére nézett, akinek nagy teste zihált az íróasztal mögött. Ez nem az az igazgató volt, akit ő ismert. Az általa ismert igazgató ragaszkodott a részletekbe menő pontossághoz és a tökéletesen elvarrt szálakhoz. Mindig arra ösztönözte a beosztottait, hogy ha bármilyen apró rendellenességgel találkoznak a napi munkájuk során, vizsgálják meg és tisztázzák a dolgot. Most pedig azt kérte tőlük, hogy hunyják be a szemüket az egybeesések rendkívül különös sorozata előtt.

Az igazgató nyilvánvalóan rejteget valamit, de Brinkerhoffot

azért fizették, hogy segítse a munkáját, nem pedig azért, hogy megkérdőjelezze. Fontaine számtalanszor bizonyította már, hogy mindenkinek az érdekét szíven viseli; ha az igazgató támogatása most azt jelenti, hogy szemet kell hunynia, akkor ő megteszi. Sajnos Midge-t viszont azért fizették, hogy kérdéseket tegyen fel, és Brinkerhoff attól félt, Midge egyenesen a Kriptográfiára megy faggatózni.

Ideje visszavonulni - gondolta Brinkerhoff, miközben megfordult az ajtóban.

- Chad! - kiáltott Fontaine a háta mögül. Fontaine is látta a távozó Midge tekintetét. - Ne engedje ki az igazgatóságról! Brinkerhoff bólintott, és Midge után vetette magát.

Fontaine felsóhajtott, és a kezébe temette az arcát. Az elmúlt hónap a nagy várakozások ideje volt Leland Fontaine életében. Az NSA-nál olyan dolgoknak kellett hamarosan történniük, amelyek megváltoztatják a történelem menetét, és a sors iróniája, hogy Fontaine igazgató csak véletlenül szerzett tudomást róluk.

Három hónappal ezelőtt Fontaine olyan híreket kapott, hogy Strathmore parancsnokot elhagyja a felesége. Arról is hallott rebesgetni, hogy Strathmore rengeteget túlórázik, és úgy tűnt, megroppant a nagy nyomás alatt. Noha Fontaine számos kérdésben más véleményen volt, mint Strathmore, mindig a legnagyobb becsben tartotta a helyettesét; Strathmore ragyogó elme volt, talán az NSA legjobb embere. Ugyanakkor a Skipjack kudarc óta Strathmore hatalmas nyomás alá került. Ez aggasztotta Fontaine-t; a parancsnoknak ugyanis kulcsszerepe volt az NSA-nál - és

Fontaine-nek védenie kellett az ügynökséget.

Fontaine-nek szüksége volt valakire, aki rajta tartja a szemét a labilissá vált Strathmore-on, nehogy bajt csináljon - ám ez nem volt egyszerű eset. Strathmore büszke és erős ember;

Fontaine-nek úgy kellett megoldania a parancsnok felügyeletét, hogy közben ne veszélyeztesse az önbizalmát és a tekintélyét.

Fontaine a Strathmore iránti tiszteletből úgy döntött, maga vállalja ezt a feladatot: láthatatlan kémprogramot telepített Strathmore parancsnok munkahelyi számítógépére, amely figyelte az e-mailjeit, a hivatali levelezését, az Ötletbörze programmal folytatott kísérleteit, mindent. Ha Strathmore összeomlik, az igazgató látni fogja az áruló jeleket a működésében. Ám az összeomlás jelei helyett Fontaine a valaha látott legelképezetőbb hírszerzési projekt előkészületeit fedezte fel. Nem csoda, hogy Strathmore halálra dolgozta magát: ha sikerül kiviteleznie a tervét, akkor százszorosán jóváteszi a Skipjack kudarcát.

Fontaine arra a következtetésre jutott, hogy Strathmore teljesen rendben van, 110 százalékon teljesít - ugyanolyan furfangos, okos és hazafias, mint mindig. A legjobb dolog, amit az igazgató ebben a helyzetben tehetett, hogy félreáll az útjából, és messziről figyeli a parancsnok csodálatos művét. Strathmore olyan tervet ötlött ki... olyan tervet, amelyet Fontaine-nek nem állt szándékában megzavarni.

Strathmore ütögette a Berettát az ölében. Majd felforrat a dühtől, de úgy volt programozva, hogy még ilyen állapotban is világosan gondolkodjon. A rosszullét kerülgette attól, hogy Greg Hale kezét mert emelni Susan Fletcherre, de attól még inkább, hogy ez az ő hibájából történhetett meg; az ő ötlete volt, hogy Susan menjen vissza a 3-as egységbe. Strathmore képes volt félretenni az indulatait és az érzelmeit - ezek nem lehettek hatással a Digitális erő problémájának megoldására, ő a Nemzetbiztonsági Ügynökség igazgatóhelyettese. És a mai feladata sorsdöntőbb, mint eddig bármi, amivel meg kellett birkóznia.

Strathmore ügyelt rá, hogy egyenletesen lélegezzen. - Susan. - Tiszta és határozott volt a hangja. - Törölte Hale e-mailjeit?

- Nem - válaszolta Susan zavartan.

- Megszerezte a belépési kódot?

Susan nemet intett a fejével.

Strathmore a homlokát ráncolta és az ajkába harapott. Száguldottak a gondolatai. Dilemmával került szembe. Mi sem lett volna könnyebb, mint beütni a jelszót a lift vezérlőpanelén, és elengedni Susant. Csakhogy itt kellett marasztalnia: szüksége volt a segítségére Hale belépési kódjának megtalálásában. Strathmore még nem mondta el neki, de nem pusztán tudományos érdeklődésből akarta megszerezni a kódot, hanem kikerülhetetlen kényszerből. Strathmore először azt hitte, hogy maga is le tudja futtatni Susan nonkonform keresőprogramját, és megtalálhatja vele a kulcsot, de már a nyomkövetővel is problémái voltak.

Nem akart még egyszer kockáztatni.

- Susan. - Strathmore nagy sóhajjal elszánta magát a beszédre. - Szeretném, ha segítené nekem megtalálni Hale belépési kódját.

- Micsoda?! - Susan kiguvadt szemmel pattant föl.

Strathmore leküzdötte a késztetést, hogy ő is felálljon.

Sokat tudott a tárgyalások módszertanáról - mindig annál van az erőfölény, aki ül. Azt remélne, hogy Susan ennek megfelelően fog reagálni. De nem így történt.

- Susan, üljön le.

A nő mintha meg sem hallotta volna.

- Leülni. - Ez már parancs volt.

Susan állva maradt. - Parancsnok úr, ha még mindig ég magában a vágy, hogy megvizsgálja Tankado algoritmusát, csinálja egyedül. Én el akarok menni.

Strathmore lehajtotta a fejét, és vett egy nagy levegőt.

Egyértelmű volt, hogy Susan magyarázatot vár. Megérdemli

- gondolta. Strathmore döntött - Susan Fletcher megtudhatja a teljes igazságot. Magában azon imádkozott, nehogy tévedjen. - Susan - kezdte -, ez nem így volt eltervezve. - Végigsimított tenyerével a haján. - Van néhány dolog, amit nem mondtam el magának. Néha egy ember az én pozíciómban... - A parancsnok tétovázott, mintha fájdalmas vallomásra készülne. - Néha az én pozíciómban lévő ember kénytelen hazudni azoknak, akiket szeret. A mai is egy ilyen nap volt. - Szomorúan nézte Susant. - Amit most el akarok mondani, azt eszem ágában sem volt megosztani magával... ahogy mással sem.

Susanon végigfutott a hideg. A parancsnok arca halálosan

komoly volt. Nyilvánvalóan léteztek olyan vonatkozásai ennek az ügynek, amikről ő nem tudott. Susan visszaült. Hosszú szünet következett - Strathmore a plafont bámulta és megpróbálta összeszedni a gondolatait. - Susan - szólalt meg végül remegő hangon -, nekem nincs többé családom. - Itt ismét Susanra nézett. - Nem mondhatom azt, hogy házasságban élek. A hazám iránti szeretet jelentette az életemet. Az itteni, NSA-nál végzett munkám volt az életem.

Susan némán hallgatta.

- Talán már ki is találta - folytatta -, hogy hamarosan vissza akarok vonulni. De emelt fővel akartam távozni, abban a tudatban, hogy elértem valamit.

- De hiszen sok mindent elért - tiltakozott Susan. - Megépítette a TRANSLTR-t.

Strathmore mintha meg sem hallotta volna. - Az utóbbi néhány évben egyre nehezedett a munkánk az NSA-nál. Olyan ellenségekkel kellett szembenéznünk, akikre soha nem számítottunk. A saját állampolgárainkról beszélek. Az ügyvédekről, a megszállott emberjogi aktivistákról, az EFF-ről... ezek is mind benne voltak, de itt többről van szó. A népről. Az emberek elveszítették a hitüket. Paranoiások lettek. Egyszerre ellenségnek tekintenek minket. Olyan embereket, mint maga vagy én, olyan embereket, akik valóban a szívükön viselik a nemzeti érdekeket. És most abban a helyzetben találjuk magunkat, hogy harcolnunk kell a hazánk szolgálatának jogáért. Nem vagyunk többé a béke őrzői. Lehallgatók, kukkolók vagyunk, az emberi jogok lábballal tiprói. - Strathmore nehezet sóhajtott. - Sajnos

vannak a világon naiv emberek, akik el sem tudják képzelni, miféle borzalmakkal kellene szembenézniük, ha mi nem avatkoznánk közbe. Meg vagyok győződve arról, hogy a mi feladatunk megmenteni őket a tudatlanságuk következményeitől.

Susan várta, hogy a lényegre térjen.

A parancsnok fáradtan csüggesztette le a fejét, majd Susanra nézett. - Hallgasson meg, Susan - mondta gyöngéd mosoly kíséretében. - Úgy két hónappal ezelőtt sikerült dekódolnom Tankado e-mailjét. Képzheti, mennyire meg voltam döbbenve, amikor először olvastam a North Dakotának írott üzeneteit egy Digitális erőd elnevezésű, feltörhetetlen algoritusról. Nem hittem el, hogy ez lehetséges. De valahányszor elkaptam egy új üzenetet, egyre meggyőzőbbnek találtam Tankadót. Amikor azt olvastam, hogy mutációs karakterláncok felhasználásával ír forgó nyíltszöveg-kódot, rájöttem, hogy fényévekkel előttünk jár. Ezzel a megközelítéssel nálunk még soha nem próbálkozott senki.

- Miért is próbálkoztunk volna? - kérdezte Susan. - Nem sok értelme van.

Strathmore felállt és járkálni kezdett, de közben rajta tartotta a szemét az ajtón. - Néhány héttel ezelőtt, amikor hírért vettem a Digitális erőd aukciójának, el kellett fogadnom azt a tényt, hogy Tankado komolyan gondolta. Tudtam, hogy ha eladja az algoritmust egy japán szoftervállalatnak, nekünk végünk van, így végiggondoltam minden lehetőséget ennek megakadályozására. Fontolóra vettem a megöletését, de az algoritmus körüli publicitás és

a TRANSLTR-ra vonatkozó legújabb közlései miatt mi lettünk volna az első számú gyanúsítottak. Ekkor ugrott be a megoldás. - Strathmore Susan felé fordult. - Rájöttem, hogy nem kell akadályt gördíteni a Digitális erőd elé.

Susan értetlenül bámult rá.

Strathmore folytatta. - Váratlanul megláttam az életre szóló lehetőséget a Digitális erődben. Beugrott, hogy néhány változtatással a Digitális erőd a javunkra szolgálhat, nem pedig a kárunkra.

Susan soha nem hallott még ennél nagyobb képtelenséget. A Digitális erőd egy feltörhetetlen algoritmus, ami romlásba dönti őket.

- Ha végrehajthatnék egy apró módosítást az algoritmuson - magyarázta Strathmore -, mielőtt nyilvánosságra kerül... - Hamiskásan Susanra kacsintott.

Egy pillanat műve volt.

Strathmore meglátta az elképedt felismerést Susan szemében. Izgatottan kezdte el ecsetelni a tervét. - Ha megszerezném a belépési kódot, fel tudnám törni a mi Digitális erőd példányunkat, és elhelyeznék benne egy módosítást.

- Egy hátsó ajtót - mondta Susan, megfeledkezve arról, hogy a parancsnok már hazudott neki. Türelmetlenül várta a folytatást. - Ahogy a Skipjack esetében.

Strathmore bólintott. - Ezután kicserélhetnénk Tankadónak az interneten közzémlére tett algoritmusát a mi módosított verzióinkra. Mivel a Digitális erőd Japánból származik, soha senki nem gyanítaná, hogy az NSA-nak is köze lehetett hozzá. Nem kell mást tennünk, mint elvégeznünk a

változtatást.

Susan felismerte, hogy a terv több mint zseniális. Teljesen Strathmore-ra vallott. Arra készült, hogy elősegítse egy olyan algoritmus elterjesztését, amelyet az NSA fel tud törni.

- Teljes körű hozzáférés - mondta Strathmore. - A Digitális erőd egyik napról a másikra titkosítási szabvánnyá válik.

- Egyik napról a másikra? - kérdezte Susan. - Ezt meg hogy képzeled? Még ha mindenkinek ingyenesen elérhető lesz is a Digitális erőd, a legtöbb felhasználó kényelmi okokból ragaszkodni fog a régi algoritmusokhoz. Miért váltanának át a Digitális erődre?

Strathmore elmosolyodott. - Egyszerű. Kiszivároztatjuk a hírt, és az egész világ tudomást fog szerezni a TRANSLTR-ról.

Susannak leesett az álla.

- Ilyen egyszerű, Susan. Hagyjuk, hogy fény derüljön az igazságra. Közöljük a világgal, hogy az NSA-nak van egy olyan számítógépe, ami minden kódot fel tud törni, kivéve a Digitális erődöt.

Susan nem győzött ámulni. - Tehát mindenki rohanni fog, hogy megszerezze a Digitális erődöt... nem tudva, hogy azt is fel tudjuk törni!

Strathmore bólintott. - Úgy van. - Hosszú szünetet tartott. - Sajnálom, hogy hazudtam magának. A Digitális erőd átírása meglehetősen veszélyes játszma, és nem akartam belekeverni.

- Igen... értem - válaszolta lassan Susan, még mindig a briliáns terv hatása alatt. - Nagyszerűen tud hazudni.

Strathmore kacagott. - Gyakorlat teszi a mestert. Csak hazugság árán tudtam távol tartani magát a cselszövéstől.

Susan bólintott. - És mekkora cselszövésről van szó?

- Meg fogja látni.

Susan hosszú idő után végre elmosolyodott. - Féltem, hogy ezt fogja mondani.

Strathmore vállat vont. - Amint a helyére kerül a Digitális erőd, beszámolok róla az igazgatónak.

Susan le volt nyugózva. Strathmore terve globális hírszerzési mestermű volt, korábban sohasem látott méretekben. És a parancsnok vette a bátorságot, hogy egymaga vágjon bele. És úgy tűnt, hogy sikerrel fog járni. A belépési kód odalent van. Tankado halott. Tankado társát azonosították.

Susan itt megakadt.

Tankado halott. Túlságosan is jókor jött ez. A hazugságokra gondolt, amelyeket Strathmore mondott neki, és egyszerre végigfutott a hátán a hideg. Feszengve nézett a parancsnokra. - Maga ölette meg Ensei Tankadót?

Strathmore meglepettnek tűnt. A fejét rázta. - Természetesen nem. Nem volt szükség Tankado megölésére. Valójában jobban örülnék, ha életben maradt volna. A halála árnyékot vethet a Digitális erődre. Én a lehető legsimábban és minden gyanún felül állva szerettem volna elvégezni a módosítást. Az eredeti terv az volt, hogy végrehajtom a változtatást, és hagyom, hogy Tankado eladja a kulcsát.

Susannak el kellett ismernie, hogy van benne logika.

Tankadónak semmi oka nem lett volna arra gyanakodni, hogy nem az eredeti algoritmus van fent az interneten. Senki nem férhetett hozzá rajta és North Dakotán kívül. Hacsak Tankado át nem vizsgálja újra az algoritmust a közreadás után, soha nem szerez tudomást a hátsó ajtóról. De éppen eleget robotolt a Digitális erődön ahhoz, hogy soha többé ne akarjon foglalkozni a programmal.

Susan átgondolta a dolgot. Egyszeriben megértette, miért akart a parancsnok egyedül maradni a Kriptográfián. Időrabló és kényes feladat várt rá - megírni egy rejtett hátsó ajtót egy bonyolult algoritmushoz, és nyom nélkül kicserélni vele az interneten lévő fájl. Az elrejtés sorsdöntő tényező volt. Ha bárkiben felvetődne, hogy a Digitális erőd nem hiteles, az romba döntené a parancsnok tervét.

Susan csak most értette meg teljes mélységében, miért döntött úgy Strathmore, hogy nem állítja le a TRANSLTR-t. Ha a Digitális erőd az NSA féltett gyermeke lesz, akkor Strathmore biztos akart lenni abban, hogy tényleg feltörhetetlen!

- Még mindig el akar menni? - kérdezte a parancsnok.

Susan ránézett. Ahogy itt ült a sötétben a nagy Trevor Strathmore-ral, valahogy elszálltak a félelmei. A Digitális erőd újrainása történelmet csinálhatna; esélyt ad a közjó szolgálatára, és Strathmore-nak szüksége van a segítségére. Susan mosolyt erőltetett az arcára. - Tehát mi a következő lépés?

Strathmore ragyogott az örömtől. Susan vállára tette a kezét. - Köszönöm. - Rámosolygott, aztán rátért a teendőkre.

- Most együtt lemegyünk. - Fölmutatta a Berettáját. - Maga átkutatja Hale terminálját. Én közben fedezem.

Susant nem lelkesítette a gondolat, hogy le kell mennie. - Nem várhatnánk meg, amíg David telefonál, hogy megszerezte Tankado példányát?

Strathmore nemet intett a fejével. - Minél előbb végrehajtjuk a cserét, annál jobb. Semmi garancia nincs arra, hogy David egyáltalán megtalálja a másik kulcsot. Ha valami baklövés folytán rossz kezekbe kerül a gyűrű odaát, akkor nyugodtabb leszek, ha már túl vagyunk a cserén, így akárki áll is elő a kulccsal, a mi algoritmusváltozatunkat fogja letölteni. - Strathmore megmarkolta a fegyvert és fölállt. - Le kell mennünk Hale kulcsáért.

Susan elnémult. A parancsnoknak igaza volt: meg kell szerezniük Hale-től a belépési kódot. Még hozzá most rögtön.

Amikor Susan is fölállt, érezte, hogy rogyadoznak a lábai. Azt kívánta, bár keményebben húzott volna be Hale-nek. Strathmore pisztolyára nézett és hirtelen rossz érzés fogta el.

- Tényleg lelőné Greg Hale-t?

- Nem. - Strathmore a homlokát ráncolva tartott az ajtó felé.

- De reméljük, hogy ő ezt nem tudja.

Hetvenhatodik fejezet

A sevillai repülőtér előtt egy taxi várakozott, bekapcsolt órával. A fémkeretes szemüveget viselő utas benézett a nagy üvegtáblákon át a jól kivilágított csarnokba. Tudta,

hogy időben érkezett.

Egy szőke lányt látott. Éppen egy székhez támogatta David Beckert. Beckernek láthatólag fájdalmai voltak. De még nem tudja, milyen az igazi fájdalom - gondolta a férfi. A lány kivett egy apró tárgyat a zsebéből, és felmutatta. Becker átvette, és a fény felé tartva vizsgálta. Azután az ujjára húzta. Kivett egy köteg bankjegyet a zsebéből és kifizette a lányt. Beszélgettek még néhány percig, majd a lány megölelte Beckert. Integettet, fogta a bőröndjét, és a csarnokon átvágva elindult a kijárat felé.

Végre - gondolta a taxiban ülő férfi. - Végre.

Hetvenhetedik fejezet

Strathmore előrszegezett fegyverrel kilépett az irodájából a lépcsőpihenőre. Susan szorosan a nyomában, azon töprengve, vajon ott van-e még Hale a 3-as egységben.

Strathmore monitorjának hátuk mögül világító fénye kísértetiesen vetette előre testük árnyékát a vasplatóra. Susan még közelebb húzódott a parancsnokhoz.

Ahogy távolodtak az ajtótól, úgy enyészett el a fény, mígnem teljes sötétség fogta körül őket. A Kriptográfia előcsarnokát csak a csillagok világították meg az üvegekupolán át, és a 3-as egység betört ablakán kiszűrődő halvány derengés.

Strathmore araszolva haladt, azt kereste, hol kezdődik a keskeny lépcső. Bal kezébe véve a Berettát jobbjával kitapogatta a korlátot. Bár tudta, hogy bal kézzel nem tudna

jól lőni, szüksége volt a jobb kezére a kapaszkodáshoz. Aki leesik erről a lépcsőről, az egész életére nyomorék marad, és Strathmore nyugdíjba vonulási tervei között nem szerepelt a tolókosci.

A Kripto sötétjében semmit sem látó Susan Strathmore vállára tette a kezét, úgy lépegetett lefelé. Még ilyen közelségből sem tudta kivenni a parancsnok körvonalait. Amikor rálépett az egyes fokokra, mindig kitapogatta cipője orrával a vaslap szélét.

Jobban belegondolva Susan már kockázatosnak találta, hogy bemenjenek a 3-as egységbe Hale belépési kódjáért. A parancsnok váltig állította, hogy Hale-nek nem volna bátorsága megtámadni őket, de Susan korántsem volt ebben olyan biztos. Hale-nek két választása maradt: vagy elmenekül a Kriptóról, vagy börtönbe kerül.

Egy belső hang végig azt súgta Susannak, hogy meg kellene várniuk David jelentkezését, és az ő kulcsát használni, csak hogy a parancsnok szerint nincs rá biztosíték, hogy sikerül megtalálnia. Susan azon tűnődött, hol marad David ilyen sokáig. Aztán legyűrte a kétségeit, és ment tovább.

Strathmore némán haladt lefelé. Semmi szükség jó előre értesíteni Hale-t az érkezésükről. Amikor megközelítették a lépcső alját, Strathmore lelassult, megkereste az utolsó fokot. Ahogy lelépett róla, a félcipője sarka megkoccant a kemény, fekete járólapon. Susan érezte, hogy a parancsnoknak megfeszül a válla. Beléptek a veszélyzónába. Hale idelent már bárhol lehetett.

A távolban, most még a TRANSLTR mögött rejtőzve, ott

volt a céljuk: a 3-as egység. Susan azért imádkozott, hogy Hale még mindig ott fetrengjen kínjában a padlón.

Strathmore elengedte a korlátot, és visszavette a fegyvert a jobb kezébe. Egyetlen hang nélkül haladt előre a sötétben. Susan erősen kapaszkodott a vállába. Ha elveszítené, csak úgy találhatná meg újra, ha szólítja. De akkor Hale meghallhatja őket. Ahogy távolodtak a biztonságos lépcsőtől, Susannak eszébe jutottak gyerekkorából a késő esti fogócskázások - elhagyta a házat, nyílt terepen járt, ahol elfoghatják.

A TRANSLTR volt az egyetlen sziget a hatalmas fekete óceánban. Strathmore néhány lépés után mindig megállt, és előretartott pisztollyal a kézben hallgatózott. A lentől jövő halk zúgás volt az egyetlen zaj. Susan szerette volna visszahúzni a parancsnokot, vissza a házba, vissza a biztonságba. Mintha mindenütt arcok vették volna körül a sötétben.

Félúton jártak a TRANSLTR-hoz, amikor valami megtörte a Kriptográfia csendjét. Valahonnan a sötétségből, úgy tűnt, mintha a fejük fölül, éles hangú csipogás hasított bele az éjszakába. Strathmore a hang felé fordult, és Susan elvesztette. Rémülten tapogatott kinyújtott kezével, hogy megtalálja. De csak az üres levegőt kapdosta a parancsnok hült helyén. Susan botladozva lépegetett a sötétben.

A vijjogó hang nem csitult. A közelből jött. Susan megfordult. Ruhasuhogást hallott, aztán váratlanul elhallgatott a csipogás. Susan megdermedt. Egy pillanattal később, mintha gyerekkora legszörnyűbb rémálmai

válnának valóra, megjelent előtte egy látomás. Közvetlenül vele szemben egy arc rajzolódott ki a sötétben. Zöldes színű, kísérteties. Egy démon arca volt, amelyen éles árnyékok szabdalják össze az eltorzult vonásokat. Susan hátrahőkölt. Megfordult, hogy elfusson, de az alak megragadta a karját.

- Ne mozduljon! - parancsolt rá.

Susan egy pillanatig azt hitte, hogy Hale két égő szeme az. De a hang nem Hale-é volt. És túlságosan finom volt az érintése. Strathmore parancsnokot alulról világította meg egy fénylő tárgy, amelyet a zsebéből vett elő. Susan hatalmas megkönnyebbülést érzett. A Strathmore-nál lévő tárgy valami elektronikus eszköz volt folyadékkristályos kijelzővel, ami zölden világított.

- A francba - szitkozódott Strathmore a bajusza alatt. - Az új személyhívóm. - Dühösen nézett a SkyPagerre a tenyerében. Elfelejtette átállítani némán rezgő üzemmódra. A sors iróniája, hogy ezt az eszközt egy helyi műszaki áruházban vásárolta. Készpénzben fizetett, hogy ne legyen kapcsolatba hozható vele; Strathmore tudta a legjobban, milyen szoros megfigyelés alatt tartja az NSA a saját alkalmazottait - és Strathmore határozottan titokban akarta tartani azokat az üzeneteket, amelyeket erre a személyhívóra kapott, vagy ezzel küldött.

Susan idegesen nézett körül. Ha Hale eddig nem tudta, hogy jönnek, hát most már biztosan tudja.

Strathmore megnyomott néhány gombot és elolvasta a beérkezett üzenetet. Halkan felnyögött. Újabb rossz hírt kapott Spanyolországból - nem David Beckertől, hanem a

másik megbízottjától, akit Sevillába küldött.

Háromezer mérföldre onnan egy mozgó lehallgatóközponttal felszerelt furgon száguldott végig Sevilla sötétbe borult utcáin. Az NSA rendelte ki szigorúan titkos megbízatással egy Rotában működő katonai bázisról. A kocsiban ülő két férfi ideges volt. Bár nem először kaptak vészhelyzetben parancsot Fort Meade-ből, az nem volt megszokott, hogy ilyen magas helyről jöjjön a parancs.

A volánnál ülő ügynök hátraszólt a válla felett: - Látod már az emberünket?

A társa egy pillanatra sem vette le a szemét a tetőn elhelyezett videomonitor közvetítette képről. - Nem. Hajts tovább.

Hetvennyolcadik fejezet

A kanyargó kábelek tömege alatt Jabbáról csurgott a veríték. Még mindig a hátán feküdt, a foga közé szorított zseblámpával. Megszokta már, hogy sokáig dolgozik a hétvégéken; az NSA-nak ebben a viszonylag nyugis időszakában tudta csak elvégezni a hardverkarbantartást. Ahogy a kábelek útvesztőjében ügyeskedett a vörösen izzó forrasztóónnal, a legnagyobb óvatossággal kellett mozognia: ha átégetné valamelyik vezetékét, az katasztrófa lenne.

Na még pár centit, gondolta Jabba. A munka sokkal tovább tartott, mint ahogy tervezte.

Éppen amikor hozzáértette a forrasztópáka hegyét az ónhhoz, éles hangon csöngeni kezdett a mobiltelefonja. Jabba összerándult, megremegett a keze és egy nagy csepp sístergő, folyékony ón pottyant a karjára.

- A francba! - Jabba eldobta a forrasztópákát és kis híján lenyelte a zseblámpát. - A francba! A jó bűdös francba!

Vadul kaparni kezdte a kihűlőfélben lévő óncseppet. A csöpp lepergett, csúnya sebet hagyva maga után. A chip, amit a helyére akart forrasztani, leesett, és egyenesen fejen taláta.

- A rohadt életbe!

Jabba telefonja ismét felberregett. Nem vett róla tudomást.

- Midge - morogta a bajusza alatt. Vigyen el az ördög! Semmi gond nincs a Kriptóval! A telefon tovább csengett.

Jabba folytatta a munkáját, beillesztve az új chipet. Egy perccel később a helyére forrasztotta. De a telefonja még mindig szólt. Az ég szerelmére, Midge! Szállj már le rólam! A telefon még vagy tizenöt másodpercig csengetett, aztán végre abba hagyta. Jabba megkönnyebbülten sóhajtott.

Hatvan másodperccel később felrecsegett az interkom a feje fölött. - A rendszerbiztonsági vezetőnek üzenete van a telefonközpontban!

Jabba hitetlenkedve meregette a szemét. Ez a nő tényleg nem akar leszállni róla? Jabba nem reagált a hívásra.

Hetvenkilencedik fejezet

Strathmore visszatette a személyhívót a zsebébe, és a sötétben belesett a 3-as egységbe.

Susan keze után nyúlt. - Jöjjen.

De nem tudott egymással találkozni a kezük.

Hosszú torokhang hallatszott a sötétségben. Zajosan csattogó, nagy tárgy száguldott feljük - egy kivilágítatlan, kerekesszállító kocsival. Egy másodperc múlva bekövetkezett az ütközés, és Strathmore a padlóra zuhant.

Hale volt az. A személyhívó elárulta őket.

Susan hallotta, hogy a Beretta a földre esik. Egy pillanatra csak állt dermedten, nem tudva, merre meneküljön, mit tegyen. Az ösztöne azt súgta, hogy fusson el, de nem ismerte a jelszót a lifthez. A szíve azt tanácsolta, hogy segítsen Strathmore-nak, de hogyan? Ahogy kétségbeesetten sarkon fordult, arra számított, hogy életre-halálra küzdelem hangjait fogja hallani, de nem hallott semmit. Egyszerre néma csönd lett -mintha Hale elütötte volna a kocsival a parancsnokot, majd újra eltűnt volna az éjszakában.

Susan várt, meregette a szemét a sötétben és abban reménykedett, hogy Strathmore nem sebesült meg. Egy örökkévalóságnak tűnő idő elteltével suttogva megszólalt: - Parancsnok úr!

Amint kimondta, már tudta is, hogy hibát követett el. Egy pillanatra múlva Hale szagát érezte meg a háta mögött. Túl későn fordult meg. Már csak tekergőzni tudott, levegő után kapkodva. Susan újra ott találta magát az ismerős szorításban, az arca nekinyomódott Hale mellkasának.

- Pokolian fáj a tőköm - zihálta Hale a fülébe.

Susannak megrogyott a térde. Odafönt a kupolában forogni kezdtek a szeme előtt a csillagok.

Nyolcvanadik fejezet

Hale leszorította Susan nyakát és beleüvöltötte az éjszakába: - Parancsnok úr, elkaptam a szívszerelmét! Ki akarok jutni!

Követelésére néma csönd volt a válasz.

Hale szorítása még erősebb lett. - Kitérök a nyakát!

Közvetlenül a háta mögött kibiztosítottak egy fegyvert.

Strathmore hangja nyugodt volt és határozott. - Engedje el.

Susan szűkölt fájdalmában. - Parancsnok úr!

Hale a hang irányába perdítette Susan testét. - Ha löni mer,

a drága Susanját fogja eltalálni! Vállalja ezt a kockázatot?

Strathmore hangja most közelebből hallatszott. - Engedje el.

el.

- Azt lesheti. Meg fog ölni.

- Én senkit nem akarok megölni.

- Valóban? Mondja ezt Chartrukiannek!

Strathmore még közelebb lépett. - Chartrukian meghalt.

- De még mennyire! Maga ölte meg. Láttam!

- Adja fel, Greg - mondta hűvösen Strathmore. Hale

magához szorította Susant, és a fülébe súgta: - Strathmore

lökte le Chartrukiant. Esküszöm!

- Nem fog bedőlni a maga „oszd meg és uralkodj”

próbálkozásának - mondta Strathmore még közelebből. -

Engedje el.

Hale belesziszegett a sötétségbe. - Chartrukian szinte még

gyerek volt, az ég szerelmére! Miért tette ezt vele? Hogy

megvédelmezze a kis titkát?

Strathmore nyugodt maradt. - Miféle kis titokról beszél? -

- Tudja azt maga nagyon jól! A Digitális erődről!

- Nocsak, nocsak - mormolta Strathmore fölényesen. A hangja hideg volt, mint a jég. - Tehát tud a Digitális erődről. És én még azt hittem, hogy ezt is le fogja tagadni.

- Rohadjon meg.

- Ügyes védekezés.

- Maga megőrült - hörögte Hale. - Csak hogy tudja, a TRANSLTR túlmelegedett.

- Tényleg? - kacagott fel Strathmore. - Hadd találjam ki... nyissam ki az ajtót és hívjam a rendszerbiztonságiakat?

- Pontosan - vágott vissza Hale. - Hülye, ha nem ezt teszi.

Strathmore most már hangosan nevetett. - Ez volna a nagy húzása? A TRANSLTR túlmelegedett, tehát nyissam ki az ajtót és engedjem ki innen?

- Ez az igazság, a fene egye meg! Voltam odalent! A tartalék áramforrás nem forgatja elég gyorsan a freont.

- Köszönöm a tippet - mondta Strathmore. - De a TRANSLTR automatikusan kikapcsolja magát, ha túlmelegszik. A Digitális erőd is leáll saját magától.

Hale felhorkant. - Magának elment az esze. Bánom is én, ha szétolvad a TRANSLTR! Úgyis törvényen kívül kellene helyezni azt az átkozott masinát!

Strathmore felsóhajtott. - A gyermekpszichológia csak a gyerekeknél működik, Greg. Engedje el.

- Hogy lelőhessen?

- Nem fogom lelőni. Nekem csak a belépési kód kell.

- Milyen belépési kód?

Strathmore ismét sóhajtott. - Amit Tankado küldött el

magának.

- Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

- Hazudik! - kiáltotta Susan. - Láttam Tankado levelét a postafiókjában.

Hale megdermedt. Maga felé fordította Susant. - Maga feltörte a postafiókomat?

- Maga pedig leállította a nyomkövetőmet! - vágott vissza Susan.

Hale érezte, hogy az egekbe szökik a vérnyomása. Azt hitte, hogy eltüntette a nyomokat; sejtelve sem volt arról, hogy Susan tudja, mit tett. Nem csoda, hogy ezek után nem hisz neki. Hale úgy érezte, mintha összezárulnának körülötte a falak. Tudta, hogy ezt úgysem tudja kidumálni - nincs rá elég ideje. Kétségbeesetten súgta Susan fülébe: - Susan... Strathmore ölte meg Chartrukiant!

- Engedje el - mondta határozottan a parancsnok. - Úgysem hisz magának.

- Hogyan is hinne? - csattant fel Hale. - Maga hazug gazember! Kimosta az agyát! Csak azt mondta el neki, ami beleillik a terveibe! Tudja egyáltalán Susan, hogy mit akar valójában a Digitális erőddel?

- És mi volna az? - gúnyolódott Strathmore.

Hale tudta, hogy amit most elmond, azzal vagy a szabaduló levelét állítja ki, vagy a halálos ítéletét. Vett egy nagy levegőt és kivágta a tromfot. - Az a terve, hogy hátsó ajtót ír a Digitális erődhöz!

Szavait kínos csend fogadta a sötétben. Hale tudta, hogy érzékeny pontot érintett.

Olyasmit, amivel próbára tette Strathmore rendíthetetlen

nyugalalmát. - Honnan veszi ezt? - követelte számonkérően, éles hangon a parancsnok.

- Olvastam - válaszolta Hale ravaszul, igyekezve tőkét kovácsolni pillanatnyi előnyéből. - Az egyik nagy ötletszüleményében, amit az Ötletbörzével próbálgatott.

- Lehetetlen. Soha nem nyomtatom ki az ötleteimet.

- Tudom. A gépében olvastam el.

Strathmore-nak kétkedő volt a hangja. - Bejutott az irodámba?

- Nem. A 3-as egységből léptem be a számítógépébe. - Hale addig erőlködött, amíg kipréselt egy magabiztos kacajt. Tudta, hogy a tengerészgyalogságnál tanult minden tárgyalási technikájára szüksége lesz, ha élve akar kijutni a Kriptográfiáról.

Strathmore előretartott pisztolyával közelebb nyomult a sötétben. - Honnan tud a hátsó ajtóról?

- Megmondtam már, beléptem a postafiókjába.

- Lehetetlen.

Hale fölényesnek szánt morgást hallatott. - Ez a hátulütője annak, parancsnok úr, ha a legjobb szakembereket alkalmazzák. Akik néha többet tudnak, mint ön.

- Fiatalember - hörögte Strathmore -, nem tudom, honnan vette az információit, de most elgaloppírozta magát. Vagy rögtön elengedi Ms. Fletchert, vagy hívom a biztonságiakat, és egész életében börtönben fog rohadni.

- Dehogy hívja - jelentette ki Hale egyszerűen. - A biztonságiak keresztülhúznák a terveit. Mindent elmondanék nekik. - Hale itt szünetet tartott. - De ha elenged, egy szót sem fogok szólni a Digitális erődről.

- Nincs alku - vetette oda Strathmore. - Adja át a belépési kódot.

- Nálam nincs semmiféle istenverte kód!

- Elég a hazudozásból! - bömbölte Strathmore. - Hol van?

Hale megszorította Susan nyakát. - Engedjen ki, vagy Susan meghal!

Trevor Strathmore épp elég, nagy tétre menő alkudozásban vett már részt életében, hogy tudja: Hale igen veszélyes lelkiállapotba került. A fiatal kriptográfus sarokba szorította saját magát, és a sarokba szorított ellenfélnél nincs veszélyesebb -kétségbeesett és kiszámíthatatlan. Strathmore azt is tudta, hogy a következő lépése döntő fontosságú lesz. Susan élete múlik rajta - és a Digitális erőd jövője is.

Strathmore tudta, hogy az első dolga enyhíteni a helyzet feszültségét. Egy hosszú másodperc múltán vonakodva felsóhajtott. - Oké, Greg, maga nyert! Mit kíván tőlem?

Csend. Hale láthatóan elbizonytalanodott, pillanatnyilag nem tudta hova tenni a parancsnok együttműködési készségét. Egy kicsit enyhített a szorításán.

- Ha... hát... - dadogta, majd egyszerre megbicsaklott a hangja. - Először is - szedte össze magát -, adja át a fegyverét. Mindketten velem jönnek.

- Tűszok vagyunk? - Strathmore hidegen nevetett. - Greg, ennél valami jobbat kell kitalálnia. Egy tucat fegyveres őr van az épület körül és a parkolóban.

- Nem vagyok bolond - vetette oda Hale. - Az ön liftjén megyek ki. Susan is velem jön! Ön itt marad!

- Nem szívesen ábrándítom ki - válaszolta Strathmore -, de

a liftnak nincs áramellátása.

- Hazugság! - vágott vissza Hale. - A lift a főépületből kapja az áramot! Láttam a terveket!

- Már próbáltuk - nyögte ki Susan fulladozva, hogy segítsen Strathmore-nak. - Tényleg nem működik.

- Mindketten hazudnak, nem hiszem egy szavukat sem. -

Hale újra megszorította Susan nyakát. - Ha nem működik a lift, akkor leállítom a TRANSLTR-t, és visszajön az áram.

- A lifthez jelszó kell - mondta ki Susan nagy nehezen.

- Nem baj - nevetett Hale. - Biztos vagyok benne, hogy a parancsnok úr meg fogja osztani velem a jelszót. Igazam van, parancsnok úr?

- Azt lesheti - sziszegte Strathmore.

Hale felfortyant. - Hát akkor figyeljen ide, öregfiú! Megmondom, mit akarok. Kienged engem és Susant a lifttel, mi kocsikázunk néhány órát, azután elengedem Susant.

Strathmore érezte, hogy emelkednek a téték, ő keverte bele Susant ebbe az egészbe, neki kell kiszabadítania is a kutyaszorítóból. Határozott hangon tette fel a kérdést: - És mi lesz a Digitális erőd-tervemmel?

Hale nevetett. - Tőlem megírhatja azt a hátsó ajtót! Én nem szólok egy szót sem. - Majd fenyegetővé vált a hangja. - De amint gyanítani kezdem, hogy nyomoz utánam, kitalálom a sajtónak az egész sztorit. Elmondom nekik, hogy a Digitális erőd cinkes, és lőjék ki ezt az egész rohadt szervezetet!

Strathmore fontolóra vette Hale ajánlatát. Világos volt és egyszerű. Susan életben marad, és a Digitális erődhöz meglesz a hátsó ajtó. Amíg Strathmore nem üldözi Hale-t, a

hátsó ajtó titokban marad. Strathmore tudta, hogy Hale nem lesz képes sokáig befogni a száját. És mégis... a Digitális erőd volt Hale egyetlen biztosítéka... lehet, hogy okosan fog viselkedni. Bármilyen történik is, Strathmore tudta, hogy ha szükségessé válik, eltakaríthatja Hale-t az útból.

- Határozza el magát, öregfiú! - pimaszkodott Hale. -
- Mehetünk vagy sem? - Hale karjai acélfogóként szorították Susan testét.

Strathmore tudta, hogy ha most rögtön fogja a telefont és hívja a biztonságiakat, Susan életben marad. Az életét tette volna fel rá. Tisztán látta a forgatókönyvet. A hívás teljesen váratlanul érné Hale-t. Pánikba esne, és a végén, egy egész kis hadsereggel szemben, nem tudna mit tenni. Rövid huzavona után feladná a dolgot. De ha hívom a biztonságiakat - gondolta Strathmore - romba dől a tervem. Hale szorított egyet a torkán, mire Susan felkiáltott fájdalmában.

- Mi legyen? - üvöltötte Hale. - Megöljem?

Strathmore felmérte a lehetőségeit. Ha megengedi, hogy Hale kivigye Susant a Kriptográfiáról, az nem jelent neki semmilyen biztosítékot. Hale autózik egy darabig, aztán leparkol az erdőben. Nála van a fegyver... Strathmore-nak itt görcsbe rándult a gyomra. Ki tudja, mi történik addig, amíg Hale szabadon engedi Susant... ha egyáltalán szabadon engedi. Hívnom kell a biztonságiakat - határozta el magát Strathmore. Mi mást tehetnék? Elképzelte Hale-t a bíróságon, ahogy mindent kitálal a Digitális erőről. Romba dől a tervem. Kell lennie valamilyen megoldásnak.

- Döntsön! - ordította Hale a lépcső felé vonszolva Susant.

Strathmore nem is figyelt rá. Ha Susan megmentése azzal jár, hogy feladja a terveit, akkor legyen úgy... semmi nem éri meg, hogy elveszítse őt. Susan Fletcher olyan ár lenne, amit Trevor Strathmore nem hajlandó megfizetni.

Hale hátracsavarta Susan karját és féloldalasan leszorította a nyakát. - Ez az utolsó esélye, öregfiú! Adja át a pisztolyt!

Strathmore-nak száguldottak a gondolatai, egy másik lehetőséget keresve. Kell lennie valamilyen megoldásnak! Végül megszólalt - halkán, szinte szomorúan. - Nem, Greg, sajnálom. Nem engedhetem el.

Hale csak hápogni tudott meglepetésében. - Micsoda?!

- Hívom a biztonságiakat. Susan fuldokolva hörögte: - Parancsnok úr, ne! Hale szorítása erősödött. - Hívja csak a biztonságiakat, de akkor Susan meghal!

Strathmore leakasztotta a mobiltelefont az övéről, és bekapcsolta. - Greg, maga csak blöfföl.

- Úgysem teszi meg! - üvöltötte Hale. - Beszélni fogok! Keresztülhúzom a számítást! Már csak néhány óra választja el az álmai beteljesülésétől! A világ minden adatát ellenőrizheti! Nincs többé TRANSLTR. Nincsenek többé korlátok, csak szabad információelérés. Ez egy életre szóló lehetőség! Nem fogja kiengedni a kezéből!

Strathmore hangja metszett, mint az acél. - Hát csak nézze meg.

- De... de mi lesz Susannal? - hebegte Hale. - Ha telefonál, Susan meghal!

Strathmore nem ingott meg. - Vállalom ezt a kockázatot.

- Hazudik! Jobban odavan érte, mint a Digitális erődéért! Ismerem magát! Nem fog kockáztatni!

Susan dühös visszavágásra készült, de Strathmore megelőzte. - Fiatalember! Nem ismer engem! Én nem félek kockáztatni! Ha keménykedni akar, csak rajta! - Elkezdte benyomogatni a gombokat a telefonon. - Rosszul ítélt meg engem, fiam. Senki nem teheti meg azt, hogy fenyegeti a munkatársak életét, és azután kisétál innen! - A füléhez emelte a telefont és hangosan beleszólt a mikrofonba: - Operátor, kapcsolja a biztonságiakat!

Hale marokra fogta Susan nyakát. - Megölöm! Esküszöm! - Dehogyan öli meg - jelentette ki Strathmore. - Susan megölésével csak súlyosbítaná a helyzetét... - A parancsnok hirtelen elhallgatott és a szájához emelte a telefont. - Itt Trevor Strathmore parancsnok! Túszejtés történt a Kriptográfián! Küldjék ide a biztonságiakat. Persze hogy most rögtön! Gondunk van a generátorral is. Azt kérem, hogy minden hozzáférhető külső forrásból irányítsák ide az áramot. Azt akarom, hogy öt percen belül működjön a rendszer! Greg Hale megölt egy rendszerbiztonsági technikust. Túszul ejtette a Kriptográfia vezetőjét. Engedélyezem, hogy könnygázt használjanak mindannyiunk ellen, ha szükséges. Ha Mr. Hale nem hajlandó együttműködni, lövessék le mesterlövészekkel. Minden felelősséget magamra vállalok. Most rögtön induljanak!

Hale mozdulatlanul állt - láthatólag megbénította az elképedés. Enyhült a szorítása Susan nyakán. Strathmore összecuska a telefont és visszaakasztotta az övére. - Maga jön, Greg.

Nyolcvanegyedik fejezet

Becker ködös tekintettel állt a telefonfülke mellett a terminál csarnokában. Égő arca és enyhe émelygése dacára majd szétvetette a jókedv. Vége van. Tényleg vége. Most már hazamehet. A gyűrű az ujján volt: a grál, amelyet keresett. A fény felé tartotta a kezét, és hunyorogva nézte az aranykarikát. Nem volt elég éles a látása ahhoz, hogy elolvassa, de a bevésett szöveg nem tűnt angolnak. Az első írásjegy Q, O vagy nulla volt, de túlságosan égett a szeme, nem tudta kivenni. Becker megvizsgálta az első néhány írásjegyet. Értelmetlennek látszott. Ez volna a nemzetbiztonsági jelentőségű ügy?

Belépett a telefonfülkébe, hogy felhívja Strathmore-t. De még be sem ütötte a nemzetközi előhívót, amikor megszólalt egy géphang. - Todos los circuitos están ocupados. Jelenleg minden vonal foglalt. - mondta a hang. - Kérjük, tegye le, és próbálkozzon később. - Becker homlokráncolva akasztotta vissza a kagylót. Nemzetközi vonalat kapni Spanyolországban olyan volt, mint a rulett, minden az időzítésen és a szerencsén múlt. Majd pár perc múlva ismét megpróbálja.

Becker igyekezett megfélekedezni arról, hogy mennyire csípi a bors a szemét. Megan megmondta neki, hogy ha dörzsöli a szemét, attól csak rosszabb lesz; Becker el sem tudta képzelni, mi lehet ennél rosszabb. Türelmetlenül újra megpróbálkozott a telefonnal. Még mindig nem volt vonal. Becker nem bírta tovább várni - lángolt a szeme, és meg akarta mosni hideg vízzel. Strathmore ráér még néhány

percig. Becker félig vakon elindult a mosdók felé.

A takarítókocsi elmosódott képét még mindig ott látta a férjvécé előtt, így ismét a DAMAS feliratú ajtó felé fordult. Úgy rémlett, mintha hangokat hallana odabentről. Bekopogott.

- ¿Hola?

Csönd.

Megan lesz az - gondolta Becker. A lánynak még öt órát kellett elütnie a járata indulásáig, és azt mondta, hogy addig fogja sikálni a karját, amíg tiszta nem lesz.

- Megan? - szólt be Becker, majd ismét kopogtatott. Semmi válasz. Belökte az ajtót. Bement. A mosdó üresnek tűnt. Becker vállat vont, és odalépett a mosdóhoz.

A kagyló még mindig mocskos volt, de a víz legalább hideg. Becker érezte, ahogy kitágulnak a pórusai, amint a szemébe fröcskölte a vizet. A fájdalom enyhülni kezdett, és fokozatosan felszállt a köd. Becker megnézte magát a tükörben. Úgy nézett ki, mint aki napokig sírt.

Megtörölte az arcát a zakója ujjával, és akkor egyszerre leesett a tantusz. A nagy izgalomban egészen elfelejtette, hogy hol van. A repülőtéren volt! Valahol odakint a kifutón, a sevillai repülőtér három privát hangárjának egyikében, vár rá egy Learjet-60, hogy hazavigye. A pilóta határozottan azt közölte, hogy a parancs szerint addig kell várnia, amíg Becker vissza nem tér.

Nehéz elhinni, gondolta Becker, hogy mindezek után ugyanott fog kikötni, ahonnan elindult. Mire várok még? - nevetett Becker. - Hiszen a pilóta is küldhet rádióüzenetet Strathmore-nak!

Magában vigyorogva Becker ismét belenézett a tükörbe és megigazította a nyakkendőjét. Már távozni készült, amikor meglátott valamit a tükörben. Megfordult. Mintha Megan bőrdjének sarkát látná kikandikálni az egyik fülke félig nyitott ajtaján.

- Megan? - szólította. Nem kapott választ. - Megan?

Becker odament. Hangosan dörömbölt a fülke oldalán. Semmi válasz. Óvatosan belökte az ajtót. Az feltárult.

Becker elfojtotta a borzalom kiáltását. Megan a végén ült, felakadt szemmel. A homloka közepén, egy golyó ütötte lyukból véres folyadék szivárgott az arcára.

- Jézusom! - kiáltott fel Becker megrendültén.

- Está muerta - recsegett fel mögötte egy emberinek alig nevezhető hang. - Meghalt.

Olyan volt, mintha álmodna. Becker megfordult.

- ¿Senor Becker? - kérdezte a kísérteties hang. Becker kábultan nézte a mosdóba belépő férfit. Furcsán ismerősnek tűnt.

- Soy Hulohot - mondta a gyilkos. - Hulohot vagyok. - Az eltorzult szavak mintha a gyomrából jöttek volna. Hulohot fölemelte a kezét. - El anillo. A gyűrűt.

Becker bambán meredt rá.

A férfi belenyúlt a zsebébe és elővett egy pisztolyt. Fölemelte és Becker fejére irányozta. - El anillo.

A megvilágosodás egyetlen pillanatában Beckernek soha nem tapasztalt élményben volt része. Mintha valami tudatalatti túlélési ösztön mozgatná, egyszerre feszült meg testének minden izma. A golyó kilövésével egy időben Becker a levegőbe lendült, majd egyenesen Megan

tetemére zuhant. A golyó becsapódott a háta mögötti falba. - ¡Mierda! - szitkozódott Hulohot. Valahogy, a lehetséges utolsó pillanatban, Becker kitért a golyó útjából. A gyilkos előrevetette magát, Becker felugrott az élettelen kamasz lányról. Közeledő lépések hangja. Lélegzés. A kibiztosított fegyver kattánása.

- Adios - suttogetta a férfi, ahogy párducként elrugaszkodva, mozgás közben megcélozta a fürkét.

A pisztoly elsült. Valami vörös villant. De nem vér volt az, hanem egészen más. Egy tárgy jelent meg a gyilkos előtt, mintha a semmiből került volna oda; kirepült a fürkéből, mellkason találva a férfit, aminek következtében a másodperc tört részével korábban sült el a fegyvere. Megan bőrröndje volt az.

Becker szinte kirobbant a fürkéből. Vállal nekirohant a férfi mellkasának, és odavágta a mosdóhoz. Csontok recsegése hallatszott. Az egyik tükör eltört. A pisztoly leesett. A két férfi a padlóra zuhant. Becker felpattant és a kijárat felé vetődött. Hulohot felmarkolta a fegyverét a padlóról, megfordult és tüzelt. A golyó belefúródott a becsapódó mosdóajtóba.

A repülőtér üres csarnoka olyan hatalmasnak tűnt Becker előtt, akár egy átjárhatatlan sivatag. A lába gyorsabb mozgásra ösztökelte, mint amit feltételezett volna a fizikai képességeiről.

Ahogy elérte a forgóajtót, lövés dörrent a háta mögül. Felrobbant előtte az üvegtábla, cserepeket zúdítva rá. Becker belenyomta a vállát a keretbe, és az ajtó mozgásba lendült. Egy másodperccel később kibotorkált a járdára.

Egy taxi várakozott a bejáratnál.

- ¡Déjame entrar! - üvöltötte Becker a kocsi bezárt ajtaján dörömbölve. - Engedjen beszállni! - A sofőr nemet intett; a fémkeretes szemüveget viselő utasa azt mondta neki, hogy várja meg. Becker megfordult, és meglátta a gyilkost, aki fegyverrel a kézben rohant felé a csarnokon át. Becker a kis Vespá-ra pillantott a járda szélén. Halott ember vagyok! Hulohot éppen akkor nyomakodott át a forgóajtón, amikor Becker sikertelenül próbálta berúgni a Vespát. Hulohot elmosolyodott és fölemelte a pisztolyt.

A szívató! Becker a karok között matatott a benzintartály alatt. Újra megpróbálkozott az indítóval. A motor köhögött, majd leállt.

- El anillo. A gyűrűt. - Hallatszott közletről a hang.

Becker odanézett. Látta a fegyver csövét. Forgott a tár. Még egyszer beletaposott az indítóba.

Hulohot golyója éppen csak elvétette Becker fejét, ahogy a kis motor mégiscsak életre kelt és előreleandült. Becker az életéért harcolt, amikor lehajtott a motorral egy füves lejtőn, és megkerülve az épületet rákanyarodott a kifutópályára.

A feldühödött Hulohot a várakozó taxihoz rohant. Másodpercekkel később a sofőr megdöbbenve feküdt a járdán, és figyelte, ahogy a kocsija porfelhőt húzva maga után elszáguld.

Nyolcvankettedik fejezet

Ahogy az elkábult Hale lassan felfogta, mit jelent az, hogy a parancsnok hívta a biztonságiakat, egyszerre

elgyöngítette a rátörő pánik. Jönnek a biztonságiak! Susan megpróbált kicsúszni a kezéből. Hale összeszedte magát, és derékon ragadva a nőt, visszahúzta.

- Engedjen el! - kiáltotta Susan; a hangja visszaverődött a kupoláról.

Hale túlhajtotta az agyát. A parancsnok telefonja tökéletesen váratlanul érte. Strathmore kihívta a biztonságiakat! Feláldozza a Digitális erődről szőtt terveit! Hale el se tudta volna képzelni, hogy a parancsnok lemondjon a Digitális erődről. Az a hátsó ajtó életre szóló lehetőség lehetett volna.

Ahogy megrohanta a pánik, az agya mintha csalóka játékot űzött volna vele. Amerre csak nézett, mindenhol Strathmore pisztolycsövét vélte látni. Forogni kezdett, magához szorítva Susant, így próbálva meg kivédeni a parancsnok lövését. Félelemtől űzve, Hale vakon vonszolni kezdte Susant a lépcső felé. Öt percen belül felgyulladnak a fények, kinyílnak az ajtók, és beözönlének a biztonságiak.

- Ez fáj! - hörögte Susan fulladozva. Levegő után kapkodott, miközben összevissza botladozott a kétségbeesetten piruettező Hale-lel.

Hale fontolóra vette, hogy elengedi, és örült sebességgel felrohan Strathmore liftjéhez, de ez öngyilkosság lett volna. Nem tudta a jelszót. Különben is, amint túszerűen kijut az NSA területéről, a biztos halál vár rá. Még a Lotusával sem tudja megelőzni az NSA helikoptereit. Susan az egyetlen, aki megakadályozhatja, hogy Strathmore agyonlőjön!

- Susan - tört ki Hale-ből, miközben a lépcső felé rángatta.

- Jöjjön velem! Esküszöm, nem fogom bántani!

Susan ellenállt, és Hale rájött, hogy újabb problémával kell szembenéznie. Még ha valahogy sikerül is kinyitnia Strathmore liftjét, és magával hurcolnia Susant, bizonyos, hogy a nő végig küzdene vele egész úton. Hale pontosan tudta, hogy Strathmore liftjének csak egy megállója van: a „föld alatti sztráda”, az alagsori szervizutak szűk labirintusa, amelyen át titokban közlekedhettek az NSA nagykutyaí. Hale-nek esze ágában sem volt eltévedni az NSA alagsori folyosóin egy ellenkező tússzal. Halálos csapda lett volna. Még ha kijut is, ébredt rá, nincs fegyvere. Hogyan vonszolhatná át Susant a parkolón? Hogyan vezetne?

Az egyik katonai stratégia professzora adta meg neki a választ, tengerészgyalogosi múltjából.

Ha erőszakkal akarsz segítséget szerezni - figyelmeztette a hang - ellenállással fogsz találkozni. De győzd meg az illetőt, hogy ugyanazt gondolja, amit te akarsz, és nyertél egy szövetségest.

- Susan - hallotta Hale a saját hangját. - Strathmore gyilkos! Veszélyes volna itt maradnia!

Susan mintha meg sem hallotta volna. Hale tudta, hogy képtelenséget beszélt; Strathmore sohasem bántaná Susant, és a nő is pontosan tudja ezt.

Hale meresztgette a szemét a sötétségben, azon tűnődve, merre lehet a parancsnok. Strathmore egyszerre hallgatásba burkolózott, amitől Hale csak még jobban pánikba esett. Érezte, hogy fogy az ideje. Most már bármelyik percben megérkezhetnek a biztonságiak.

Hale minden erejét megfeszítve átfonta a karját Susan dereka körül, és elkezdte fölfelé rángatni a lépcsőn. A nő

minden lépésnél megvetette a lábát és visszahúzta. Nem sokra ment vele; Hale sokkal erősebb volt nála.

Hale óvatosan hátrált fölfelé a lépcsőn, maga előtt tartva Susant. Könnyebb lett volna, ha maga előtt tolja, de a fönti lépcsőpihenőt megvilágította Strathmore számítógépes monitorjainak a fénye. Ha Susan érkezne föl elsőnek, Hale háta tiszta célpontot kínálna Strathmore-nak. De maga után húzva Susant emberi pajzsot tarthatott saját teste és a Kripto előcsarnoka között.

A fölfelé vezető út harmadánál járva Hale mozgást érzékelt odalent, a lépcső alján. Strathmore próbálkozik! - Ne tegye, parancsnok úr! - sziszegte Hale. - Csak annyit érne el, hogy megöli Susant!

Hale várt. De csend volt odalent. Erősen fülelt. Semmi. Nem volt mozgás a lépcső aljánál. Lehet, hogy csak képzelődött? Nem számít. Strathmore úgysem tenné kockára egy lövéssel Susan életét.

De ahogy Hale Susant maga után húzva hátrált fölfelé a lépcsőn, hirtelen történt valami váratlan. Halk dobbanást érzékelt maga mögött, a lépcsőpihenőn. Hale megállt, érezte, hogy meglódul az adrenalinszintje. Strathmore valahogy felosont mögé? Az ösztöne azt súgta, hogy Strathmore odalent van, a lépcső lábánál. De aztán újra hallotta ugyanazt a hangot - ezúttal erősebben. Ez határozottan egy lépés volt a fölső pihenőn!

Hale rémülten ismerte föl a tévedését. Strathmore mögém került a lépcsőn! Tökéletes célpont lett a hátam! Kétségbeesetten rángatta fel Susant egy lépcsőfokkal maga elé, és hátrálva elindult lefelé a lépcsőn.

Az utolsó fokra érkezve visszafordult és vadul üvöltötte fölfelé: - Vissza, parancsnok úr! Vissza, vagy kitöröm a...?

A Beretta agya keresztülhasított a levegőn a lépcső lábánál, és koponyán találta Hale-t.

Amint Susan kiszabadította magát az elernyedtt Hale szorításából, zavartan fordult vissza. Strathmore megragadta, magához húzta és átölelte reszkető testét. - Sss - csitította -, én vagyok az. Minden rendben.

Susan egész testében remegett. - Pa... parancsnok úr - hápogta értetlenül. - Én azt hittem... azt hittem, hogy odafent van... hallottam...

- Nyugodjon meg - suttogta Strathmore. - Azt hallotta, hogy feldobom a cipőmet a lépcsőpihenőre.

Susan azon kapta magát, hogy egyszerre sír és nevet. A parancsnok csak az imént mentette meg az életét. Susan állt a sötétben, és előntötte a megkönnyebbülés érzése. Amiből azonban nem hiányzott a büntudat; mindjárt itt lesznek a biztonságiak. Ostobán hagyta, hogy Hale túszul ejtse, és őt használja fel Strathmore ellen. Susan tudta, hogy a parancsnok hatalmas árat fizetett a megmentéséért.

- Bocsásson meg - kérte.

- Miért?

- A tervei a Digitális erőddel... romba dőltek. Strathmore a fejét rázta. - Nem egészen.

- De... de mi van a biztonságiakkal? Bármelyik percben itt lehetnek. Már nincs időnk arra, hogy...

- Nem jönnek a biztonságiak, Susan. Miénk a világ összes ideje.

Susan egy szót sem értett. Nem jönnek? - De hát telefonált

nekik...

Strathmore felkacagott. - Szakállas trükk. Csak színleltem a hívást.

Nyolcvanharmadik fejezet

Alighanem Becker Vespája volt a legkisebb jármű, ami valaha is megfordult a sevillai repülőtér betonján. Maximális sebessége 80 km/óra, a hangjából ítélve inkább láncfűrész, mint motorkerékpár, és sajnálatos módon nélkülözte azt az erőt is, amivel a levegőbe emelkedhetett volna.

Becker látta az oldaltükörben, hogy a taxi négyszáz méterrel mögötte ráhajt a sötétbe borult kifutópályára, és azonnal felgyorsul. Becker előrenézett. A távolban, vagy nyolcszáz méterre a hangárok körvonalai rajzolódtak ki az éjszakai égbolton. Azon töprengett, vajon a taxi utoléri-e ezen a távon. Tudta, hogy Susan két másodperc alatt kiszámolná, és megadná az esélyeket. Beckert egyszerre olyan félelem fogta el, mint még soha életében.

Lehajtotta a fejét és ütközésig csavarta a gázkan. A Vespa elérte teljesítménye csúcsát. Becker úgy becsülte, hogy a taxi legalább 150-nel száguld a nyomában, kétszer olyan gyorsan, mint ő. A távolban tornyosuló három épületre szegezte a tekintetét. A középső lesz az. Ott áll a Learjet. Lövés dörrent.

A golyó méterekkel mögötte csapódott a betonba. Becker hátranézett. A gyilkos az ablakon kihajolva célzott. Becker félrerántotta a kormányt; az oldaltükör szilánkokra robbant. Az egész kormányon érezni lehetett a lövés erejét. Becker

ráfeküdt a motorra. Isten irtalmazzon nekem, nem fog sikerülni!

A kifutópálya világosabb sávja jelent meg a szeme előtt. A taxi közeledett. Reflektora kísérteties árnyékot vetett a betonra. Újabb lövés dördült. A golyó súrolta a motorkerékpár testét.

Becker vadul küzdött, nehogy megfaroljon. El kell érnem a hangárt! Azon tűnődött, vajon a Learjet pilótája látja-e, hogy közeledik. Van-e nála fegyver? De ahogy Becker közelebb ért a hangárok kivilágított tömegéhez, ráébredt, hogy a kérdésnek semmi jelentősége. A Learjet sehol sem volt látható. Erőltette könnyező szemét, és azon imádkozott, bárcsak érzékcsalódás lenne. De nem. A hangár üres volt. Az ég szerelmére!? Hol van a gép?

Ahogy a két jármű bezúdul az üres hangárba, Becker kétségbeesetten kereste a menekülés útját. De nem volt esélye. Az épület hátsó falán, a hatalmas, rozsdás fémlemezen nem volt ajtó vagy ablak. A taxi odahúzott mellé, és Becker balra nézve azt látta, hogy Hulohot fölemeli a fegyverét.

Innentől a reflexek vették át az uralmat. Becker beletaposott a fékbe. De a motor alig lassult. A hangár padlója csúszós volt az olajtól. A Vespa megfarolt.

Fülsiketítő sivítást hallott maga mellett, ahogy a taxi fékjei csődöt mondtak, és a kopott abroncsok megcsúsztak az olajos felszínen. A kocsifüstöt és égő gumi bűzét okádva megpördült; mindössze centiméterek választották el a megfarolt Vespa bal oldalától.

A két irányíthatatlanná vált jármű egymás mellett száguldott

a hangár hátsó fala felé: az ütközés elkerülhetetlen volt. Becker kétségbeesetten taposta a féket, de nem volt súrlódás; mintha jégen hajtott volna. Vele szemben ott magasodott a fémfal. Nagyon gyorsan közeledett. Miközben a taxi vadul szalamoszott mellette, Becker szembenézett a fallal, és felkészült az ütközésre.

A rozsdás fémhez fülsiketítő csattanással vágódott a motor acéltete. De Becker nem érzett fájdalmat. Hirtelen a szabad ég alatt találta magát: még mindig a Vespán ülve bukdácsolt egy füves mezőn. Olyan volt, mintha a hangár hátsó fala egyszerűen köddé vált volna előtte. Még mindig ott látta maga mellett a taxit: a hangár mögötti mezőn bukdácsolt. A hangár hátsó falából kitépett hatalmas, rozsdás fémlemez felszállt a taxi motorháztetejéről, majd elsüvített Becker feje fölött.

Becker hevesen dobogó szívvel húzott el a Vespán, bele az éjszakába.

Nyolcvannegyedik fejezet

Jabba elégedett sóhajjal fejezte be az utolsó pont forrasztását. Kikapcsolta a pákát, letette a zseblámpát, és egy másodpercig csak feküdt a hatalmas számítógépház sötétjében. Kimerült. Fájt a nyaka. A belső munka mindig testnyomorító volt, kivált az ő méreteivel.

És mindig egyre kisebbre csinálják őket - morfondírozott. Ahogy lehunyta a szemét, átadva magát a jól megérdemelt pillanatnyi pihenésnek, odakintről rángatni kezdte valaki a bakancsát.

- Jabba! Gyere ki onnan! - ordította egy női hang.

Midge megtalált - nyögött fel Jabba.

- Gyere ki onnan!

Jabba kelletlenül mászott kifelé. - Az ég szerelmére, Midge! Megmondtam már magának... - De nem Midge volt az. Jabba meglepetten nézett föl. - Soshi?

Soshi Kuta, Jabba asszisztense és jobbkeze negyvenkilós, két lábon járó acéldrót volt. A borotvaeszű rendszerbiztonsági technikus a MIT-en végzett. Gyakran maradt ott késő estig Jabba mellett, és ő volt a gárda egyetlen olyan tagja, aki nem félt a főnökétől. Villámló szemmel, számonkérően kérdezte: - Mi a fenéért nem veszed fel a telefont? Sem a személyhívót?!

-Te hívtál? - kérdezett vissza Jabba. - Én azt hittem, hogy...

- Nem érdekes. Valami furcsa történik a központi adatbankban.

Jabba megnézte az óráját. - Furcsa? - Most már ő is kezdett aggódni. - Nem fogalmazhatnál egy kissé pontosabban?

Két perccel később Jabba rohanva igyekezett a folyosón az adatbank felé.

Nyolcvanötödik fejezet

Greg Hale gúzsba kötve feküdt a 3-as egység padlóján. Strath-more és Susan átvonszolták a Kriptográfia előcsarnokán, majd a 3-as egység lézernyomtatóinak kábeleivel összekötötték kezét-lábát.

Susan még mindig nem tudott napirendre térni a

parancsnok iménti mesteri húzása felett. Csak színlelte a hívást! Strathmore valahogy elkapta Hale-t, megmentette Susant, és biztosította számukra a Digitális erőd átírásához szükséges időt.

Susan kényelmetlen érzéssel nézte az összekötözött kriptográfust. Hale nehezen lélegzett. Strathmore a díványon ült, ölében a Berettával. Susan visszatérítette a figyelmét Hale termináljához, és folytatta a véletlen karakterlánc keresését. Már a negyedik keresést indította el, de egyik sem hozott eredményt. - Még mindig semmi - sóhajtott fel. - Lehet, hogy meg kell várnunk Davidet Tankado kódjával.

Strathmore szemrehányó pillantást vetett rá. - Ha David kudarcot vall, és Tankado kulcsa rossz kezekbe kerül...

Nem kellett befejeznie a mondatot, Susan így is megértette. Amíg a Digitális erőd fájlja nincs kicserélve az Interneten Strathmore módosított verziójára, addig Tankado belépési kódja veszélyt jelent. ..

- Ha kicseréltük - tette hozzá Strathmore -, már nem érdekel, hány kulcs kering a világban. Minél több, annál jobb. Intett Susannak, hogy folytassa a keresést. - De addig versenyt futunk az idővel.

Susan kinyitotta a száját, hogy helyeseljen, de szavai fülsiketítő harsogásba vesztek. A Kriptográfia csendjébe vészjelzés hasított az alagsorból. Susan és Strathmore ijedt pillantást váltott egymással.

- Mi ez? - ordította Susan, két hangjelzés közé időzítve a kérdését.

- A TRANSLTR! - kiáltotta vissza Strathmore idegesen. - Túlmelegedett! Lehet, hogy Hale-nek igaza volt, és a

tartalék áramforrás nem keringeti elég gyorsan a freont.

- És az automatikus leállítás?

Strathmore gondolkodott egy másodpercig, aztán vissza-
üvöltött: - Valahol rövidzárlatnak kell lennie. - Sárga
vészjelzés villogott a Kripto előcsarnokában, pulzáló fényt
vetve az arcukra.

- Le kellene állítania! - vetette föl Susan.

Strathmore bólított. Megjósolhatatlan volt, mi történik, ha
hárommillió túlmelegedett processzor egyszerre úgy dönt,
hogy kiolvad. Strathmore-nak fel kellett mennie a
termináljához, ha le akarta állítani a Digitális erőd feltörését
- lehetőleg még azelőtt, hogy valaki a Kriptográfián kívülről
észleli a bajt, és úgy dönt, hogy beküldi a biztonságiakat.

Strathmore vetett egy pillantást a még mindig eszméletlen
Hale-re. Letette a Berettát Susan mellé az asztalra és
megpróbálta túlkiabálni a szirénát: - Mindjárt visszajövök! -
Miközben kilépett a 3-as egység falán támadt lyukon, még
visszaszólt a válla fölött: - Találja meg nekem azt a belépési
kódot!

Susan az eredménytelen kódkeresés adatait böngészte,
és csak azt kívánta, bár sietne Strathmore, és gyorsan
leállítaná a programot. A Kriptográfiát betöltő hangok, a
villogó fények rakétakilövésre emlékeztettek.

Hale mocorogni kezdett a földön. Minden egyes
vészjelzésre összerándult. Susan azon kapta magát, hogy
felmarkolja a pisztolyt. Hale arra nyitotta ki a szemét, hogy
Susan Fletcher áll fölötte, és az ágyékára céloz a
Berettával.

- Hol van a belépési kód? - követelte Susan. Hale-nek

nehézére esett összeszednie magát. - Mi... mi történt?

- Jól ráfázott, az történt. Most pedig mondja meg, hol a kód!
Hale próbálta megmozdítani a karját, de rájött, hogy gúzsba van kötve. Az arcát eltorzította a pánik. - Engedjen el!

- Hol a kód? - ismételte meg Susan.

- Nálam nincs! Engedjen el! - Hale fel akart állni. De csak annyi telt tőle, hogy az oldalára forduljon.

Susan a vészjelzések között ordított vele. - Maga North Dakota, és Ensei Tankado átadta magának a belépési kódot. Azonnal mondja meg, hol van!

- Maga megőrült! - hápogott Greg Hale. - Én nem vagyok North Dakota! - Hiábavalóan küzdött a szabadulásért.

Susan mérgesen neki támadt: - Ne hazudjon! Akkor hogy kerülnek North Dakota levelei a postafiókjába?

- Mondtam már! - Susan a vészkiáltás szüneteiben hallotta Hale könyörgését. - Betörtem Strathmore gépébe! Azokat az e-maileket a postafiókomban Strathmore postafiókjából másoltam ki! Azokat az e-maileket a COMINT lopta el Tankadótól!

- Süket duma! Sosem tudott volna bejutni a parancsnok postafiókjába!

Hát nem érti?! - üvöltötte Hale. - Strathmore postafiókját már eleve figyelte egy kémprogram! - Hale rövid szakaszokban adta elő a mondókáját, a vészjelzések között. - Valaki más csempészte oda. Szerintem Fontaine igazgató volt az. Én csak rácsatlakoztam. Hinnie kell nekem! így ismertem meg a tervét, hogy át akarja írni a Digitális erődöt! Rendszeresen elolvastam Strathmore Ötletbörze-projektjeit.

Ötlebörze-projektek? - hökkent meg Susan. Semmi kétség, Strathmore az Ötlebörze szoftver felhasználásával körvonalazta a Digitális erődre vonatkozó tervét. Ha valaki feltörte a parancsnok postafiókját, akkor minden információt megszerezhetett...

- A Digitális erőd átírása beteg ötlet! - kiabálta Hale. - Maga nagyon jól tudja, hogy ez mit jelent! Totális hozzáférést az NSA-nak! - A bömbölő szirénák elnyomták a hangját, de Hale már teljesen belelovalta magát. - Úgy gondolja, hogy vállalhatjuk ezt a felelősséget? Hogy bárki vállalhatja? Micsoda szűklátókörűség! Azt állítja, hogy a kormányunk szíven viseli a nemzet érdekeit? Remek! De mi történik, ha egyszer jön egy olyan kormány, amelyik nem a mi érdekünkben ténykedik? Ez a technika örökre szól!

Susan alig hallotta, mit mond; a Kriptón fülsiketítő volt a zaj. Hale megpróbált kiszabadulni. Elkapta Susan tekintetét és tovább ordított. - Hogyan védjék meg magukat a civilek egy rendőrállammal szemben, amikor a vezetés a kommunikációjuk minden formáját lehallgatja? Hogyan szervezhetnék meg a lázadást?

Susan számtalanszor hallotta már ezt az érvelést. A jövőbeli kormányokra való hivatkozás volt az EFF legfőbb érve.

- Meg kell állítani Strathmore-t! - üvöltette túl Hale a sivítő szirénákat. - Esküszöm, hogy én ezen dolgoztam! Ezért jöttem be ma... hogy figyeljem a postafiókját, kivárjam, hogy mit lép és a tetthelyen kövessem a cserét! Bizonyítékra volt szükségem arról, hogy megírta azt a hátsó ajtót. Ezért másoltam át az összes e-mailjét a saját postafiókomba. Ez

bizonyítja, hogy mire készült a Digitális erőddel. Az volt a tervem, hogy a sajtóhoz fordulok az információkkal.

Susannak kihagyott a szívverése. Jól hallotta? Mindez nagyon is Greg Hale-re vallott. Lehetséges volna? Ha Hale tudta, hogy Strathmore a Digitális erőd módosított változatának kibocsátását tervezi, megvárná, amíg az egész világ elkezdi használni, és akkor robbantja a bombát, a bizonyítékokkal együtt!

Susan el tudta képzelni a szalagcímekeket: GREG HALE KRIPTOGRÁFUS LELEPLEZI AZ USA TITKOS TERVÉT A GLOBÁLIS INFORMÁCIÓ-ELLENŐRZÉSRE!

Megismétlődik a Skipjack esete? Az NSA hátsó ajtajának másodszori leleplezése Greg Hale legmerészebb álmait is túlszárnyaló hímevet szerezne neki. Egyúttal lehetetlen helyzetbe hozná az NSA-t. Susan váratlanul azon a gondolon kapta magát, hogy mi van, ha Hale mégis igazat mond. Nem! -döntötte el. - Dehogysis!

Hale tovább könyörgött. - Azért állítottam le a nyomkövetőjét, mert azt hittem, hogy utánam nyomoz! Azt hittem, arra gyanakszik, hogy kémkedtem Strathmore után. Nem akartam, hogy megtalálja a kémprogramot, és eljusson hozzám!

Logikus, de valószínűtlen. - Akkor miért ölte meg Chartrukiant? - vetette oda Susan.

- Nem öltem meg! - sikoltotta túl Hale a szörnyű zajt. - Strathmore taszította le. Mindent láttam odalentről! Chartrukian hívni akarta a rendszerbiztonságiakat, amivel romba döntötte volna Strathmore tervét a hátsó ajtóval!

Jól csinálja - gondolta Susan. - Mindenre megvan a

magyarázata.

- Engedjen el! - kérte Hale. - Én nem követtem el semmit!
- Nem követett el semmit? - kiabált rá Susan, miközben az járt a fejében, hol marad ilyen sokáig Strathmore. - Maga és Tankado túsul ejtették az NSA-t. Legalábbis addig, amíg maga nem kezdett el kettős játékot űzni. Árulja el nekem - követelte Susan -, hogy Tankado valóban szívrohamban halt-e meg, vagy maga intéztette el az egyik cimborájával!

- Milyen elvakult! - üvöltötte Hale. - Hát nem látja, hogy nekem semmi közöm az egészhez? Engedjen el! Mindjárt itt lesznek a biztonságiak!

- Nem jönnek - vetette oda minden köntörfalazás nélkül Susan.

Hale elsápadt. - Micsoda?

- Strathmore csak színlelte a hívást.

Hale-nek kitágult a szeme. Úgy tűnt, mintha átmenetileg lebénult volna. Aztán vad rángatózásba kezdett. - Strathmore meg fog ölni! Ebben biztos vagyok! Túl sokat tudok!

- Nyugalom, Greg.

A szirénák belehasítottak Hale ordításába. - De én ártatlan vagyok!

- Hazudik! És erre bizonyítékom is van. - Susan megkerülte a terminálok sorát. - Emlékszik arra a nyomkövetőre, amit leállított? - kérdezte, és leült a saját gépe elé. - Újra elindítottam! Megnézzük, milyen eredményt hozott?

Susan képernyőjén egy villogó ikon jelezte, hogy a nyomkövető visszatért. Susan kézbe vette az egeret és

megnyitotta az üzenetet. Ezek az adatok majd befogják Hale száját - gondolta. - Hale North Dakota. Megnyílt az ablak. Hale...

Susan megakadt. Megjelent előtte a nyomkövető, és ő elnémult döbbenetében. Ez csak valami hiba lehetett, mert a nyomkövető valaki másra mutatott... a legvalószínűtlenebb személyre.

Susan a képernyőre tapadva még egyszer elolvasta az ablak tartalmát. Ugyanazt az információt kapta, mint amit Strathmore, amikor ő indította el a nyomkövetőt. Susan úgy vélte, hogy Strathmore elhibázott valamit, de tudta, hogy ő biztosan jól konfigurálta a nyomkövetőt.

Csak hogy a képernyőn látható információ felfoghatatlan volt.

NDAKOTA = ET@DOSHISHA.EDU

- ET? - ismételte Susan zúgó fejjel. - Ensei Tankado volna North Dakota?

Érthetetlen. Ha jó az adat, akkor Tankado és a társa egy és ugyanaz a személy. Susannak egyszerre összefüggéstelenné váltak a gondolatai. Azt kívánta, bár csak elhallgatna a bömbölő sziréna. Miért nem kapcsolja már le Strathmore azt az átkozott gépet?

Hale kitekeredett a földön, megfeszítette a testét, hogy láthassa Susant. - Mi van ott? Mondja meg!

Susan figyelmen kívül hagyta Hale-t és a körülötte tomboló káoszt. Ensei Tankado North Dakota...

Összerázta a mozaikokat és megpróbálta újra kirakni őket. Ha Tankado North Dakota, akkor saját magának küldi az e-maileket... ami azt jelenti, hogy North Dakota nem létezik.

Tankado partnere csak trükk volt.

North Dakota egy szellem - mondta magának Susan. - Füst és tükörkép.

Ragyogó húzás volt. Láthatólag Strathmore csak az egyik oldalát figyelte a teniszjátzmának. Mivel a labda mindig visszajött, feltételezte, hogy lennie kell valakinek a háló túlfelén is. De Tankado a fallal szemben játszott. Olyan emailekben bizonygatta a Digitális erőd erényeit, amelyeket önmagának küldött. Leveleket írt, továbbította őket egy anonim levelezőszerverre, és néhány óra múlva a rendszer visszaküldte hozzá a leveleket.

Innentől - ébredt rá Susan - minden nyilvánvaló. Tankado maga akarta azt, hogy a parancsnok kémkedjen utána... maga akarta, hogy elolvassa az e-mailjeit. Ensei Tankado úgy talált ki magának egy virtuális biztosítékot, hogy közben nem kellett rábíznia egy másik személyre a belépési kódot. Persze, hogy az egész színjáték hitelesnek tűnjön, Tankado titkos postafiókot használt... de csak annyira titkosat, hogy elhárítsa a gyanút, és fel se merüljön az átverés lehetősége. Tankado volt a saját társa. North Dakota soha nem létezett. Ensei Tankado magánszámot mutatott be.

Magánszám.

Szörnyű gondolat hasított Susanba. Tankado úgy használhatta fel az egész állevelezést, hogy gyakorlatilag bármiről meggyőzhette Strathmore-t.

Eszébe jutott az első reakciója, amikor Strathmore a feltörhetetlen algoritmusról beszélt neki. Susan akkor esküdni mert volna arra, hogy ez lehetetlen. A helyzet nyugtalanító következményei görcsbe rántották Susan

gyomrát. Milyen bizonyítékaik voltak ténylegesen arra, hogy Ensei Tankado valóban megalkotta a Digitális erődt? Csak a saját hencegése az e-mailjeiben. És persze... a TRANSLTR. A számítógép már csaknem húsz órája bele van ragadva egy végtelen önismétlő ciklusba. Ám Susan tudta, hogy léteznek más programok is, amelyek ilyen hosszú időre leköthetik a TRANSLTR-t. Olyan programok, amelyeket sokkal könnyebb megírni, mint egy feltörhetetlen algoritmust.

Vírusok.

Végigfutott rajta a hideg.

De hogyan juthatott volna vírus a TRANSLTR-ba?

Mintha a sírból jönne a hang, Phil Chartrukian adta meg a választ. Strathmore kiiktatta a Gauntlet-szűrőket!

A megvilágosodás egyetlen szédítő pillanatában Susan mindent megértett. Strathmore letöltötte Tankado Digitális erőd algoritmusát, és megpróbálta bevinni a TRANSLTR-ba, hogy megfejtse. De a Gauntlet visszautasította a fájlt, mivel veszélyes mutációs karakterláncokat tartalmazott. Rendes körülmények között ez aggasztotta volna Strathmore-t, de látta Tankado e-mailjét - A mutációs karakterláncok jelentik a megoldást! Abban a meggyőződésben, hogy a Digitális erőd biztonságosan bevihető, Strathmore kiiktatta a Gauntlet szűrőit, és betöltötte a fájlt a TRANSLTR-ba.

Susan alig bírt megszólalni. - Nincs is Digitális erőd... - suttogta a szirénák vijjogása közben. Lassan, erőtlenül borult rá a terminálra. Tankado bolondot akart csinálni belőlünk... és az NSA bekapta a csalit.

Ekkor hosszú, keserves kiáltás hallatszott odafentről.
Strathmore volt az.

Nyolcvanhatodik fejezet

Susan az íróasztalára borulva találta Trevor Strathmore-t, amikor kifulladásra megérkezett az irodájába. Lehajtott fején veríték csillogott a monitorok fényében. Az alsó szinten továbbra is vijjogtak a szirénák.

Susan odarohant az asztalhoz. - Parancsnok úr!
Strathmore meg se mozdult.

- Parancsnok úr! Le kell állítanunk a TRANSLTR-t!
Rájöttem, hogy...

- Elkapott minket - mondta Strathmore anélkül, hogy felnézett volna. - Tankado bolondot csinált belőlünk...

Susan kihallotta a hangjából, hogy a parancsnok is megértette. Tankado minden hengegése a feltörhetetlen algoritmusról... a belépési kód árverésre bocsátása... mindez csak színjáték volt. Tankado ravaszul elérte, hogy az NSA betörjön a postafiókjába, elhitette velük, hogy van egy társa, és rávette őket, hogy letöltsenek egy nagyon veszélyes fájlt.

- A mutációs karakterláncok... - motyogta Strathmore.
- Tudom.

A parancsnok lassan fölemelte a fejét. - Az a fájl, amit letöltöttem az internetről... az valójában...

Susan próbálta megőrizni a nyugalma. A kirakós játék darabkái mind átalakultak. Soha nem létezett semmilyen feltörhetetlen algoritmus... nem létezett Digitális erőd. Az a

fájl, amit Tankado feltett az internetre, egy kódolt vírus volt, valószínűleg az egyik tömegesen használt, nyilvános kulcsú titkosító algoritmussal álcázva, és elég bonyolult volt ahhoz, hogy mindenki mást távol tartson a veszélyes úttól - kivéve az NSA-t. A TRANSLTR feltörte a rejtjeles burkot, és szabadjára engedte a vírust.

- A mutációs karakterláncok... - hörögte a parancsnok. - Tankado azt állította, hogy az algoritmus részei. - Strathmore újra ráborult az íróasztalra.

Susan meg tudta érteni a parancsnok fájdalmát. Hagyta magát rászedni. Tankadónak esze ágában sem volt eladni valamelyik számítógépes cégnek az algoritmusát. Nem is volt algoritmus. Színjáték volt az egész. A Digitális erőd csak egy szellem, egy bohózat; vagy csalétek, amellyel az NSA-t akarták horogra kapni. Strathmore minden lépése mögött ott állt Tankado, ő mozgatta a szálakat.

- Kiiktattam a Gauntletet - nyögött fel a parancsnok. - Nem tudhatta.

Strathmore ököllel az asztalra csapott. - De tudnom kellett volna! Az ég szerelmére, nézze csak meg az azonosítóját! NDAKOTA!

- Mire gondol?

- Jót röhöghetett rajtunk! Ez ugyanis egy anagramma.

Susan egy pillanatra zavarba jött. Az NDAKOTA anagramma? Maga elé képzelte a betűket és fejben újrendezte őket. Ndakota... Kado-tan... Oktadan... Tandoka... Azonnal elgyengült a térde. Strathmore-nak igaza van. Világos, mint a nap. Hogyan nézhették el? A North Dakota egyáltalán nem az egyik amerikai államra

utalt. Ez volt a só, amit Tankado beledörzsölt a sebbe. Hiszen még figyelmeztetést is küldött az NSA-nak, egyértelmű jelet arról, hogy ő maga North Dakota. A betűk a TANKADO nevet adták ki. De a világ legjobb kódtörői nem vették észre, pontosan úgy, ahogyan azt Tankado eltervezte.

- Gúnyt űzött belőlünk - mondta Strathmore.

- Le kell állítania a TRANSLTR-t - jelentette ki Susan. Strathmore üres tekintettel bámulta a falat.

- Parancsnok úr, kapcsolja ki! Csak a jóisten tudja, mi folyik odalent!

- Már próbáltam - suttogta Strathmore olyan gyenge hangon, hogy alig lehetett hallani.

- Hogy érti azt, hogy már próbálta?

Strathmore Susan felé fordította a képernyőt. A monitor különös, barnásvörös árnyalatú, halvány fénnel világított. Az alján a párbeszédablak mutatta a TRANSLTR leállításának számos kísérletét. A parancsra mindig ugyanaz volt a válasz:

A MŰVELETET NEM LEHET MEGSZAKÍTANI.

A MŰVELETET NEM LEHET MEGSZAKÍTANI.

A MŰVELETET NEM LEHET MEGSZAKÍTANI.

Susan megborzongott. Nem lehet megszakítani? De miért? Félt, hogy már tudja is a választ. Ez tehát Tankado bossúja? Elpusztítani a TRANSLTR-t? Ensei Tankado éveken át próbálta tudomására hozni a világnak a TRANSLTR létezését, de senki nem hitt neki. Ezért elhatározta, hogy akkor majd ő egyedül elpusztítja a nagy fenevadat. A haláláig harcolt azért, amiben hitt - a

magántitok emberi jogáért.

Odalent bömböltek a szirénák.

- Le kell kapcsolnunk az áramot - követelte Susan. - Most rögtön!

Susan tudta, hogy ha sietnek, még megmenthetik a hatalmas gépet. A világ minden számítógépében - a barkácsolt PC-től az NSA műholdas ellenőrző rendszeréig - van egy beépített biztonsági leállító az ilyen esetekre. Nem volt valami nagy szám, de mindig működött. Ez volt a híres „kihúzni a dugót”.

Ha a Kriptográfia maradék áramellátását is megszüntetik, akkor a TRANSLTR kénytelen lesz leállni. A vírust később is eltávolíthatják. Mi sem egyszerűbb, mint újraformázni a TRANSLTR merevlemezeit. A formázás mindent kitöröl a számítógép memóriájából - adatokat, programokat, vírust. A legtöbb esetben ez több ezer fájl, akár évek munkája elvesztésével jár. De a TRANSLTR más - gyakorlatilag adatvesztés nélkül lehet formázni. A párhuzamos processzorokkal dolgozó gépeket gondolkodásra tervezték, nem tárolásra. A TRANSLTR-ban tulajdonképpen semmit nem tároltak. Ha feltört egy kódot, akkor azt azonnal átküldte az NSA központi adatbankjába, hogy...

Susan megdermedt. A hirtelen felismerés pillanatában a szájához kapta a kezét, hogy elfojtsa a sikoltását. - A központi adatbank!

Strathmore belebámult a sötétségbe, a hangja kifejezéstelen volt. Nyilvánvalóan ő is eljutott már ugyanarra a felismerésre. - Igen, Susan. A központi adatbank...

Susan tompán bólintott. Tankado a TRANSLTR-t használta fel arra, hogy vírussal fertőzze meg a központi adatbankot. Strathmore erőtlenül a monitorra mutatott. Susan követte a pillantását; a felé fordított képernyőn megnézte, mi van a párbeszédablak alatt. Ezt olvasta a képernyő alján:

MONDJÁK EL A VILÁGNAK A TRANSLTR LÉTÉT.
MÁR CSAK AZ IGAZSÁG SEGÍTHET.

Susant kirázta a hideg. Az NSA az ország legtitkosabb információit tárolta: katonai kommunikációs protokollokat, a SIGINT megerősítő kódjait, a külföldi kémek személyazonosságát, a hadászati csúcstechnika műszaki rajzait, digitalizált dokumentumokat, kereskedelmi megállapodásokat - a lista szinte végtelen.

- Tankado ilyet nem merne tenni! - jelentette ki Susan. Megsemmisíteni egy ország legfontosabb információit? - Susan nem tudta elhinni, hogy akár Ensei Tankado meg merné támadni az NSA adatbankját. Meredten nézte az üzenetet.

MÁR CSAK AZ IGAZSÁG SEGÍTHET.

- Az igazság? - kérdezte. - De mivel kapcsolatban? Strathmore nehezen lélegzett. - A TRANSLTR-ral - mondta elfulladva. - Megmondani az igazat a TRANSLTR-ról. Susan bólintott. Tökéletesen logikus volt. Tankado rákényszeríti az NSA-t, hogy bevallja a világnak a TRANSLTR-t. Végtére is ez zsarolás. Megadta az NSA-nak a választási lehetőséget - vagy beismeri a TRANSLTR létét, vagy elveszti az adatbankot. Susan döbbenet bámulta a szöveget a képernyőn. Legalul egyetlen sor villogott fenyegetően:

ADJA MEG A BELÉPÉSI KÓDOT.

A villogó szavakat nézve Susan mindent megértett - a vírust, a belépési kódot, Tankado gyűrűjét, a briliáns zsarolási tervet. A belépési kód nem arra szolgál, hogy dekódoljanak vele egy algoritmust - hanem ellenszérumként. A belépési kód blokkolná a vírust. Susan sokat olvasott már az ilyen típusú vírusokról - pusztító programok, amelyekbe az ellenszer is bele van építve: az a titkos kód, amellyel deaktiválható a vírus. Tankado soha nem készült arra, hogy megsemmisítse az NSA adatbankját - csak annyit akart tőlünk, hogy ismerjük be a nyilvánosság előtt a TRANSLTR-t! Ezután átadja a belépési kódot, amivel megállíthatjuk a vírust.

Immár világossá vált Susannak, hogy Tankado terve rettenetesen félresiklott. Azt nem kalkulálta bele, hogy meg fog halni. Úgy képzelte, hogy ott ül majd egy spanyol bizstróban, és figyeli a sajtótájékoztatót a CNN-en Amerika szupertitkos kódfejtő számítógépéről. Aztán a terv szerint felhívta volna Strathmore-t, beolvassa a belépési kódot a gyűrűjéről, és az utolsó pillanatban megmenti az adatbankot. Aztán az EFF hőseként, jót nevetve eltűnik a semmiben.

Susan verni kezdte az asztalt az öklével. - Meg kell szereznünk azt a gyűrűt! Azon van az igazi belépési kód. - Immár megértette - nincs North Dakota, nincs második belépési kód. Még ha az NSA nyilvánosságra hozza is a TRANSLTR-t, Tankado már nincs abban a helyzetben, hogy megmentse őket.

Strathmore hallgatott.

A helyzet tehát sokkal súlyosabb, mint Susan képzelte. A legmeggrázóbb az volt, hogy Tankado hagyta idáig fajulni a dolgokat. Tudnia kellett, hogy mi történik, ha az NSA nem szerzi meg időben a gyűrűt - élete utolsó pillanataiban mégis odaadta valakinek. Szándékosan megakadályozta, hogy hozzájussanak. Végére is, jött rá Susan, mi más várhattak Tankadótól - hogy eljuttatja nekik a gyűrűt, miközben azt gondolta, hogy az NSA gyilkoltatta meg?

De Susan még így sem tudta elhinni, hogy Tankado ilyen messzire el akart volna menni. Hiszen pacifista volt. Nem a vak pusztítás volt a célja; csak szerette volna egyenesbe hozni a dolgokat. A TRANSLTR-ról volt szó. Arról, hogy mindenkinek joga van a titkaihoz. Arról, hogy tudja meg a világ: az NSA mindenkit megfigyelhet. Az NSA adatbankjának törlése olyan agresszív cselekedet volt, amelynek elkövetését Susan nem tudta elképzelni Ensei Tankadóról.

A szirénák visszarántották a valóságba. Susan nézte a megbénult parancsnokot, és tudta, hogy mire gondol. Nemcsak a Digitális erődhöz írt hátsó ajtó terve vallott kudarcot, hanem a gondatlanságával olyan helyzetbe hozta az NSA-t, ami a legnagyobb biztonsági katasztrófát idézheti elő az Egyesült Államok történetében.

- Parancsnok úr, ez nem a maga hibája! - kiáltotta túl Susan a vészjelzést. - Ha Tankado nem halt volna meg, akkor alkupozícióban lettünk volna! Akkor lett volna választási lehetőségünk!

De Strathmore parancsnok meg sem hallotta. Itt volt vége az életének. Harminc évet töltött a haza szolgálatában. Ez

lehetett volna számára a dicsőség pillanata, egy életpálya maradandó műve - a hátsó ajtó a világ titkosítási szabványában. Ám ehelyett vírussal fertőzte meg a Nemzetbiztonsági Ügynökség központi adatbankját. És nem lehetett megállítani -csakis úgy, hogy lekapcsolják az áramot, elpusztítva ezzel a pótolhatatlan adatok sokmilliárdnyi bájtyát. Csak a gyűrű menthetné meg őket, és ha David még nem találta meg...

- Ki kell kapcsolni a TRANSLTR-t! - vette át Susan az irányítást. - Lemegyek az alagsorba és megszakítom az áramkört. Strathmore lassan szembefordult vele. Megtört ember lett.

- Majd én - nyögte ki. - Felállt, de megbotlott, amikor ki akart jönni az íróasztala mögül.

Susan visszaültette. - Nem - parancsolt rá. - Én megyek le.

- Határozott hangneme eleve kizárta a vitát.

Strathmore a kezébe temette az arcát. - Rendben van. A legalsó szint az. A freonszivattyúk mellett.

Susan sarkon fordult, és elindult az ajtó felé. Félúton megállt és visszanézett. - Parancsnok úr - kiáltotta. - Még semminek nincs vége. Még nem szenvedtünk vereséget. Ha David időben megtalálja a gyűrűt, megmenthetjük az adatbankot! Strathmore nem válaszolt.

- Hívja fel az adatbankot! - rendelkezett Susan. - Figyelmeztesse őket a vírusra! Ön az NSA igazgatóhelyettese. Nem adhatja fel!

Strathmore végtelen lassúsággal emelte rá a tekintetét. Mint az a férfi, aki életre szóló döntést hoz, tragikus arckifejezéssel bólintott.

Susan elszántan sietett ki a sötétbe.

Nyolcvanhetedik fejezet

A Vespa a Carretera de Huelván zötykölődött. Még alig virradt, de már elég nagy volt a forgalom - a fiatal sevillaiak most tértek haza az éjszakai strandolásból. Tinédzserekkel teli furgon húzott el mellette, hangosan dudálva. Becker motorkerékpárja játékszernek tűnt az országúton.

Négyszáz méterrel mögötte egy viharvert taxi tért rá a sztrádára, szikraesőt hányva. Gyorsulás közben oldalba kapott egy Peugeot 504-est, és leszorította a füves elválasztósávba.

Becker elhaladt egy jelzőtábla mellett: SEVILLA CENTRO 2 KM. Ha sikerülne bejutnia a belvárosba, ott már volna esélye eltűnni szem elől. A sebességmérő 60 km/órát mutatott. Két perc a lehajtó. Tudta, hogy addig nem őrizheti meg az előnyét. Valahol a háta mögött egyre közeledett a taxi. Becker már látta a sevillai belváros fényeit, és azon imádkozott, hogy élve odaérjen.

Félúton járt a lehajtóhoz, amikor éles fémcsikorgást hallott a háta mögül. Ráborult a motorkerékpárra és ütközésig fordította a gázkart. Tompa csattanás következett, és egy golyó süvített el mellette. Becker balra rántotta a kormányt, és ide-oda kezdett cikázni a sávok között, azt remélve, hogy időt nyer. De hiába. A lehajtó rámpája még háromszáz méterre volt tőle, amikor a taxi néhány autónyi távolságban felzárkózott mögé. Becker tudta, hogy másodperceken belül lelövik vagy elütik. Előremeregette a

szemét, hogy hol kínálkozik esély a menekülésre, de az autóút mindkét oldalát meredek, kavicsos lejtő szegélyezte. Újabb lövés dördült. Becker elhatározásra jutott.

A gumik szikraesőt hányva sivitottak, amikor Becker nagy erővel jobbra rántotta a kormányt, és lefarolt az útról. A motorkerékpár abroncsai nekivágódtak a töltés aljának. Becker mindent beleadva próbálta egyenesben tartani a Vespát, ami kavicsesőt záporozva, bakugrásokban indult meg fölfelé. A kerekek vadul pörögtek, ahogy belemélyedtek a porhanyós földbe. A kis motor száználmasan jajgatott az erőlködéstől. Becker tovább nógatta, és remélte, hogy nem fog elakadni. Nem mert hátranézni, de arra számított, hogy a taxi bármelyik percben lefékezhet, golyózáport zúdítva utána.

De a fegyver nem szólalt meg.

Becker motorkerékpárja átbukdácsolt a gerincen, és akkor meglátta a városközpontot. A belváros fényei úgy terültek el előtte, mint a csillaghímes égbolt. Keresztülvergődve az aljnövényzeten felfutott a járdára, majd le az útra. Végre szilárd talajt érzett a kerekek alatt. Az Avenida Luis Montoto csak úgy rohant a motorja alatt. Balra meglátta a footballstadiont. Megmenekült.

És akkor meghallotta a már ismerős fémcsikorgást a betonon. Fölkapta a fejét. Száz méterrel előtte a taxi száguldott lefelé a lehajtó rámpáján. Éles kanyart vett a Luis Montotón, és felgyorsulva egyenesen felé tartott.

Becker tudta, hogy most páni félelem kellene, hogy úrrá legyen rajta. Mégsem lett. Becker pontosan tudta, hová igyekszik. Balra fordulva rátért a Menendez Pelayóra, és

ütközésig fordította a gázkart. A robogó áthaladt egy kis parkon, és bekanyarodott a Mateus Gago macskaköves folyosójába - abba a szűk, egyirányú utcába, amely a Barrio Santa Cruz kapujához vezetett.

Csak még egy keveset - gondolta magában.

A taxi követte, egyre közelebről dübörögve. Becker behajtott a Santa Cruz kapuján; a keskeny, boltíves átjáró fala levitte az oldaltükröt. Becker tudta, hogy győzött. A Santa Cruz Sevilla legrégebbi negyede. Itt nincsenek utcák a házak között, csak a római időkben épített szűk sikátorok labirintusa. Csupán a gyalogosok és a kis mopedek fértek el bennük. Becker órákra beleveszhet a sikátorok útvesztőjébe.

Ahogy Becker elérte a Mateus Gago utolsó szakaszát, hegyként magasodott fel előtte Sevilla XI. századi gótikus katedrálisa. Mellette a 98 méter magas Giralda torony tört az ég felé a hasadó hajnalban. A Santa Cruz adott otthont a világ második legnagyobb székesegyházának, és Sevilla legrégebbi és legvallásosabb katolikus családjainak.

Becker áthajtott a kikövezett téren. Egyetlen lövés dördült, de már túl későn. Becker és a motorkerékpár eltűnt egy kis átjáróban - a Callita de la Virgenben.

Nyolcvannyolcadik fejezet

Becker Vespájának első lámpája éles árnyékokat vetett a szűk sikátorok falaira. Küszködött a sebességváltóval, és a fehérre meszelt épületek között bömböltetett motorral korai ébredést hozott Santa Cruz lakóinak ezen a vasárnap

reggelen.

Még harminc perc sem telt el azóta, hogy Becker elmenekült a repülőtérről. Azóta tart az üldözés, miközben az agya szüntelenül őrlődik ugyanazokon a kérdéseken: Ki akar megölni? Mi olyan különleges ebben a gyűrűben? Hol van az NSA repülőgépe? Eszébe jutott a halott Megan a vécéfülkében, és újra elfogta a rosszullét.

Becker azt remélte, hogy egyenesen áthajt a negyeden, és kirobog a másik végén, de a Santa Cruz bonyolult útlabirintusa kifogott rajta. Tele volt megtévesztő járatokkal és zsákutcákkal. Becker gyorsan összezavarodott. Felnézett a Giralda tornyára, hogy tájékozódhasson, de olyan magas falak fogták körül, hogy nem látott mást, mint a hajnali ég egy keskeny csíkját.

Becker azon tűnődött, merre lehet a fémkeretes szemüveget viselő férfi; volt annyi esze, hogy tudja: a gyilkos nem adta fel. Valószínűleg gyalogosan eredt a nyomába. Becker küszködve manőverezett a Vespával az éles kanyarokban. A motorzúgás nagy visszhangot vert a sikátorokban. Becker tudta, hogy ez könnyű célponttá teszi a Santa Cruz csendjében. Pillanatnyilag nem volt más előnye, mint a sebesség. Ki kell jutnom a túloldalon!

Számtalan kanyar és sikátor után Becker odaért az Esquina de los Reyes elnevezésű hármaskereszteződésbe. Tudta, hogy bajban van - itt már járt. Ahogy megállította a robogót, azon töprengve, hogy merre tovább, a motor hörögve feladta. Az üzemanyagjelzőn ez állt: VACIO. Szinte varázsütésre egy árnyék jelent meg a bal oldali utcában.

Az emberi agy a világ leggyorsabb számítógépe. A következő töredék másodpercben Becker észlelte a férfi szemüvegkeretének formáját, összevetette a memóriájával, megtalálta az egyezést, felismerte a veszélyt, és választási lehetőségek után kezdett kutatni. Talált is egyet. Eldobta a haszontalanná vált motorkerékpárt, és tiszta erőből futásnak eredt.

Sajnos Hulohot most szilárd talajon állt, és nem egy roncs taxival szerencsétlenkedett. Nyugodtan emelte föl a pisztolyát és célzott.

A golyó súrolta Becker oldalát, mielőtt lőtávolon kívül bevetette magát egy mellékutcába. Öt-hat gyors futólépés megtétele után kezdte csak érezni a hatást. Először olyan volt, mint egy izomhúzódás, közvetlenül a csípője fölött. Aztán égető szúrás következett. Amikor Becker meglátta a vért, már tudta, mi történt. De nem érzett fájdalmat. Eszelősen rohant tovább a Santa Cruz kanyargós útvesztőjében.

Hulohot a zsákmánya után vetette magát. Kísértést érzett, hogy fejbe löje Beckert, csakhogy profi volt: szeretett biztosra menni. Becker mozgó célpont volt, és ha a teste közepére céloz, ott a legnagyobb a hibahatár, úgy vízszintesen, mint függőlegesen. Igaza is lett: Becker az utolsó pillanatban kitért; így Hulohot nem a fejét vétette el, hanem oldalba kapta. Noha tudta, hogy a golyó alig súrolta Beckert, és nem tehetett komoly kárt benne, a lövés mégis elérte a célját. Létrejött a kontaktus. A zsákmányt már meglegyintette a halál szele. Innentől egészen más lesz a játszma.

Becker vakon rohant előre. Forduló. Kanyar. Kerülni az egyenes utcákat. Mögötte a léptek nem adták fel. Beckernek eltompult az agya. Mindenre tompává vált: arra, hogy hol van, hogy ki az, aki üldözi - nem maradt más, csak az ösztön, a létfenntartás ösztöne; se fájdalom, se félelem, csak a pusztá energia.

Golyó csapódott be mögötte a kerámialapba. Üvegszilánkok záporoztak a tarkójára. Bevágódott balra, egy másik sikátorba. Hallotta magát, ahogy segítségért kiált, de a lépteken és a ziháláson kívül semmi sem verte fel a kora reggel halotti csendjét.

Beckernek most már szúrt az oldala. Attól félt, hogy piros nyomot hagy maga után a fehérre meszelt utakon. Ide-oda ugrált a szeme, nyitott ajtót, nyitott kaput, bármilyen menekülési lehetőséget kutatva a keskeny szorosokban. Nem látott semmit. A sikátor összeszűkült.

- ¡Socorro! - lihegte alig hallható hangon. - Segítség!
A falak mind a két oldalról egyre közelebb jöttek. A kis utca elkanyarodott. Becker kereszteződést várt, elágazást, valamilyen kiutat. A sikátor tovább szűkült. Zárt ajtók. Még tovább szűkült. Bezárt kapuk. Közeledő léptek. Most egyenesen haladt, és a kis utca váratlanul emelkedni kezdett. Egyre meredekebben. Becker érezte, hogy megfeszülnek a lábizmai. Lelassult.

És akkor meglátta.
Akár az autópálya, aminek az építése közben elfogyott a pénz, a sikátor egyszer csak megszakadt. A végében egy magas fal, egy pad, és semmi más. Nem volt kiút. Becker

felnézett a három emelet magas épület tetejére, aztán sarkon fordult és elindult visszafelé a hosszú sikátorban, de néhány lépés megtétele után megállt.

Az emelkedő lábánál feltűnt egy alak. A férfi kimért határozottsággal tartott Becker felé. A kora reggeli nap megcsillant a kezében tartott fegyveren.

Beckernek hirtelen kitisztult az agya, és hátrálni kezdett a fal felé. Egyszerre megérezte a fájdalmat az oldalában. Megérintette a sajtó helyet, majd a kezére nézett. Az ujjai és Ensei Tankado aranygyűrűje ragacsosak voltak a vértől. Becker megszédült. Tűnődve bámulta a gyűrűn a bevésést. Már el is felejtette, hogy az ujján van. Elfelejtette, hogy minek is jött Sevillába. A közeledő alakra nézett. Aztán a gyűrűre. Ezért kellett Megannak meghalnia? Ezért fog ő is meghalni?

Az árnyékok megsűrűsödtek a meredek sikátorban. Becker minden oldalról falakat látott - mögötte pedig ott volt a zsákutca. Már csak néhány kapu választotta el tőle, de már túl késő lett volna segítségért kiáltani.

Becker nekivetette a hátát a sikátor végi falnak. Egyszerre valamennyi kavicsot érzékelte a cipője talpa alatt, ahogy hátán is a fal valamennyi rücskét. Gondolatban visszakalandozott a múltba, a gyerekkorába, a szüleihez ... Susanhoz.

Istenem... Susan.

Gyerekkora óta először, Becker imádkozni kezdett. Nem azért imádkozott, hogy megmeneküljön a haláltól: nem hitt a csodákban. Azért imádkozott, hogy az a nő, akit magára hagy, erőt meríthessen abból a kételyek nélküli, biztos

tudatból, hogy nagyon szerette őt. Behunyta a szemét. Elárasztották az emlékek. De nem a tanszéki értekezletekre, az egyetemi munkájára és az élete kilencven százalékát kitevő dolgokra emlékezett, hanem Susanra. Egyszerű emlékek voltak: ahogy megtanította pálcikával enni, ahogy vitorláztak a Cape Codon. Szeretlek - gondolta. - Ezt tudnod kell, mindörökre.

Mintha minden védekezés, minden szerep, minden bizonytalanság elenyészett volna az életéből. Mezítelenül állt - húsvér valójában Isten színe előtt. Ember vagyok - gondolta. És pillanatnyi iróniával hozzátette: Egy ember, viasz nélkül. Állt lehunytt szemmel, miközben a fémkeretes szemüveget viselő férfi egyre csak közeledett. Valahol a közelben zúgni kezdett egy harang. Becker várt a sötétben, várta azt a hangot, ami véget vet az életének.

Nyolcvankilencedik fejezet

A reggeli nap most emelkedett ki a sevillai háztetők mögül, bevilágítva a szűk sikátorokba. A harangok, odafent, a Giralda tornyában, hajnali misére hívták az embereket. Ez volt az a pillanat, amelyre Sevilla minden lakosa várt. Az ősi negyedben mindenütt megnyíltak a kapuk, és a családok kiözönlöttek az utcákra. Akár a vér áramlása az öreg Santa Cruz ereiben, úgy siettek a pueblo szíve felé, történelmük központi magja felé, istenük, és istenük szentélye, a katedrális felé.

Valahol Becker agyában egy harang zúgott. Meghaltam? Szinte vonakodva nyitotta fel a szemét és hunyorogva

nézett bele az első napsugarakba. Pontosan tudta, hogy hol van. Lejjebb irányozva a tekintetét, támadóját kereste a sikátorban. De a fémkeretes szemüveget viselő férfi nem volt sehol. Másokat látott helyette. Spanyol családokat ünneplőruhában, amint beszélgetve, nevetve kilépnek a kapukon át a sikátorokba.

A kis utca alján, elrejtve Becker szeme elől, Hulohot szitkozódott dühében. Először csak egyetlen házaspár választotta el a zsákmányától. Hulohot úgy gondolta, hogy hamarosan eltűnnek. De a harangok kongása egyre csak áradt végig a sikátoron, további embereket csalva elő a házukból. Egy újabb házaspárt gyerekekkel. Üdvözölték egymást. Beszélgettek, nevettek, háromszor összecsókolóztak. Majd feltűnt egy újabb csoport, és Hulohot nem látta többé a prédáját. Fortyogó haraggal vetette bele magát a gyorsan növekvő tömegbe. El kell jutnia David Beckerhez!

A gyilkos megpróbált előrenyomakodni a sikátor vége felé. De beleveszett a testek tömegébe - felöltők és nyakkendők, fekete ruhák, idős asszonyok csipkemanillában. Mintha nem is érzékelték volna Hulohot jelenlétét, a sok fekete ruhás ember önfeledten haladt, egyszerre mozogva, egyszerre lépve, elzárva előle az utat. Hulohot visszafelé tolakodott a sokaságban, és előretartott fegyverrel tört ki az emberi sorfalból a sikátor végén. És ekkor fojtott, alig emberi sikolyt hallatott. David Becker eltűnt.

Becker megindult, és belevetette magát a sokaságba. Kövesd a tömeget - mondta magának. - ők ismerik a kiutat. Elérte a kereszteződést, ahol a sikátor kiszélesedett. Sorra nyíltak a kapuk, és emberek özönlöttek ki rajtuk. A harangzúgás egyre erősebb lett.

Beckernek még mindig égett az oldala, de érezte, hogy a vérzés már elállt. Haladt tovább. Valahol a háta mögött gyorsan közeledett felé egy pisztolyos férfi.

Becker ide-oda cikázott a hívek csoportjai között, és megpróbálta behúzni a nyakát. Érzékelte, hogy nem lehet már messze a cél. A tömeg sűrűsödött. Nem kis mellékág volt többé, hanem nagy folyó. Befordulva a következő sarkon, Becker egyszer csak megpillantotta az előtte magasodó székesegyházat és a Giralda-tornyot.

A harangok fülsiketítően zúgtak, a plaza magas falai visszaverték a hangjukat. A tömeg összefolyt, mindenki feketében, egy emberként sodródva a téren, a sevillai katedrális kitárt kapui felé. Becker megpróbált elszakadni a Mateus Gago irányába, de csapdába esett. Test test mellett, egymás sarkára hágva vitte magával az áramló sokaság. A spanyoloknak mindig is más képzeitek voltak a testtávolságról, mint a világ más népeinek. Becker beszorult két molett asszony közé; mindkettő lehunyta szemmel haladt, engedte magát sodortatni a tömegettől. Imádságokat mormoltak magukban és közben rózsafüzért morzsolgattak.

Ahogy a sokaság mind közelebb jutott a hatalmas templomhoz, Becker újra megpróbált leválni, de az áramlás erősebbnek bizonyult. Izgatott várakozás, tolakodás és

lökдösödés, lecsukott szemmel mormolt imák. Szembefordult a tömeggel, és visszafelé igyekezett a türelmetlen emberek között. De ez olyan reménytelen volt, mint ár ellen úszni egy mély folyóban. Újra megfordult. Már ott magasodtak előtte a székesegyház kapui - akár egy sötét karnevál kezdete, amelyben nem akar részt venni. David Becker egyszerre ráébredt, hogy templomba fog menni.

Kilencvenedik fejezet

A Kriptográfia szirénái visítottak. Strathmore-nak fogalma sem volt arról, milyen régóta ment el Susan. Egyedül ült az árnyak között, a TRANSLTR kétségbeesett jajkiáltásait hallgatva. Nem adom fel... nem adhatom fel... De most gyalázat várt rá. Információkat tartott vissza az igazgatótól. Vírust juttatott az ország legbiztonságosabb számítógépébe. Nem lehet kétséges, hogy ezért meneszteni fogják. Hazafias szándékok vezérelték, de semmi sem úgy alakult, ahogy eltervezte. Halál és árulás... Ebből tárgyalások lesznek, vádemelések, népharag. Becsülettel és méltósággal szolgálta a hazáját annyi éven át, nem engedhette meg magának, hogy így érjen véget. Nem adom fel - gondolta.

Hazudsz - válaszolta magának.

Így igaz. Hazudott. Voltak emberek, akikkel szemben nem járt el tisztességesen. Susan Fletcher volt az egyik. Nagyon sok mindent nem mondott el neki - olyan dolgokat, amiket most már rettenetesen szégyellt. Éveken át Susanról

ábrándozott, eleven fantáziaképként élt benne. Róla álmódott éjszakánként; az ő nevét kiáltotta álmában. Semmit sem tehetett ellene. Ő volt a legragyogóbb eszű és a leggyönyörűbb nő, akivel valaha találkozott. A felesége megpróbált türelmes maradni, de amikor végül személyesen is találkozott Susannal, feladta minden reményét. Bev Strathmore sohasem hibáztatta férjét az érzései miatt. Addig tűrte a fájdalmat, ameddig csak bírta, de nemrégiben már elviselhetetlenné vált a helyzet. Közölte a férjével, hogy a házasságuknak vége; élete hátralévő részét nem óhajtja egy másik nő árnyékában tölteni.

A szirénák hangja fokozatosan kiragadta Strathmore-t a kábulatából. Elemzőképességét bevetve megpróbált kiutat találni. De az agya kénytelen volt megerősíteni azt, amit a szívével már tudott. Csak egyetlen valódi kiút, egyetlen megoldás van.

Strathmore a billentyűzetre nézett, és elkezdett gépelni. Azzal sem törődött, hogy maga felé fordítsa a monitort, hogy lássa, mit ír. Ujjai lassan és elszántan ütögették be a szavakat.

Drága barátaim, ma véget vetek az életemnek...
Ebben a helyzetben senki sem fog csodálkozni a tettén. Nem lesznek kérdések. Nem lesznek vádaskodások. Megírja a világnak, hogy mi történt. Sokan haltak meg... de egy élettel még tartozik.

Kilencvenegyedik fejezet

Egy székesegyházban mindig éjszaka van. A forró

napból nyirkos hűvösség lesz. A vastag gránitfalak elnyomják a forgalom zaját. Nincs annyi kandeláber, amennyi bevilágíthatná odafent a hatalmas fekete űrt. Csak egyetlen ólomüveg ablak a magasban engedte át a külvilág csúnyaságát, szűrt piros és kék sugarakká alakítva.

A sevillai székesegyház, mint Európa valamennyi nagy katedrálisa, kereszt alaprajzú. A szentély és az oltár a középső metszéspont fölött helyezkedik el, és tovább vezet a főszentélybe. Az oltártól a kereszt talapzatáig futó elképesztő 113 méteres vertikális tengely mentén végig fapadok sorakoznak. Az oltártól balra és jobbra, a kereszthajóban gyóntatófülkék, síremlékek és további padsorok vannak.

Becker beszorult egy hosszú sor közepébe, félúton a bejáratától. Feje fölött, a szédítő űrben egy hűtőszekrény méretű ezüsfüstölő írt le széles íveket a rojtos zsinóron ingázva, és tömjénillatot hagyva maga után a levegőben. A Giralda harangjai még mindig kongtak, rezgéshullámokat bocsátva végig a kőfalakon. Becker levitte tekintetét az oltár mögötti aranyozott falra. Volt miért hálát adnia: lélegzett... életben volt. Mi ez, ha nem csoda?

Miközben a pap előkészült a kezdőimára, Becker ellenőrizte az oldalát. Vörös folt éktelenkedett az ingén, de a vérzés elállt. A seb kicsi volt, inkább csak horzsolás. Becker visszadugta az ingét, és a nyakát tekergette. Háta mögött dőndülve záródtak be az ajtók. Tudta, ha a támadó idáig követte, akkor csapdába esett. A sevillai székesegyháznak egyetlen használatban lévő bejárata van; ez az építési mód abban az időben terjedt el, amikor a

templomok egyben erődök is voltak, biztos menedéket nyújtva a mórok betörései ellen. Ha egy bejárat volt, akkor csak egy kaput kellett eltorlaszolni. Az egy szál kapunak ma más szerep jutott - ezzel biztosították, hogy a ka-tedrális felkereső turisták jegyet váltsanak.

A nyolc méter magas, aranyozott kapuszárnyak végérvényes csattanással zárultak be. Becker foglyul esett Isten házában. Becsukta a szemét, és lejjebb csúszott a padban, ő volt az egyetlen ember a katedrálisban, aki nem fekete ruhát viselt. Valahonnan énekszó csendült fel.

A templom hátsó részében egy alak lépdelt lassan az egyik oldalfolyosón, mindig az árnyékba húzódva. Éppen azelőtt surrant be, hogy bezárták volna a kaput. Mosolygott magában. Itt van Becker... érzem. Módszeresen, sorról sorra haladt. Odafönt hosszú, lusta ívekben himbálózott a füstölő. Igazán jó hely meghalni - gondolta Hulohot. - Remélem, ezúttal sikerülni fog.

Becker a székesegyház hideg padlóján térdelt, lehajtva a fejét, hogy ne vegyék észre. A mellette ülő férfi szemrehányóan nézett le rá - nem illett így viselkedni Isten házában.

- Enfermo - mentegetőzött Becker. - Beteg vagyok.

Becker tudta, hogy le kell buknia. Már fölfedezte az ismerős sziluettet az oldalhajóban. Ő az! Itt van!

Hiába húzódott meg a hatalmas gyülekezet közepén, attól félt, hogy könnyű célpont lesz - khaki zakója élesen elütött a feketébe öltözött tömegetől. Fontolóra vette, hogy leveszi, de

mennyivel lett volna jobb az alatta viselt fehér ing? Inkább még mélyebbre bukkott.

A szomszédja összevonta a szemöldökét. - Turista. - Felnyögött. Aztán azt suttogta, félig-meddig gunyorosan: - ¿Llamo un médico? Ne hívjak orvost?

Becker fölnézett az öregember ragyás arcára. - No, gracias. Estoy bien.

A férfi haragos tekintetet vetett rá. - ¡Pues siéntate! Akkor üljön le! -Több helyről is rájuk pisszegtek, ezért az öreg megfékezte a nyelvét, és előrefordult.

Becker lehunyta a szemét és összehúzta magát, azon tűnődve, vajon meddig tart a mise. A protestánsnak nevelt Becker mindig úgy vélte, hogy a katolikusok túlságosan bőbeszédűek. Most imádkozott, hogy igaza legyen - ahogy véget ér a mise, kénytelen lesz felállni, és kiengedni a többieket. Ebben a zakóban máris halottnak tekintheti magát.

Becker tudta, hogy pillanatnyilag nincs más választása. Egyszerűen csak térdelt a nagy katedrális hideg kőpadlóján. Az öregember végre felhagyott az érdeklődéssel. A gyülekezet ezután felállt, és rázendített egy zsolozsmára. Becker a helyén maradt. Már kezdett elzibbadni a lába. Nem volt annyi hely, hogy kinyújthassa. Türelem - gondolta. - Türelem. Becsukta a szemét, és vett egy nagy levegőt.

Alig néhány perccel később Becker érezte, hogy valaki belerúg. Fölnézett. A ragyás képű férfi állt a jobbán, türelmetlenül várva, hogy kiléphessen a sorból.

Becker pánikba esett. Máris menni akar? Akkor fel kell

állnom! Becker intett az öregnek, hogy lépjen át rajta. A férfi alig tudta türtőztetni a haragját. Megragadta fekete zakója szélét, egyetlen mozdulattal félrerántotta, és oldalt hajolva mutatta, hogy az egész sor állva várakozik, hogy kimehessen. Becker balra nézett, és azt látta, hogy az ott ülő asszony már nincs a helyén. Tőle balra, végig a középső folyosóig, az egész padsor kiürült.

Nem lehet még vége a misének! Lehetetlen! Még csak most kezdődött!

De amikor Becker meglátta a ministránsfiút a sor végén, és a templom középső hajójában az oltár felé haladó kettős libasort, már tudta, hogy mi készül.

Szentáldozás. Becker felnyögött. A nyomorult spanyolok ezzel kezdik!

Kilencvenkettedik fejezet

Susan lemászott a létrán az alsó szintre. Sűrű gőz gomolygott a TRANSLTR háza körül. A vaslépcsők csúszósak voltak a lecsapódott párától. Majdnem elesett, mert cipője nem tapadt eléggé. Azon töprengett, vajon meddig bírja még a TRANSLTR. A szirénák szaggatottan vijjogtak. A vészjelző lámpák két másodpercenként villantak fel. Három szinttel lejjebb a kisegítő generátorok rázkódtak és ziháltak a megterheléstől. Susan tudta, hogy valahol a ködösen derengő mélyben van egy áramkörmegszakító. Érezte, hogy vesztesen fogy az idő.

Odafönt Strathmore a kezébe vette a Berettát. Újra

elolvasta a szöveget, és letette a helyiség padlójára. Gyáva cselekedet volt, amire készült, efelől nem lehetett kétsége. Nem adom fel - gondolta. Végigfutott az agyán az NSA adatbankjába juttatott vírus, David Becker Spanyolországban, a hátsó ajtóval kapcsolatos terve. Az a sok hazugság. Az a sok bűn, amit elkövetett. Tudta, hogy ez az egyetlen mód a számonkérés elkerülésére... az egyetlen mód a gyalázat elkerülésére. Gondosan célzott a pisztollyal. Aztán becsukta a szemét, és meghúzta a ravaszt.

Susan még csak a hatodik lépcsőfordulónál járt, amikor meghallotta a lövés tompa hangját. Távoli volt, alig hallható a generátorok zajában. Eddig még csak a televízióban hallott lövést, de egyértelműen felismerte.

Hirtelen megtorpant; a lövés ott visszhangzott a fülében. Rettegés fogta el; a legrosszabttól tartott. Eszébe jutottak a parancsnok álmai - a hátsó ajtó a Digitális erődhöz, az az elképesztő fegyvertény, amit megvalósíthatott volna. Eszébe jutott a vírus az adatbankban, Strathmore tönkrement házassága, az a baljós gesztus, amivel elköszönt tőle. Susan megingott. A korlátba kapaszkodva sarkon fordult a lépcsőn. Parancsnok úr! Ne!

Egy pillanatra megdermedt, az agya elködösült. A pisztolylövés visszhangja mintha belefűlladt volna a Susant körülvevő káoszba. Az esze azt mondta, hogy menjen tovább, de a lába megtagadta az utasítást. Parancsnok úr! Egy pillanattal később már fölfelé botladozott a lépcsőn, tökéletesen megfélelve a veszélyről.

Vakon rohant előre, megmegcsúsztatva a nedves vason. Föntről esőként permetezett rá a pára. Amikor elérte a létrát és mászni kezdett felfelé, alulról fölkapta egy óriási gőzfelhő, és gyakorlatilag kiröpítette a csapóajtón. Végiggurult a Kriptográfia előcsarnokán, és érezte, ahogy átjárja a hűvös levegő. Fehér blúza teljesen átázva tapadt a testére.

Sötét volt. Susan felállt, és megpróbálta összeszedni magát. A pisztolylövés dördülése szűnni nem akaróan visszhangzott a fülében. Forró gőz áramlott ki a csapóajtón keresztül, mint a gázok egy kitörni készülő vulkánból.

Susan átkozta magát, amiért Strathmore-nál hagyta a Berettát. Mert nála hagyta... vagy mégsem? Lehet, hogy a 3-as egységben maradt? Ahogy szeme hozzászokott a sötétséghez, a 3-as egység falán tátongó lyukra nézett. A monitorok derengő fénye gyenge volt, de még ilyen távolságból is látta a mozdulatlan Hale-t, aki ugyanúgy feküdt a padlón, ahogy ott hagyta. Strathmore-nak semmi nyoma. Rettegve attól, ami vár rá, elindult a parancsnok irodája felé.

De az első lépés megtétele után valami furcsa dolog ötlött a szemébe. Visszaindult a 3-as egységhez és újra benézett a lyukon. A gyér fényben meglátta Hale karját. Már nem az oldala mellett feküdt. És nem volt már összekötözve, mint egy múmia. A feje fölött volt a karja. A hátán elterülve feküdt a földön. Kiszabadult? Susan nem észlelt semmilyen mozgást. Hale halotti csendben hevert.

Susan fölpillantott a magasba, Strathmore munkaalomására. - Parancsnok úr!

Semmi válasz.

Kényszeredetten elindult a 3-as egység felé. Hale egy tárgyat tartott a kezében. Megcsillant a monitorok fényében. Susan közelebb lépett... még közelebb. Egyszerre felismerte, hogy mi az ott Hale-nél. A Beretta volt az.

Susannak tátva maradt a szája. Hale karjának ívét követve a férfi arcára esett a tekintete. Groteszk látvány fogadta. Greg koponyájának egyik fele vérben úszott. A feje alatt sötét folt terjengett a szőnyegen.

Édes istenem! - Susan hátratántorodott. Nem a parancsnok lövését hallotta tehát, hanem Hale-ét!

Susan szinte transzban közelített a holttesthez. Hale-nek láthatólag sikerült kiszabadulnia. A nyomtatókábelek ott tekeregtek körülötte a padlón. Ezek szerint itt hagytam a fegyvert a díványon - gondolta Susan. A koponyán ütött lyukból szivárgó vér feketének tűnt a kékes fényben.

Egy darab papír hevert a földön Hale mellett. Susan bizonytalan léptekkel odament és fölemelte. Egy levél volt az.

Drága barátaim, ma véget vetek az életemnek, hogy vezekeljek a következő bűnökért...

Susan elhűlve meredt a kezében tartott búcsúlevélre. Lassan olvasott. Valószínűtlen volt az egész - annyira nem vallott Hale-re egy ilyen bevásárlólista a bűneiről. Mindent bevallott - hogy North Dakota csak megtévesztés volt, hogy felbérelt egy gonosztevőt Ensei Tankado megölésére és a gyűrű megszerzésére, hogy letaszította a mélybe Phil Chartrukiant, és arra készült, hogy eladja a Digitális erődöt.

Susan odaért az utolsó sorhoz. Nem volt fölkészülve arra, amit ott olvasott. A levél utolsó szavai elmosódtak a szeme előtt.

Mindenekelőtt pedig szívből sajnálom David Beckert. Bocsássanak meg nekem, mert elvakítottak az ambícióim.

Miközben Susan reszketve állt Hale holtteste fölött, rohanó léptek zaját hallotta a háta mögül.

Strathmore jelent meg a betört ablaknál, sápadtan és elfulladva. Látható megrendüléssel fedezte fel a halott Hale-t.

- Jaj, istenem! - zihálta. - Mi történt?

Kilencvenharmadik fejezet

Szentáldozás.

Hulohot azonnal kiszúrta Beckert. A khaki zakót a kis vérfolttal az oldalán lehetetlen volt nem észrevenni. A zakó a fekete ruhák tengerében haladt előre a középső hajóban. Nem tudhatja meg, hogy itt vagyok. Hulohot elmosolyodott. Innentől halott ember.

Mozogni kezdett az apró fémérintkezőkön az ujjáival, alig várva, hogy tudathassa amerikai kapcsolatával a jó hírt. Hamarosan vége - gondolta - nagyon hamarosan.

Mint a szélirányban haladó ragadozó, úgy osont Hulohot a templom hátsó része felé. És onnan kezdett el közelíteni - egyenesen előre a középső hajóban. Hulohotnak nem volt kedve a katedrálisból távozó tömegben vadászni Beckerre. Prédája az események szerencsés fordulata révén csapdába esett. Csak annak kellett megtalálni a módját,

hogyan tudja csendben elintézni. Tompítója, a legjobb, ami kapható, nem kelt nagyobb zajt, mint egy halk köhintés. Így lesz jó.

Ahogy Hulohot közeledett a khaki zakóhoz, nem észlelte az emberek csöndes morgását, akik mellett elhaladt. A gyülekezet meg tudta érteni, hogy alig várja már Isten áldását, de itt akkor is szigorú szabályok uralkodnak - két párhuzamos libasorban kellett haladni.

Hulohot csak ment előre. Gyorsan közeledett. Megmarkolta a revolvért a zsebében. Eljött a pillanat. David Beckernek eddig kivételes szerencséje volt; fölösleges lenne tovább kísérteni a sorsot.

A khaki zakó már csak tízembernyire volt előtte; a sor az oltár felé haladt, lehajtott fejjel. Hulohot fejben már lejátszotta a gyilkosságot. Minden világos volt - belép Becker mögé, a fegyvert alacsonyan tartja, hogy senki ne lássa, két golyót ereszt Becker hátába, Becker összeesik, Hulohot segít fölemelni és befektetni az egyik padba, akár egy aggódó barát. Aztán gyorsan elindul a kapu felé, mintha segítségért sietne. Előbb eltűnik, mint hogy a kavarodásban rájönnének, mi történt egyáltalán.

Öt ember. Négy. Három.

Hulohot a kezébe igazította a fegyvert a zsebében, alacsonyan tartva. Csípőmagasságból fog tüzelni fölfelé, Becker gerincére célozva, így a golyó vagy a gerincoszlopot, vagy a tüdőt találja el először, mielőtt elérné a szívét. Becker meg fog halni. Még ha a golyó nem is találja el a szívét, Becker akkor is meghal. Az átlőtt tüdő végzetes.

Két ember... egy. Hulohot megérkezett. Mint egy jól begyakorolt mozgássort előadó táncos, kissé jobbra fordult. Rátette kezét a khaki zakó vállára, célzott a fegyverrel... és lőtt. Két tompa kattanás.

A test azonnal megmerevedett. Aztán a földre zuhant. Hulohot a hónalja alá nyúlt az áldozatnak. Egyetlen mozdulattal berántotta a testet az egyik padba, mielőtt még kiütköztek volna a vérfoltok a hátán. A közelben arrafelé fordultak az emberek. Hulohot nem törődött velük - úgyis eltűnik innen egy pillanat alatt.

Tapogatni kezdte a férfi élettelen ujjait, keresve a gyűrűt. Semmi. Újra próbálkozott. A férfi nem viselt gyűrűt. Hulohot dühösen fordította meg a holttestet. Abban a pillanatban elfogta a rémület. Nem David Becker arca nézett vissza rá. Rafael de la Maza, egy halászember Sevilla külvárosából, szinte azonnal meghalt. Még a markában szorongatta azt az 50 ezer pezetát, amit a különös amerikai fizetett neki egy olcsó fekete zakóért.

Kilencvennegyedik fejezet

Midge Milken mérgében füstölögve állt a tárgyalóterem bejárata melletti vízhűtőnél. Mi a fenét csinál Fontaine? Összegyúrte a papírpoharat, és tiszta erőből belehajította egy szemétkosárba. Igenis folyik valami a Kriptón! Érzem! Midge tudta, hogy csak egyetlen módon bizonyíthatja be az igazát. Ha személyesen ellenőrzi a Kriptográfiát - ha kell, magával hurcolva Jabbát. Sarkon fordult és elindult az ajtó felé.

Brinkerhoff, mintha a semmiből tűnt volna elő, elállta az útját. - Hová igyekszik?

- Haza! - hazudta Midge.

De Brinkerhoff nem engedte át.

Midge villámló szemmel nézett rá. - Fontaine mondta, hogy ne engedjen elmenni, igaz?

Brinkerhoff elfordította a fejét.

- Chad, én mondom magának, hogy folyik valami a Kriptóban... valami nagy dolog. Nem tudom, miért játssza Fontaine a hülyét, de a TRANSLTR bajban van. Valami nincs rendben ma éjszaka!

- Midge - próbálta csitítani Brinkerhoff, elsétálva mellette a tanácsterem lefüggönyözött ablakai felé -, hagyja ezt az igazgató úrra.

Midge-nek még szúrósabb lett a tekintete. - Van fogalma arról, mi történik, ha csődöt mond a TRANSLTR hűtőrendszere?

Brinkerhoff megvonta a vállát és még közelebb ment az ablakhoz. - Mostanra már valószínűleg visszakapcsolták az áramot - mondta, és széthúzva a függönyt kinézett.

- Sötét van még? - kérdezte Midge.

De Brinkerhoff nem válaszolt. Elakadt a szava. A Kriptográfia kupolájának elképzeltetlen látványa tárult a szeme elé. Az egész üvegkupolában fények villódtak és párafelhők gomolyogtak. Brinkerhoff megbűvölten állt, nekinyomva szédülő fejét az ablaknak. Aztán pánikba esve rohant ki: - Igazgató úr! Igazgató úr!

Kilencvenötödik fejezet

Krisztus vére... a megváltó kehely...

Emberek gyűltek a padon fekvő élettelen test köré. Odafönt békésen himbálózott a füstölő. Hulohot vadul forgott a tengelye körül a templom középső hajójában, a híveket fürkészve. Itt kell lennie. Előrenyomult az oltár felé.

Harminc sorral előtte zavartalanul folyt tovább a szentáldozás. Gustaphes Herrera atya, a fő kehelyhordozó kíváncsian nézte az egyik középső padsorban támadt csendes kavarodást; nem aggódott. Néha egy idősebb hívőt megszáll és leterít a Szentlélek. De a friss levegőn általában magához tér.

Eközben Hulohot megszállottan keresett tovább. Ám Becker sehol nem volt látható. Vagy száz ember térdelt a hosszú oltár előtt az ostyára várva. Hulohot azon tűnődött, vajon köztük van-e Becker. Végignézett a hátakon. Készen állt arra, hogy ötven méterről tüzeljen, és utánavesse magát.

El cuerpo de Jesus, el pan del cielo.

A fiatal pap, aki kiszolgáltatta az oltári szentséget Beckernek, rosszalló pillantást vetett rá. Érthető, hogy az idegen türelmetlenül várja a szentáldozást, de az előrefurakodásra nincs mentség.

Becker lehajtotta a fejét és úgy rágta az ostyát, mint a legjobb falatot a világon. Érzékelte, hogy történik valami a háta mögött, valamiféle kavarodás. Arra a férfira gondolt, akinek megvásárolta a zakóját, és szívből remélte, hogy komolyan vette a figyelméztetését, így nem kellett

meghálnia Becker helyett. Lassan megfordult és odanézett, attól féltve, hogy a fémkeretes szemüveget viselő férfi fog visszanézni rá. Összehúzta magát, abban bízva, hogy a fekete zakó eltakarja khaki nadrágját.

A kehely gyorsan közeledett felé jobbról. Az emberek már lenyelték a bort, keresztet vetettek magukra és fölálltak, hogy távozzanak. Lassabban! Becker nem sietett elhagyni az oltárt. De mivel kétezer ember várt a szentáldozásra, illetlenség lett volna húzni az időt azzal a csepp borral.

A kehely már Becker jobbjánál járt, amikor Hulohot kiszúrta a kilógó khaki nadrágot. - Estás ya muerto - sziszegte halkan. - Halott vagy. - Hulohot előrement a központi hajóban. A finomkodás ideje lejárt. Két lövés a hátába, megszerezni a gyűrűt, aztán rohanni. Fél sarokra innen Sevilla legnagyobb taxiállomása várta a Mateus Gagón. Hulohot a fegyvere után nyúlt.

Adiós, Señor Becker...

La sangre de Cristo, la copa de la salvación. Vörösbor erős illata töltötte be Becker orrlyukát, amikor Herrera atya elé tartotta a kifényesített ezüstkelyhet. Kicsit korán van még az iváshoz - gondolta Becker, miközben előrehajolt. De ahogy a szemhatárához került az ezüstkehely, valami mozgás ragadta meg a figyelmét. Egy gyorsan közeledő alak elmosódott képe tükröződött vissza a kehely felületén.

Becker fém villanását látta, egy előrántott fegyverét. Abban a pillanatban, gondolkodás nélkül, mint a sprinter a

rajtgépnél a pisztolylövés zajára, Becker elugrott a helyéről. A pap rémülten hátrazuhan, a kehely a levegőbe repült és a vörösbor ráömlött a fehér márványra. A papok és a ministránsok szétszaladtak, amikor Becker átvette magát az oltár előtti korláton. A hangtompítós pisztoly egyetlen, halk pukkanást hallatott. Becker a hasán landolt, a golyó pedig közvetlenül mellette a márványpadlóba csapódott. Egy másodperc leforgása alatt leászott a három gránitlépcsőn abba a mélyedésbe, amelyen át a papok úgy jöhetnek elő, mintha az isteni kegyelem emelné őket az oltárra.

A lépcső alján Becker megbotlott és előrebukott. Érezte, hogy irányíthatatlanul csúszik lefelé a fényesre koptatott kövön. Fájdalom hasított belé, amikor az oldalán landolt. Egy pillanattal később átbotorkált egy lefüggönyözött bejáraton, majd lement egy falépcsőn.

Fájdalom. Becker átrohan egy öltözőszobán. Sötét volt. Az oltár felől sikolyok hallatszottak. Aztán az üldöző hangos léptei. Becker kitört egy szárnyas ajtón és valamilyen dolgozószobában találta magát. Az is sötét volt, de ki tudta venni a díszes keleti szőnyeget és a fényes mahagónibútorzatot. A szemközti falon életnagyságú feszület. Becker tántorogva megállt. Zsákutca. Egy hajszálon függött az élete. Már hallotta a gyorsan közeledő Hulohotot. Becker fölnézett a keresztre és átkozta a balsorsát.

- Az isten verje meg! - üvöltötte.

Hirtelen üvegtörés hangját hallotta bal felől. Becker sarkon fordult. Egy vörös csuhás férfi bámult rá rémülettel a

szemében. Mint a macska, amikor rajtakapják a tejeles csuporral, a szent ember gyorsan megtörölte a száját és megpróbálta eldugni a lábához esett megszentelt bor törött palackját.

- ¡Salida! - kiáltotta Becker. - ¡Salida! Engedjen ki!

Guerra bíboros ösztönösen reagált. Egy démon szállta meg e szent helyet, és azt követeli, hogy szabadítsák ki Isten házából.

Guerra teljesítette a kívánságát - méghozzá azon nyomban.

A démon a legalkalmatlanabb pillanatban jelent meg nála.

Az elsápadt kardinális egy függönyre mutatott a falon. A függöny mögött egy ajtó rejtőzött. Három évvel ezelőtt vágatta oda. Egyenesen a külső udvarra vezetett. A bíborosnak ugyanis elege lett abból, hogy a főbejáraton át hagyja el a templomot, akár a közönséges vétkezők.

Kilencvenhatodik fejezet

Susan borzongott nedves ruhájában, s összehúzta magát a 3-as egység díványán. Strathmore ráborította a zakóját a vállára. Hale holtteste csak néhány méterre volt tőlük. A szirénák visítottak. Mint rianás a befagyott tavon, a TRANSLTR éles, recsegő-ropogó hangot adott ki.

- Lemegyek kikapcsolni az áramot - mondta Strathmore, bátorítón Susan vállára téve a kezét. - Mindjárt visszajövök.

Susan üres tekintettel bámult a parancsnok után, amikor Strathmore végigszáguldott a Kriptográfia előcsarnokán.

Még csak nem is emlékeztetett arra a kataton emberre, akinek tíz perccel ezelőtt látta. Trevor Strathmore parancsnok újra a régi volt - logikus, fegyelmezett, készen arra, hogy megtegye, amit kell.

Hale búcsúlevelének utolsó szavai úgy rohantak át Susan agyán, akár egy elszabadult mozdony: Mindenek előtt pedig szívből sajnálom David Beckert. Bocsássanak meg nekem, mert elvakítottak az ambícióim.

Susan Fletcher rémálma tehát valóra vált. David veszélyben van... ha nem még rosszabb... Lehet, hogy már most is túl késő. Mindenekelőtt pedig szívből sajnálom David Beckert.

Susan újra megnézte a levelet. Hale még csak alá sem írta. Pusztán odagépelte a nevét az aljára: Greg Hale. Kiöntötte a szívét, elindította a nyomtatót, aztán végzett magával - ennyi az egész. Hale megesküdött, hogy soha többé nem kerül börtönbe, és megtartotta a szavát - inkább a halált választotta.

- David... - zokogott fel Susan. - David!

Ugyanabban a pillanatban, három méterrel a Kripto előcsarnoka alatt Strathmore parancsnok lelépett a létráról az első platformra. A mai nap a kudarcok jegyében telt. Ami hazafias küldetésnek indult, egyszer csak kikerült az irányítása alól. A parancsnok arra kényszerült, hogy hihetetlen döntéseket hozzon, szörnyű tetteket kövessen el - olyan tetteket, amelyekről nem gondolta volna, hogy képes rájuk.

Ez volt az egyetlen megoldás! Az egyetlen istenverte

megoldás!

A kötelességtudat vezette; a hazáért és a becsületéért tett mindent. Strathmore tudta, hogy van még idő. Még kikapcsolhatja a TRANSLTR-t. A gyűrű segítségével megmentheti az ország legértékesebb adatbankját. Igen - gondolta - van még idő.

Strathmore felmérte maga körül a katasztrofális állapotokat. A feje fölött működtek a hűtőfecskendők. A TRANSLTR hangosan nyögött. A forgó vészlámpák olyanok voltak, mint a sűrű ködben közeledő helikopterek. Minden megtett lépésnél Greg Hale-t látta maga előtt. A fiatal kriptográfus könnyörgő tekintettel nézett fel rá, és aztán jött a lövés. Hale a hazájáért halt meg... a becsületért. Az NSA nem engedhet meg magának még egy botrányt. Strathmore-nak bűnbakra volt szüksége. Különben is, Greg Hale állandó veszélyforrást jelentett.

Strathmore gondolatait a mobiltelefon csengése szakította meg. Alig lehetett hallani a szirénák és a sziszegő gázok keltette zajban. Lekapta az övéről, de nem állt meg.

- Mondja.

- Hol van a belépési kód? - követelte egy ismerős hang.

- Ki beszél? - ordította túl Strathmore a zajt.

- Numataka! - üvöltötte vissza a mérges hang. - Azt ígérte, hogy megkapom a kulcsot!

Strathmore csak ment tovább.

- A Digitális erődöt akarom! - sziszegte Numataka.

- Nincs Digitális erőd! - vetette oda Strathmore.

- Micsoda?
- Nincs feltörhető algoritmus!
- De még mennyire, hogy van! Láttam az Interneten! Az embereim már napok óta dolgoznak a feltörésén.
- Az egy kódolt vírus, maga bolond! És átkozottul szerencsés, hogy eddig nem sikerült megnyitniuk!
- De...
- Vissza az egész! - ordította Strathmore. - Nem én vagyok North Dakota! Felejtse el az egészet! - Összecsukta a telefont, elnémította és visszaakasztotta az övére. Nem akart több zavaró tényezőt.

Tizenkétezer mérföldre onnan Tokugen Numataka döbbsen állt a panorámaablak előtt. Umami szivarja ernyedten lógott a szájában. Élete nagy üzlete a szemé előtt vált semmivé.

Strathmore tovább haladt lefelé. Az üzlet lefűjva. A Numatech Corp. soha nem fogja megkapni a feltörhető algoritmust... és az NSA nem ír hozzá hátsó ajtót.

Strathmore régóta álmodozott már erről a tervről - a Numatech vállalatot a legnagyobb körültekintéssel választotta ki. Gazdag cég volt, a belépéskód-árverés valószínű nyertese. Senki nem csodálkozott volna, ha övék lesz a belépési kód. És ez volt az a vállalat, amelyet a legkevésbé lehetett volna hírbe hozni az amerikai kormánnyal. Tokugen Numataka a régi vágású Japánt képviselte - inkább a halál, mint a gyalázat. Gyűlölte az amerikaiakat. Gyűlölte az ételeiket, a szokásaikat, és

legfőképpen gyűlölte vezető szerepüket a világ szoftverpiacán.

Strathmore nagyban játszott - egy nemzetközi titkosítási szabványt álmodott az NSA beépített hátsó ajtajával. Másra sem vágyott, mint megosztani Susannal ezt a látomást, és közösen dolgozni a megvalósításán, de tudta, hogy ez lehetetlen. Noha Ensei Tankado halála ezrek életét menthette meg a jövőben, Susan soha nem egyezett volna bele. Susan ugyanis pacifista volt. Én is pacifista vagyok - gondolta Strathmore - csak nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy e szerint éljek.

A parancsnoknak szemernyi kételye sem volt azzal kapcsolatban, hogy ki intézze el Tankadót. Tankado Spanyolországban volt - és Spanyolország Hulohotot jelentette. A negyvenkét éves portugál bérgyilkos egyike volt a parancsnok kedvenc profijainak. Már évek óta dolgozott az NSA-nak szerte Európában. Eddig egyik gyilkosságát sem lehetett visszavezetni Fort Meade-re. Az egyetlen hátulütője a süketsége volt, ami lehetetlenné tette a telefonos kommunikációt. Strathmore nemrégiben elintézte, hogy Hulohot megkapja az NSA legújabb játékszerét, a szemüvegbe épített Monocle számítógépet. Strathmore pedig vett magának egy Skypager személyhívót, amelyet ugyanarra a frekvenciára programozott be. Ettől a pillanattól fogva azonnali és lenyomozhatatlan kapcsolatba tudott lépni Hulohottal.

Strathmore első üzenetét Hulohothoz nem lehetett félreérteni. Már korábban megbeszélték a dolgot. Ölje meg

Ensei Tankadót. Szerezze meg a belépési kódot. Strathmore soha nem kérdezte, hogyan dolgozik Hulohot; valahogy mindig sikerrel járt. Ensei Tankado meghalt, és a hatóságok meg voltak győződve arról, hogy a halál oka szívroham. Ahogy a nagykönyvben még van írva - egyetlen dolog kivételével. Hulohot rosszul ítélte meg a helyszínt. Persze az, hogy Tankado nyilvános helyen haljon meg, szükségszerű része volt a megtévesztésnek. De az nem szerepelt a forgatókönyvben, hogy olyan gyorsan megjelenjenek az emberek. Hulohot kénytelen volt elrejtőzni, mielőtt még átkutathatta volna a holttestet a belépési kódért. Mire elült a kavargás, Tankado hullája már a sevillai törvényszéki orvostanon volt.

Strathmore őrjöngött. Hulohot életében először kudarcot vallott - még hozzá a legalkalmatlanabb időben. Tankado kódjának megszerzése sorsdöntő volt, de Strathmore tudta, hogy esztelenség volna egy süket bérgyilkost küldeni a sevillai hullaházba. Végiggondolta a lehetőségeit. Ekkor egy másik terv körvonalazódott előtte. Strathmore egyszerre felismerte az esélyt, hogy két legyet üssön egy csapásra - hogy ne csak egy, hanem mindjárt két álmát valósíthassa meg. És ugyanazon a reggelen, hat harminckor felhívta David Beckert.

Kilencvenhetedik fejezet

Fontaine valósággal berobbant a tanácsterembe. Brinkerhoff és Midge szorosan a nyomában.

- Ezt nézzék - hörögte Midge elfulladva, miközben az

ablakra mutogatott.

Fontaine kinézett az ablakon a Kriptográfia villódzó fényeire. Elkerekedett a szeme. Ez határozottan nem volt része a tervnek.

- Mintha diszkóznának odalent - motyogta Brinkerhoff.

Fontaine megpróbálta értelmezni az elé táruló látványt. A néhány év alatt, mióta üzemszerűen működött a TRANSLTR, még sohasem történt ilyen. Túlmelegedett - gondolta. Azon töprengett, mi a fenéért nem kapcsolta le Strathmore. Egy pillanat elég volt Fontaine-nek, hogy elhatározásra jusson.

Felkapta a tárgyalóasztalon álló házitelefont, és a Kripto mellékét tárcsázta. A szaggatott csipogás a vonalban arra utalt, hogy a Kriptográfián nem működik a telefon.

Fontaine lecsapta a kagylót. - A fene egye meg! - Aztán újra fölemelte, és hívta Strathmore privát mobilszámát. Ezúttal kicsöngött.

Hat csöngetésig várt.

Brinkerhoff és Midge feszülten figyelte Fontaine-t, aki úgy járt fel-alá a kagylóval, amíg a zsinór engedte, mint a láncra vert tigris. Eltelt egy perc. Fontaine-nek már vörös volt a feje dühében.

Megint lecsapta a telefont. - Ez hihetetlen! - bömbölte. -A Kriptográfia mindjárt a levegőbe repül, és Strathmore nem veszi fel azt a rohadt telefont!

Kilencvennyolcadik fejezet

Hulohot kirohant Guerra bíboros szobájából a vakító

reggeli napfénybe. Eltakarta a szemét és szitkozódott. A katedrális egyik kis udvarán találta magát, amelyet egy magas kőfal, nyugatról a Giralda tornya és két kovácsoltvas kerítés fogott körül. A kapu nyitva állt. A kapun túl a teret látta. Üres volt. Távolabb a Santa Cruz negyed falai. Kizárt dolog, hogy Becker ilyen hamar eljutott volna odáig. Hulohot megfordult és körülnézett az udvarban. Itt van! Itt kell lennie!

Az udvar, a Jardin de los Naranjos húsz virágzó narancsfájáról volt híres Sevillában. Ezek a fák arról nevezetesek, hogy gyümölcsükből született meg az angol narancslekvár. A 18. században egy angol kereskedő harminchat véka narancsot vásárolt a sevillai egyháztól, Londonba vitte, ám ott kiderült, hogy a narancs ehetetlenül keserű. A kereskedő megpróbált lekvárt főzni a zúzalékból, de rengeteg cukrot kellett hozzáadnia, hogy fogyasztható legyen. És megszületett a narancslekvár.

Hulohot maga előtt tartott pisztollyal elindult a narancsligetben. A fák már öregek voltak, csak a törzs magasában nőtt lombjuk. A legalacsonyabb ágakat sem lehetett elérni, és senki sem bújhatott meg a vékony törzsek mögött. Hulohot gyorsan felmérte, hogy az udvar üres. Ekkor föltekintett, egyenesen a Giraldára.

A torony csigalépcsőjének bejáratát kötél zárta el és egy fatábla. A kötél mozdulatlan volt. Hulohot szeme fölfelé vándorolt a 98 méter magas tornyon, és azonnal megállapította, hogy ez ötletnek is nevetséges. Lehetetlen, hogy Becker ennyire hülye lenne. Az egyetlen lépcső fölfelé kanyargott a szögletes kőtorony belsejében. A falban

keskeny rések nyíltak, ahonnan ki lehetett nézni, de semmilyen kiút nem kínálkozott.

David Becker fölhágott az utolsó meredek lépcsőfokra, és kifulladás kóválygott a kis kőfülkében. Magas falak vették körül keskeny nyílásokkal. De kijárat nem volt.

Becker nem volt a sors kegyeltje ma reggel. Ahogy kirohant a székesegyházból a nyitott udvarba, zakója beakadt az ajtórésbe. A szövet visszarántotta, és keményen balra penderítette Beckert, mielőtt elszakadt volna. Becker hirtelen elveszítette az egyensúlyát, és tántorogva botlott ki a vakító napsütésbe. Amikor körülnézett, pontosan szembetalálta magát a lépcsővel. Átugrott a kötélén, és rohanni kezdett fölfelé. Mire ráébredt, hogy hová vezet a lépcső, már késő volt.

Most ott állt a zárt fürkében és levegő után kapkodott. Szúrt az oldala. A reggeli nap vékony pászmái vetültek be a falba vágott réseken. Becker kinézett. A fémkeretes szemüveget viselő férfi odalént állt a mélyben, háttal neki, és a teret fürkészte. Becker közelebb húzódott a nyíláshoz, hogy jobban lásson. Indulj el a tér felé - szuggerálta.

A Giralda torony árnyéka úgy feküdt keresztbe a plázán, akár egy óriási, kidőlt fa. Hulohot végigkövette szemével az árnyékot. A legvégében három falnyílás engedte át a fényt, élesen kirajzolódó szögletes alakzatokat vetve a tér macskaköveire. És az egyik négyszöget elsötétítette egy emberi alak árnyéka. Hulohot föl sem tekintett a torony csúcsára, csak sarkon fordult, és rohanni kezdett a lépcső felé.

Kilencvenkilencedik fejezet

Fontaine az öklével csapkodta a tenyerét. Fel-alá járkált a tanácsteremben, folyton kinézve a Kriptográfia villogó fényeire.

- Kapcsold le! Kapcsold már le, a fenébe is!

Midge jelent meg az ajtóban, friss olvasnivalót lobogtatva.

- Igazgató úr, Strathmore nem tudja lekapcsolni!

- Micsoda? - hüledezett egy emberként Brinkerhoff és Fontaine.

- Megpróbálta, uram - mutatott Midge a jelentésre. - Már négyszer is. A TRANSLTR önismétlő ciklusokba bonyolódott.

Fontaine sarkon fordult, és megint kinézett az ablakon.

- Jézusom!

Élesen felberregett a tanácsterem telefonja. Az igazgató széttárta a karját. - Ez csak Strathmore lehet! Már épp ideje volt!

Brinkerhoff felkapta a kagylót. - Igazgatóság.

Fontaine kinyújtotta a kezét a kagylóért.

Brinkerhoff kényszeredett arcot vágva fordult Midge-hez.

- Jabba az. Magával akar beszélni.

Az igazgató Midge-re pillantott, aki már elindult a telefon felé. Kihangosította a készüléket. - Hallgatom, Jabba.

Jabba fémes hangja betöltötte a termet. - Midge, a központi adatbankban vagyok. Furcsa dolgokat találtunk itt. Az jár a fejemben, hogy...

- A fene essen magába, Jabba! - vágott közbe Midge. -

Hát pontosan erről beszéltem!

- Lehet, hogy nem komoly - tért ki Jabba -, de azért...

- Elég volt ebből! Nagyon is komoly! Akármit talál ott, vegye csak komolyan, nagyon komolyan. Nem tévedtek az adataim... ahogy eddig sem és ezután sem. - Már le akarta tenni a kagylót, de még hozzátette: - Ja, és Jabba... csak hogy ne érje meglepetés. Strathmore kiiktatta a Gauntletet.

Századik fejezet

Hulohot hármásával vette a Giralda lépcsőfokait. A csigalépcső csak a minden félfordulóban a falba vágott résekből kapott fényt. Most aztán csapdába esett! David Becker meg fog halni! Hulohot menet közben elővette a fegyverét. A külső falhoz tapadva kanyargóit fölfelé, arra az esetre, ha Becker föntről rá akarna támadni. A minden lépcsőfordulóban elhelyezett vas gyertyatartók jó támadóeszközök lehetnének, ha Becker ilyesmit forgat a fejében. De ha megfelelő a látószöge, Hulohot még időben észre tudná venni. Hulohot pisztolyának jóval nagyobb volt a hatótávolsága, mint egy másfél méteres gyertyatartónak. Hulohot gyorsan, de óvatosan nyomult fölfelé. A lépcső meredek volt; turisták is haltak már meg itt. Ez nem Amerika - sehol egy biztonsági figyelmeztetés, sem korlát, reklamációnak helye nincs. Ez itt Spanyolország. Ha olyan hülye vagy, hogy leesel, magadra vess; nem hibáztathatod azt, aki a lépcsőt építette.

Hulohot megállt az egyik, vállmagasságban falba vágott résnél és kipillantott. Amit látott, annak alapján észak felé

nézett és félúton járhatott.

A sarkon túl már látható volt a falba vágott nyílás, ami a kilátóra vezetett. A tetőre vivő lépcsősor üres volt. David Becker nem tervezett ellene támadást. Hulohotnak eszébe villant, hogy Becker talán nem is látta őt belépni a toronyba. Ez azt jelentette, hogy a váratlan érkezés előnye is Hulohot oldalán áll - nem mintha szüksége lett volna rá. Hiszen Hulohot kezében volt minden kártya. Még a torony alaprajza is neki kedvezett: a lépcső délnyugat felől érte el a kilátót - Hulohot tisztán becélózhatja a terasz minden pontját, és nem kell attól tartania, hogy Becker kislisszol a háta mögött. Legfőképpen pedig Hulohot lesz az, aki a sötétből lép ki a fényre. Kész vesztőhely - gondolta vidáman.

Hulohot felmérte a távolságot az ajtónyílásig. Hét lépés. Gondolatban lejátszotta a gyilkosságot. Ha jobb oldalon marad, miközben megközelíti a kijáratot, akkor már azelőtt beláthatja a legbaloldalibb pontot is, hogy kilépne a kilátóra. Ha Becker ott van, Hulohot lelőheti. Ha nincs, akkor a belső fal felé húzódik, és keleti irányból érkezik a kilátóra, szemben a jobb sarokkal, az egyetlen hellyel, ahol Becker még lehet. Hulohot elmosolyodott.

CÉLSZEMÉLY: DAVID BECKER - KIIKTATVA

Eljött az idő. Hulohot ellenőrizte a pisztolyát.

Egyetlen gyors rohammal tört előre. Megjelent előtte a kilátó. A bal sarokban nem volt senki. Hulohot, pontosan úgy, ahogy azt eltervezte, befelé húzódott, és jobb felé fordulva rontott ki a kilátóra. Tüzelt. A golyó visszapattant a csupasz falról, és kis híján őt találta el. Hulohot vadul megfordult, és fojtott üvöltést hallatott. Senki sem volt a

kilátón. David Beckernek nyoma veszett.

Három lépcsőfordulóval lejjebb David Becker úgy függeszkedett 75 méterrel a Jardin de Naranjos fölött, a Giralda tornyán kívül, mint aki az ablakpárkányba kapaszkodva végez felhúzódzkodást. Miközben Hulohot fölfelé rohant a lépcsőn, Becker három lépcsőfordulóval lejjebb ment, és átréselődve a falrésen kilógatta magát az ablaknyíláson. Az utolsó pillanatban sikerült eltűnnie a támadó szeme elől. A gyilkos elrohant mellette. Túlságosan sietett ahhoz, hogy észrevegye a nyílás peremébe kapaszkodó fehér ujjperceket.

Az ablakon kívül lógó Becker hálát adott az égnek, hogy a napi fallabdaedzésekhez hozzátartozott húsz perc erősítés a Nautilus gépen, ami fejlesztette a karfeszítő izmokat. Az erős karok ellenére Beckernek sajnos nehézséget okozott a felhúzódzkodás. Sajgott a válla. Úgy érezte, kiszakad az oldala. A durván faragott kőpárkány kevés kapaszkodót nyújtott, és úgy vágott bele az ujjbegyébe, mint az üvegszilánk.

Becker tudta, csak másodpercek kérdése, amíg a támadója elkezd lefelé rohanni. Földről érkező már mindenképpen meg fogja látni Becker ujjait az ablak peremén.

Becker becsukta a szemét, és lassan elkezdte felhúzni magát. Tudta, hogy csodára lesz szüksége, ha meg akar menekülni a haláltól. Az ujjai már gyengültek. Lenézett a lába alá. A narancsligetig majdnem akkora volt a távolság, mint egy futballpálya. Ezt lehetetlen túlélni. Az oldalában

erősebb lett a fájdalom. Léptek dübörögtek a feje fölött, ahogy Hulohot gyors iramban száguldott lefelé a lépcsőn. Becker lehunyta a szemét. Most vagy soha. Összeszorított foggal felhúzódkodott.

A kő lehorzsolta a csuklóján a bőrt, miközben kapaszkodott. A léptek gyorsan közeledtek. Becker elkezdte áttornázni magát a falnyíláson. Rugózott a lábával. A teste olyan nehéz volt, akár az ólom, vagy mintha kötelet kötöttek volna a lábára, és úgy húznák lefelé. Erőt vett magán. A könyökére érkezett. Most már belülről is láthatóvá vált, a fejét úgy dugta be a nyíláson, mintha a guillotine alatt feküdne. Lábával kapálózva átküzdötte magát a résen. Már félig bent volt. A törzse belógott a lépcső fölé. A lépések egyre közelebről hallatszottak. Becker megragadta a nyílás belső peremét, és egyetlen mozdulattal átlendült. Jól megütötte magát a kövön.

Hulohot hallotta, hogy Becker teste pontosan alatta ér földet. Előrelódult a pisztollyal a kezében. Látóterébe került az egyik ablaknyílás. Ez lesz az! Hulohot a külső falhoz húzódkodott, és lefelé célzott a lépcsőn. Becker lába pontosan akkor tűnt el a szeme elől, amikor dühösen elsütötte a fegyvert. A golyó becsapódott a kőbe.

Ahogy Hulohot lefelé rohant a lépcsőn a zsákmánya nyomában, a külső fal mentén haladt, hogy jobb rálátása legyen. Úgy tűnt neki, hogy valahányszor láthatóvá válik előtte az egyik lépcsőszakasz, Becker mindig 180 fokkal előtte jár, éppen kívül esve a látómezején. Becker a belső fal mentén futott, ötösével véve a fokokat. Hulohot a

nyomában. Elég lenne egyetlen lövés is. Hulohot kezdett felzárkózni. Tudta, hogy ha Becker előbb ér is le nála, úgysem lesz hova menekülnie. Hátra lövi, miközben keresztülrohan az udvaron. Folytatódott a kétségbeesett spirálfutás lefelé.

Hulohot a belső fal mentén rohant tovább, mert így lerövidíthette a távot. Valahányszor elhaladt egy-egy falnyílás előtt, mindig látta Becker árnyékát. Spirálmenetben száguldottak lefelé. Úgy tűnt, mintha Becker mindig előrébb járna egy lépcsőfordulóval. Hulohot egyik szemével az árnyékot, másikkal a lépcsőt figyelte.

Egyszerre úgy tűnt neki, mintha Becker árnyéka megbotlana. Rossz lépést tehetett bal felé, és most mintha megpördült volna, és lefelé zuhanna a lépcsőn. Hulohot előrelendült. Megvagy!

Hulohot fémes villanást látott maga előtt a lépcsőn. A forduló mögül kiröpülve hasított át a levegőn. A kerítésrúdra emlékeztető tárgy bokamagasságban érkezett. Hulohot megpróbált bal felől kitérni, de elkésett. A tárgy a két lába között landolt. A bal lába volt elől, azt találta el, és nekivágódott a sípcsontjának. Hulohot kapaszkodót keresve nyújtotta előre a kezét, de csak a semmit markolta. Oldalára billenve kalimpált a levegőben. Az előrezuhanó Hulohot elzúgott Becker mellett, aki előrenyújtott karral, hason feküdt. A gyertyatartó, amit a kezében tartott, megakadt a lefelé bukfencező Hulohot lába között.

Hulohot előbb nekivágódott a külső falnak, majd lefelé zuhant a lépcsőn. Fejjel lefelé bukdácsolt. Teljes 360 fokos fordulatot tett meg a csigalépcsőn, mielőtt megállapodott.

Még tizenkét lépcsőfok, és kizuhant volna az udvarba.

Százegyedik fejezet

David Becker sose használt még pisztolyt, de most ott tartotta a kezében. Hulohot teste kicsavarodva hevert a Giralda toronylépcsőjének sötétjében. Becker a támadó halántékára irányozta a fegyver csövét, és óvatosan letérdelt. Egy rossz mozdulat, és löni fog. De Hulohot meg se moccant. Halott volt.

Becker eldobta a pisztolyt és lerogyott a lépcsőre. Ezer éve nem sírt, de most kicsordultak a könnyei. Küzdött a sírás ellen. Tudta, hogy lesz még ideje az érzelmekre; most az az első, hogy hazamenjen. Becker megpróbált felállni, de túl fáradt volt ahhoz, hogy megmozduljon. Sokáig ült ott kimerülten a kövön.

Szórakozottan bámulta a kicsavarodott testet. A gyilkos szeme már kezdett elfátyolozódni, üvegesen meredt a semmibe. A szemüvege valahogy épen maradt. Milyen furcsa, gondolta Becker, azzal a zsinórral, ami egyfelől egy fülhallgatóhoz, másfelől valamilyen csomaghoz vezet a férfi övén. De Becker túl fáradt volt ahhoz, hogy érdekelje.

Ahogy ott ült magában a lépcsőn, és próbálta összeszedni a gondolatait, az ujjára húzott gyűrűre tévedt a pillantása. Egyszerre mintha kitisztult volna a látása: már el tudta olvasni a bevésett szöveget. Ahogy gyanította, nem angol nyelvű volt. Hosszan bámulta a bevésést, és föl vonta a szemöldökét. Érdeemes volt ezért embereket ölni?

Vakítóan tűzött a délelőtti nap, amikor Becker végül kilépett

a Giralda toronyból az udvarra. Az oldalában enyhült a fájdalom, és a látása is rendbe jött. Kábultan állt egy pillanatig, élvezve a narancsvirágok illatát. Aztán lassan elindult az udvaron át.

Ahogy távolodott a toronytól, egy furgon fékezett le mellette. Két férfi ugrott ki belőle. Fiatalok voltak és katonai gyakorló ruhát viseltek. A jól működő gépek kimért pontosságával közeledtek Becker felé.

- David Becker? - kérdezte az egyik.

Becker megtorpant, elképedve, hogy tudják a nevét - Kik...kik maguk?

- Jöjjön velünk, kérem. Most rögtön.

Volt valami valószerűtlen a találkozásban. Valami, amitől bizseregni kezdtek Becker idegvégződései. Önkéntelenül is hátralépett.

Az alacsonyabb férfi jeges pillantást vetett rá. - Erre jöjjön, Mr. Becker. Most rögtön.

Becker megfordult, hogy elfusson. De csak egyetlen lépést tett. Az egyik férfi fegyvert rántott. Lövés dörrent.

Égető fájdalom hatolt Becker mellkasába. Ujjai megmerevedtek, majd a földre zuhant. Egy másodperc múlva minden elsötétült előtte.

Százkettedik fejezet

Strathmore leért a TRANSLTR szintjére; háromcentis víz állt a padlón. A hatalmas számítógép erősen rázkódott.

A gomolygó párából jókora vízcsöppek esőztek lefelé. A vézskürtök mennydörgésszerűen üvöltöttek.

A parancsnok ránézett a működésképtelenné vált központi generátorra. Ott volt Phil Chartrukian: elszenesedett maradványai a hűtőventilátorokon heverték. A helyszín egy perverz Halloween látványát nyújtotta.

Noha a parancsnok sajnálta, hogy Chartrukiannak meg kellett halnia, Phil kétségtelenül „háborús áldozat” volt: egyszerűen nem hagyott más választási lehetőséget Strathmore-nak. Amikor a rendszerbiztonsági technikus rohanást kapaszkodott fölfelé a mélyből valami víusról üvöltözve, a vasplátón szembe találkozott Strathmore-ral, aki megpróbálta jobb belátásra bírni. De Chartrukian esztelenül viselkedett. Vírust kaptunk! Hívom Jabbát!

Amikor el akart száguldani Strathmore mellett, a parancsnok elállta az útját. A plátón kicsi volt a hely. Birkózni kezdtek. A korlát alacsony volt. A sors iróniája, gondolta most Strathmore, hogy Chartrukiannak végig igaza volt a vírussal kapcsolatban.

A férfi zuhanása rettenetes volt - egyetlen halálsikoly, aztán néma csend. De félig sem volt olyan rettenetes, mint a következő dolog, amit Strathmore parancsok meglátott. Greg Hale bámult fel rá lenti homályból, a legteljesebb iszonyattal az arcán. Strathmore akkor már tudta, hogy Greg Hale-nek is meg kell halnia.

A TRANSLTR nyöszörgött, így Strathmore az előtte álló feladatra terelte a figyelmét. Lekapcsolni az áramot. Az áramkörmegszakító a freonszivattyúk túloldalán volt, balra a holttesttől. Strathmore tisztán látta. Csak annyit kell tennie,

hogy meghúz egy kart, és a Kriptográfián megszűnik a maradék áramszolgáltatás is. Azután, néhány másodperc elteltével, újraindíthatja a központi generátorokat, és akkor megint működni fognak az ajtók és a berendezések; ismét áramlani kezd a freon, és a TRANSLTR megmenekül.

De ahogy Strathmore közelebb nyomakodott a megszakítóhoz, fölfedezte, hogy van még egy utolsó akadály, amelyet el kell hárítania: Chartrukian holtteste még mindig ott feküdt a generátorok hűtőventilátorain. Ha lekapcsolja, majd újraindítja a központi generátort, akkor megint csak rövidzárlatot fog okozni. El kell távolítani onnan a hullát.

Strathmore végignézett a felismerhetetlen emberi maradványokon, majd odasietett, és megragadta a halott egyik csuklóját. Olyan tapintása volt a húsának, mint a polisztrénhabnak. A szövetek összeégtek. Az egész tetemet belepte a pára. A parancsnok lehunyta a szemét, erősen megmarkolta a csuklót, és húzni kezdte. A test néhány centit mozdult; Strathmore még erősebben húzta. Megint mozdult valamennyit. A parancsnok megvetette a lábát, és tiszta erőből megrántotta. Egyszerre hátratántorodott. Hanyatt ráesett az egyik trafóházra. Megpróbált felülni az emelkedő vízben, és akkor elborzadva pillantotta meg, mit tart a markában. Chartrukian alkarja volt az. Könyéből leszakadt.

Susan tovább várakozott odafönt. A 3-as egység díványán kuporgott, és benuitnak érezte magát. Hale ott feküdt a lábánál. Nem tudta elképzelni, hol marad ilyen sokáig a parancsnok. Teltek a percek. Megpróbálta kiverni Davidet

a fejből, de mindhiába. Ahányszor felüvöltöttek a szirénák, Hale szavai visszhangoztak a fülében: szívből sajnálom David Beckert. Susan attól félt, hogy eszét veszti.

Már fel akart ugrani, hogy kirohanjon a Kripto előcsarnokába, amikor hirtelen csönd támadt. Strathmore meghúzta a kart, és lekapcsolta az áramot.

Néma csönd telepedett a Kriptográfiára. A vészkiáltók bömbölése megszakadt, és a 3-as egységben elsötétültek a monitorok. Greg Hale holttestét elnyelte a sötétség, és Susan ösztönösen felkapta a lábát a díványra. Összehúzta magán Strathmore zakóját.

Sötétség.

Csend.

Susan soha nem hallotta még ilyen némának a Kriptográfiát. Sosem állt le a generátorok halk zümmögése. De most nem hallatszott más, mint a nagy fenevad zihálása és megkönnyebbült sóhaja. A számítógép ropogva, sziszegve lassan hűlni kezdett.

Susan lehunyta a szemét, és Davidért imádkozott. Csak annyit kért Istentől, hogy oltalmazza meg a férfit, akit szeret. Susan nem volt vallásos, és soha nem várta el, hogy imái meghallgatásra találjanak. De amikor egyszerre remegés futott át a mellkasán, felugrott a helyéről. A szívéhez kapott. Egy pillanattal később megértette. A remegést nem Isten keze okozta - a parancsnok zakózsebéből jött. Elnémította és rezgő üzemmódba állította a személyhívóját. És valaki most üzenetet küldött Strathmore parancsnoknak.

Hat szinttel lejjebb Strathmore az áramkör-megszakítónál állt. A Kriptográfia alagsora olyan sötét volt, mint az

éjszaka. A parancsnok egy pillanatra átadta magát a sötétségnek. Víz csurgott le rá odafönről. Éjszakai vihar volt. Strathmore hátravetette a fejét, és hagyta, hogy a meleg csöppek lemossák a bűntudatát. Nem adom fel. Letérdelt és a vízben megtisztította kezét Chartrukian maradványaitól.

A Digitális erődről szőtt álma szertefoszlott. El tudta fogadni. Most már csak Susan számított. Évtizedek óta először, végre megértette, hogy nem csak a haza és a becsület az, amiért élni érdemes. Életem legszebb éveit áldoztam fel a hazáért és a becsületért. Hát a szerelem? Nagyon régóta megfosztotta magát tőle. És mi végre? Hogy egy fiatal professzor a szeme láttára lopja el az álmait? Strathmore dédelgette Susant. Tanította és védelmezte. Kérdemelte őt. És most végre megszerezte magának. Susan az ő karjában keres majd menedéket, amikor nem lesz már kihez fordulnia. Védtelenül jön majd hozzá, gyásztól sebzetten, és idő múltával rá fog döbbsenni arra, hogy a szerelem minden sebet begyógyít.

Becsület. Haza. Szerelem. David Becker ezért a háromért halt meg.

Százharmadik fejezet

A parancsnok úgy emelkedett ki a csapóajtón át, mint a halottaiból feltámadó Lázár. Átázott ruhái dacára könnyű volt a lépte. A 3-as egység felé sietett - Susan felé. A jövője felé.

A Kriptográfia előcsarnoka újra fényárban úszott. A freon

úgy áramlott szét a füstölgő TRANSLTR-ban, mint az oxigénnel dúsított vér. Strathmore tudta, hogy beletelik néhány percbe, amíg a hűtőfolyadék eljut a számítógépház legaljáig, és meggátolja a legalul lévő processzorok kiolvadását, de biztos volt abban, hogy még időben cselekedett. Diadalmasan fújtatott, és nem is gyanította az igazságot - hogy mindez már túl későn történt.

Nem adom fel, gondolta. Tudomást sem véve a 3-as egység falán tátongó lyukról, az elektronikus ajtóhoz sietett. Az ajtó sziszegve feltárult. Strathmore belépett.

Susan szemben állt vele, ázottan, ziláltan, vállán a parancsnok zakójával. Úgy nézett ki, mint egy diáklány, akit elkapott az eső. Strathmore pedig úgy érezte magát, mint egy felsőéves, aki kölcsönadta neki az egyetemi válogatott mezét. Évek óta először, fiatalnak érezte magát. Valóra vált az álma.

De ahogy közelebb lépett Susanhoz, mintha egy idegen nő nézett volna farkasszemet vele. A tekintete hideg volt, akár a jég. Minden kedvesség eltűnt belőle. Susan Fletcher olyan mereven állt, mint egy kimozdíthatatlan szobor. Az egyetlen életjel a szeméből csordogáló könny volt.

- Susan!

Egy könnycsepp gördült le Susan remegő arcán.

- Mi történt? - kérdezte a parancsnok.

Hale holtteste alatt a vértócsa úgy terjedt szét, mint egy olajfolt. Strathmore kínos érzéssel nézett le a hullára, aztán vissza Susanra. Lehet, hogy tudja? Nem tudhatja. Strathmore minden nyomot eltüntetett maga után.

- Susan! - szólongatta közelebb lépve.

Susan meg se mozdult.

- David miatt aggódik?

Susan felsőajka finoman megremegett.

Strathmore még közelebb ment hozzá. Szerette volna átölelni, de tétovázott. David nevének említése láthatóan átszakította a szomorúság gátját. Először csak lassan - egy borzongás, egy remegés. Aztán mintha a boldogtalanság dübörgő áradata járta volna át az ereit. Susan alig bírta megállítani ajka reszketését, amikor szóra nyitotta a száját. De nem talált szavakat.

Anélkül hogy egy pillanatra is levette volna Strathmore-ról jéghideg tekintetét, kivette a kezét a parancsnok zakózsebéből. Egy tárgy volt a tenyerében. Remegő kézzel nyújtotta felé.

Strathmore félig-meddig arra számított, hogy célba veszi a gyomrát a Berettával. De a fegyver még mindig a padlón hevert, ahogy kiesett Hale kezéből. Susan egy kisebb tárgyat tartott a markában. Starthmore ránézett, és egy pillanat alatt mindent megértett.

Strathmore kimeredt szeme előtt szertefoszlott a valóság, az idő végtelenül lelassult. Hallotta saját szívének dobogását. Az a férfi, aki annyi éven át óriások fölött diadalmaskodott, egy pillanat alatt összeomlott. Lesújtotta a szerelem - lesújtotta a saját örültsége. Lovagias gesztussal odaadta Susannak a zakóját. És vele együtt a személyhívót.

Most Strathmore volt az, aki megmerevedett. Susannak reszketett a keze. Hale lábához ejtette a személyhívót. Az árulás felett érzett döbbenet arckifejezésével, amelyet

Strathmore soha többé nem fog elfelejteni, Susan Fletcher távozott a 3-as egységből.

A parancsnok hagyta elmenni. Lassú mozdulattal lehajolt és fölemelte a személyhívót. Nem voltak új üzenetek - Susan valamennyit elolvasta. Strathmore kétségbeesetten nézte végig a listát.

CÉLSZEMÉLY: ENSEI TANKADO - KIÍKTATVA

CÉLSZEMÉLY: PIERRE CLOUCHARDE - KIÍKTATVA

CÉLSZEMÉLY: HANS HUBER - KIÍKTATVA

CÉLSZEMÉLY: ROCÍO ÉVA GRANADA - KIÍKTATVA...

De itt még nem ért véget a lista. Strathmore-t elfogta az iszonyat. Meg tudom magyarázni! Meg kell hogy értse! A becsület! A haza! De volt még egy üzenet, amit eddig nem látott - az az üzenet, amelyet soha nem tudna megmagyarázni. Remegve nyitotta meg az utolsó üzenetet.

CÉLSZEMÉLY: DAVID BECKER - KIÍKTATVA

Strathmore lecsüggesztette a fejét. Szertefoszlott az álma.

Száznegyedik fejezet

Susan kitántorgott a 3-as egységből.

CÉLSZEMÉLY: DAVID BECKER - KIÍKTATVA

Alvjáróként haladt a Kriptográfia főbejárata felé. Greg Hale szavai visszhangoztak a fejében: Susan, Strathmore meg fog ölni! Susan, a parancsnok szerelmes magába!

Susan odaért a hatalmas forgóajtóhoz, és kétségbeesetten nyomogatni kezdte a gombokat. Az ajtó meg se mozdult. Újra próbálkozott, de a nagy ajtólapok nem kezdtek el

fogni. Susan elfojtott sikolyt hallatott - az áramkimaradás nyilván törölte a kilépési kódokat. Még mindig csapdában volt.

Váratlanul két kar fogta át hátulról Susan csaknem lebénult testét. Az érintés ismerős volt, mégis taszító. Nem volt meg benne Greg Hale nyers ereje, inkább valami kétségbeesett durvaság és acélos elszántság.

Susan megfordult. Egy reményvesztett, rémült arccal találta szemben magát. Egy olyan arccal, amit még sohasem látott.

- Susan - könyörgött Strathmore, még mindig átfogva Susant. - Meg tudom magyarázni.

Susan megpróbálta kirántani magát.

De a parancsnok erősen tartotta.

Susan sikítani akart, de nem jött ki hang a torkán. El akart szaladni, de az erős kar visszatartotta és maga felé húzta.

- Szeretem magát - suttogta a hang. - Mindig is szerettem.

Susannak felfordult a gyomra.

- Maradjon velem.

Susan agyában homályos képek kavarogtak - David élénkzöld szeme, amint utoljára lassan lezárul; Greg Hale holtteste, ahogy összevérezi a szőnyeget; Phil Chartrukian megégett és összezúzódott teste a generátorokon.

- Majd elmúlik a fájdalom - rimánkodott a hang. - Be fogom gyógyítani a sebeit.

Susan küszködött a szabadulásért, de mindhiába.

- Kettőnkért tettem. Minket egymásnak teremtettek. Susan, szeretem magát. - Úgy áradtak belőle a szavak, mintha tíz éve várná, hogy kimondhassa őket. - Szeretem magát!

Szeretem!

Abban a pillanatban, harminc méterre tőlük, mintha csak meg akarná cáfolni Strathmore hitvány vallomását, a TRANSLTR vad, könyörtelen sziszegést hallatott. Teljesen ismeretlen hang volt - távoli, baljós sistergés, amely kígyóként növekedett a siló mélyében. Minden arra vallott, hogy a freon nem érte el időben a kritikus pontot.

A parancsnok elengedte Susant, és szembefordult a kétmilliárd dolláros számítógéppel. Kitágult szemében rettegés ült. - Nem! - A fejéhez kapott. - Nem!

A hat emelet magas rakéta remegni kezdett. Strathmore tett egy tántorgó lépést a mennydörgő számítógépház felé. Aztán térdre rogyott, akár a bűnös lélek haragvó istene előtt. Mit sem ért el vele. A siló alján a TRANSLTR titánium-stroncium processzorai begyulladtak.

Százötödik fejezet

Egy tűzgolyó száguldott végig sajátos hang kíséretében hárommillió szilíciumchipen. Erdőtűz lobogása, tornádó üvöltése, gejzír gőzölgő kilövellése... mintha mindez foglyul esett volna a rázkódó számítógépházban. Mintha az ördög lehelete áradt volna szét egy zárt üregben, keresve a kiutat. A térdelő Strathmore-t megigézte a feléjük közelítő borzalmas hang. A világ legdrágább számítógépe a legjobb úton volt afelé, hogy nyolcemeletes infernóvá váljon.

Strathmore lassan Susan felé fordult, aki dermedten állt a Kriptográfia ajtajánál. A parancsnok nézte könnyáztatta

arcát. Susan mintha vibrált volna a fluoreszkáló fényben. Igazi angyal - gondolta Strathmore. Megpróbált menedéket keresni a szemében, de csak a halált látta. A bizalom halálát. Eltűnt a szeretet és a megbecsülés. Meghalt az álom, ami éveken át életben tartotta Strathmore-t. Susan Fletcher nem lesz az övé. Soha. A hirtelen rátörő üresség lesújtotta a parancsnokot.

Susan kifejezéstelen arccal nézte a TRANSLTR-t. Tudta, hogy a kerámiaköpenybe zárva egy tűzgolyó száguld feléjük. Érezte, ahogy lavinaként növekszik: a kigyulladt chipek oxigénje táplálja. A Kriptográfia másodperceken belül lángoló pokollá változik.

Susan agya azt súgta, hogy meneküljön, de David halálának súlya a földhöz szegezte. Úgy rémlett neki, a férfi hangját hallja, amint őt hívja, sürgeti, hogy fusson el. Csakhogy nem volt hová futni. A Kriptográfia olyan lett, mint egy lezárt koporsó. Nem számított; Susant nem félemlítette meg a halál gondolata. A halál majd véget vet a fájdalomnak. Újra együtt lesz Daviddel.

Az előcsarnok megremegett, mintha egy haragos tengeri szörny emelkedne ki a mélységből. David hangja még mindig szölongatta: Fuss, Susan! Menekülj!

Strathmore elindult Susan felé, arca, akár egy régi emlék. Hideg, sötét szeme élettelen volt. A hazafi, akire mindig hősként gondolt, már halott - csak egy nyomorult gyilkos. Hirtelen újra Susan köré fonta a karját, kétségbeesetten szorítva magához. Megcsókolta az arcát. - Bocsásson meg nekem -könyörgött. Susan el akart tőle húzódni, de Strathmore erősen tartotta.

A TRANSLTR most már úgy rezgett, mint a kilövésre váró rakéta. A Kriptográfia padlója hullámvásba kezdett. Strathmore még szorosabban ölelte Susant. - Öleljen át, Susan. Szükségem van magára.

Susant egyszerre őrzöngő düh szállta meg. Megint David hangját hallotta: Szeretlek! Menekülj! Minden erejét beleadva Susan kitepte magát az ölelésből. A TRANSLTR dübörgése fülsiketítővé vált. A tűz elérte a siló tetejét. A TRANSLTR felnyögött, minden eresztékében megfeszült.

David hangja mintha fölemelte volna Susant a földről, irányt mutatva neki. Átrohant az előcsarnokon, nekivágott a Strathmore irodájához vezető vaslépcsőnek. Háta mögött a TRANSLTR mennydörgésszerű robajt hallatott.

Kiolvadtak az utolsó szilíciumchipek is, a fölfelé áramló roppant hőmennyiség kitört a siló felső részén, és kerámiaszilánkokat lövellt ki a magasba. A Kriptográfia oxigéndús levegője beáramlott, hogy kitöltse a hatalmas vákuumot.

Susan elérte a legfelső lépcsőfordulót, és megmarkolta a korlátot, amikor egy óriási szélroham belekapott a testébe. Épp időben fordult vissza ahhoz, hogy lássa, amint a műveleti igazgatóhelyettes föltekint rá a mélyből, a TRANSLTR mellől. Körülötte vihar tombolt, de a tekintete békés volt. Elnyílt az ajka, és kimondta az utolsó szót: Susan.

A TRANSLTR-ba bezúduló levegő tovább szította a tüzet. Egy ragyogó fényvillanás, és Trevor Strathmore parancsnok emberből sziluetté, majd legendává foszlott.

Amikor a hőség megcsapta Susant, fölemelte a levegőbe

és betaszította Strathmore irodájába. Nem emlékezett semmire, csak a perzselő forráságra.

Százhatodik fejezet

Az igazgatósági tanácsterem ablakában, magasan a Kriptográfia kupolája felett, három arc figyelt lélegzet-visszafojtva. A robbanásba az NSA egész épületegyüttese beleremegett. Leland Fontaine, Chad Brinkerhoff és Midge Milken néma borzalommal bámult kifelé.

Húsz méterrel alattuk lángolt a Kriptográfia dómja. A polikarbonát tető még érintetlen volt, de áttetsző burkolata alatt tombolt a tűz.

A hármas szótlanul meredt a kísértetiességében is fenséges látványra.

Fontaine hosszasan állt az ablaknál. Amikor végül megszólalt, a hangja gyenge volt, de határozott. - Midge, intézkedjen... azonnal.

A szoba másik felében csöngeni kezdett Fontaine telefonja.

Jabba volt az.

Százhetedik fejezet

Susannak fogalma sem volt arról, mennyi idő telt el. Az égető érzés a torkában visszatérítette a valóságba. Zavartan nézett körül. A szőnyegen feküdt, az asztal mögött. Valami különös, rőtvrös derengés jelentette az egyetlen fényt az irodában. Égő műanyag bűze töltötte be a

levegőt. A szoba, ahol találta magát, nem volt már több szoba, csak pusztuló váz. A függönyök lángoltak, a plexiüveg falak füstölögtek.

Egyszerre minden eszébe jutott.

David.

Susan elhatalmasodó pánikban tápáskodott föl. A beszívott levegő marta a gégéjét. Az ajtóhoz botladozott, hogy megnézzé, merre menekülhetne. Átlépve a küszöböt a semmibe lógott a lába; az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia az ajtófélfában. A lépcső eltűnt. Tizenöt méterrel alatta izzó fémek eldeformálódott tömege. Susan elborzadva nézett végig a Kriptográfia előcsarnokán. Tűztengert látott. A hárommillió szilíciumchip megolvadt maradványai lávaként lövelltek ki a TRANSLTR-ból. Sűrű, fojtogató füst gomolygott fölfelé. Susan tudta, hogy ez az égő szilícium füstje. Halálos mérég.

Visszahúzódott Strathmore romhalmazzá vált irodájába, és érezte, hogy rosszullét fogja el. Kapart a toroka. Vad fények töltötték be a helyiséget. A Kriptográfia haldoklott. Ahogyan én is - gondolta.

Egy pillanatra felmerült benne az egyetlen menekülési lehetőség: Strathmore liftje. De tudta, hogy reménytelen. Az elektronika nem élhette túl a robbanást.

Ám ahogy elindult a sűrű füstben, felidéződtek benne Hale szavai. A lift a főépületből kapja az áramot. Láttam a műszaki rajzokat! Susan tudta, hogy ez így igaz. Azt is tudta, hogy az egész liftakna vasbetonból van.

Körülötte kavargott a füst. Botladozva haladt a liftajtó felé. De amikor odaért, látta, hogy nem világít a kapcsolótábla.

Susan hiábavalóan nyomkodta a nem működő gombokat, aztán térdre esve az öklével verte az ajtót.

Majd egyszerre megállt a keze a levegőben. Valami zúgott az ajtó mögött. Döbbsenten kapta fel a fejét. Úgy tűnt, mintha a liftszekrény itt volna az ajtón túl. Susan újra nyomogatni kezdte a gombokat. Ismét ugyanazt a hangot hallotta.

Aztán észrevette.

A hívógomb nem volt működésképtelen - csak elsötétítette a ráakódott korom. Halvány fény csillant meg Susan ragacsos ujjá alatt.

Van áram!

Újjáéledt reménnyel nyomta meg a gombot. Mindannyiszor érzékelt valamit az ajtó mögött. Hallotta a liftszekrényben működő ventilátor hangját. Itt van a lift! Miért nem nyílik ki ez a rohadt ajtó?

A füstön át szemügyre vette a kisebbik kapcsolótáblát. Betűket látott A-tól Z-ig. Susant megrohanta a kétségbeesés, amikor eszébe jutott - a jelszó.

A füst már szivárogni kezdett befelé a megolvadt ablakkereteken. Susan újra döngetni kezdte a liftajtót. Mindhiába. A jelszó! - gondolta. - Strathmore nem árulta el a jelszót! A szilikon füstje lassan betöltötte a szobát. Susan fulladozott. Megadóan dőlt neki a liftnek. A ventilátor mindössze pár lépésre volt tőle. Kábultan rogyott össze, levegő után kapkodva.

Behunyta a szemét, de David hangja ismét magához térítette. Menekülj, Susan! Nyisd ki az ajtót! Menekülj! Susan felnyitotta a szemét, azt várva, hogy ott lesz előtte David arca azzal a haragoszöld szempárral, azzal a játékos

mosollyal. De csak a betűket látta maga előtt, A-tól Z-ig. A jelszó...

Susan bámulta a betűket a kapcsolótáblán. Alig bírta fókuszba hozni őket. A panel alatti folyadékkristályos kijelzőn öt villogó pont várta a kód beütését. Egy ötbetűs jelszó, gondolta. Azonnal tudta a valószínűségét: huszonhat az ötödik hatványon, azaz 11 881 376 választási lehetőség. Másodpercenként egy tippel tizenkilenc hétig tartana...

Ahogy Susan Fletcher fulladozva feküdt a padlón a kapcsolótábla alatt, a parancsnok megtört hangját vélte hallani. Szeretem, Susan! Mindig is szerettem! Susan! Susan! Susan...

Tudta, hogy Strathmore már halott, a hangja azonban szünni nem akaróan szólongatta. Újra meg újra Susan nevét ismételte.

Susan... Susan...

Akkor, egy élesen világos pillanatban, végre felismerte. Gyöngén, reszketve nyúlt föl a kapcsolótáblához, és beütötte a jelszót.

S...U...S...A...N

Abban a másodpercben kinyílt előtte az ajtó.

Száznyolcadik fejezet

Strathmore liftje gyorsan haladt lefelé. A liftszekrénybe lépve Susan nagy lélegzetvételekkel szívta tele a tüdejét a friss levegővel. Szédülten támaszkodott neki a falnak, miközben a lift lassítani kezdett. Egy másodperccel később kattant valami a mechanikában, és a kábel ismét

mozgásba jött, ezúttal horizontálisan. Susan érezte, hogy az NSA központi épülete felé tartva felgyorsul vele a liftszekrény. Végre rángatózva megállt, és kinyílt az ajtó.

Susan Fletcher köhögve tántorgott ki a betonfolyosóra. Egy alacsony és szűk alagútban találta magát. Előtte kettős sárga vonal húzódott. A vonal beleveszett egy távoli, sötét üregbe.

A föld alatti sztráda...

Botladozva elindult a sötét alagútban; a falba kapaszkodva tartotta az irányt. Háta mögött becsukódott a liftajtó. Susan Fletchert újra elnyelte a sötétség.

Csönd.

Nem hallatszott semmi, csak valami halk zúgás a falakból.

A zúgás egyre erősebb lett.

Hirtelen mintha felderengett volna a hajnal. A feketeség ködös szürkéséggé enyhült. Az alagút falai kezdtek alakot öltetni. Egyszerre egy kis jármű tűnt fel előtte a kanyaron túl, villogó reflektorral. Susan nekitántorodott a falnak és eltakarta a szemét. Légáram csapta meg, ahogy a jármű elhúzott mellette.

Egy pillanattal később fülsiketítő fékcsikorgás hallatszott - a gumi fültépő csikorgása a cementen. A zúgás most közelebről jött, ezúttal az ellenkező irányból. Pár másodperccel később megállt mellette a jármű.

- Ms. Fletcher! - kiáltotta egy elképedt hang. Egy ismerősnek tűnő alak pattant ki Susan szeme előtt az elektromos autó vezetőüléséből.

- Jézusom - hápogta a férfi. - Jól van? Azt hittük, hogy meghalt!

Susan üres tekintettel bámult rá.

- Chad Brinkerhoff - mutatkozott be a férfi a megdermedt kriptográfusnőnek. - Az igazgatóságról.

Susantól csak egy kába nyűszítésre tellett. - A TRANSLTR...

Brinkerhoff bólintott. - Felejtse el. Menjünk!

A golfautó reflektorfényei rávetültek a betonfalakra.

- Vírus van a központi adatbankban - tört ki Brinkerhoff.

- Tudom - suttogta alig hallhatóan Susan.

- Szükségünk van a segítségükre.

Susan megpróbálta visszanyelni a könnyeit. - Strathmore...

- Tudjuk - mondta Brinkerhoff. - Kiiktatta a Gauntletet.

- Igen... és... - A szavak megakadtak a torkán. Megölte Davidet!

Brinkerhoff a vállára tette a kezét. - Mindjárt ott vagyunk, Ms. Fletcher. Tartson ki.

A nagy sebességgel haladó Kensington golfautó befordult a sarkon, és hirtelen megállt. Oldalt egyenes folyosó ágazott ki az alagútból; a padlóba süllyesztett lámpák vöröslő, gyér fénye világította meg.

- Menjünk - mondta Brinkerhoff, kisegítve Susant.

Susan ködös fejjel követte. A járólapos folyosó meredeken lejtett lefelé. Susan megmarkolta a korlátot és elindult Brinkerhoff nyomában. A levegő hűvösebb lett. Folytatták útjukat.

Ahogy egyre mélyebben hatoltak a föld alá, az alagút összeszűkülött. Valahonnan a hátuk mögül léptek

visszhangzottak - erőteljes, céltudatos léptek. Brinkerhoff és Susan megtorpant és hátrafordult.

Hatalmas termetű fekete férfi tartott feléjük. Susan még sohasem találkozott vele. A közeledő férfi átható tekintettel nézett rá.

- Ki ez? - kérdezte nyersen.

- Susan Fletcher - válaszolta Brinkerhoff.

Az óriásnak fölszaladt a szemöldöke. A kormos, átázott Susan Fletcher rosszabb állapotban volt, mint képzelte volna. - És a parancsnok? - követelte a férfi.

Brinkerhoff megrázta a fejét.

A férfi nem szólt rá semmit. Egy pillanatig csak nézett maga elé. Aztán visszafordult Susanhoz. - Leland Fontaine - mondta a kezét nyújtva. - Örülök, hogy jól van.

Susan rámeredt. Mindig tudta, hogy egy napon találkozni fog az igazgatóval, de a legkevésbé sem így képzelte el a bemutatkozást.

- Jöjjön, Ms. Fletcher - mondta Fontaine, és mutatta az utat.

- Minden segítségre szükségünk van, amit csak adhat.

Az alagút végének vörös ködében magas acélfal zárta el az utat. Fontaine odament, és beírta a beléptető kódot a falba süllyesztett panelon. Ezután ráhelyezte a jobb tenyerét egy kis üveglapra. Fény villant. Egy pillanat múlva dübörögve nyíltni kezdett a magas fal.

A Kriptográfiánál csak egy jelentősebb szentélye volt az NSA-nak, és Susan Fletcher megérezte, hogy most éppen oda tartanak.

Százkilencedik fejezet

Az NSA központi adatbankjának parancsnoki központja úgy festett, mint egy méretarányosan kicsinyített rakéta irányító terem a NASA-nál. Tizenkét számítógépes munkaállomás állt szemben a 9x12 méteres videofallal a terem túlsó végében. A képen számok és diagramok villództak gyors egymásutánban, úgy tűnve elő, majd el, mintha valaki egy távirányítóval váltogatná a csatornákat. Egy maroknyi technikus rohagált egyik munkaállomástól a másikig hosszú, nyomtatott lepedőkkel, utasításokat üvöltözve. Teljes volt a káosz.

Susan végignézett a különleges helyiségen. Halványan emlékezett rá, hogy 2500 tonna földet ástak ki a megépítéséhez. A terem 65 méterrel a föld alatt helyezkedett el, ahol tökéletesen védett volt a bombatámadásoktól és atomcsapásoktól.

A szoba közepén, egy platformra emelt munkaállomásnál Jabba állt. Úgy ordította a parancsokat odafönről, mint egy király az alattvalóinak. Közvetlenül a háta mögött üzenet villogott egy képernyőn. Az üzenet nagyon is ismerős volt Susannak. A hirdetőtábla nagyságú szöveg fenyegetően függött Jabba feje fölött.

MÁR CSAK AZ IGAZSÁG SEGÍTHET.

ADJA MEG A BELÉPÉSI KÓDOT: _____

Mint valami szürreális lázalomban, Susan követte Fontaine-t az emelvényre. Minden lelassult és elmosódott körülötte.

Jabba meqlátta őket, és dühöngő bikaként fordult feléjük: -

Nem véletlenül terveztem meg a Gauntletet!

- A Gauntletet kiiktatták - válaszolta rezzenéstelenül Fontaine.

- Lejárt lemez, igazgató úr - vágott vissza Jabba. - Rohadtul kiborultam tőle, eliheti. Hol van Strathmore?

- Strathmore parancsnok meghalt.

- Költői igazságszolgáltatás, a fenébe is.

- Nyugodjon meg, Jabba - rendelkezett az igazgató. - Lássunk munkához! Mennyire súlyos ez a vírusfertőzés?

Jabba hosszan bámulta az igazgatót, aztán váratlanul nevetésben tört ki. - Vírus? - Harsány kacaja visszhangot vert a föld alatti teremben. - Maga szerint ez az?

Fontaine megőrizte a hidegvérét. Jabba pimaszsága túlment minden határon, de Fontaine tudta, hogy nem ez a megfelelő idő és hely az elintézésre. Idelent Jabba volt az atyaúristen. A számítógépes problémák nincsenek tekintettel a hierarchiára.

- Hát nem vírus? - kiáltott fel reménykedve Brinkerhoff.

Jabba megvetően felhorkant. - A vírusok... - kezdte, letörölve a verítéket a homlokáról -, a vírusok reprodukálják magukat. Klónokat hoznak létre. Értelmetlenek és ostobák... bináris önimádók. Gyorsabban szaporodnak, mint a nyulak. Ebben van a gyengeségük... keresztezéssel megsemmisítheted őket, ha értesz hozzá. Sajnos ennek a programnak nincsen egója, nem szükséges reprodukálnia magát. Tisztafejű és célirányos. Valójában, amint befejezi itteni feladatát, valószínűleg digitális öngyilkosságot fog elkövetni. - Jabba a képernyőre mutatott. - Hölgyeim és uraim - mondta nagyot sóhajtva -, ismerkedjenek meg a

számítógépes behatolók kamikazéjával... a féreggel.

- Féreggel? - nyögött fel Brinkerhoff. Valahogy túl közönségesnek tűnt ez a kifejezés egy kártékony behatoló minősítésére.

- Pontosan. Féreg - füstölgött Jabba. - Nem egy bonyolult struktúra, csak az ösztön működik benne... eszik, szarik, mászik. Ez a lényege. Az egyszerűség. A végzetes egyszerűség. Megteszi, amire programozták, aztán visszavonul.

Fontaine állhatatosan nézte Jabbát. - És ezt a férget mire programozták?

- Fogalmam sincs - felelte Jabba. - Pillanatnyilag terjeszkedik, és befészkei magát a titkos adatainkba. Azután bármi megtörténhet. Úgy is dönthet, hogy törli az összes fájl, esetleg vigyorgó arcokat nyomtat a Fehér Ház bizonyos irataira.

Fontaine hangja hideg és fegyelmezett maradt. - Meg tudja állítani?

Jabba nagyot sóhajtott, és a képernyőre nézett. - Sejtelmem sincs. Minden attól függ, mennyire volt bosszúálló az, aki írta. - Az üzenetre mutatott a falon. - Meg tudná mondani valaki, mi a franc akar ez lenni?

MÁR CSAK AZ IGAZSÁG SEGÍTHET.

ADJA MEG A BELÉPÉSI KÓDOT! _____

Jabba várt, de nem kapott választ a kérdésére. - Úgy fest, hogy valaki szórakozik velünk, igazgató úr. Zsarolni próbál.

Susan üresen kongó hangon suttogta: - Én... Ensei Tankado az.

Jabba felé fordult. Elkerekedő szemmel meredt rá. - Tankado?

Susan erőltlenül bólintott. - Beismerést akart tőlünk... a TRANSLTR-ról... de ez sokba került neki...

- Beismerést? - szakította félbe Brinkerhoff elképedt arckifejezéssel. - Tankado azt akarja tőlünk, hogy ismerjük be a TRANSLTR létét? Szerintem ezzel egy kissé már elkéstünk.

Susan szóra nyitotta a száját, de Jabba megelőzte. - Úgy tűnik, hogy Tankadónak van egy ellenkódja - mondta, föltekintve az üzenetre a monitoron.

Mindenki odanézett.

- Ellenkódja? - kérdezett vissza Brinkerhoff.

Jabba bólintott. - Igen. Egy belépési kód, ami megállítja a férget. Röviden, ha bevalljuk a TRANSLTR-t, akkor Tankado átadja nekünk az ellenkódot. Beírjuk, és megmentjük az adatbankot, íme a digitális zsarolás szép új világa.

Fontaine rezzenéstelenül állt, mint a kőszikla. - Mennyi időnk van még?

- Talán egy óra - felelte Jabba. - Éppen elegendő ahhoz, hogy összehívjunk egy sajtótájékoztatót, és kiöntsük a szívünket.

- Javaslatokat kérek - mondta Fontaine. - Maga szerint mit kéne tennünk?

- Javaslatokat? - tört ki hitetlenkedve Jabba. - Javaslatokat akar? Hát akkor én javasolnék valamit! Hagyja abba a szarakodást!

- Nyugi - figyelmeztette az igazgató.

- Még hozzá azonnal, igazgató úr - pattogott Jabba. - Az adatbank most Ensei Tankado kezében van! Adjanak meg neki mindent, amit csak akar! Ha azt akarja, hogy a világ értesüljön a TRANSLTR-ról, akkor hívják fel a CNN-t és álljanak elő a farbával! A TRANSLTR már úgymint csak egy gödör a földben, minek vacakolni miatta?

Csend támadt. Fontaine-en látszott, hogy felméri a lehetőségeket. Susan megint megszólalt, de Jabba gyorsabb volt nála.

- Mire vár, igazgató úr? Hívja fel Tankadót! Mondja meg neki, hogy megfizeti az árat. Kell nekünk az az ellenkód, mert nélküle nekünk annyi.

Senki sem mozdult.

- Maguknak mind elment az eszük? - üvöltötte Jabba. - Hívják már föl Tankadót! Mondják meg neki, hogy teljesítjük a kérését. Most rögtön! - Jabba előkapta a mobiltelefonját és bekapcsolta. - Na mindegy. Adják meg a számát! Majd én beszélek a kis pöccsel!

- Ne törje magát - suttogta Susan. - Tankado meghalt.

Egy pillanatnyi zavart elképedés után a bejelentés következménye úgy érte Jabbát, mint egy haslövés. A hatalmas termetű rendszerbiztonsági főnök úgy festett, mint aki mindjárt összeesik. - Meghalt? De akkor... ez azt jelenti... akkor nem tudjuk...

- Ez azt jelenti, hogy új tervre van szükség - közölte Fontaine tárgyilagosan.

Jabba tekintete még mindig kába volt a megrázkódtatástól, amikor valaki hangosan ordítani kezdett a terem másik végéből.

- Jabba! Jabba!

Soshi Kuta volt az, Jabba vezető technikusa. A nő egy nagy nyomtatott ívet lobogtatva rohant az emelvény felé. Rémültnek tűnt.

- Jabba! - lihegte. - A féreg... most jöttem rá, hogy mire programozták! - Soshi Jabba kezébe nyomta a papírt. - Ezek a rendszeraktivitás adatai! Izoláltuk a féreg parancsait... nézd meg ezt a programot! Nézd meg, mire készül!

A rendszerbiztonsági főnök elhűlve olvasta az adatokat. Aztán belekapaszkodott a korlátba, hogy el ne essen.

- Jézusom! - hápogta Jabba. - Tankado... te gazember!

Száztizedik fejezet

Jabba üres tekintettel bámulta az ívet, amit Soshitól kapott. A ruhaujjába törölte sápadt homlokát. - Igazgató úr - mondta -, nincs más választásunk. Le kell kapcsolnunk az adatbank áramellátását.

- Arról szó sem lehet - válaszolta Fontaine. - Gondoljon a katasztrófális következményekre.

Jabba tudta, hogy az igazgatónak igaza van. Több mint háromezer ISDN-kapcsolat kötötte össze a világ legkülönbözőbb pontjait az NSA adatbankjával. A katonai vezetők naponta megnézhatték a mindenkori műholdas felvételeket az ellenséges csapatok mozgásáról. A Lockheed mérnökei letölthették az új fegyverek műszaki rajzait, amelyekhez hozzáférési joguk volt. A terepen dolgozó ügynökök frissíthették a küldetésükre vonatkozó

adatokat. Az NSA adatbankja kulcsstényező volt az amerikai kormány több ezer műveletében. Figyelmeztetés nélküli leállítása kritikus hírszerzési helyzetet idézne elő az egész bolygón.

- Tisztában vagyok a következményekkel, uram - mondta Jabba -, de nincs más választásunk.

- Indokolja meg! - követelte Fontaine. Gyors pillantást vetett Susanra, aki mellette állt az emelvényen. De mintha mérföldekre lett volna.

Jabba vett egy nagy levegőt, és újra megtörölte a homlokát. Az arckifejezéséből ítélve mindenki jól láthatta a jelenlévők közül, hogy nem fognak örülni annak, amit mondani fog.

- Ez a féreg... - kezdte Jabba. - Ennek a féregnek az esetében nem a szokásos degeneratív ciklussal van dolgunk. Ez egy szelektív ciklus. Más szóval, ennek a féregnek van ízlése.

Brinkerhoff kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de Fontaine leintette.

- A legtöbb destruktív alkalmazás tökéletesen törölné az adatbankot - folytatta Jabba -, de ez jóval bonyolultabb ennél. Csak azokat a fájlokat törli, amelyek megfelelnek bizonyos paramétereknek.

- Úgy érti, hogy nem az egész adatbankot támadja? - kérdezte reménykedve Brinkerhoff. - Ez jó nekünk, nem?

- Nem! - tört ki Jabba. - Rossz. Rohadtul rossz!

- Nyugodjon meg! - parancsolt rá Fontaine. - Milyen paraméterek érdeklik a férget? Katonai műveletek? Fedett akciók?

Jabba megrázta a fejét. Susanra nézett, aki még mindig

szó-rakozottnak tűnt, majd újra az igazgató felé fordult. - Uram, mint tudja, bárkinek, aki kívülről be akar lépni az adatbankba, egy sor biztonsági kapun kell átjutnia, mielőtt beléphet.

Fontaine bólintott. Az adatbankhoz való hozzáférés hierarchiája tökéletesen ki volt dolgozva. A jogosult személyek az interneten és a világhálón keresztül tárcsázhattak be. Hozzáférési jogosultságuk szerint juthattak a számukra elkülönített zónákba.

- Mivel rá vagyunk kötve a globális internetre - magyarázta Jabba -, a hackerek, a külföldi kormányok és az EFF cápái a nap huszonnégy órájában cirkálnak az adatbankunk körül, és megpróbálnak betörni.

- Igen - felelte Fontaine -, és a nap huszonnégy órájában visszapattannak a biztonsági szűrőinkről. Térjen a lényegre!

Jabba lenézett a nyomtatott ívre. - A lényeg az, hogy Tankado férgé nem az adatainkra hajt. - Megköszörülte a torkát. - A biztonsági szűrőket támadja.

Fontaine falféher lett. Láthatólag megértette a helyzetet - a féreg azokat a szűrőket támadja, amelyek az NSA titkos információt védelmezik. Szűrők nélkül bárki bejuthatna az adatbankba.

- Le kell kapcsolnunk - ismételte meg Jabba. - Úgy egy órán belül minden kisdíák a modemjével hozzáférhet az USA szigorúan titkos adataihoz.

Fontaine sokáig nem szólt egy szót sem.

Jabba türelmetlenül várt, és végül Soshihoz fordult. - Soshi! VR!MOST!

Soshi elrohant.

Jabba gyakran alkalmazta a VR-t. Számítógépes körökben a VR általában virtual reality, azaz virtuális valóságot jelent, de az NSA-nál ez a víz rep - a vizuális reprezentáció - rövidítése volt. Egy műszakiakkal és politikusokkal teli világban nagy eltérések vannak a technikai ismeretek szintjében, és sokszor a grafikus ábrázolás volt az egyetlen módja a lényeg szemléltetésének; egyetlen beszédes ábra rendszerint tízszer akkora hatást tett, mint a nyomtatott kötetek. Jabba tudta, hogy a mostani válsághelyzetben egy VR azonnal bizonyítani fogja az igazát.

- VR! - kiáltotta oda Soshi a terem végében álló termináltól. Számítógép generálta ábra jelent meg előttük a falon. Susan üres tekintettel meredt rá, kivonva magát a körülötte tomboló őrületből. A helyiségben tartózkodók mind követték Jabba pillantását.

Az ábra egy céltáblára emlékeztetett. A középső vörös kör az ADATOK feliratot viselte. Öt különböző vastagságú és színű koncentrikus kör vette körül. A külső kör elmosódott, szinte áttetsző volt.

- Ötzilipes védelmi rendszerünk van - magyarázta Jabba. - A legelső Főbástya, két sorozat csomagszűrő az FTP-hez és az X-1 I-hez, egy alagútblokk és végül egy PEM alapú hitelesítési ablak közvetlenül a Truffle-projekt mellett. A külső pajzs, ami már eltűnőben van, mutatja a megtámadott területet. Gyakorlatilag itt már megsemmisült a védelem. Egy órán belül a többi pajzs is ugyanerre a sorsra jut. Ezután az egész világnak szabad lesz a pálya. Az NSA adatainak minden egyes bájtya köztulajdonná válik.

Fontaine villámlo szemmel tanulmányozta az ábrát.

Brinkerhoff halkán feljajdult. - Ez a féreg megnyitja az adatbankunkat a világnak?

- Tankadónak ez gyerekjáték - vágta oda Jabba. - A Gauntlet volt a biztosítékunk. De Strathmore félretolta.

- Ez háborús cselekmény - suttogta Fontaine éles hangon.

Jabba megrázta a fejét. - Erősen kétlem, hogy Tankado ilyen messzire akart volna menni. Szerintem azt tervezte, hogy résen lesz, és időben beavatkozik.

Fontaine a képernyőre meredve figyelte, hogyan válik semmivé az első az öt védőfal közül.

- A Főbástya leomlott - üvöltötte egy technikus hátulról. - Támadás a második pajzs ellen!

- Meg kell kezdenünk a lekapcsolást - türelmetlenkedett Jabba. - A VR szerint úgy negyvenöt percünk maradt. A leállítás összetett folyamat.

Igazat beszélt. Az NSA adatbankját úgy építették föl, hogy soha ne érinthesse az áramkimaradás - legyen az oka akár véletlen, akár ellenséges támadás. A többlépcsős hibabiztos telefon- és áramvédelmet megerősített acéltárolók fogták körül, mélyen a föld alatt, és az NSA épületéből kapott energiaforrásokon kívül megvoltak a közművektől független rendszerek is. A lekapcsoláshoz összetett műveletsorokat kellett végrehajtani lépésenkénti megerősítésekkel és protokollokkal -mindez sokkal bonyolultabb volt, mint kilőni egy rakétát egy atom-tengeralattjáróról.

- Van még időnk - mondta Jabba -, ha sietünk. A manuális lekapcsolás mintegy harminc percig tart.

Fontaine tovább bámulta az ábrát, láthatólag a lehetőségeken töprengett.

- Igazgató úr! - tört ki Jabba. - Ha ezek a tűzfalak leomlanak, a világ összes számítógéphasználója hozzáférhet Amerika csúcstitkaihoz! A legfelső szintűekről beszélek! A fedett műveletek dokumentációja! A tengerentúli ügynökök! A szövetségi tanúvédelmi programban résztvevők neve és tartózkodási helye! A rakétakilövési kódok megerősítései! Le kell állítanunk! Most!

Az igazgató nem tűnt megrendültnek. - Kell lennie más megoldásnak is!

- Igen - vetette oda Jabba -, van is! Az ellenkód. De az egyetlen fickó, aki ismeri, meghalt!

- Mi a helyzet a nyers erő módszerével? - kívánczolt ki Brinkerhoffból. - Nem tudnánk kitalálni az ellenkódot?

Jabba a levegőbe dobta a karját. -Az ég szerelmére! Az ellenkódok olyanok, mint a titkosítókulcsok! Véletlenszerűek. Lehetetlen kitalálni őket. Ha azt hiszi, hogy 600 billió lehetőséget próbálhat ki az elkövetkező percekben, akkor csak rajta!

- Az ellenkód Spanyolországban van - szólalt meg Susan gyenge hangon.

Az emelvényen mindenki felé fordult. Hosszú idő óta most először mondott valamit.

Susan ködös tekintettel nézett körül. - Tankado átadta valakinek, amikor meghalt.

Senki nem értette, mit beszél.

- A belépési kód... - Susant reszketés fogta el. - Strathmore

parancsnok elküldött valakit, hogy keresse meg.

- És? - kérdezte Jabba. - Strathmore embere meg is találta?

Susan hiába küzdött a sírás ellen, a könnyek leperegtek az arcán.

- Igen - suttogta. - Azt hiszem.

Száztizenegyedik fejezet

Fülsiketítő üvöltés hasított át az Irányítótermen. - Cápák!

- Soshi volt az.

Jabba visszafordult a képernyőhöz. Két vékony vonal jelent meg a koncentrikus körökön kívül. Olyanok voltak, mint a spermiumok, ahogy megpróbálják becserkészni a vonakodó petesejtet.

- Vérszagra gyűl az éji vad! - fordult vissza Jabba az igazgatóhoz. - Döntenie kell. Vagy nekifogok a lekapcsolásnak, vagy már nem marad időnk végrehajtani. Amint ez a két behatoló meglátja, hogy ledőlt a Főbástyá, megfújják a harci kürtöket.

Fontaine nem válaszolt. Mélyen elmerült a gondolataiban. Susan Fletcher közlése a spanyolországi belépési kódról ígéretesnek tűnt fel előtte. Odapillantott a terem végében álló Susanra. Mintha bezárkózott volna a saját világába; lerogyott egy székre, és a tenyerébe temette az arcát. Fontaine nem tudta biztosan, mi váltotta ki a reakcióját, de bármi volt is, most nem volt ideje foglalkozni vele.

- Döntenie kell! - követelte Jabba. - Most!

Fontaine fölnézett. Nyugodt volt a hangja.

- Rendben, akkor figyeljen. Nem kapcsoljuk le. Várni fogunk.

Jabbának leesett az álla.

- Micsoda? De mire várunk...

- Kockáztatni fogunk - szakította félbe Fontaine. - Akár még nyerhetünk is. - Elvette Jabba mobiltelefonját és beütött néhány számot. - Midge - mondta -, itt Leland Fontaine. Jól figyeljen...

Száztizenkettedik fejezet

- Remélem, tudja, mit csinál, igazgató úr - sziszegte Jabba. - Lassan kifutunk az időből.

Fontaine nem válaszolt.

Mintegy végszóra kinyílt az ajtó a terem hátsó végében, és Midge rontott be rajta. Elfulladva lépett föl az emelvényre.

- Igazgató úr! A telefonkezelő mindjárt kapcsolja!

Fontaine várakozóan fordult a képernyő felé a falon. Tizenöt másodperc múlva a képernyő életre kelt.

A megjelenő kép eleinte szemcsés és homályos volt, de aztán fokozatosan élesebb lett. Egy QuickTime digitális közvetítést láttak - mindössze öt kockát másodpercenként. A képen két férfi tűnt fel. Az egyik nullásgéppel lenyírt, a másik szőke; tipikus amerikai. Szemben ültek a kamerával, mint a hírolvasók, akik várják, hogy adásba kerüljenek.

- Mi a fene ez? - kérdezte Jabba.

- Fogja be a száját - parancsolt rá Fontaine.

A férfiak valami furgonban ültek. Körülöttük mindenütt elektromos vezetékek. Recseque létrejött a hangkapcsolat.

Egyszerre beszűrődött a háttérzaj.

- Hang él - kiáltotta oda hátulról az egyik technikus. - Öt másodperc múlva kétcsatornás lesz.

- Kik ezek? - kérdezte Brinkerhoff idegesen.

- Égi szemek - válaszolta Fontaine a két férfit nézve, akiket ő küldött Spanyolországba. Kötelező elővigyázatosságból.

Fontaine szinte minden tekintetben hitt Strathmore tervében - Ensei Tankado sajnálatos, de szükségszerű kiiktatásában, a Digitális erőd átírásában... ez mind rendben volt. De egy valami nyugtalanította Fontaine-t: Hulohot alkalmazása. Hulohot értette a dolgát, de gonosztevő volt. Meg lehet bízni benne? Mi van, ha megtartja magának a belépési kódot? Fontaine azt akarta, hogy biztos, ami biztos, figyeljék Hulohotot, és megtette a szükséges lépéseket.

Száztizenharmadik fejezet

- Semmi esetre sem! - kiabálta bele a kamerába a sörtehajú.

- Parancsunk volt rá. Csak Leland Fontaine igazgatónak tartozunk elszámolással, kizárólag neki!

Fontaine-t mintha mulattatta volna a dolog. - Maguk nem tudják, hogy ki vagyok, igaz?

- Nem mindegy? - vágta rá indulatosan a szőke.

- Hadd magyarázzam meg - szólt közbe Fontaine. - Most rögtön megmagyarázom.

Másodpercekkel később a két férfi elvörösödve nézett

szembe a Nemzetbiztonsági Ügynökség igazgatójával. - I... igazgató úr - dadogta a szőke. - Coliander ügynök vagyok. ő pedig Smith ügynök.
- Helyes - mondta Fontaine. - Akkor tegyenek jelentést.

Susan Fletcher a terem végében ült, és a fojtogató magány ellen küzdött, ami mindenfelől ránehezedett. Behunyta szemmel, zúgó füllel ült ott és könnyezett. A teste érzéketlenné vált. Az irányítóterem zűrzavara monoton mormolássá halkult.

Az emelvényen összegyűltek nyugtalanul várták, hogy Smith ügynök jelentést tegyen.

- Az ön parancsára, igazgató úr - kezdte Smith -, két napja érkezünk Sevillebe, hogy kövessük Mr. Ensei Tankadót.

- Beszéljen a gyilkosságról - szakította félbe türelmetlenül Fontaine.

Smith bólintott. - A furgonból figyeltük körülbelül ötven méterről. A gyilkosság sima ügy volt. Hulohot nyilvánvalóan profi. De aztán félresiklott a küldetése. Emberek jöttek. Hulohot nem tudta megszerezni a tárgyat.

Fontaine bólintott. Az ügynökök kapcsolatba léptek vele, amikor Dél-Amerikában volt, beszámoltak neki a történetről, és Fontaine pontosan ezért megszakította az utazását.

Most Coliander vette át a szót. - Hulohot nyomában maradtunk, ahogy parancsolta. De a közelébe se ment a hullaháznak. Ehelyett egy másik fickó nyomába eredt. Civilnek tűnt. Zakóban volt és nyakkendőben.

- Civil volt? - morfondírozott el Fontaine. Ez nagyon úgy

hangzott, mint Strathmore magánakciója... amiből jobbnak látta kihagyni az NSA-t.

- Csődöt mondtak az FTP-szűrők! - kiáltotta előre az egyik technikus.

- Szükségünk van arra a tárgyra - közölte Fontaine. - Hol van most Hulohot?

Smith félrenézett. - Hát... velünk van, uram.

Fontaine-nek tátva maradt a szája. - Hol?! - Ez volt a legjobb hír, amit ma hallott.

Smith a lencséért nyúlt, hogy beigazítsa. A kamera végigsöpört a furgon belső terén, és két mozdulatlan testen állapodott meg a kocsi végében. Az egyik egy természetes férfi elgömbült, fémkeretes szemüveggel. A másik fiatalabb volt, sűrű fekete hajjal, véres ingben.

- Hulohot a bal oldali - mondta Smith.

- Hulohot meghalt? - hördült fel az igazgató.

- Igen, uram.

Fontaine tudta, hogy később is lesz még idő elmagyarázni. Oda pillantott a vékonyodó pajzsokra. - Smith ügynök - mondta lassan és nyomatékosan -, szükségem van arra a tárgyra.

Smith védekezőnek tűnt. - Uram, még mindig nem tudjuk, miféle tárgyról van szó. Tudnunk kellene.

Száztizennegyedik fejezet

- Akkor nézze meg újra! - rendelkezett Fontaine.

Az igazgató visolyogva figyelte, ahogy a furgont mutató, ugráló képen az ügynökök átkutatják a két merev testet,

véletlenszerű számok listáját vagy levelet keresve.

Jabba falfehér volt. - Édes istenem, nem találják!
Elvesztünk!

- Eltűnnek az FTP-szűrők! - üvöltötte egy hang. - Támadják a harmadik pajzsot! - Lázasan tevékenység kezdődött.

A nagy képernyőn a sörtehajú ügynök megadóan tárta szét a kezét. - Uram, nincs meg a belépési kód. Mindkét embert átkutattuk. A zsebeket. A ruházatot: A tárcákat. Sehol semmi. Hulohotnak Monocle számítógépes szemüvege van, azt is ellenőriztük. Úgy tűnik, hogy semmit sem küldött, ami akár a legtávolabbról is véletlen számokra emlékeztetne... csak a gyilkosságok listáját.

- A francba! - szitkozódott Fontaine, egyszerre elveszítve a nyugalmát. - Ott kell lennie. Keressék tovább!

Jabba eleget látott. Fontaine hazardírozott és veszített. Jabba úgy döntött, hogy kezébe veszi a dolgokat. A hatalmas rendszerbiztonsági főnök úgy száguldott le az emelvényről, mint vihar a hegyről. Végigsöpört programozói seregén, utasításokat bömbölve. - Helyezzék üzembe a tartalékkapcsolókat! Kezdjék el a lekapcsolást! Most rögtön!

- Nem fog sikerülni! - kiáltott vissza Soshi. - Fél órára lenne szükségünk! Mire leállunk, már túl késő lesz!

Jabba kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de félbeszakította a terem végéből felhangzó fájdalmas sikoly. Mindenki megfordult. Mint egy jelenés, Susan Fletcher, aki eddig a helyiség hátsó falánál kuporgott, fölemelkedett a székéből. Halottfehér volt az arca, és David Beckernek a furgon padlóján elterülő, mozdulatlan, véres testére tapadt

a szeme a kimerített képen.

- Maguk ölték meg! - sikoltotta. - Megölték! - Előrenyújtott karral, botladozva megindult a kép felé. - David...

Mindenki zavartan bámult rá. Susan csak ment tovább, a nevet ismételve, David kivetített képére szegezve a tekintetét. - David - zihálta és megtántorodott. - Ó, David, hogy tehették ezt?

Fontaine láthatólag semmit nem értett. - Maga ismeri azt az embert?

Susan bizonytalan léptekkel haladt el az emelvény mellett. Néhány lépésre a hatalmas képtől megállt, üzönten bámult föl a képre és egyre szólongatta a férfit, akit szeretett.

Száztizenötödik fejezet

David Beckernek tökéletesen üres volt az agya. Halott vagyok. De mégis hangot hallott. Messziről jött.

- David!

Szédítő perzselést érzett a karja alatt. A vérét tűz járta át. Ez nem az én testem. Ám ott volt az a hang, és egyre csak hívta. Egy gyenge, távoli hang... De ez a hang a része volt. Hallott más hangokat is - ismeretlen, érdektelen volt mind. Csak zavarták. Megpróbálta kizárni őket. Csupán egyetlen hang számított. Hol elenyészett, hol megszólalt újra.

- David... annyira sajnálom...

Fényfoltok jelentek meg. Eleinte halványan, mindössze egy sűrű sávként. Erősödtek. Becker mozdulni próbált. Fájdalom. Meg akart szólalni. Csend. A hang egyre csak szólongatta.

Volt valaki mellette, fölemelte. Becker a hang felé fordult. Vagy fordították? Hívták. Üres tekintettel bámult egy kivilágított képet. Őt látta a kis képernyőn. Egy nőt, aki egy másik világból nézett rá. Figyeli, ahogy haldoklom?

- David...

A hang ismerős volt. Egy angyalé. Érte jött. Az angyal megszólalt: - Szeretlek, David. Egyszerre felismerte.

Susan haladt a képernyő felé, sírva, nevetve, átadva magát az érzelmek áradatának. - David... én... én azt hittem...

Smith ügynök felsegítette David Beckert a monitorral szemközti ülésre. - Kicsit kába, asszonyom. Adjon neki egy kis időt.

- De... de... - hebegte Susan. - Én láttam azt az üzenetet. Az volt benne, hogy...

Smith bólintott. - Mi is láttuk. Hulohot előre ivott a medve bőrére.

- De a vér...

- Felületi seb - válaszolta Smith. - Bekötöttük.

Susan nem tudott megszólalni.

- Az új 123-assal kapott... egy tartós hatású bénítólövedéket. Pokolian fájhat, de az utcán szedtük fel - mondta Coliander ügynök a kamera látóterén kívülről.

- Ne aggódjon, asszonyom - nyugtatta meg Smith. - Nem lesz semmi baja.

David Becker az előtte lévő tévémonitorra bámult. Szédült, össze volt zavarodva. Egy terem képét látta - ahol káosz uralkodott. Ott volt Susan. Egy üres térségen állt, és fölnézett rá.

Egyszerre sírt és nevetett. - David! Hála az égnek! Azt

hittem, hogy elveszítettelek!

Becker megdörzsölte a halántékát. A képernyőhöz hajolt és a szájához húzta a hajlítható szárú mikrofont. - Susan?

Susan csodálkozva bámult rá. David elkínzott vonásai immár a teljes falat betöltötték. Bömbölt a hangja.

- Susan, kérdeznem kell tőled valamit. - Becker hangjának rezonanciája és ereje egy pillanatra megállította a munkát az adatbankban. Mindenki megtorpant útjában, és a kivetítő felé fordult.

- Susan Fletcher - harsogta -, hozzám jössz feleségül?

Álmélkodás söpört végig a termen. Egy tábla és egy ceruzákkal tele bögre csattanva a földre esett. Senki sem hajolt le értük. Csak a munkaállomások hűtőventillátorainak halk zúgása és David Becker egyenletes légzése hallatszott a mikrofonban.

- D... David - hebegte Susan, fel sem fogva, hogy harminchét ember áll a háta mögött. - Egyszer már megkértél, nem emlékszel? Hat hónappal ezelőtt. És én igent mondtam.

- Tudom - mosolygott David. - De ezúttal... - a kamera elé nyújtotta a bal kezét, és megvillantott egy aranygyűrűt az ujján - ...ezúttal gyűrűm is van.

Száztizenhatodik fejezet

- Olvassa, Mr. Becker - rendelkezett Fontaine.

Jabbáról folyt a víz, a kezét készenlétbe helyezte a billentyűk fölé. - Igen - mondta -, olvassa már azt a mentő kódot!

Susan Fletcher mellette állt, remegő térddel és ragyogva. Mindenki leállt a teremben, abba hagyta, amit éppen csinált, és David Becker hatalmas képét bámulta a falon. A professzor forgatta a gyűrűt az ujjai között, és tanulmányozta a vésetet.

- Pontosan olvassa! - parancsolta Jabba. - Egy elütés, és végünk!

Fontaine szúrós tekintetet vetett Jabbára. Ha volt valami, amit az NSA igazgatója jól ismert, az a válsághelyzet; ilyenkor nem okos dolog még tovább élezni a feszültséget. - Nyugalom, Mr. Becker. Ha hibázunk, addig próbáljuk újra beírni a kódot, amíg nem sikerül.

- Rossz tanácsot kapott, Mr. Becker - vágta oda Jabba. - Csináljuk jól már elsőre. Az ellenkódok rendszerint büntetést is tartalmaznak, hogy ne lehessen próbaszerencse alapon megfejteni őket. A helytelen beírás után valószínűleg felgyorsul a ciklus. Két helytelen beírás, és végérvényesen ki vagyunk zárva. Game over.

Az igazgató felvonta a szemöldökét, és visszafordult a képernyőhöz. - Mr. Becker? Rosszat mondtam. Olvassa gondosan... a lehető leggondosabban.

Becker bólintott, és újra tanulmányozni kezdte a gyűrűt. Aztán lassan olvasni kezdte a bevésést: - Q... U... I... S... szóköz... C...

Jabba és Susan egy emberként hurrogták le. - Szóköz?! - Jabba leállt a gépeléssel. Biztos, hogy van szóköz?

Becker a vállát vonogatva ellenőrizte a gyűrűt. - Igen. Méghozzá több is.

- Avassanak be - követelte Fontaine. - Mire várunk?

- Uram - mondta Susan látható zavarban. -Ez... ez itt nem...

- Egyetértek - szólt közbe Jabba. - Ez elég furcsa. A jelszavakban soha sincsenek szóközök.

Brinkerhoff nagyot nyelt. - De hát miről beszélnek?

- Arról - vette át a szót Susan -, hogy ez nem lehet az ellenkód.

Brinkerhoff kitört: - Dehogynem! Mi más lenne? Különben miért adta volna tovább Tankadó? Miért írt volna egy sor összevissza betűt a gyűrűjére?

Fontaine egyetlen szigorú pillantással elhallgattatta Brinkerhoffot.

- Nos... emberek - avatkozott közbe Becker, bár a jelek szerint nem szívesen. - Állandóan véletlen karakterekről beszélnek. Azt hiszem, közölnöm kell magukkal, hogy... ezen a gyűrűn a legkevésbé sem véletlenszerűen helyezkednek el a betűk.

Mindenki egyszerre harsant fel az emelvényen. - Micsoda? Beckeren látszott, hogy kínosan érzi magát. - Sajnálom, de ezek itt minden kétséget kizáróan szavak. Azt elismerem, hogy kissé túl szorosan vannak egymás mellett, ezért első pillantásra valóban véletlenszerűnek tűnik a szöveg, de ha jobban megnézzük, kiderül, hogy a bevésés voltaképpen... nos... latinul van.

- Ne szórakozzon velünk! - hüledezett Jabba.

Becker a fejét rázta. - Nem. Tényleg ez áll itt: Quis custodiet ipsos custodes. Nyersfordításban...

- De ki őrzi az őrzőket? - kiáltott közbe Susan, befejezve David mondatát.

Becker elképedt. - Susan, nem is tudtam rólad, hogy...

- Juvenalis szatíráiban szerepel - folytatta Susan. - De ki őrizi az őrzőket? Ki fog vigyázni az NSA-ra, miközben mi a világra vigyázunk? Ez volt Tankado jelmondata!

- Nos - lépett közbe Midge -, ez a jelszó, vagy nem?

- Ennek kell lennie - jelentette ki Brinkerhoff.

Fontaine némán állt, látszott rajta, hogy emészti a hallottakat.

- Nem tudom - válaszolta Jabba. - Számomra valószínűtlen, hogy Tankado nem véletlen karaktereket használt.

Egyszerűen hagyják ki a szóközoeket! - kiabálta Brinkerhoff.

- És úgy írják be a kódot!

Fontaine Susanhoz fordult. - Maga mit mond, Ms. Fletcher?

Susan gondolkozott egy pillanatig. Nem mert volna mérget venni rá, de valami itt nem stimmel. Elég jól ismerte Tankadót ahhoz, hogy tudja, mennyire szerette az egyszerűséget. Bizonyításai és programjai mindig kristálytiszták és tökéletesek voltak. Az, hogy most el kellene távolítani a szóközoeket, egyáltalán nem illett a képbe. Apróság volt, de akkor is szépséghiba, nem felelt meg a tisztaság követelményének - és Susan a legkevésbé várt volna ilyesmit Tankadótól.

- Nem lesz jó - szólalt meg végül Susan. - Nem hiszem, hogy ez lenne a kulcs.

Fontaine-nek elakadt a lélegzete; átható tekintettel méregette Susant. - Ms. Fletcher, ha maga szerint nem ez a kulcs, akkor miért adta tovább Tankado? Ha tudta, hogy mi ölettük meg, nem tartja valószínűnek, hogy meg akart minket büntetni a gyűri eltüntetésével?

Új hang csatlakozott a párbeszédhez. - Igazgató úr...

Minden szem a képernyő felé fordult. Coliander ügynök volt az Sevillából. Áthajolt Becker válla fölött és belebeszél a mikrofonba. - Nem tudom, mennyire számít, de nem hinném, hogy Mr. Tankado tudta, mi történik vele. Hogy meggyilkolják...

- Tessék? - kérdezte Fontaine.

- Hulohot profi volt, uram. Mi láttuk a gyilkosságot... alig ötven méterre voltunk. Minden jel arra utal, hogy Tankado nem tudta.

- Minden jel? - kotyogott közbe Brinkerhoff. - Miféle jelekről beszél? Tankado továbbadta a gyűrűt. Ez a legfontosabb bizonyíték!

- Smith ügynök - lépett közbe Fontaine -, miből gondolják, hogy Ensei Tankado nem volt tudatában annak, hogy meggyilkolják?

Smith megköszöri a torkát. - Hulohot TL-lel végzett vele... egy traumalövéssel, ami nem hatol be a testbe. Ez egy gumilövedék, ami eltalálja a mellkast, aztán lepattan róla. Csöndes módszer. Nagyon tiszta. Mr. Tankado csak egy hirtelen nyomást érezhetett, és utána leállt a szíve.

- Traumalövedék - morfondírozott magában Becker. - Ez megmagyarázza a mellkasi sérülést.

- Kétlem - tette hozzá Smith -, hogy Tankado egy bérgyilkossal hozta volna összefüggésbe azt, amit érzett.

- De mégiscsak továbbadta a gyűrűt - érvelt Fontaine.

- Ez igaz, uram. De még csak nem is kereste a gyilkosát. Az áldozat mindig megnézi, ki a gyilkos, amikor meglövik. Ösztönösen.

Fontaine zavarba jött. - És azt mondják, hogy Tankado nem

kereste Hulohotot?

- Nem, uram. Filmre vettük, ha meg akarná nézni...

- X-I I szűrő támadás alatt! - üvöltötte az egyik technikus. - A féreg már félúton jár!

- Hagyjuk a filmet - jelentette ki Brinkerhoff. - Írják már be azt a rohadt ellenkódot, és legyen vége!

Jabba sóhajtott, és egyszerre ő kezdte el csillapítani a többieket. - Igazgató úr, ha rossz kódot ütünk be...

- Igen - szakította félbe Susan -, ha Tankado nem gyanította, hogy mi öltük meg, akkor választ kell találnunk néhány kérdésre.

- Mennyi időnk van, Jabba? - tudakolta Fontaine.

Jabba ránézett a VR ábrára. - Úgy húsz percünk. Azt javaslom, hogy próbáljuk meg jól felhasználni.

Fontaine sokáig hallgatott. Aztán egy nehéz sóhaj kíséretében így szólt: - Rendben van. Játsszák le azt a filmet.

Száztizenhetedik fejezet

- Videoközvetítés tíz másodpercen belül - recsegett fel Smith ügynök hangja. - Minden második kockát kihagyunk a hangsávval együtt. Amennyire csak lehetséges, közelítünk a valós időhöz. Mindenki szótlanul, várakozóan figyelt az emelvényen. Jabba megnyomott néhány billentyűt, és átrendezte a videófalat. A bal sarokban megjelent Tankado üzenete: :

MÁR CSAK AZ IGAZSÁG SEGÍTHET

Jobb felől kimerevített képet láttak a furgon belsejéről

Beckerrel és a két ügynökkel, akik a kamera előtt kuporogtak. Középen zúgó hang kíséretében elmosódott kép jelent meg, majd kibontakozott a park fekete-fehér képe.

- Közvetítés indul - jelentette be Smith ügynök.

Mintha egy régi mozit látnának. A kép szemcsés volt és szaggatott - a kockák kihagyása miatt; ez az eljárás csak az anyag felét küldte át, de gyorsabb átvitelt tett lehetővé.

A felvételen hatalmas térség tárult fel, amelyet félköríves homlokzat zárt le az egyik végén - a sevillai Ayuntamiento. A háttérben fák látszottak. A park néptelen volt.

- Az X-11 leomlott! - szólt előre egy technikus. - Jó étvágyuk van a rosszfiúknak!

Smith ügynöki szakszerűséggel kommentálta a látványt. - Ez a felvétel a furgonból készült - mondta -, körülbelül ötven méterre a gyilkossági zónától. Tankado jobb felől közeledik. Hulohot balra van, a fák között.

- Szorít minket az idő - vágott közbe Fontaine. - Térjünk a lényegre.

Coliander ügynök megnyomott néhány gombot, és a képek egymásutánja felgyorsult.

Az emelvényen mindenki izgatottan figyelte a képkivágatba belépő egykori munkatársat, Ensei Tankadót. A gyorsítás komikussá tette a látványt. Tankado rángatózva haladt az úton, elmerülten szemlélve a környezetet. Elemyőzte a szemét és föltekintett a magas épület tornyaira.

- Most jön - figyelmeztette őket Smith. - Hulohot profi. Megragadta az első adandó alkalmat.

Smithnek igaza volt. Fény villant a fák között a képernyő bal

oldalán. Egy másodperc múlva Tankado a szívéhez kapott. Egy pillanatra megtántorodott. A kamera ráközelített, de a kép ugrált, hol elmosódott, hol kiélesedett.

Miközben sebesen forgott a felvétel, Smith tovább kommentált. - Amint látják, Tankadónak azonnal megállt a szíve.

Susant rosszullét fogta el a képek láttán. Tankado a mellkasát markolászta nyomorék kezével, zavar és rettegés jelent meg az arcán.

- Figyeljék meg - folytatta Smith -, hogy lefelé néz, saját magára. Egyszer sem pillant körül.

- Miért fontos ez? - kérdezte Jabba.

- Azért - válaszolta Smith -, mert ha Tankado bármire is gyanakodott volna, ösztönösen körülnézett volna a terepen. De mint látják, nem tette.

Tankado most térdre rogyott a képernyőn, még mindig a szívére szorítva a kezét. Egyszer sem pillantott föl. Ensei Tankado egyedül volt, és természetes halált halt, magányosan.

- Milyen furcsa - jegyezte meg Susan értetlenül. - A traumalövedékek általában nem hatnak ilyen gyorsan. Néha, ha a célszemély elég testes, még csak bele sem hal.

- Rossz volt a szíve - jegyezte meg minden körülményeskedés nélkül Fontaine.

Smith elismerően húzta fel a szemöldökét. - Akkor tökéletesen választották meg a fegyvert.

Susan nézte, ahogy Tankado térdelő helyzetében az oldalára dől, és végül hátrazuhan. Fölfelé meredve feküdt a földön és a mellkasát markolta. A kamera hirtelen

elszakadt tőle, és a fákra közelített. Egy férfi tűnt fel. Fémkeretes szemüveget viselt, és egy nagyméretű aktatáska volt nála. Az út felé tartott, ahol Tankado vergődött, miközben az ujjai különös, néma táncot jártak a kezéhez erősített eszközön.

- A Monocle számítógépen dolgozik- közölte Smith. - Üzenetet küld Tankado likvidálásáról. - Smith most vigyorogva Beckerhez fordult: - Úgy néz ki, Hulohotnak megvolt az a rossz szokása, hogy még az áldozatok halála előtt jelentette a gyilkosságait.

Coliander még jobban felgyorsította a filmet, és a kamera követte az áldozata felé siető Hulohotot. Váratlanul egy idősebb férfi rohant ki egy közeli udvarból, odafutott Tankadóhoz, és letérdelt mellé. Egy másodperc múltán újabb két ember érkezett az udvar felől - egy hájas férfi és egy vörös hajú nő. Ők is odamentek Tankadóhoz.

- Rosszul választotta meg a helyszínt - jegyezte meg Smith. - Hulohot azt hitte, hogy izolálni tudja a célszemélyt.

A képernyőn Hulohot látszott, aki figyelt egy darabig, aztán visszahúzódott a fák közé: nyilván úgy döntött, hogy kivár.

- Itt jön az átadás - jelentette be Smith. - Először mi sem vettük észre.

Susan nézte az elborzasztó képet a falon, Tankado levegőért kapkodott, láthatóan mondani akart valamit a mellette térdelő irgalmas szamaritánusnak. Aztán kétségbeesetten fölemelte a bal kezét, és szinte beletolta az öregember arcába. Mozgatni kezdte nyomorék ujjait az öreg szeme előtt. A kamera ráközelített Tankado három eltorzult ujjára, és az egyiken, a spanyol nap tűzében,

tisztán megcsillant az aranygyűrű. Az idős férfi hátrahőkölt. Tankado most a nőhöz fordult. Közvetlenül a nő arca előtt mozgatta a három deformált ujját, mintha azt szeretné, hogy megértsen valamit. A gyűrű megvillant a napfényben. A nő elfordult. Tankado, immár fuldokolva, képtelenül arra, hogy hangot adjon ki, utoljára még a hájas férfinál is megpróbálkozott.

Az öregember egyszer csak fölállt és elsietett, feltehetően segítséget kérni. Tankado láthatólag gyengült, de továbbra is ott mozgatta a gyűrűt a kövér férfi arca előtt. A férfi odanyúlt, és megragadta Tankado csuklóját, hogy megtartsa. Úgy tűnt, hogy Tankado a saját ujjaira néz, aztán a férfi szemébe. Utolsó könnyörgésként a halála előtt Ensei Tankado szinte észrevehetetlenül biccentett a férfinak, mintha csak azt mondaná: igen.

Aztán Tankado elernyed.

- Jézusom - nyögött fel Jabba.

A kamera hirtelen odaugrott, ahol Hulohot rejtőzött. A gyilkos eltűnt. Megjelent egy motoros rendőr; végigszáguldott az Avenida Firellin. A kamera visszatért oda, ahol Tankado feküdt. A mellette térdelő nő nyilvánvalóan meghallotta a rendőrségi szirénát; idegesen körülnézett, aztán rángatni kezdte hájas partnerét, könnyörögve neki, hogy induljanak. Majd sietve elhagyták a helyszínt.

A kamera behozta Tankadót: a keze mozdulatlan mellkasán nyugodott. A gyűrű már nem volt az ujján.

Száztizennyolcadik fejezet

- Íme a bizonyíték - közölte Fontaine ellentmondást nem tűrően. - Tankado továbbadta a gyűrűt. Azt akarta, hogy a lehető legmesszebbre kerüljön tőle... hogy soha ne találhassuk meg.

- De igazgató úr - vitatkozott Susan -, ennek így semmi értelme. Ha Tankado nem tudta, hogy meggyilkolták, akkor miért akarta volna eltüntetni az ellenkódot?

- Egyetérték - mondta Jabba. - Az a kölyök lázadó volt, de tudatos lázadó. Rákényszeríteni minket, hogy valljuk be a TRANSLTR-t, az egy dolog... közprédává tenni a titkos adatbankunkat egészen más tésza.

Fontaine hitetlenkedve bámult rá. - Úgy gondolja, hogy Tankado meg akarta állítani ezt a férget? Úgy gondolja, hogy utolsó gondolatait a szegény kis NSA-nak szentelte?

- Támadják az alagútblokkot! - ordította az egyik technikus.

- Tizenöt percen belül teljesen védtelenek leszünk!

- Majd én megmondom, mit jelent ez - ragadta magához az irányítást az igazgató. - Negyedórán belül a föld minden harmadik világbeli országa tudni fogja, hogyan építsen interkontinentális ballisztikus rakétát. Ha van valaki ebben a teremben, aki úgy gondolja, hogy jobb ellenkódot is tud a gyűrűnél, akkor csupa fül vagyok. - Az igazgató várt. Senki sem szólalt meg. Visszafordult Jabbához, és farkasszemet nézett vele.

- Tankado nem ok nélkül adta tovább azt a gyűrűt, Jabba. Hogy el akarta-e tüntetni, vagy azt remélte, hogy az a kövér pasas odarohan az első telefonfülkéhez, és felhív minket az információval, ez engem már nem érdekel. Beütjük azt a

kódot. Méghozzá most.

Jabba nagyot fújt. Tudta, hogy Fontaine-nek igaza van - nincs jobb ötletük. És vészesen fogy az idő. Jabba leült. - Oké... csináljuk. - Elhelyezkedett a billentyűzetnél. - Mr. Becker, kérem, olvassa a bevésést. Lassan és nyugodtan. David Becker sorolta a betűket, Jabba pedig bepötyögte. Amikor ezzel megvoltak, ellenőrizték az egészet és kihagyták a szóközöket. A kivetítőfal közepén, közel a felső széléhez, ott villogtak a betűk:

QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES

- Nekem ez nem tetszik - mormolta halkán Susan. - Ez így nem tiszta.

Jabba tétovázott az ENTER billentyű fölött.

- Rajta - parancsolta Fontaine.

Jabba megnyomta az ENTER-t. Néhány pillanat múlva az egész terem megértette, hogy ez hiba volt.

Száztizenkilencedik fejezet

- Felgyorsult! - üvöltötte Soshi a terem végéből. - Rossz a kód!

Mindenkin néma borzadály vett erőt.

Előttük a képernyőn megjelent a hibaüzenet:

NEM MEGFELELŐ BEVITEL. CSAK SZÁMJEGYEK
ADHATÓK MEG.

- A francba! - bömbölte Jabba. - Csak számok kellene! Egy istenverte számot keresünk! Megszívtak minket! Az a gyűrű csak humbug!

- A féreg megduplázta a sebességét! - kiáltotta előre

Soshi. - Ez volt a büntetés!

A képernyő közepén, közvetlenül a hibaüzenet alatt, a VR ábra ijesztő képet mutatott. Ahogy a harmadik tűzfal is összeomlott, a behatóló hackereket jelző fél tucat fekete vonal fáradhatatlanul nyomult előre a belső mag felé. Minden egyes másodpercben újabb vonal jelent meg.

- Csak úgy hemzsegnek! - sikoltotta Soshi.

- Már a tengerentúlról is itt vannak! - kiáltotta egy másik technikus. - Elterjedt a hír!

Susan elvonta a tekintetét az összeomló tűzfalak képétől, és visszafordult az oldalernyőhöz. Azon Ensei Tankado meggyilkolása ment végtelen sorozatban. Mindig ugyanaz - Tankado a szívéhez kap, összeesik, és kétségbeesett pánikban megpróbálja rátukmálni a gyűrűjét néhány gyanútlan turistára. Ennek így semmi értelme - gondolta Susan. - Ha egyszer nem tudta, hogy mi ölettük meg... Susan nem találta a megoldást. Túl késő volt. Elnéztünk valamit...

Az ábrán az utóbbi néhány percben megduplázódott a kapun dörömbölő hackerok száma. Innentől exponenciálisan szaporodnak. A hackerok, akár a hiénák, egyetlen családot alkotnak, és mindig mohón várják, hogy elterjeszthessék egy új préda hírét.

Leland Fontaine a jelek szerint eleget látott. - Kapcsolják le - rendelkezett. - Kapcsolják le azt az istenverte cuccot.

Jabba mereven bámult maga elé, mint a süllyedő hajó kapitánya. - Már késő, uram. Elvesztünk.

Százhuszadik fejezet

A rendszerbiztonságiak hatalmas termetű főnöke úgy állt ott a feje tetejére borított kézzel, mint a döbbenet eleven szobra. Elrendelte ugyan az áram lekapcsolását, de azzal már jó húsz percet elkéstek. A nagy teljesítményű modemmel rendelkező cápák bődületes mennyiségű titkos információt tölthetnek le addig.

Jabba arra eszmélt föl rémálmából, hogy Soshi egy új lepedővel rohan az emelvény felé. - Találtam valamit, uram! - mondta izgatottan. - Árva adatokat a forráskódban! Betűcsoportokat! Mindenfelé!

Jabba nem jött lábba. - Numerikus kódot keresünk, a fenébe is, nem alfanumerikusát! Az ellenkód számokból áll! - De itt vannak ezek az árvák. Tankado túl jó volt ahhoz, hogy árva sorokat hagyjon benne... pláne ennyit!

Az árva szakkifejezés a programhoz hozzáadott olyan sorokat jelentette, amelyek semmilyen módon nem szolgálták a program célját. Nem utaltak semmire, nem vezettek sehová, a hibajavítás befejező fázisában és a folyamat tökéletesítésekor rendszerint el is távolították őket. Jabba átvette az ívet, és tanulmányozni kezdte.

Fontaine szótlánul állt.

Susan beleesett a nyomtatványba Jabba válla fölött. - Tankado férgének egy nyers változata támadott meg minket?

- Nyers vagy nem - Vágott vissza Jabba -, jól elintéz bennünket.

- Én ezt nem veszem be - érvelt Susan. - Tankado maximalista volt. Maga is tudja. Lehetetlen, hogy

szépséghibákat hagyott volna a programjában.

- Rengeteg van belőlük! - kiáltotta Soshi. Kikapta az ívet Jabba kezéből, és kiterítette Susan előtt. - Nézze!

Susan bólintott. Való igaz, úgy minden huszadik programsor után ott volt egy szabadon lebegő, négykaraktes betűsor.

POSL

HISO

RLEO

- Négybites alfacsportok - tűnődött el Susan. - Ezek határozottan nem részei a programnak.

- Felejtse el - morogta Jabba. - Szalmaszálakba próbálunk kapaszkodni.

- Talán nem - felelte Susan. - Sok titkosítás használ négybites csoportokat. Lehet, hogy ez egy kód.

- Igen - nyögött fel Jabba. - Lássuk csak... ugyan már, kacagnom kell. Magát megvezették. - Főlnézett a képernyőre. - Kilenc percünk maradt.

Susan nem törődött Jabbával, Soshihoz fordult. - Hány ilyen csoport van?

Soshi vállat vont. Magához ragadta Jabba terminálját, és beütött néhány betűsort. Amikor elkészült, ellökte magát a termináltól. Az egész terem a képernyőt nézte.

POSL HISO RLEO IEZL IDLN RSAK MOEB OAKO

AKMS SNIZ MŰIÉ IAPO ELKG MGOT GCUA AAKT

Egyedül Susan mosolygott. - Hát ez igencsak ismerősnek tűnik - mondta. - Négyes csoportok... Épp, mint az Enigmában.

Az igazgató bólintott. Az Enigma a történelem leghíresebb

kódíró gépe volt - a náciik tizenkét tonnás titkosító fenevadja. Négyes blokkokban kódolt.

- Remek - nyögött fel Fontaine. - Esetleg van itt belőle egy példány?

- Nem ez a lényeg! - mondta Susan, egyszerre felélénkülve. Ez volt a specialitása. - Az benne a fontos, hogy ez egy kód. Tankado nyomravezetőt adott nekünk! Ugratott minket, és megkockáztatta, hogy még időben rájövünk a belépési kódra. Az orrunk elé rakta a nyomokat!

- Abszurdum - vetette oda Jabba. - Tankado egyetlen lehetőséget hagyott nekünk: ismerjük el a TRANSLTR létét. Ennyi. Ez lett volna a menekülési útvonal. De elszúrtuk.

- Egyet kell értenem vele - jelentette ki Fontaine. - Kétlem, hogy megkockáztatta volna, hogy az ellenkódhoz vezető nyomokon kiszabaduljunk a hurokból.

Susan szórakozottan biccentett, de közben felidézte, hogyan vezette el őket Tankado NDAKOTA-hoz. Elgondolkozva bámulta a betűket, azon tűnődve, vajon nem Tankado egyik kis játékaról van-e szó.

- Az alagútblokk félig megsemmisült! - közölte egy technikus.

Az ábrán a fekete vonalak tömege egyre közelebb hatolt a két megmaradt pajzshoz.

David csendben ült, és az előtte kibontakozó drámát figyelte a monitoron. - Susan! - szólalt meg. - Van egy ötletem. Az a szöveg tizenhat négybetűs csoportból áll?

- Az ég szerelmére - mormolta Jabba a bajusza alatt. - Most már mindenki játszani akar?

Susan nem vett róla tudomást; megszámlolta a csoportokat.

, - Igen. Tizenhat van.

- Vedd ki a szóközőket - közölte Becker határozott hangon.

- David - válaszolta Susan kissé zavartan -, nem hinném, hogy érted. Azok a négyes csoportok...

- Vedd ki a szóközőket - ismételte Becker.

Susan tévovázott egy pillanatig, aztán intett Soshinak. Soshi gyorsan eltávolította a szóközőket. Az eredmény semmivel nem volt világosabb.

POSLHISORLEOIEZLIDLNRS AKMOEBOAKO

AKMSSNIZMUIEIAPOELKGMGOTGCUAAAKT

Jabba kitört. - ELÉG! Vége a játszadásnak! A féreg már dupla sebességre kapcsol! Alig nyolc percünk van! Mi egy számot keresünk, nem egy rakat értelmetlen betűt!

- Négyeszer tizenhat - mondta David teljes nyugalommal. - Végezd el a számítást, Susan.

Susan David képére meredt a monitoron. Végezzem el a számítást? David ilyen gyenge matematikából? Tudta róla, hogy úgy képes memorizálni az igeragozásokat és a szavakat, akár egy Xerox-gép, de a matek...

- Szorzótáblák - mondta Becker.

- Szorzótáblák? - tűnődött Susan. - Miről beszél?

- Négyeszer tizenhat - ismételte a professzor. - Be kellett volna vágnom a szorzótáblát negyedikben.

Susan maga elé képzelte az iskolai szorzótáblát. Négyeszer tizenhat. - Hatvannégy - vágta ki. - És akkor mi van?

David közelebb hajolt a kamerához. Az arca betöltötte a képmzőt. - Hatvannégy betű...

Susan bólintott. - Igen, de ezek... - Susan megdermedt.

- Hatvannégy betű - ismételte meg Becker.

Susan ellátotta a száját. - Istenem, David! Te egy zseni vagy!

Százhuszonegyedik fejezet

- Hét perc! - kiabálta egy technikus.

- Nyolcsoros táblázat! - hadarta Susan izgatottan. Soshi gépelt. Fontaine némán nézte őket. Már vékonyodni kezdett az utolsó előtti pajzs.

- Hatvannégy betű! - vette át az irányítást Susan. - Teljes négyzet!

- Teljes négyzet? - kérdezett vissza Jabba. - Na és?

Tíz másodperc sem telt bele, és Soshi átrendezte a képernyőn a látszólag véletlenszerű betűket.-Most már nyolc darab nyolcas sorban helyezkedtek el egymás alatt. Jabba megnézte a betűket, aztán legyintett. Nem lettek okosabbak az új elrendezéstől, mint az eredetitől.

POSLHISO
RLEOIEZL
IDLNRSAK
MOEBOAKO
AKMSSNIZ
MUIEIAPO
ELKGMGOT
GCUAAAKT

- Világos, mint az éjszaka - morogta Jabba.

- Ms. Fletcher, magyarázza meg! - követelte Fontaine.

Minden szem Susan felé fordult.

Susan bámulta a táblázatot. Aztán bólogatni kezdett, majd

széles mosoly terült el az arcán. - David, ezt megkaptam!

Az emelvényen állók tanácstalanul néztek egymásra.

David rákacsintott Susan Fletcher apró képére a monitoron. - Hatvannégy betű. Julius Caesar visszavág.

Midge semmit sem értett. - Miről beszélnek?

- Caesar táblázatáról - ragyogott fel Susan. - Felülről lefelé kell olvasni. Tankado üzenetet küldött nekünk.

Százhuszonkettedik fejezet

- Hat perc! - kiáltotta oda az egyik technikus.

Susan parancsokat osztogatott. - Gépelje be újra felülről lefelé! Lefelé olvassa, ne keresztbe!

Soshi az oszlopok átrendezésével viharsebesen írta be újra a betűket.

- Julius Caesar így titkosította az üzeneteit - vágta ki Susan.

- És a betűk száma mindig négyzetszám volt.

- Kész! - bömbölte Soshi.

Mindenki a frissen átrendezett, egysoros szöveget nézte a fali kivetítőn.

- Nekem ez még mindig zagyvalék - közölte megvetően

Jabba. - Nézzék csak meg. Tökéletesen összevissza... -

De itt a torkán akadtak a szavak. A szeme csészealj nagyságúra kerekedett. - Te jó ég!

Fontaine is látta már. Fölszaladt a szemöldöke. Láthatóan nagy hatást tett rá.

Midge és Brinkerhoff kórusban hápogta: - Atyavilág...

A hatvannégy betű most a következő szöveget adta ki:

PRIMAMEGOLDOKULCSELEMIKULONBSEGA
HIROSIMAIESANAGASZAKIPOKOLKOZOTT

- Tegyük be a szóközüket és az ékezeteket! -
rendelkezett Susan. - És megkapjuk a rejtvényt, amit meg
kell fejtenünk.

Százhuszonharmadik fejezet

Hamuszürke arcú technikus rohant föl az emelvényre. -
Mindjárt eltűnnek az alagútblokkok!

Jabba megnézte a VR ábrát. A támadók előretörtek; már a
küszöbén álltak annak, hogy megindítsák a rohamot az
ötödik és utolsó fal ellen. Az adatbank végveszélybe került.
Susan kizárta a körülötte tomboló káoszt. Újra meg újra
elolvasta Tankado különös üzenetét.

PRÍMA MEGOLDÓKULCS: ELEMI KÜLÖNBség
A HIROSIMAI ÉS A NAGASZAKI POKOL KÖZÖTT

- Tankado nagyon büszke lehetett a megoldókulcsra -
kiáltott fel Brinkerhoff. - A hirosimai és a nagaszaki pokol
közti legfontosabb különbség. Hiszen ez még csak nem is
kérdés! Hogyan lehetne rá válaszolni?

- Egy számra van szükségünk - emlékeztette Jabba. - Az
ellenkód numerikus.

- Csönd legyen - szólt rájuk Fontaine. Susanhoz fordult. -
Ms. Fletcher, már eddig is nagyon messzire jutott. Találja
meg nekünk a tökéletes megoldást.

Susan vett egy nagy levegőt. - Az ellenkód bevezetésének
ablaka csak számokat fogad el. Arra tippelek, hogy ez itt
valamiféle utalás a helyes számsorra. A szöveg Hirosimát

és Nagaszakit említi... azt a két várost, amit atomtámadás ért. Az ellenkód lehet az áldozatok száma, a becsült kár nagysága dollárban... - Elhallgatott egy pillanatra, és újra elolvasta a szöveget. - A „különbség” szó fontosnak tűnik. Az elemi különbség Nagaszaki és Hiroshima között. Láthatólag Tankado úgy vélte, hogy a két eset valamiben eltér egymástól.

Fontaine arc kifejezése nem változott. Ám a remény gyorsan elenyészett. Minden arra vallott, hogy a történelem két legpusztítóbb bombatámadásának politikai tényezőit kell elemezni, összehasonlítani és átfordítani valami bűvös számra.... és mindezt a következő öt percben.

Százhuszonnegyedik fejezet

- Utolsó pajzs támadás alatt!

Az ábrán látni lehetett, hogyan omlik egyre inkább össze a PEM hitelesítési program. A behatolókat jelölő fekete vonalak megrohamozták az utolsó védőpajzsot, és előretörték a középpont felé.

Immár a világ minden részéről megérkeztek a hackerek. A számuk minden másodperccel megduplázódott. Hamarosan minden számítógép-felhasználónak - idegen kémeknek, radikális csoportoknak, terroristáknak - szabad hozzáférése lesz az amerikai kormány titkosított információihoz.

Miközben a technikusok reménytelen küzdelmet vívtak a rendszer leállításáért, az emelvényen gyülekezők az üzenetet tanulmányozták. Még David Becker és a két NSA-

ügynök is a rejtvény megfejtésén dolgozott spanyolországi furgonjából.

PRÍMA MEGOLDÓKULCS: ELEMI KÜLÖNBSÉG A HIROSIMAI ÉS A NAGASZAKI POKOL KÖZÖTT

Soshi hangosan gondolkodott. - Az elemi különbség Hiroshima és Nagaszaki között... A kapituláció gondolata?

Hirohito elutasította a...

- Egy számot keresünk - ismételte Jabba. - Nem politikai elméleteket. Ez itt matematika, nem pedig történelem!

Soshi elhallgatott.

- Mit szólnak a veszteséglistákhoz? - vetette föl Brinkerhoff.

- Áldozatok? Kárösszeg?

- Pontos számnak kell lennie - figyelmeztette Susan. - Ezek csak becsült adatok. - A szöveg nézett. - Elemi különbség...

Háromezer mérföldre onnan David Beckernek eszébe jutott valami. - Az elemek! - jelentette ki. - Matematikában kell gondolkodnunk.

Mindenki a műholdas képernyő felé fordult.

- Tankado szójátékokat gyárt! - vetette föl Becker. - Az

„elemi” szónak több jelentése van!

- Bökje ki, Mr. Becker! - biztatta Fontaine.

- Ő a kémiai elemekre gondolhatott, nem pedig másféle alapvető különbségre!

Becker közlését üres tekintetek fogadták.

- Elemek! - ismételte meg nyomtatékosan. - A periódusos rendszer! A kémiai elemek! Nem látta valaki azt a Manhattan Projektről szóló filmet Paul Newmannel? A két

atombomba eltért egymástól. Különbözött a hasadóanyaguk... különböztek az elemek!

Soshi összeütötte a tenyerét. - Igen! Igaza van! Olvastam róla! A két bombának különbözött a hasadóanyaga! Az egyiké urán volt, a másiké plutónium. Két különböző elem! Az egész terem felzúdult.

- Urán és plutónium! - kiáltott fel Jabba egyszerre újjáéledt reménnyel. - A megoldás a két elem közötti különbség! - Jabba a munkatársai seregéhez fordult. - Az urán és a plutónium közötti különbség! Ki tudja, hogy pontosan miről van szó?

Mindenfelől értetlen tekintetek meredtek rá.

- Gyerünk már! - nógatta őket Jabba. - Senki nem járt közületek egyetemre, srácok? Valaki! Bárki! Tudni akarom, mi a különbség az urán és a plutónium között.

Senki nem válaszolt.

Susan Soshihoz fordult. - Fel akarok menni a világhálóra. Van itt böngésző?

Soshi bólintott. - A Netscape a legjobb.

Susan megragadta a lány kezét. - Menjünk szörfölni.

Százhuszonötödik fejezet

- Mennyi időnk van még? - üvöltötte le Jabba az emelvényről.

Senki nem felelt a háttérben ügycödő technikusok közül. Dermedten nézték az ábrát. Már az utolsó pajzs is veszélyesen elvékonyodott.

Mellettük Susan és Soshi tanulmányozta az internetes

keresés eredményeit. - Outlaw Labs? - kérdezte Susan. -

Az meg mi?

Soshi vállat vont. - Rájuk kattintsak?

- Naná - mondta Susan. - Húszezer hivatkozás van az uránra, a plutóniumra és az atombombákra. Ez tűnik a legtöbbet hivatkozott találatnak.

Soshi rákattintott a linkre. Először egy figyelmeztetés jelent meg:

Az itt található információk kizárólag tudományos célra használhatók. Ha egy laikus próbálkozik az ismertett eszközök megépítésével, kiteszi magát a sugárfertőzés és az önfelrobbantás veszélyének.

- Önfelrobbantás? - kérdezte Soshi. - Te jó ég!

- Folytassák a keresést - vetette oda Fontaine a válla felett.

- Lássuk, mit kapunk.

Soshi belemélyedt a dokumentumba. Végiggörgette a karbamid-nitrát receptjét, ami tízszer olyan erős robbanószer, mint a dinamit. A leírás a tejkaramella receptjére emlékeztetett.

- Plutónium és urán - ismételte Jabba. - Ezekre koncentráljunk.

- Menjünk vissza - rendelkezett Susan. - Túl nagy ez a dokumentum. Keressük meg a tartalomjegyzéket. Soshi visszagörgetett az oldal tetejére.

I. Az atombomba mechanizmusa

A) Magasságmérő

B) Légnyomás-detonátor

- C) Robbanófejek
- D) Robbanótöltetek
- E) Neutroneltérítő
- F) Urán és plutónium
- G) Ólom pajzs
- H) Gyutacsok

II. Maghasadás/Magfúzió

- A) Maghasadás (A-bomba) és magfúzió (H-bomba)
- B) U-235, U-238 és plutónium

III. Az atomfegyverek története

- A) Fejlesztés (Manhattan Projekt)
- B) Detonáció
- 1) Hirosima
- 2) Nagaszaki
- 3) Az atomrobbanás melléktermékei
- 4) Robbanási zónák

- Második szakasz! - kiáltotta Susan. - Urán és plutónium! Gyerünk!

Mindenki várakozott, mialatt Soshi kikereste a megfelelő szakaszt. - Ez lesz az - mondta. - Lássuk csak. - Gyorsan átfutotta az adatokat. - Rengeteg információ van itt. Egy egész táblázat. Honnan tudhatjuk, hogy milyen különbséget keressünk? Az egyik természetes eredetű, a másik emberi beavatkozás eredménye. A plutónium felfedezése...

- Szám kell - emlékeztette Jabba. - Egy számot keresünk. Susan újra elolvasta lankadó üzenetét. Elemi különbség... a különbség két elem között... ami egy szám... Várjunk! - kiáltott föl. - A „különbség” szónak is több jelentése van. Nekünk egy szám kell... tehát matematikáról van szó.

Tankado újabb kis játéka, hogy a „különbség” itt a kivonásra utal.

- Igen! - helyeselt Becker a képernyőn a magasból. - Lehet, hogy az elemekben különbözik a protonok száma, vagy valami ilyesmi. Ha kivonjuk...

- Igaza van! - mondta Soshihoz fordulva Jabba. - Vannak számok abban a táblázatban? Protonok száma... felezési idő... Bármilyen, amit kivonhatunk.

- Három perc! - kiabálta be az egyik technikus.

- Mi a helyzet a kritikus tömeggel? - kockáztatta meg Soshi. - Itt az áll, hogy a plutónium kritikus tömege 10,2 kg.

- Igen! - vágta rá Jabba. - Most nézd meg az uránt! Mennyi az urán kritikus tömege? Soshi kikereste. - Nos... 49,6 kg.

- Negyvenkilenc egész hattized? - kérdezett vissza Jabba egyszerre reménykedővé vált hangon. - Mennyi a 49,6-ból 10,2?

- 39,4 - bökte ki Susan egy pillanat alatt. - De nem hinném, hogy...

- El az utamból - rendelkezett Jabba a billentyűzet felé csörtetve. - Ez lesz az ellenkód! A kritikus tömegek közötti differencia! 39,4.

- Várjon - mondta Susan, átkukucskálva Soshi válla fölé. - Vannak itt még más adatok is. Atomtömegek. Neutronok száma. Kinyerési technikák. - Átfutotta a táblázatot. - Az urán báriumra és kriptonra hasad.: a plutónium pedig valami másra. Az uránban 92 proton és 146 neutron van, de...

- A legnyilvánvalóbb különbségre van szükségünk - kotyogott közbe Midge. - A szöveg „elemi különbségről”

beszél.

- Jézusom! - szitkozódott Jabba. - Honnan a francból tudhatnánk, hogy mit tekintett Tankado elemi különbségnek?

David félbeszakította. - A nyomravezető valójában többet említ. Nem egy prima megoldókulcsról van szó...

Susan most újra föltekintett a nyomravezető szövegre - PRÍMA MEGOLDÓKULCS: ELEMI KÜLÖNBSÉG -, és egyszerre szemet szúrt neki a PRÍMA szó.... illetve szópár. - Prím a megoldókulcs? - fordult villámgyorsan Jabbához. - Egy prímszám lesz az ellenkód! Gondolja végig! Így tökéletes!

Jabba azonnal tudta, hogy Susannak igaza van. Ensei Tankado a prímszámokra építette fel a karrierjét. A prímszámok valamennyi titkosítóalgoritmus alapkövei. Olyan sajátos számok, amelyek nem oszthatók mással, csak eggyel és önmagukkal. A prímszámok azért használhatók jól a kódírásban, mert a számítógépek nem tudják kitalálni őket a szokásos fa szerkezetű tényezőkre bontással.

Soshi felugrott. - Igen! Tényleg tökéletes! A japán kultúrában alapvető szerepük van a prímszámoknak! Vegyük a haikut: háromsoros vers, ahol a szótagok száma öt, hét, öt. Csupa prímszám. Kyoto templomainak...

- Elég! - állította le Jabba. - Lehet, hogy az ellenkód tényleg egy prímszám. És akkor mi van? A lehetőségek száma így is végtelen!

Susan tudta, hogy Jabba jól látja. Mivel a számok sora végtelen, tovább lépve mindig találunk egy újabb

prím számot. A nulla és a millió között több mint 70 ezer van belőlük. Minden attól függ, milyen nagyságú prím szám mellett döntött Tankado. Minél nagyobbról van szó, annál nehezebb megtalálni.

- Óriási szám lesz - nyögött fel Jabba. - Bármelyik prím számot választotta is Tankado, az tuti, hogy nagyon nagy.

A terem végéből kiáltás harsant. - Kétperces visszaszámlálás indul!

Jabba megverten pillantott föl a VR ábrára. Összeomlóban volt az utolsó pajzs is. A technikusok kétségbeesetten rohagáltak.

De Susannak azt súgta valami, hogy már közel járnak a megoldáshoz. - Próbáljuk meg ezt! - jelentette ki, átvéve az irányítást. - Az urán és a plutónium között mindenféle különbségek vannak, de én le merem fogadni, hogy közülük csak egy az, ami prím szám! Ez az utolsó esélyünk. Egy prím számot keresünk!

Jabba megvizsgálta az urán/plutónium táblázatot a monitoron és legyintett. - Van itt vagy száz adat! Az nem fog menni, hogy elvégezzük az összes kivonást, hogy kiderüljön, melyiknek prím szám az eredménye!

- Az információk nagy része nem numerikus - bátorította Susan. - Ezekkel nem kell foglalkoznunk. Az urán természetes, a plutóniumot mesterséges úton lehet előállítani. Az uránhoz csődetonátor kell, a plutóniumhoz implózió... de ezek nem számok, tehát nem érdekesek.

- Csinálja - rendelkezett Fontaine. Az ábrán már tojásbéj vékonyságú volt az utolsó védőfal.

Jabba megtörölte a homlokát. - Rendben van, ez nem vezet sehová. Kezdjük el a kivonásokat. Enyém a felső negyed. Susan, magáé a középső. A többieké a maradék. Azt keressük, hogy hol prímszám a hányados.

Másodperceken belül kiderült, hogy nem fog sikerülni. A számok hatalmasak voltak, és sok esetben nem egyféle minőséget jelöltek.

- Mintha almákat vonnánk ki körtékből - átkozódott Jabba. - Gamma-sugarakat elektromágneses rezgésekből. Hasadóanyagot nem hasadóból. Aztán vannak tiszta számok meg százalékos arányok. Zavaros az egész!

- Itt kell lennie - mondta Susan eltökélten. - Gondolkozzunk. Van valamilyen különbség a plutónium és az urán között, ami elkerülte a figyelmünket. Valami egyszerű!

- Hé, fiúk! - szólalt meg Soshi. - Megnyitott egy új ablakot, és az Outlaw Labs dokumentumának egy másik részét tanulmányozta.

- Mi az? - kérdezte Fontaine. - Talált valamit?

- Azt hiszem. - Bizonytalan volt a hangja. - Emlékeznek rá, amikor azt mondtam, hogy Nagaszakiban plutóniumbombát dobtak le?

- Igen - válaszolták a többiek kórusban.

- Hát... - Soshi vett egy nagy levegőt. - Úgy tűnik, itt nem ér véget a történet.

- Micsoda? - hápogott Jabba. - Ezek szerint teljesen rossz helyen kereskedünk?

Soshi a képernyőre mutatott. Mindenki odahajolt, hogy elolvassa a szöveget:

...Nagaszakira plutóniumbombát dobtak le. A

plutónium azonban a természetben nem fordul elő; előállításának kiinduló anyaga az urán. Mind a Hirosimára, mind a Nagaszakira ledobott bomba alapanyaga tehát a természetes urán volt.

- De... - hebegett Susan -, ha mind a két elem uránium volt, akkor hogyan találhatnánk meg a kettő közötti különbséget?

- Lehet, hogy Tankado is tévedett - jegyezte meg Fontaine.

- Talán ő sem tudta, hogy mindkét bomba ugyanolyan volt.

- Nem - sóhajtott fel Susan. - Tankadót azok a bombák tették nyomorékká. Holtbiztos, hogy ismerte a tényeket.

Százhuszonhatodik fejezet

- Egy perc!

Jabba a VR ábrára nézett. - Gyorsan gyengül a PEM hitelesítés. Ez az utolsó védvonalunk. És egész tömeg tolong a kapunál.

- Koncentráljunk! - parancsolta Fontaine.

Soshi a gép előtt ülve hangosan olvasta a weboldalt:

„... a Nagaszakira ledobott bomba előállításának első lépése a plutónium mesterséges úton történő előállítása. Ehhez először a természetes urán 99,3%-át kitevő, 238-as tömegszámú izotópot kell neutronokkal besugározni, mely ezt követően kettős bétabomlás révén...”

- A francba! - szitkozódott Brinkerhoff. - Mindkét bombát uránból csinálták. A Hiroshimáért és Nagaszakiért felelős mindkét elem az urán. Vagyis nincsen különbség!

- Végünk van - nyögött fel Midge.

- Várjanak - mondta Susan. - Olvassa még egyszer a végét! Soshi megismételte a szövegrészt: - „természetes urán 99,3%-át kitevő, 238-as tömegszámú izotópot”.

- 238? - kiáltott fel Susan. - Nem most néztünk valamit arról, hogy a hirosimai bombában az uránnak egy másik izotópját használták?

Mindenki tanácstalan pillantásokat váltott egymással. Soshi vadul görgetett visszafelé a keresett helyhez. - Igen! Itt az áll, hogy a hirosimai bombában az urán egy másik izotópja volt!

Midge eltátotta a száját bámulatában. - Mindkettő urán... csak két különböző fajta?

- Mind a kettő urán? - csatlakozott Jabba is a monitorra meredve. - Almák meg almák! Tökéletes!

- Mennyi a két izotóp különbsége? - követelte Fontaine. - Valami egyszerű számnak kell lennie!

- Negyvenöt másodperc! - kiáltotta előre egy hang.

Soshi végiggörgetett a dokumentumon. - Várjunk csak... nézzük... oké...

Susan föltekintett a kivetítőre. Az utolsó pajzs szinte már láthatatlanná vált.

- Megvan! - ordított fel Soshi.

- Olvasd már! - Jabbáról dőlt az izzadság. - Mennyi a különbség? Kell lennie valamilyen különbségnek a kettő között!

- Igen! - mutatott rá Soshi a monitorra. - Nézzék!

Mindenki belemerült a szövegbe:

„...a két bomba gyártásának alapja az urán két

különböző izotópja... ezek kémiai Jellemzői tökéletesen megegyeznek. A két izotóp nem választható el a hagyományos kémiai módon, mert egy minimális súlyeltérést kivéve kémiailag tökéletesen egyformák.”

- Atomsúlyok! - mondta Jabba izgatottan. - Ez lesz az! Csak a súlyukban volt köztük különbség! Itt a megoldás! Adják meg a súlyokat! Vonjuk ki őket!

- Várj! - Soshi tovább görgetett. - Mindjárt meglesz. Igen! Mindenki a szövegre tapadt:

... nagyon kis tömegkülönbség...

... gáz halmazállapotú diffúzió az elkülönítésükben...

3,903x10E-22 és 3,953x10E-22**

- Ezek azok! - üvöltötte Jabba. - Megvan! Megvannak a súlyok!

- Harminc másodperc!

- Gyerünk - suttogta Fontaine. - Vonják ki őket. Gyorsan! Jabba kézbe vette a számológépét és elkezdte beütögetni az adatokat.

- Mik azok a csillagok? - követelte Susan. - Csillag van a számok után!

Jabba nem vett róla tudomást. Vadul dolgozott a számológép billentyűin.

- Vigyázat! - figyelmeztette Soshi. - Pontos számra van szükségünk!

- A csillag - ismételte meg Susan. - Tartozik hozzá egy lábjegyzet.

Soshi a bekezdés aljára kattintott.

Susan elolvasta a lábjegyzetet. Elsápadt. - Magasságos

ég...

Jabba fölkapta a fejét. - Mi az?

Mindannyian odahajoltak, és egyszerre fogta el őket a vereség megsemmisítő érzése. Az apróbetűs részben ez állt:

** 12%-os hibakorlát mellett. Az egyes laboratóriumok eltérő számadatokat tettek közzé.

Százhuszonhetedik fejezet

Hirtelen tiszteletteljes csönd telepedett az emelvényen gyülekező társaságra. Olyan volt, mintha napfogyatkozást vagy vulkánkitörést bámulnának - elképesztő események láncolatát, amelyek felett nincsen hatalmuk. Az idő állni látszott.

- Elveszítjük! - kiáltotta az egyik technikus. - Betörések! Minden irányból!

A képernyő bal sarkában David és a két ügynök, Smith és Coliander üres tekintettel meredt a kamerába. A VR ábrán már leheletvékony volt az utolsó tűzfal. Fekete tömeg fogta körül, százas sorokban várva, hogy betörhessen. Jobb felől Tankado látszott. Életének utolsó pillanatai ismétlődtek újra meg újra a képen. Kétségbeesett pillantása, kinyújtott ujjai, az egyikén a gyűrű, ahogy megcsillan a napfényben.

Susan nézte a hol elmosódó, hol kiélesedő képkockát. Tankado szemét figyelte - mintha mélységes megbánást fejezett volna ki. Semmi esetre sem akart ilyen messzire menni - gondolta magában Susan. Meg akart menteni minket. És mégis, Tankado újra meg újra kinyújtotta az

ujjait, megvillogtatva a gyűrűt az emberek szeme előtt. Mondani szeretett volna valamit, de nem tudott. Csak az ujjait bökögette a levegőbe.

A Sevillában tartózkodó Beckernek megállás nélkül forgott az agya. Azt motyogta magában: - Mi is volt az a két izotóp? U-238 és U-... - Aztán nagyot sóhajtott: hiszen úgysem számít. Végtére is ő nyelvtanár, nem pedig fizikus.

- A bejövő vonalak készen állnak a hitelesítésre!

- Jézusom! - üvöltött fel dühödten Jabba. - Miben különböznek azok az átkozott izotópok? Senki nem tudja, mi a francban térnek el egymástól? - Nem kapott választ. A technikusok tehetetlenül álltak és a VR ábrát bámulták. Jabba visszafordult a monitorhoz és széttárta a karját. - Miért nincs itt egy rohadt magfizikus, amikor szükség volna rá?

Susan nézte a QuickTime képet a kivetítőfalán, és tudta, hogy mindennek vége. Nézte Tankado halálának végtelenített filmjét. Tankado mondani akart valamit, föltartotta eltorzult kezét... megpróbált közölni valamit. Az adatbankot próbálja megmenteni - mondta magának Susan. De már sohasem fogjuk megtudni, mit akart.

- Behatolók a kapunál!

Jabba a VR ábrára bámult. - Itt vannak! - Az arca verítékben fürdött.

A képernyő közepén már eltűnőben voltak az utolsó tűzfal maradványai is. A belső mag körül ott lüktetett az ugrásra készen várakozó fekete vonalak tömege. Midge elfordult. Fontaine mereven állt, maga elé bámulva. Brinkerhoff úgy festett, mint aki mindjárt rosszul lesz.

- Tíz másodperc!

Susan Tankadó képére szegezte a tekintetét. Az a kétségbeesés. A megbánás. A keze újra meg újra felnyúlt, a gyűrű csillogott, az eltorzult ujjak karomként kapdostak az idegenek arca felé. Mondani akar nekik valamit! De mit?

Odafönt a képernyőn David mélyen elmerülni látszott a gondolataiban. - Különbség - mormolta maga elé. - Az U-238 és az U-235 különbsége. Valami egyszerűnek kell lennie.

Az egyik technikus elkezdte a visszaszámlálást. - Öt! Négy! Három!

A szó nem egészen egy tizedmásodperc alatt jutott el Spanyolországba. Három... három...

És mintha megint csak bénító lövedék érte volna David Beckert. Megállt körülötte a világ. Három... három... három. 238 mínusz 235! Három a különbség! Mintha lassított felvételen mozogna, úgy nyúlt a mikrofon után...

Ugyanabban a pillanatban Susan lankadó kinyújtott kezét bámulta. Hirtelen eltűnt a szeme elől a gyűrű... már csak a puszta kezét látta... az ujjakat. Három ujjat. Egyáltalán nem a gyűrűről volt szó. Hanem a kézről. Tankado nem mondani akart nekik valamit, hanem mutatni. Feltárni a titkát, elárulni az ellenkódot... azért könyörgött, hogy értse meg valaki... azért imádkozott, hogy a titka még időben eljusson az NSA-hoz.

- Három - suttogta Susan megdöbbenve.

- Három! - üvöltötte Becker Spanyolországból.

De az általános káoszban senki nem hallotta meg.

- Ennyi volt - ordította az egyik technikus. A VR ábra gyors

villódzással jelezte a belső mag ellen meginduló támadást.

A fejük fölött felbőgtek a szirénák.

- Kiáramló adatok!

- Nagysebességű becsatlakozások minden szektorban!

Susan alvajáróként mozgott. Miközben oda fordult Jabba billentyűzete felé, David Beckerre, a vőlegényére tapadt a szeme. Újra felharsant Becker hangja.

Minden jelenlevő felkapta a fejét.

- Három! - kiáltotta túl Susan a szirénák és a technikusok fülsiketítő kakofóniáját. Rámutatott a képernyőre. Minden szem arrafelé fordult, ahol Tankado kinyújtott kézzel hadonászott kétségbeesetten a három ujjával a sevillai napsütésben. Jabba megdermedt. - Te jó ég! - Azonnal felismerte, hogy a szerencsétlen zseni egész idő alatt választ akart adni nekik.

- A három prímszám! - tört ki Soshiból. - A három prímszám!

Fontaine kábultnak tűnt. - Lehetséges, hogy ilyen egyszerű?

- Kiáramló adatok! - sikoltotta egy technikus. - Nagyon gyorsan!

Az emelvényen mindenki egyszerre vetette rá magát a terminálra - kinyúló kezek erdeje. De Susan volt az a tömegben, aki, mintha mágnes rántotta volna magához, elsőként érintette meg a billentyűzetet. Beütötte a hármas számot. Mindenki a kivetítőfal felé fordult. A káosz közepette egyszerűen csak ennyi jelent meg:

ADJA MEG A BELÉPÉSI KÓDOT: 3

- Igen! - utasította Fontaine. - Csinálja!

Susan visszatartotta a lélegzetét, miközben rátette az ujját az ENTER billentyűre. A számítógép egyetlen hangjelzést adott.

Senki sem moccant.

Három kínos másodpercig nem történt semmi.

A szirénák tovább bömböltek. Öt másodperc. Hat másodperc.

- Kiáramló adatok!

- Nincs változás!

Egyszerre Midge hevesen mutogatni kezdett a képernyőre.

- Nézzék!

A kivetítőn megjelent az üzenet:

ELFOGADVA

- Ellenkód elfogadva! - kiáltotta Jabba. - Töltsék vissza a tűzfalakat! De Soshi előtte járt egy lépéssel. Már ki is adta a parancsot.

- Adatkiáramlás megszakítva! - üvöltötte az egyik technikus.

A fejük fölött a VR ábrán újra megjelent az öt tűzfal közül az első. A belső magot támadó fekete vonalak azonnal megtorpantak.

- Helyreállítás! - kiáltotta Jabba. - Helyreáll a védelmi rendszer!

Egy pillanatig tétova hitetlenkedés uralkodott a teremben, mintha bármelyik másodpercben bekövetkezhetne a vég. De azután lassan kibontakoztak a második tűzfal körvonalai... majd a harmadik is alakot öltött. És rövidesen újra működésbe állt a szűrők teljes sorozata. Az adatbank ismét biztonságban volt.

A teremben elszabadult a pokol. A technikusok ölelgették egymást, az égbe hajigálták örömben a számítógépes nyomtatványokat. A szirénák elhallgattak. Brinkerhoff elkapta, és magához szorította Midge-et. Soshi könnyekben tört ki.

- Jabba - rendelkezett Fontaine. - Mennyi adatot szereztek meg?

- Nagyon keveset - válaszolta Jabba a monitort tanulmányozva. - Nagyon keveset. És mindent csak töredékesen.

Fontaine lassan bólintott, és fanyar mosoly jelent meg a szája sarkában. Susan Fletchert kereste a szemével, de ő már elindult a terem másik vége felé. Előtte a falon David Becker arca töltötte be a képernyőt.

- David?

- Istennőm - mosolygott rá David.

- Gyere haza - mondta Susan. - Most rögtön gyere haza.

- Találkozzunk a Stone Manorban? - kérdezte a férfi.

Susan könnyek között bólintott. - Rendben.

- Smith ügynök! - szólította Fontaine.

Becker háta mögött Smith jelent meg a képernyőn. - Igen, uram!

- Úgy hallom, Mr. Beckernek találkája van. El tudja intézni, hogy haladéktalanul hazajusson?

Smith bólintott. - Malagában van a gépünk. - Hátba veregette Beckert. - Állunk rendelkezésére, professzor úr. Repült már valaha Learjet-60-nal?

Becker elvigyorodott. - Nem én, tegnapig.

Százhuszonnyolcadik fejezet

Susan napsütésre ébredt. A puha sugarak átlopóztak a függönyökön, és fénnel szórták be ágját. Susan kinyújtotta a kezét David után. Álmodom? A teste mozdulatlan maradt, még mindig átjárta a tegnapi éjszaka szédülete.

- David? - nyögött fel.

Nem kapott választ. Kinyitotta a szemét; még most is bizsergett a bőre. Az ágy másik felén hideg volt a matrac. David eltűnt.

Álmodom - gondolta Susan. Felült. A szoba viktoriánus stílusú volt, tele csipkével és antikvitással - a Stone Manor legszebb lakosztálya. A szoba közepén, a keményfa padlón ott állt a táskája... hálóinge az ágy melletti Queen Anne székre dobva.

Megérkezett egyáltalán David? Susannak voltak róla emlékei - a testéhez simuló teste, a gyöngéd csókok, amelyekkel fölébresztette. Lehet, hogy csak álmodta az egészet? Az éjjeliszekrényre nézett. Egy kiürült pezsgőspalack, két pohár... és egy üzenet.

Susan kidörzsölte az álmot a szeméből, meztelen testére húzta a paplant, és elolvasta a levélkét.

Drága Susan!

Szeretlek.

Viasz nélkül.

David

Susan felragyogott és a szívéhez szorította a levelet. David mégiscsak megérkezett. Viasz nélkül... ez volt az a kód, amelyet Susannak még meg kellett fejtenie.

Valami mozgást észlelt a sarokban, amire felkapta a fejét. Egy bársonydíványon, ahová odatűzött a reggeli nap, David Becker ült vastag fürdőköpenybe burkolózva, és szótlánul figyelte Susant. Susan kitárta a karját, és magához hívta.

- Viasz nélkül? - évődött, és a férfi köré fonta a karját.

- Viasz nélkül - mosolygott David.

Susan forrón megcsókolta. - Mondd meg, mit jelent.

- Szó sem lehet róla - nevetett David. - Egy kapcsolatban titkok is kellene... hogy izgalmas maradjon.

Susan pajzánul mosolygott. - Még egy olyan izgalom, mint tegnap éjjel, és soha többé nem tudok lábra állni.

David a karjába vette. Könnyűnek érezte magát. Tegnap nagyon közel járt a halálhoz, most mégis itt van, és elevenebbnek érzi magát, mint bármikor életében.

Susan David mellkasára fektette a fejét, és a szíve dobogását hallgatta. Nem tudta elhinni, hogy tegnap még örökre elveszettnek gondolta.

- David - sóhajtott fel, a levélre pillantva az éjjeliszekrényen.

- Mondd meg, mit jelent a „viasz nélkül”. Tudod, hogy mennyire gyűlölöm azokat a kódokat, amiket nem tudok feltörni.

David néma maradt.

- Mondd meg - duzzogott Susan. - Mert ha nem, többé szóba sem állok veled.

- Hazudsz.

Susan hozzávágott egy párnát. - Azonnal mondd meg!

De David tudta, hogy úgysem mondja meg. A „viasz nélkül” titka túl édes volt. Réges-régre nyúlt vissza. A legenda szerint areneszánsz korában a spanyol szobrászok, ha a

drága márvány vézése közben rossz helyre ütöttek, gyakran cera, azaz viasz mögé rejtették a hibájukat. A hibátlan szobron egyetlen egy viaszfolt sem éktelenkedett; az ilyet „sin cera”, azaz viasz nélküli szobornak nevezték. A kifejezés az idők során új értelmet is kapott: őszinte, igazi. David titkos kódja nem volt valami nagy rejtély; levele végére mindig ezt kanyarította: „őszintén”. Sejtette, hogy Susan nem lenne elragadtatva a megfejtéstől.

- Inkább elárulok valamit, aminek örülni fogsz - jelentette ki David témát váltva. - Hazafelé a gépről felhívtam az egyetem rektorát.

Susan reménykedve kapta fel a fejét. - Mondd, hogy leköszöntél a tanszékvezetésről!

David bólintott. - A következő félévtől újra tanítani fogok.

Susan megkönnyebbülten sóhajtott. - Az a te igazi hivatásod.

David ellágyultan mosolygott. - Igen. Azt hiszem, Spanyolországban ráébredtem arra, mi az, ami fontos.

- Újra magadba bolondítod majd a diáklányokat? - Susan megcsókolta David arcát. - De legalább lesz időd arra, hogy segíts nekem megszerkeszteni a kéziratomat.

- A kéziratodat?

- Igen. Úgy döntöttem, hogy publikálni fogok.

- Publikálni? - David kételkedve nézett rá. - Mit akarsz publikálni?

- Néhány elgondolásomat a változatszűrő protokollokról és a másodfokú reziduumokról.

David felnyögött. - Igazi bestsellernek ígérkezik.

Susan nevetett. - Meg fogsz lepődni.

David benyúlt a fürdőköpenye zsebébe és kivett belőle egy apró tárgyat. - Hunyd be a szemed. Nekem is van egy meglepetésem a számodra.

Susan lehunyta a szemét. - Hadd találjam ki... egy csicsás aranygyűrű, televésve latin szöveggel?

- Nem - kacagott David. - Azt odaadtam Fontaine-nek, hogy juttassa vissza Ensei Tankado hagyatékába. - Megfogta Susan kezét, és ráhúzott valamit az ujjára.

- Hazudtál - nevetett Susan, és kinyitotta a szemét. - Tudtam, hogy...

De elharapta a folytatást. Az ujján csillogó gyűrű ugyanis nem Tankadóé volt. Hanem egy platinakarika, amelybe csillogó gyémántot foglaltak.

Susannak tátva maradt a szája.

David a szemébe nézett. - Hozzám jössz feleségül?

Susannak elakadt a lélegzete. Davidre nézett, aztán vissza a gyűrűre. Hirtelen könnyek gyűltek a szemébe. - Ó, David... azt se tudom, mit mondjak.

- Mondj igent.

Susan elfordult, és nem szólt egy szót sem.

David várt. - Szeretlek, Susan Fletcher. Gyere hozzám feleségül.

Susan fölemelte a fejét. A szeme könnyben úszott. - Sajnálom, David... - suttogta. - De nem tehetem.

David megrendülten bámult rá. Kereste a nő szemében az áruló mosolyt, amire számított. De nem látta. - Su... Susan - dadogta -, nem értelek.

- Nem tehetem - ismételte meg Susan. - Nem mehetek hozzád. - Elfordult. A válla reszketni kezdett. A kezébe

temette az arcát.

David teljesen össze volt zavarodva. - De, Susan... én azt hittem, hogy... - Megszorította remegő vállát, és maga felé fordította Susant. És akkor megértette. Susan Fletcher egyáltalán nem sírt; hisztérikusan kacagott.

- Nem megyek hozzád! - nevetett, és újabb támadást indított David ellen a párnával. - Addig nem megyek hozzád, amíg meg nem magyarázod, mit jelent a „viasz nélkül”! Az örületbe kergetsz velem!

Epilógus

Azt mondják, a halál pillanatában minden megvilágosodik. Tokugen Numataka most már tudta, hogy ez igaz. A koporsó előtt állva az oszakai vámhivatalban, idáig sohasem tapasztalt, keserű tisztánlátás lepté meg. A vallása körökről beszél, az élet egymásba kapcsolódó köreiről, de Numatakának sohasem volt ideje a vallással foglalkozni.

A vámtisztviselők átadtak neki egy borítékot az örökbefogadási irattal és a születési anyakönyvi kivonattal. - Ennek a fiúnak ön az egyetlen élő örököse - mondták neki. - Nagyon nehezen találtuk meg.

Numataka gondolatban visszatért ahhoz a harminckét évvel ezelőtti, esős éjszakához a kórházban, ahol elhagyta torzszülött gyermekét és haldokló feleségét. A menboku - a becsület - nevében tette, ami immár csak üres szó.

A papírok között volt egy aranygyűrű is. Numataka nem értette a szavakat, amiket belevéstek. Nem számított; a

szavak többé semmit sem jelentettek Numatakának.
Megtagadta egyetlen fiát. És most a kegyetlen sors újra
egyesítette őket.

118 - 112 - 62 - 36 - 59 - 61 - 2 - 18 - 48 - 124 - 118 -
118 - 16 - 95 - 71 - 32

Tartalom

- [Prológus](#)
- [Első fejezet](#)
- [Második fejezet](#)
- [Harmadik fejezet](#)
- [Negyedik fejezet](#)
- [Ötödik fejezet](#)
- [Hatodik fejezet](#)
- [Hetedik fejezet](#)
- [Nyolcadik fejezet](#)
- [Kilencedik fejezet](#)
- [Tizedik fejezet](#)
- [Tizenegyedik fejezet](#)
- [Tizenkettedik fejezet](#)
- [Tizenharmadik fejezet](#)
- [Tizennegyedik fejezet](#)
- [Tizenötödik fejezet](#)
- [Tizenhatodik fejezet](#)
- [Tizenhetedik fejezet](#)
- [Tizennyolcadik fejezet](#)
- [Tizenkilencedik fejezet](#)
- [Huszdik fejezet](#)
- [Huszonyegyedik fejezet](#)
- [Huszonkettedik fejezet](#)
- [Huszonharmadik fejezet](#)
- [Huszonnegyedik fejezet](#)
- [Huszonötödik fejezet](#)

- [Huszonhatodik fejezet](#)
- [Huszonhetedik fejezet](#)
- [Huszonnyolcadik fejezet](#)
- [Huszonkilencedik fejezet](#)
- [Harmincadik fejezet](#)
- [Harmincegyedik fejezet](#)
- [Harmincadik fejezet](#)
- [Harmincharmadik fejezet](#)
- [Harmincnegyedik fejezet](#)
- [Harmincötödik fejezet](#)
- [Harminchatodik fejezet](#)
- [Harminchetedik fejezet](#)
- [Harmincnyolcadik fejezet](#)
- [Harminckilencedik fejezet](#)
- [Negyvenedik fejezet](#)
- [Negyvenegyedik fejezet](#)
- [Negyvenkettodik fejezet](#)
- [Negyvenharmadik fejezet](#)
- [Negyvennegyedik fejezet](#)
- [Negyvenötödik fejezet](#)
- [Negyvenhatodik fejezet](#)
- [Negyvenhetedik fejezet](#)
- [Negyvennyolcadik fejezet](#)
- [Negyvenkilencedik fejezet](#)
- [Ötvenedik fejezet](#)
- [Ötvenegyedik fejezet](#)
- [Ötvenkettodik fejezet](#)
- [Ötvenharmadik fejezet](#)
- [Ötvennegyedik fejezet](#)

- [Ötvenötödik fejezet](#)
- [Ötvenhatodik fejezet](#)
- [Ötvenhetedik fejezet](#)
- [Ötvennyolcadik fejezet](#)
- [Ötvenkilencedik fejezet](#)
- [Hatvanadik fejezet](#)
- [Hatvanegyedik fejezet](#)
- [Hatvankettedik fejezet](#)
- [Hatvanharmadik fejezet](#)
- [Hatvannegyedik fejezet](#)
- [Hatvanötödik fejezet](#)
- [Hatvanhatodik fejezet](#)
- [Hatvanhetedik fejezet](#)
- [Hatvannyolcadik fejezet](#)
- [Hatvankilencedik fejezet](#)
- [Hetvenedik fejezet](#)
- [Hetvenegyedik fejezet](#)
- [Hetvenkettedik fejezet](#)
- [Hetvenharmadik fejezet](#)
- [Hetvennegyedik fejezet](#)
- [Hetvenötödik fejezet](#)
- [Hetvenhatodik fejezet](#)
- [Hetvenhetedik fejezet](#)
- [Hetvennyolcadik fejezet](#)
- [Hetvenkilencedik fejezet](#)
- [Nyolcvanadik fejezet](#)
- [Nyolcvanegyedik fejezet](#)
- [Nyolcvankettedik fejezet](#)
- [Nyolcvanharmadik fejezet](#)

- [Nyolcvannegyedik fejezet](#)
- [Nyolcvanötödik fejezet](#)
- [Nyolcvanhatodik fejezet](#)
- [Nyolcvanhetedik fejezet](#)
- [Nyolcvannyolcadik fejezet](#)
- [Nyolcvankilencedik fejezet](#)
- [Kilencvenedik fejezet](#)
- [Kilencvenegyedik fejezet](#)
- [Kilencvenkettodik fejezet](#)
- [Kilencvenharmadik fejezet](#)
- [Kilencvennegyedik fejezet](#)
- [Kilencvenötödik fejezet](#)
- [Kilencvenhatodik fejezet](#)
- [Kilencvenhetedik fejezet](#)
- [Kilencvennyolcadik fejezet](#)
- [Kilencvenkilencedik fejezet](#)
- [Századik fejezet](#)
- [Százegyedik fejezet](#)
- [Százkettodik fejezet](#)
- [Százharmadik fejezet](#)
- [Száznegyedik fejezet](#)
- [Százötödik fejezet](#)
- [Százhatodik fejezet](#)
- [Százhetedik fejezet](#)
- [Száznyolcadik fejezet](#)
- [Százkilencedik fejezet](#)
- [Száztizedik fejezet](#)
- [Száztizenegyedik fejezet](#)
- [Száztizenkettodik fejezet](#)

- [Száztizenharmadik fejezet](#)
- [Száztizennegyedik fejezet](#)
- [Száztizenötödik fejezet](#)
- [Száztizenhatodik fejezet](#)
- [Száztizenhetedik fejezet](#)
- [Száztizennyolcadik fejezet](#)
- [Száztizenkilencedik fejezet](#)
- [Százhúszadik fejezet](#)
- [Százhuszonegyedik fejezet](#)
- [Százhuszonkettődik fejezet](#)
- [Százhuszonharmadik fejezet](#)
- [Százhuszonnegyedik fejezet](#)
- [Százhuszonötödik fejezet](#)
- [Százhuszonhatodik fejezet](#)
- [Százhuszonhetedik fejezet](#)
- [Százhuszonnyolcadik fejezet](#)
- [Epilógus](#)